Eva Kelemenová

H A X

alebo

P r í b e h j e d n é h o l e t a

August 2008 –január 2009

H A X

alebo

Príbeh jedného leta

I. kapitola

Hrubým plechom vyplnená veľká železná brána sa roztvárala diaľkovým ovládaním. Na strážnikove manipulovanie sa takmer nečujne posunula. Na dvore s vysokým oplotením a ostnatým drôtom nastúpilo do autobusu s tmavými sklami sedem mužov. Niekoľkí z nich sa hlučne zabávali sotva sa rozvalili na sedadlách. Veselo vtipkovali raz na účet jedného, raz druhého až dovtedy, kým nenastúpili štyria muži s putami na rukách, ktorých sprevádzali muži zákona na súd.

Posledný nastúpil vysoký, tenký muž, Kamil Fayer. Mrkol na šoféra, hodil pohŕdavý úsmev na sprevádzajúcich. Tváril sa dôležito. Nasadil si slnečné okuliare, tašku hodil na sedadlo a uvelebil sa vedľa nej. O ostatných sa nestaral. Keď sa autobus pohol, pozeral na predné sklo a v mysli už organizoval veľké obchody. Keby ho Šťastena i vonku tak opatrovala ako za ohradou, a anjel strážny ho neopúšťal, neutrpel by neúspech a všetky práce aj plány by mal uľahčené. Rozprávať vie s nadšením a teraz je to výlučne jeho vec, ako so svojou schopnosťou naloží. Obozretne sa bude pohybovať v živote a predsavzal si, že konečne dosiahne vytúžený sen: pyšne sa zúčastňovať na živote vo veľkej spoločnosti, grandiózne sa predvádzať. Bol to jasný cieľ z ktorého nechcel skĺznuť, lebo túžba predvádzať sa bola až nespravodlivo silná.

Len jeden zo siedmich mužov sa pozrel dozadu keď sa veľká brána zatvárala. Václav Brezník. Nikdy viac nechcel vstúpiť do týchto priestorov. Keď ho privádzali, bolo také krásne počasie ako teraz. A už pri vstupe za bránu si zaumienil, že nikdy nikomu nebude dôverovať. Za dôveru kruto zaplatil. A práve teraz skončené obdobie by rád vymazal zo svojho života.

Za veľkou bránou sa zdržal dva roky, kým mu prišli na to, že sa tam dostal omylom. *Justičná chyba, ospravedlňujeme sa,* povedali mu. Neskoro. Spoznal svet za mrežami a spoznal vo vnútri ľudí, ktorí nesedeli za justičný omyl. Z diaľky akoby šírili prúd trblietavých farieb, no zblízka boli neobrúsené hrany, ktoré miatli každého, kto sa ich lesku chcel prizrieť. Pichali, bodali a nemali srdce.

Nenávidel život za vysokým múrom, bol pre neho neznesiteľný. Nebol prieberčivý, no nevedel si zvyknúť na spoločnosť tohto typu ľudí. Krutá to bola realita. Poznačila ho na celý život. Myslel len na jedno – nevrátiť sa tam, odkiaľ sa sem dostal a začať všetko odznova a inde. Od piky. A zvažovať nad všetkým, čo mu kto povie, a čo komu povie on. A premyslieť argumenty, ktoré mu ponúkajú ako zaručene dobré. Zabrániť silou vôle nedať sa strhnúť cynickými rečami, akými ho ohuruje napríklad Kamil Fayer. Rozvalený sedel pred ním na sedadle a pred svetom sa skrýval za drahé slnečné okuliare.

Mal ho dosť už *tam.* Sedel za podvod, ale presne nikto nevedel, aký. Úžasný rozprávač, podobný rozprávkarovi Andersenovi. Keby život bol rozprávka, Kamil by dokázal vyčariť každý deň nie jednu rozprávku z Tisíc a jednej noci, ale toľko, koľko sa komu žiadalo počuť. Poslucháči boli obeťami jeho bujnej fantázie. Neveril mu nikdy ani slovo. Mal silný sklon na klamstvo, pri ktorom ho niekoľkokrát pristihol, no vždy si radšej prižmúril oči, akoby spal, než by mu čo aj slovkom odporoval. Václava jeho reči nikdy nenadchli a nech bol Kamil

v rôznych veciach či profesiách hocijaký jasnovidec, nedal sa mu lapiť na jeho nástrahy. Kamil pod hrozbou trestu, násilnosti a vyhrážok si vymáhal poslušnosť voči sebe, čo sa mu u slabých jedincov v podstate aj darilo.

Svojou nevšímavosťou ho popudil proti sebe, ale Václav o to málo dbal. Nechcel mať s ním nič, a veril, že ich životné cesty povedú celkom odlišným smerom a nikdy ho nestretne.

Václav, ako vyučený horár a ochranár - ornitológ, by sa rád zamestnal hocikde, aby mohol svoju obľúbenú profesiu vykonávať. Orly, sokoly, dravé vtáky za ktorými liezol po neskutočných skalných bralách kvôli ich označeniu, lietajú všade po širom svete. Hory mal rád od malička, horárom bol aj jeho otec aj ded.

Cesta viedla cez neveľký les, autobus ho ukolísal, predsa neodtrhol zrak od krásnej prírody. Prirástla mu natoľko k srdcu, že doteraz sa kvôli svojmu zamestnaniu nestihol ani oženiť. A to si bude už onedlho štyri krížiky počítať.

„Tak – kam pôjdeš, Vašo? Kde sa usadíš?“ otočil sa Kamil k Václavovi a vysunul si okuliare do vlasov. „Vedel by som ti čo-to poradiť.“

Václav premýšľal nad svojím osudom, keď ho vyrušil v myšlienkach. „Aj dobrú prácu?“

„Aj, ak sa pridáš ku mne. Dôveruj mi, poznám mnoho ľudí po celej republike, mám určité konexie.“

„Bude nejako,“ povedal všedne. Bol však hnevlivejší, ako predstieral. Práve od takýchto dvojtvárnych ľudí chcel mať navždy pokoj. Vnútro sa mu pri ponuke búrilo. „Neutečiem.“

„Prečo ma ty vlastne nemáš rád?“ zaskočil ho otázkou. „Nechcel si sa so mnou kamarátiť.“

„Prečo? Čo je to za otázku?“ Václav pokyvkával hlavou, kým si narýchlo rozmyslel uspokojivú odpoveď, aby ho nevydráždil. „Kde sa ja môžem k tebe prirovnať?“ ťahal husle na jeho pesničku. „Máš skvelý vkus, vždy si bol aj tam dokonale oblečený, pritom ja ... jednoduchý občan, ktorý sa dá nachytať na obyčajný justičný omyl. Ty to môžeš v živote ďaleko dotiahnuť, ľudia ťa poslúchajú, majú ťa radi. Ja som nemal ani jedného kamaráta a som len obyčajný drevorubač. Pritom ty ... vyznáš sa do počítačov, do všelijakých novodobých kúziel ... Kamil, ty si vedľa mňa génius, ty zažiješ mnoho zvratov a ja sa životom aj tak len pomaly pretĺkam. Veď ja by som ti pod nohami len zavadzal,“ presviedčal ho. „O tom to je, Kamil...“ dodal nakoniec.

Kamilovi po tvári prebehol veľavravný úsmev, ktorý tlmil silným zovretím úzkych pier. Václav brnkol na citlivú strunu. Počul kľúčové slová ktoré ho povzbudili, ktoré robili z neho ozajstného profesionála. Vychvaľovali jeho ego a to ho povznieslo ... gaunera.

„Václav, prečo si mi nikdy nepovedal, že ma vlastne obdivuješ?“ spokojný s tým, čo od neho počul sebaisto vytiahol obočie.

Vynaliezavý Václav už dávno odhadol mužov jeho typu. Presne vedel, že keby s ním rozprával výsmešne, alebo nevraživo, popudil by ho proti sebe. „Okolo teba sa vždy točili urečnení kamaráti, a ja som len taký tichý človek. Ja nie som odvážny typ, som plachý,“ zaklamal, aby mu dal pokoj. „A som aj tak trošku chorľavý.“

„A načo si chorý?“ vzbudil jeho pozornosť.

Václav bez slova ukázal prstom na srdce.

„Ty ani nie si taký zlý človek,“ povedal po chvíli, ešte vždy pritočený k nemu a sledoval ubiehajúcu krajinu. „Daj na seba pozor, keby sme sa nestretli.“

Dúfam, že nikdy v živote, pomyslel si Václav a vydýchol si, keď mu Kamil ukázal chrbát. Bol rád, že sa tak rýchlo a jednoducho vymotal z jeho nástrah, ktoré kládol všade a pred každého. Polichotením ho povzbudil a dobrovoľne sa zriekol poskytnúť mu pomoc. A to zas povzbudilo Václava.

Autobus sa o hodinu zastavil v meste a sedem mužov si dalo rozchod. Niektorí si podávali ruky, usmievali sa a potľapkávali po pleci. Václav vystúpil posledný, keď už ostatní boli na pár metrov vzdialení.

„Akosi sa vám nechce von,“ podozrievavo potiahol ústa šofér, no sprevádzajúci policajt ho dobrácky potľapkal po pleci.

„Nechcem sa stať obeťou ich útokov,“ priznával sa. „Nie je to také opravdivé lúčenie a dobro prianie, ako vyzerá, sú to väčší prešibanci, ako si myslíte.“

„Vy ste sedeli za justičný omyl?“ spýtal sa vodič.

Bez slova prikývol.

„Nezávidím vám,“ povedal a vymenili si s prevádzajúcim policajtom pohľady. „Majte sa dobre, nech vám to v živote ešte vyjde.“

„Ďakujem, keby ste len mali pravdu.“

Václav vyhľadal telefónnu búdku a zavolal sestre. V krátkosti jej vysvetlil, čo je s ním a kde je. Rozhodol sa ostať v tomto meste, ktoré je na dvesto kilometrov vzdialené od jeho posledného pracoviska. Hanbil sa vrátiť medzi svojich kolegov, aj keď ho rehabilitovali. Tu si chcel nájsť prácu, a na návrat pomýšľal len v prípade, keby sa vynorili ozajstné ťažkosti, ktoré by sám nezvládol. Mesto je dosť veľké, aby sa v ňom stratil. Možno sestra s rodinou bude aj rada. Z práce *odtiaľ* mal našetrené nejaké peniažky, preto odhodlaný na skutočnú zmenu svojej budúcnosti začal podnikať prvé kroky.

***

Kamil Fayer veľkým vdychom nasal do pľúc teplý letný vzduch. Prehodil si dlhé ucho cestovnej tašky cez plece, potom s úsmevom na perách, a hrdo vztýčenou hlavou pozeral za kamarátmi, keď sa rozpŕchli. Konečne po piatich rokoch nastala sloboda. Je voľný ako vták. Môže začať odznova ... ako umelecký fotograf, ktorý sa po niekoľkých rokoch vracia zo zahraničia. Taký bol jeho starostlivo pripravený plán posledných mesiacov. Bol rád, že foťák nepredal kým bol predtým na slobode. Teraz poslúži ako vynikajúci pracovný nástroj. Veď všetky dievčatá chcú byť modelkami, mladšie či staršie – je to tak jedno – všetky bažia za úspechom. A byť fotografistom, hoci len fingovaným, bude výborný zakrývací manéver. Ktože mu na to príde? Také atraktívne povolanie! Nejaká modelka by ho možno aj prichýlila. Zahlási sa na úrade a začne žiť život s veľkým Ž. Nakúpi si nový odev a bude dobre vyzerať. A nielen Václav mu bude závidieť. Vkusne oblečený, výnimočný a pekný muž v najlepších rokoch. Tak ho predsa poznali aj predtým.

Len tá jeho na neho vždy kydala. Našla si popri ňom iného, takého obyčajného chudáka, ktorému on, podľa nej, nesiahal ani po členky. Máločo ho zaujímala. Vychovávala ich spoločnú dcéru so svojím frajerom, ale nech. Čože, je vari problém hocikedy decko urobiť? Keby chcel, mohol by. S výchovou je to už trochu horšie. Prišili mu pred piatimi rokmi popri podvode aj dlhy na výživnom. Z peňazí, ktoré zarobil pri občasných prácach, niečo zrážali na dcérine výživné a ostatné dlhy zaplatí žene naraz. Nepotrebuje už veľa, a peniaze má dobre odložené. Účet na heslo je predsa len dobrý výmysel.

V blízkom stánku si kúpil noviny. Namyslene si sadol na lavičku do parku a dôležito pozeral na prvú stranu. Čaká nás horúce leto ... padol mu nadpis článku do oka. Pozitívna predpoveď prichádzala ako dar z nebies po sychravých predchádzajúcich dňoch a chladných jarných týždňoch. Povzbudila mu náladu očakávaná zmena vďaka ktorej sa mohol nerušene venovať svojim predsavzatiam a začať s realizovaním dosiahnutia svojich snov. Rozsiahly článok o klimatických zmenách ho nakoniec predsa nezaujal a dôležitejšie, ako čítať noviny bolo zavolať starému kámošovi. V notese pohľadal Matejove číslo, ktoré mu dal pri poslednej návšteve pred rokom. Bolo to veľmi ľahké číslo, ktoré si po druhom opakovaní zapamätal a notes odložil. Pamäť mal odjakživa dobrú. Inak by nebol takým dobrým hráčom. A s Maťom sa hrávalo veľmi dobre. Už pred piatimi rokmi.

Matej bol akýsi vzdialený príbuzný z otcovej strany, s ktorým sa často stýkal a vždy dokázal dobre spolupracovať. Keď jeho zabasli, Matejovi prialo šťastie, vyhol sa trestu, dostal len podmienku a tobôž, že mal oporu a silného partnera, o ktorom on nevedel. Napriek všakovak formulovaným výzvedám mu nikdy nezavesil na nos jeho identitu. Vtedy ešte býval v neďalekej obci, no už pred štyrmi rokmi sa mu pochválil, že kšefty idú dobre a onedlho si zriadi v meste akúsi parádnu krčmu s herňou, či čo. Odvtedy už iste rozmohol obchod a Kamil bol na neho veľmi zvedavý.

Dlho a rád si s Maťom dohadzoval kšefty. Občas z výsledkov mal len dlhý nos, no neprestal začínať odznova a častejšie mu vynášal nielen krytie nedoplatkov, ale výnos súci mimoriadnej pozornosti. Keby Adela vedela, odkiaľ má Matej peniaze na stavbu chaty, či nákup honosného zariadenia, snáď by sa s ním aj rozviedla. Držal pred ňou všetko v tajnosti a sám nemohol pred ňou o obchodoch ani kecnúť, lebo by mu krk vykrútil.

Poznal to podľa tej svojej. Ženy sú už raz také zákerné a panovačné. Túžia po kráse a potom aby sa ich polovička v práci aj zodrala. Majú ich len za otrokov. Sebavedome sa chvália všetkým, čo dostanú a samozrejme sú vo svojom živle na každej narodeninovej či hocijakej inej bezvýznamnej party. Ale bože varuj, aby sa dozvedeli, akým spôsobom alebo odkiaľ boli zabezpečené peniaze na všetky ich výmysly a roztopaše. Priam nútia, aby sa človek stal dobrodruhom a oni strhujúcou paňou, ktorej všetky ostatné závidia.

Matej bol aj výborný kartár. Svoju veľkú lásku ku kartám odovzdával aj svojmu jedinému synovi, s ktorým spolu prežívali napätie pri hre, pričom mladý Maťo bol vtedy ešte len nedorastok, holobriadok, taký malý sopľoš, no otcovi odovzdával bohatý úlovok, často aj od neho. Ťažko ho bolo skrotiť pri hre. Kamil mal neraz pocit, že aj podvádza, ale nikdy ho nevedel nachytať.

Rozjímal svoje predstavy o Matejovi a rozmýšľal, čím a s kým môže v súčasnosti obchodovať? Kto a akí sú jeho komplici? A ako sa rozvinul jeho obchod za tie roky? Už by mohol byť aj boháčom napriek tomu, že sa v živote rozbiehal pomaly. No potom nabral rýchlosť a doteraz mohol dôjsť veľmi ďaleko.

Maťovi Danielovi zavolal z neďalekej búdky a podľa hlasu zistil, ako mu od prekvapenia odkvácli sánky. „Nediv sa, päť dlhých rokov uplynulo," pripomenul mu, keby na to zabudol. Potom sa vyzvedal, kde sa jeho Pelargónia nachádza a že sa teší na stretnutie.

Maťo ho odmietol, jeho príchod práve nebol priaznivý.

„Nedurdi sa, Pukerlík, na noc pri tebe neostanem."

Maťo niečo zašomral a zlostne zložil slúchadlo.

Zarehotal sa. Prezývku dostal za svoj neobyčajne vydutý pupok. Od začiatku ju neznášal. Zoči-voči sa mu ju neodvážil povedať, lebo by mu určite jednu vrazil.

Kamil po príchode nemusel dlho uvažovať, aby zistil, že vhupol Maťovi priamo do realizovaného obchodu. Mal naponáhlo, lebo predával akýsi kotol. Ustarostene sa po poškrabkaní hlavy pohladkal aj po pivnom bruchu.

Kamilov náhly a nečakaný príchod spôsobil v jeho obchodoch rozruch.

„Dobre vynáša?" spýtal sa bezočivo.

„Čo?" vyvalil na neho oči.

„Nuž, tvoj obchod."

„Nestaraj sa o moje obchody," rozzúril sa hnevlivo.

„Veď dobre, dobre," vytiahol plecia a rozhodil ruky. „Ja len – že si na obchody mal vždy dobrý čuch," uspokojoval ho.

Nemal náladu s ním stráviť popoludnie, lebo práve prebiehajúci obchod bol dôležitejší ako Kamil. Na druhej strane sa ho zdráhal aj odmietnuť, lebo si uvedomil, že s jeho odchodom mohli ujsť veľké peniaze. Musel hľadieť aj na budúcnosť a v duchu prehodnotil, čo je pre neho výhodnejšie. Kým sa rozhodol, prezvedal sa, kedy ho pustili.

„Tak čo, Puk... Maťo, nesadneme si?“ roztiahol ústa na úsmev.

„Ale áno, sadneme,“ prikývol, ale dlaň zovrel v päsť, rýchlo uchmatol jeho košeľu a vrazil mu pravačkou do sánky.

Kamil by sa bol iste prevalil cez najbližší stôl, keby ho Maťove mocné ruky nedržali. Chytil si sánky, ponaprával, pohladkal. „Somár,“ poťahoval ústa a nos. „Čo si mi to vykonal?“

„Veď ty to vieš. Neznášam, keď ma oslovuješ prezývkou, jasné?“ pomykal jeho telom a sotil ho na stoličku. „Najbližšie to neskúšaj.“

Znepokojene sa pomrvil na stoličke a stroho odpovedal na Maťove otázky.

Skoro sa z rýchlej šarvátky udobrili. Prefíkaný Kamil navádzal konečne poddajného Maťa na zapitie dlhého obdobia a opätovného stretnutia.

„Nemôžem toľko slopať, mám povinnosti, Kamil. Krásne časy pominuli, či nevidíš, že som hostinským? Som *niekto*.“

„A kto ťa núti, aby si slopal?“ urážlivo ho drgol do ramena. „A či si ty niekedy slopal? Keby hej, mal by si vari tento *muškát*, ha?“

„No, dobre, dobre, tak – dám si s tebou nejaký ten drink,“ súhlasil. „Musím ešte dnes sadnúť za volant, veľa nemôžem.“

„...ale kvalitný, aký mám rád,“ prízvukoval. Rozvalil sa na stoličke a o ostatné sa nestaral.

Z jedného drinku nakoniec boli štyri. Pri poriadnom rečnení zotrvali pri stole až do večera. Na Maťov príkaz ich Marína obslúžila aj chutnou večerou, ktorú Maťo zaplatil na zvítanie. Kamil sa už aj pustil do rozvíjania svojho obchodu. Medzi rečou sa totiž dozvedel, že Marína je rozvedená, osamele žijúca žena. Bol k nej celý večer milý až prívetivý, správal sa taktne, ba neodbytne aj kurizoval. Pri práci ju niekoľkokrát odfotil. Okato ju hladkal očami, a keď sa pri stole zastavila, niekoľkokrát aj po zadku. Prihlásili sa doteraz potláčané živočíšne pudy, ktoré diabolskou intenzitou rozvíjal a otvorene dával Maríne najavo.

V riešení otcovej konkrétnej situácie vypomáhal mladý Maťo, syn. Stal sa z neho vysoký a bezmála taký tučný mladík, ako jeho otec. Okrem širokého úsmevu pri zvítaní si silným stiskom potriasol s Kamilom ruky. Pretože mal obmedzenú slovnú zásobu a neoplýval takými rečovými schopnosťami ako Kamil a jeho mozog sa točil neustále okolo kšeftov, onedlho sa už vyzvedal na prvú spoločnú partiu.

„Len teraz som došiel, mladý, vyčkaj,“ potľapkal ho po pleci. Lenže cúvnuť nechcel, aby ho nemal za bojka. Priklonil sa mu k ušiam. „A vedel by si zohnať takú fajn partiu?“

Veľavravne prikývol.

Pri jednom z automatov zacengali peniaze. Mladý Maťo potiahol ústa na úškrn, keď akýsi starší muž, sediaci pred automatom, založil ruky na modlitbu a s privretými viečkami zdvihol hlavu k nebesiam, šomrajúc si pri tom niečo.

Kamil zostal v reštike až do záverečnej, aby si zabezpečil bývanie. Po polnoci sa vrúcne objímajúc s Marínou odchádzali na sídlisko. Onedlho medzi početnými horúcimi bozkami vchádzali do Maríninho jednoizbového bytu na prvom poschodí.

***

Kamil už pár dní užíval pohodu u Maríny. Žena, dobré jedlo, strecha nad hlavou a žiadne záväzky si vysníval už za vysokým múrom. Teraz akoby sa jeho sen začal napĺňať. Za slastné milovanie, ktorého sa doteraz nevedel nabažiť dostával všetko, čo potreboval. Dávno bol taký spokojný so životom. Vyhovovalo mu, že sa Marína nevyzvedala. Nemala vážnu známosť už vyše roka a túžobne sa mu oddávala. Horúce milostné scénky oboch napĺňali spokojnosťou, no Marína sa už v tretiu noc priznala, že by si vedela predstaviť život s ním a nielen preto, aby nemala resty v sexe.

Za tie krásne slová sa rozhodol ju potešiť drobným nákupom do kuchyne. Už sa žiadalo tak urobiť. Pri odchode k zubárovi ju vyprevádzal až k dverám, akoby sa nevedel rozlúčiť.

Z otvorených dvier ešte fúkol za ňou z ruky bozk, za čo ho obdarila milým úsmevom. No len čo sa za ňou dvere zatvorili, nelenil, a po takmer prebdenej noci s vačkami pod očami sa vybral do neďalekého obchodného domu.

Odváženú zeleninu vložil do nákupného vozíka, keď ho niekto mocne chytil za plecia. Nebolo kedy sa otočiť, preto od hnevu len zaťal zuby a z tváre sa vytratila všetka farba. Od veľkej bolesti sa mu podlamovali kolená. Mocná ruka tlačila cez tenkú polokošeľu na kľúčnu kosť a bolesť silnela. So silným stiskom ich realizátor obyčajne prinášal starosti. Rukoväť nákupného košíka zvieral tak mocne, ako Žigmund Gordan – alias Zigo jeho plece. Rád sa takto predstavoval a rád napádal odzadu. V duchu ho posielal do pekla. Bol to jeho odvážny protivník, konkurent, nepriateľ prvej triedy. *Ako ma len našiel?* Kamil sa necítil priveľmi vo svojej koži, keď zvieranie neprestávalo.

„Rozmýšľal som, či si to naozaj ty," pootočenou hlavou a s ľahkým výzorom na bledej tvári ho mienil oblafnúť. „Ale kto by, dopekla, mal taký tuhý stisk okrem teba? Hocikto ťa nevie napodobniť...."

Chcel budiť dojem, že mu je ľahostajný. Bolesť skrýval za masku pobavenej tváre, na ktorú vystrúhal horký úsmev. Zigova prítomnosť za jeho chrbtom bola veľmi neprajná a na krátku chvíľu zmarila jeho vysnívanú, s prepychom spojenú budúcnosť.

„Ahoj Kamo, akosi sa mi vyhýbaš," nadvihol hrozivo svoje husté obočie, ktoré vzápätí pustil hlboko nad oči. „Kde si sa tak dlho skrýval?"

Kamilovi tento jeho výzor prinášal strach. Zdalo sa mu, že jeho veľké odstávajúce uši na šedinami pokrytej hlave povievajú podľa toho, akou výstrahou je pre svojho protivníka. Jeho túžbou bolo hneď a zaraz ho utopiť vo vode neďalekého veľkého akvária, v ktorom plávali kapry, nech bol od neho čo aj o hlavu vyšší. Keď začul ako posmešne mu skomoľuje meno, nútilo ho jednu mu vraziť. Zovretie bolo prisilné na to, aby z neho myknutím vymanil plece.

„Bol som v zahraničí," mienil ho prekabátiť, mysliac si, že sa mu to aj podarí. Poobzeral sa, lebo predpokladal, že sa Zigo ľudí zľakne. Ale ako naschvál nikto nepotreboval zeleninu. A zvieranie pleca neprestávalo. „Vieš, že dnes je ťažko nájsť vhodnú prácu."

„Ale čo! Nebodaj si tam aj zarobil toľko, aby si mi dlh mohol konečne splatiť?" posmešný tón prezrádzal, že Zigo vie toho o ňom viac.

„Pozri, Zigo, splatím ho, veď to vieš. Potrebujem sa zapracovať na novom pracovisku ..."

„Si prešibanec, Kamo. A to ťa na nové pracovisko vozia na autobuse s tmavými sklami?"

„Pusť mi plece, prosím ťa," v očiach sa prejavila plachosť a bolesť. „Dohodneme sa, Zigo, ale tu to predsa nejde."

Dvakrát mu nebolo príjemné stretnutie s ním a nielen preto, že k nemu došlo v obchode. Želaní nakupujúci sa zrazu zjavili aj chodili okolo nich a rozhovor zo Zigovej strany bol čím ďalej odvážnejší. Začalo mu to vadiť.

Nakoniec zovretie poľavilo a bolestivé plece pokleslo o pár centimetrov. Zigo predstúpil pred neho a uzrel ho v životnej veľkosti. Pri pohľade do jeho hranatej tváre zrazu väčšia ako bolesť bola obava, že mu jednu vrazí do tváre aby sa jeho pekné črty zmenili tiež na hranaté.

„Dávam ti týždeň, vzhľadom k tomu, kde si bol doteraz. Ale ani o deň viac, rozumieš?," rozprával svojím zachrípnutým hlasom pomedzi zuby. „A peniaze pozháňaš ... nezaujíma ma odkiaľ, pre mňa, za mňa čo aj spod zeme, ale ich vyhrabeš. Inak ...," vystretý ukazovák pretiahol vodorovne pred hrdlom, pričom mu varovne pozeral do očí. „... bude po tebe. Dobre vieš, že si ťa nájdem. Ja viem, kde býva Marína."

„Nemusíš mať obavy," Kamilova tvár sa len na chvíľočku zachmúrila, ba možno len predošlé obavy ešte trvali *veď týždeň je dlhá doba*. „Dostaneš svoje peniaze, ani sa nenazdáš."

„Predo mnou sa neskryješ, Kamo, ja si ťa nájdem, a ty to dobre vieš."

Pravdaže to vedel.

***

Ešte v ten deň, pokiaľ bola Marína u lekára, začal s realizáciou získania peňazí. Zašiel do Pelargónie na stretnutie s Maťom a dohodol si skvelú kartovú partičku, od ktorej si veľa sľuboval. Musel sa činiť čím skôr, Zigove ruky zanechali poriadnu bolesť na pleciach. Všetkými masťami mazaný Maťo mal na kartové hry vyhradenú osobitnú miestnosť, ktorú poznali len vyvolení hráči. Nevedela o nich ani Marína, ani ostatní z personálu. Svojho šéfa poznali ako solídneho pána, ktorý žije svojej rodine a je neustále nútený krotiť chúťky svojho jediného a hoci už dospelého, no značne rozmaznaného synáčika Maťa, ktorého mániou je ustavične protirečiť svojmu otcovi a uprostred rozhovoru zrazu vybuchovať smiechom.

Na toto úžasné dobrodružstvo – akým kartové hry nazvali, slúžila Matejovi Danielovi mladšiemu aj staršiemu vyhradená miestnosť v rodinnom dome trvalého pobytu Mateja Daniela mladšieho. Jeho otec ju kúpil pomerne lacno súčasne s budovou reštaurácie od jedného vlastníka. Mala veľmi výhodnú polohu v menej frekventovanej časti mesta na konci krátkej slepej ulice. Do dvora sa vchádzalo zo slepej ulice, dvor prechádzal do dlhej záhrady, ktorá končila v druhej ulici. Schátralú budovu veľmi rýchlo opravil a vynaliezavému Maťovi prinášala od tej doby šťastie.

Vrtkavé šťastie a často nepríjemné prekvapenie prinášala účastníkom hry, ktorí si sebaisto sadali prežiť oné *úžasné dobrodružstvo* okolo okrúhleho stola pod tlmeným svetlom, aby obrovským rizikom s predstavou veľkého zisku sa oddávali svojej vášni, hre. Keď si sebaisto sadali na pohodlné stoličky, nič ich nezabrzdilo. Nové potešenie z každého robilo pána situácie a všetci si zakaždým mysleli, že veci sa vyvíjajú správnym smerom v prospech nich. Keď sa mýlili, táto šialená a nákazlivá aktivita často plodila výbušnosť, výstredné správanie, problémy. Napriek tomu si pravidelne či nepravidelne prichádzali zaujať si miesto za okrúhlym stolom, akoby ich pozývali všetky pekelné bubny. Bez zmyslu pre zodpovednosť, ale s dobrým čuchom a najrafinovanejšou logikou dávali prednosť klamlivému osudu, a volili radšej útek z domu s následnou rodinnou búrkou, ako spokojný spánok.

Výsledok nebol vždy prajný. Nie každý z nich, ktorý si sadal s pokojom Angličana a kráľovským pokladom vo svojom vrecku, vstával od stola spokojný. Uprostred hry sa ich reakcie bezočivo menili a pripomínali dravcov. Ku konci, alebo keď sa už chvíľami zdalo, že dobre začaté podujatie sa rozplynie a dôjde k výstrednému správaniu, nastávali zvraty, a často krát hráč nevedel, kde a ako skončí. Vytvorili sa napäté a zložité situácie s bujnou fantáziou a výbušnosťou pováh závislou od vôle iných a stratil sa prehľad o vzniklých problémoch. A predvídavé tušenie, že *dnes nevyhrám*, na jednej strane spôsobilo ustarostenie a plachosť, na druhej strane okrem nadšenia mnoho zlomyseľnosti, nevyslovených posmeškov a prefikaných intríg s bohatou obrazotvornosťou.

Hráča pobáda do opatrnosti a útekov všetko, čo sa okolo neho odohráva, predsa mu v žilách koluje akési diabolské posolstvo pokračovať a obrať priateľa práve dnes o to, o čo sám nedávno prišiel. Zvláštna to bola zmes priateľstva. Po pár hodinách nikto nevedel, kam smeruje. Strácal prehľad o svojich problémoch a obrovské vytvorené napätie ho nielen ťažilo, ale v kritickej chvíli, v strnulosti a očakávaní prajného či neprajného výsledku mohlo nielen vytvoriť ale i spôsobiť veľmi búrlivý a pobúrený koniec.

Napriek tomu hráči veselo porušovali svoje princípy, ktoré si vari každoročne prisľubovali *nikdy viac,* lebo stále dávali prednosť konkrétnosti – a neobstáli – v búrke života sa potrebovali vzrušovať, a o vzrušenie tu nebolo núdze.

Na prvý hrací deň si Kamil požičal malú kôpku peňazí od Maťa s vedomím, že mu po krátkej dobe bude narastať. Veľmi v to veril a hlavne veril sebe. Mal cvik. Za mrežami hrávali o hocičo a on mal po každý raz vynikajúce, rovnaké šťastie. Jeho úspech v tejto oblasti býval rýchly a skvelý. Nakoniec, ako človek obdarený vzácnym čarom, bol sebaistý, a napriek svojej tyranskej povahe sa stal *tam dnu* vodcom.

V ten večer si sadali s Kamilom Fayerom okolo stola ôsmi. Nepredstavovali sa navzájom, ba polovica sa vôbec nepoznala. Ani Kamil Fayer nepoznal Šimona Petrovského, predsa si podali ruky ako najlepší priatelia a vyložili svoje balíky peňazí.

Kamila v ten večer vynikajúca pamäť a bdelosť opustila. Sám sa prekvapil, ako veľmi rýchlo, priam nebadane začala putovať jeho požičaná kôpka peňazí po stole, niekoľkokrát pobudla pri Šimonovi, znovu poputovala, až nakoniec u Šimona zostala. Keď Maťo v polovici hry začal zazerať, Kamil sa zachvel. Rád by začal všetko odznova, no momentálne nemal na výber. Partička sa už pretiahla dlho do noci a Kamil, aby ju mohol dokončiť, musel si znovu od Maťa požičať. Keď nadránom s hrou končili, už svitali prvé ranné zore. Kamil s tyranským pohľadom zazeral na Šimona, ktorý si odnášal najväčšiu kôpku nádejnej noci. Kým sa ostatní podelili o oveľa menšiu časť, on bol rád, že mu ostalo aspoň toľko, aby Maríne mohol za pár strávených nocí vyložiť na stôl skromnú kyticu lacných kvetov.

***

Zradnosť kariet pocítil aj Šimon tretí deň, keď počiatočnú výhru vystriedal neúspech. V ten večer sa šťastie usmialo na mladého Maťa a na Kamila. Šimon v zúfalstve búchal o stôl, ba aj kričal, ale nič nezmohol. Kamil ho s Maťom pumpol a kým sa Maťo z jeho hnevu šikovne vymotal, jeho zlosť prešla na Kamila.

„Aha, aký si zrazu citlivý na neúspech! Môžeš vedieť, že úspech je tu nestály a nemá presné medze."

„Buď ticho a nemudruj," rozhnevane sa rozkričal na neho Šimon.

„A čože ti je?" neprestal ho podpichovať. „Vari z teba treba vyhnať diabla?"

„Vravím ti, buď ticho," zatínal päste Šimon. Ani si nevšimol, že ostatní piati sa od stola pomaly vytrácali, aby s nimi nemali nič do činenia. „Objavil si sa tu ako biela vrana a chceš sa blysnúť za každú cenu! Zaobišli sme sa tu aj bez teba!"

„Hráčov si našťastie nevyberáš ty!" rozhnevaný Kamil vstal od stola. Posotená stolička sa za jeho chrbtom s hrmotom prevrátila. Postavil sa zoči-voči Šimonovi, sotva si peniaze vopchal do vrecka. „Načo sem chodíš, keď sa ti nepáči? Prosí sa ti vari niekto?"

Maťo rýchlo skočil medzi nich, lebo veru on sa mu *tak trochu* aj prosil, a bolo by nebezpečné, keby si Šimon na to práve teraz spomenul, nebodaj aj vyslovil.

„Chlapci, nemá význam čo robíte," tíšil oboch, mohutné dlane priložil na hrude oboch útlych mužov. „Neodchádza z teba mrzutosť, Šimon? Veď zajtrajší deň môže byť taký istý dobrý, ak nie lepší, ako včerajší."

Maťo bol naozaj vynikajúci vyjednávač a vedel ovládať iných tak, aby svojimi rečami uspel a zabezpečil nevyhnutnú rovnováhu.

Tí dvaja si ešte chvíľu hľadeli nebezpečne do očí sťa sokovia. Nakoniec Šimon nabral hlboký dych, päsťou udrel do stola. „Sakra... Maťo, nalej, aby som sa uspokojil."

A Maťo nalial. Raz, druhýkrát, tretíkrát... Pre všetkých troch, kým sa z nich nestali priatelia.

„Zapíš!" rozkázal Šimon. „Pri zajtrajšej výhre ti zaplatím. Bol by v tom čert, keby som zajtra nevyhral."

Maťo zapísal. Prvé, druhé, tretie, štvrté ... kolo. Koľkože ich bolo?

„Pch, zajtrajšia výhra," neodpustil si škodoradostnú poznámku Kamil. „Diabol sa do neho vracia znova... Veď aj tá je neistá."

II. kapitola

Pootvorené ústa mal vyschnuté a zakrochkal, keď sa prebral. O okenné sklo opretá hlava sa drobnými údermi natriasala. Rušeň udával tempo, vlak napredoval, krajina sa za oknom rýchlo menila. Tri hodiny sústavného cestovania ho začali unavovať. V kupé sa vymenili ľudia. Namiesto mladého páru sedela na náprotivnom sedadle pri dverách žena, čítala akýsi časopis a nevenovala mu pozornosť. Nemal tušenia, kde nastúpila a len pri pohľade na hodinky zistil, že spal bezmála hodinu. V kupé bolo dusno napriek otvorenému oknu. Letné popoludňajšie slnko ostro svietilo cez sklo a čelo sa mu orosilo. Uvoľnil si vrchný gombík ľahkej letnej košele, vyfúkol na čelo dych a prstami začesal padajúce vlasy, ktoré sa mu začali priliepať na spotené čelo. Presadol si na náprotivnú lavicu do chládku.

O chvíľu sa hornatý kraj premenil na stráne, a v diaľke zazrel ovce. Krajina ho očarila. Veľmi dávno bolo, keď sa prechádzal lúkou či lesom, ak nepočíta letné tábory. Bolo to ešte v detských rokoch so starkou, keď ho občas brávala na huby. A na dovolenke doteraz nikdy nebol, lebo dovolenku trávil doma, kde chvíľu pookrial a vracal sa do zamestnania. Mesto ho zatiahlo do svojich pazúrov a nebránil sa voči tomu.

Vždy bol mestský chlapec. Žil so starou materou a vyrastal na predmestí. Nepamätá sa na svojich rodičov, stará mať vravievala, že umreli.

Stará mama bola zlatá žena, a spomína si na ňu len v dobrom. Venovala mu každučkú voľnú chvíľu, naučila ho mnoho vecí. Spolu sa pretĺkali životom a keď podrástol, akosi samozrejme vykonával všetky domáce práce okolo neveľkého rodinného domčeka. Čo sa za mladi naučíš, na starobu akoby si našiel, hovorievala. Vynikala dôvtipom a často mu namiesto rozprávok pútavo vyrozprávala obsah prečítaných kníh starých gréckych bájok a povestí, ktoré tak rád počúval. Na čítanie navádzala aj jeho. Spoločne chodievali do knižnice a on sám sa z kníh dobrovoľne veľa naučil.

Mal ju veľmi rád, vštepovala mu lásku svojho dobrého srdca. Bola krajčírka a na živobytie, potom neskôr aj na jeho štúdiá zarábala šitím. V ich dome sa vystriedalo mnoho ľudí, vďaka čomu mnohých poznal, a tí boli k nim vždy dobrí a prajní. No a on sám sa na predmestí priatelil s chlapcami, ktorých otcovia pracovali vo fabrikách a matky sa prevažne starali o domácnosť a o početnú, či menej početnú rodinu.

Po maturite stará mama náhle ochorela a uprostred leta umrela. Riadne ho to vzalo a jeho trúchlenie by trvalo dlho, keby sa ho neujala Maňa, jej sestra. Ani počuť nechcela, aby ostal v domčeku na predmestí sám. S manželom Ambrózom, ktorý bol internátnym domovníkom, si ho vzali k sebe. Bezdetným manželom tak svojou prítomnosťou vyplnil dávny sen.

„Nikdy nie je na dieťa neskoro," pohladil si ženu po pleciach Ambróz a láskyplne sa zadíval na Erika. „Máme syna, stali sme sa rodičmi."

Bola to slabá útecha na jeho boľavé srdce, aj keď ich lásku pociťoval od malička. Bol im vďačný za každé pekné slovo. Od mala ho vždy potešili nejakou drobnosťou, ktorú si dlho odkladal ako nejakú vzácnosť. Často sa stretávali, Ambróz ho volal svojím synom. Ale krátko po pohrebe, keď Maňa prezradila, že jej sestra nebola jeho starou mamou, ba ani žiadnou príbuznou, zahmlilo sa mu pred očami a nevedel posúdiť, čo bude dôležitejšie: či utlmiť divo tlčúce srdce, alebo sa hnevať preto, že ho vzali rodičom, prípadne zanevrieť na Maňu za odvážne slová, ktoré by stará mať nikdy nevyslovila. Až keď sa všetko dozvedel, mlčky jej dal za pravdu.

„Prepáč, Erinko, musela som ti to povedať. Sestra nikdy nenabrala odvahu."

Za starostlivosť počas deväťnástich rokov sa už môže odvďačiť len kyticou kvetov, ktoré zanesie na hrob cudzej žene, ktorá sa pre neho obetovala.

Pocit vďačnosti ho sprevádzal dodnes voči každému, kto mu nezištne pomohol. Aj voči rodine Janíčkovej. Nechcel im byť na krku, preto počas školského roka býval v internáte

a prevažnú časť leta trávil účasťou na letných sústredenia v rôznych detských táboroch, aj keď jediným dôvodom bolo nezaťažovať Maňu a Ambróza svojou prítomnosťou.

Keď sa zamyslel, túžil počuť, kam vlastne smeruje. Kam sa chystá a načo? Keď kupoval auto, prebral všetky možnosti kúpy s priateľmi. Keď ho prednedávnom predával, tak isto. A teraz? Kto mu poradí či robí dobre? Kontakty s priateľmi sú v tomto prípade nanič. Všetci majú svoju verziu zaručene dobrých a odskúšaných metód. Rozhodnutia vynášal prevažne sám, a málokedy pochybil. Nikdy sa nedriapal dopredu nasilu, napriek tomu mu zatiaľ v živote všetko až pridobre vychádzalo. Nepísal si denník, ale všetko si dobre pamätal.

Nezaujato sa díval na vonkajší svet. V neveľkom jazere, ktoré sa zrazu objavilo, sa kúpalo zopár detí. Neďaleko mali postavené stany. Pousmial sa a spomenul si, ako sa s deťmi z ulice po daždi bosí plačkali vo výmoľoch na okraji cesty, s nohavicami vyhrnutými po kolená.

Sprievodca prešiel pred dverami kupé, otvoril ich, *pristupovali?,* spýtal sa a odišiel. Pozrel sa na hodinky. Ešte hodina cesty a konečne bude pri priateľovi.

So Šimonom Petrovským boli na výške najlepší kamaráti. Obaja bývali v spoločnej internátnej izbe počas školských rokov. Šimon kvôli vzdialenosti do mesta a on preto, lebo stará mať už vtedy nežila. Šimon kamaráta – sirotu pozval k nim domov počas štúdií dvakrát. Jemu sa žilo hej! Bol jediným dieťaťom svojich rodičov, ktorí ho obskakovali a spievali, ako im hvízdal. Zniesli mu aj modré z neba. Zahrňovali ho nielen svojou priam opičou láskou, ale aj peniazmi, ktoré nekontrolovane rozhadzoval. A z *pekného synáčika,* ktorý ich dobrotu a láskavosť využíval a patrične z nej ťažil, sa stával *pekelný* syn. Kdeže sa on mohol k nemu prirovnať! A nakoniec, ani nechcel. Vážil si svojich blízkych viac, než by im hocijakým spôsobom ubližoval.

Z úvah ho vyrušil šušťavý zvuk. Žena v kupé listovala v časopise, vzala si z kabelky pero a po krátkej úvahe vpisovala písmená do krížovky.

Keby nie Manina nemoc, sedel by vo svojej pracovni tiež s perom v ruke a sústredene by sa venoval svojej práci. Lenže šéf ho poslal domov za ňou, aby jej priniesol medikamenty a možno aj vďaka nim sa skôr zotavila. So spokojným svedomím odchádzal z práce, hoci Mníchov nie je na skok.

Ocitol sa tam celkom náhodou na pozvanie Wolfganga Hanzela, ktorý pár dní pred promóciami navštívil s manželkou Idou rodinu Janíčkových. Wolfgang, dôstojný, veselý muž v najlepších rokoch, bol synom Ambrózovej sesternice, ktorá sa vydala do Mníchova. Dovtedy o nich nevedel temer nič. Wolfgangovi naručila matka, aby konečne zistil čo-to o príbuzných. Bol vášnivým poľovníkom a v rámci združenia mali nadviazaný kontakt s tunajšími poľovníkmi. Rok čo rok chodili striedavo na poľovačku, toho roku už piatykrát. Idu doviedol, aby jej ukázal krásy krajiny a okolia kde má priateľov, s ktorými sa cíti dobre.

Bez ťažkostí sa s nimi dohovoril, hoci žiadnu dlhšiu prax nemal. Mal ale talent na jazyky, ovládal okrem nemčiny španielčinu a angličtinu a posledné obdobie ako samouk usilovne listuje vo francúzskom slovníku. A tak sa rodina dozvedela o sebe z prvej ruky a v nemčine. Wolfgang nejaké slová po slovensky síce vedel, ale plynulú vetu poriadne skomolil. Veľa sa vtedy nasmiali.

Po ukončení školy odchádzal do cudzieho sveta s veľkým odhodlaním, no predsa s malou dušičkou. Napriek tomu tam ostal celých desať rokov. Wolfgang si cenil snahu šikovného mládenca a nikdy neoľutoval pozvanie. Perfektne sa zapracoval a posielal ho často aj do zahraničia, využívajúc jeho jazykové znalosti. Odvtedy si dobre zarobil, mal slušné konto v banke a ako ekonóm v textilnej továrni doteraz aj výbornú prax. Už by si mohol dovoliť aj kúpu bytu, ba i pekného domu. No zatiaľ mu vyhovovalo bývanie v podnikovom prenájme.

Nepociťoval doteraz potrebu usadiť sa. A ani ženba mu nevoňala. Krátka, sotva rok trvajúca známosť s urečnenou psychologičkou Flórou sa skončila rozchodom napriek tomu, že spočiatku pripisoval tomuto vzťahu práve kvôli jej zamestnaniu trvácnosť. Flóra vo všetkom používala svoj múdry mozog, poučovala, napomínala a hľadala v ňom chybu a nedokonalosť.

Najradšej by ho rozanalyzovala do špiku kosti. Až mal toho jedného dňa dosť. Odvtedy prišla za ním po pár mesiacoch s pokorou, potom znovu po roku. Rozoberala ich vzťah a analyzovala rozchod. Neuspela.

A od tej doby nadväzoval len krátke známosti, ktoré ho k ničomu nezaväzovali. Uvedomoval si, že to trvá už dosť dlho, veď hociktoré dievča by mohlo mať podozrenie, že nie je kompletný, alebo mu niečo hore či dole chýba. Jeho sloboda závisela od toho, dokedy bude príťažlivý staromládenecký život. Ale spomedzi spolupracovníkov dvaja neboli šťastne ženatí, tretí sa rozviedol. Len štvrtý žil v krásnom manželskom zväzku, no takéto mizivé percento ho od ženby odrádzalo.

Domov chodil na dovolenky každým rokom dvakrát, v zime prevažne na Vianoce na týždeň, a v lete na dva. Manželov Janíčkových tak z času na čas potešil svojím príchodom, zahrnul drobnosťami a prinášal balíky aj darčeky od nemeckej rodiny. Láskavo ho čakávali, lebo byt v jeho prítomnosti priam ožil.

Náhoda zariadila, že týždeň po jeho príchode sa konalo desaťročné popromočné stretnutie bývalých študentov jeho ročníka. Zúčastnil sa ho a stretol sa s búrlivákom Šimonom.

Opakovane, znovu ho pozýval na návštevu ako už niekoľkokrát v listoch, ktoré si ročne dva, trikrát vymieňali. Kvôli Mane zo začiatku odmietal, neskôr na jeho naliehanie sa predsa len nechal nahovoriť. A teraz zamyslene dumal nad tým, či prísť k Šimonovi bolo správne rozhodnutie. Prečo tak veľmi nástojil na návšteve? Šimon nikdy nič nerobil bez skrytého, zadného úmyslu. Vodilo sa mu až priveľmi dobre, čo hlasno dával najavo. Pracoval vo svokrovej firme, ktorá, nezabudol prízvukovať, mu mala pripadnúť ako manželkine veno a už sa na ňu vopred tešil.

Vlastniť firmu bola pre neho absurdná predstava. Ako slobodný nemal prečo takú zakladať a načo brať na plecia záťaž, bez ktorej sa životom bude predierať lepšie a ľahšie.

Slnko pražilo a na úbočiach sa páslo stádo kráv. S Flórou pri návšteve ranča jej brata dostávali hrnček čerstvého kravského mlieka zakaždým, keď sa po jazde obyčajne v podvečer vracali s koňmi a ustajnili ich. Ako tak stál pred otvoreným oknom a pretrel si spotené čelo vreckovkou, pocítil hlad. Vybral sa do jedálenského vozňa aby sa nasýtil a skrátil poslednú hodinu cesty, ktorá ho delila od stretnutia s priateľom.

***

Na neveľkej, jednoduchej stanici len s párom koľajníc, zostúpilo prekvapivo veľa ľudí. Od Šimona vedel, že v meste sú kúpele, ktoré v letnom období zrejme mnohí vyhľadávajú. Vyzeral priateľa a zočil aj spolucestujúcu dámu. Ťahala za sebou cestovný kufor a kabelku mala prehodenú cez plece. Sýtožltý letný nohavicový kostým na nej vynikal. Mala na svoj vek ideálnu postavu. Kradmo na neho pozrela, prešla po peróne a odišla cestou vedúcou vedľa budovy s niekoľkými cestujúcimi. Iní prechádzali cez čakáreň. Zamiešal sa medzi dav, ale za stanicou viedlo rázcestie, a on nerozhodne postával. Šimona doteraz nezahliadol. Na neďalekom parkovisku zbadal dve autá, ale pred prednými sklami boli okná prikryté fóliou.

Povzdychol. Bolo pred piatou hodinou a slnko ešte vždy pálilo ako divé. Vrátil sa späť k budove a sadol si na lavičku, na ktorú vysoká tuja vrhala tieň. Do vreckovky si utrel spotené čelo. Pri neďalekom bufete sa chichúňali dvaja tínedžeri a popíjali niečo z plechovky. Zašiel si sám kúpiť perlivú vodu, ktorú vypil na dúšok a uhasil smäd.

Uplynulo už desať minút, odkedy tu nerozhodne postáva. Vrátil sa znovu na lavičku a zavolal Šimonovi. Nebol k dosahu. Zlostne vyfúkol dych, mobil kŕčovite držal v dlani, akoby bol príčinou jeho zlej nálady. Zahniezdil sa v sede, ramená vyložil na operadlo lavičky a vystrel si pred seba nohy. Hlasným dýchaním tlmil hnev. Ovládol ho tiesnivý pocit, a už sa začal uisťovať, že prísť k priateľovi predsa len nebolo najlepšie rozhodnutie. Aj keď presnosť nebývala Šimonovou silnou stránkou, ale mohol aspoň zavolať. Chvíľa čakania bola dlhá.

Prižmuroval oči, aby krátil dlhú chvíľu, aj keď nesedel na slnku. Potom zrazu začul zvuk prichádzajúceho auta, škrípajúce brzdenie, auto zastavilo presne pred dverami čakárne. Vyskočil z neho muž v krátkych šortkách a vbehol do miestnosti.

Ten má ale naponáhlo, pomyslel si. Muž o chvíľu z čakárne vyšiel a rozhliadal sa. Potom sa so širokým úsmevom pobral k nemu.

„Božemôj, Erik, čakáš už dlho?“ roztvoril ramená.

Erik od údivu pootvoril ústa, sotva vedel vydať hláska. Priateľa nespoznal. Vyšportovaná postava v krátkych bielych nohaviciach a ľahkej károvanej košeli od stretnutia akosi pochudla, ešte k tomu brada, tmavé okuliare... aj kučeravé vlasy, prevažne ostrihané nakrátko, narástli. Blížil sa k nemu počerný, čiernooký fešák, s peknou, vari dievčenskou tvárou, na ktorého baby leteli. Teraz sa mu zdal zanedbaný, a to nebývalo u neho zvykom.

Vrúcne sa objali a vyčítal mu, že na neho zabudol.

„Nezabudol som, ale vieš, povinnosti,“ ospravedlňoval sa a zvážnel. „No, poď, priateľ môj, som rád, že si konečne došiel. Kde máš batožinu?“

Keď zdvihol svoj neveľký kufor, na Šimonovej tvári sa zjavil počudovaný výraz.

„To je všetko?“

„Všetko. Prišiel som na pár dní, nie na rok.“

„To sa ešte uvidí,“ ťapol ho po chrbte.

Nasadli do pohodlnej dodávky, prešli nevľúdnym okolím stanice a zabočili smerom do mestečka. Tvár okolia sa menila s kvalitou cesty, vedúcej do ulíc. Ako dieťa ho stará mať zaviedla do kina, nachádzajúceho sa v strede mesta a na prekvapivý dojem zo zmeny, kedy zanedbaný okraj mesta, kde bývali, vystriedalo udržiavané námestie, si podnes jasne pamätá. Také to bolo aj teraz v porovnaní okolia stanice a ulíc, ktorými prechádzali. Šimon ho širokým gestikulovaním upozorňoval na pánsky klub skrývajúci sa za vysokými gaštanmi, neďaleko na múzeum, ktorého staršia dobová budova ho upútala, potom na radnicu s povievajúcou štátnou vlajkou ale i na pánske kaderníctvo, kam sa chodí strihať. Oči blčali hrdosťou keď zvestoval, že o pár dní otvoria ich prvú reštauráciu, na ktorej prebiehajú už ukončovacie práce. Ramenom rozhadzoval pred Erikovou tvárou, keď mu ukazoval príjazdovú cestu k nej.

„Na jej otvorení musíš byť prítomný,“ prízvukoval dôležito a poťapkal ho na stehnách.

Erik tlmil svoju zvedavosť okolo reštaurácie. „Musíš mať práce vyše hlavy,“ podotkol.

„Mám,“ povzdychol a stisol pery. Na tvár sadla ustarostenosť.

Znovu sa utvrdzoval, že neprišiel vhod. Nemal prijať jeho pozvanie, nech bolo hocijako naliehavé. Mohol sa dovtípiť, že Šimon nesedí so založenými rukami a je zavalený prácou, tak iste, ako je ňou zavalený na pracovisku sám. Začal rozvádzať svoje úvahy niekoľkými slovami, no Šimonova rozhodená ruka ho bezmála udrela po nose.

„Netáraj, Erik. Práce je tu vždy dosť. Bolo jej včera, i dnes, a bude aj zajtra. Ale máme na to svojich ľudí, vari si nemyslíš, že pracujeme len dvaja so svokrom? A okrem toho, je predsa leto a polovica našich zamestnancov dovolenkuje. Aj my trávime letá na ranči v prírode, lebo je tam krásne. Sám sa presvedčíš. Aspoň pookreješ a oddýchneš si.“

S oddychom súhlasil. Ale ťahá sa už na dlhé lakte. Nezvyknutý na dlhú dovolenku ho mrzel dlhý pobyt. Prišiel pár dní po tom, ako Maňa ochorela. A nebyť jej nemoci ... v jeho svedomí sa objavili výčitky. Vykonával u Wolfganga zodpovednú prácu, ktorá sa nedala odflákať a potreboval vedieť, ako sú schopní nahradiť ho kolegovia. Stávalo sa, že po návrate z dovolenky sa rozčuľoval a protestoval proti spôsobu, akým pracovali. Preto mrzuto zvraštil čelo, keď si v duchu predstavil, čo ho bude čakať na jeho pracovnom stole.

„Neoľutuješ,“ uisťoval ho.

Odbočil z hlavnej cesty a opatrne zabočil do úzkej uličky. Erikove zreničky rýchlo odhadovali šírku cesty, po ktorej mala prejsť Šimonova dodávka. Opatrne a pozorne prešiel jednosmernou ulicou, ktorá sa postupne rozširovala a zaparkoval sčasti na chodníku. Ulica

končila a za poslednou budovou na rohu bola nízka drevená ohrada, na ktorej bolo zavesených niekoľko debničiek s rozkvitajúcimi muškátmi. Ohrada predstavovala dvor s jediným vchodom, za ňou pod slnečníkmi boli rozložené stoly a stoličky.

„Idem za kámošom," povedal stroho. „Mám s ním niečo vybaviť. Poď sa pozrieť, neseď tu."

„Pôjdem aspoň na záchod."

Zatvoril auto a pobrali sa k reštaurácii s výstižným názvom Pelargónia. *Tak preto tie muškáty.* Čašníčka podišla k smetnej nádobe s vreckom plným odpadu a otvorila ju.

„Marína, idem za Maťom, vrátil sa už?" spýtal sa jej Šimon bez pozdravu.

„Ktorý?" hodila vrecko do nádoby, ktorej veko sa s hrmotom pribuchlo.

„Vlastník."

Marína pogúľala očami. „Obaja sú vlastníkmi. Tak ... starý či mladý? Lebo mladý práve odišiel a starý... možno je ešte tu."

„Tak starý. Chcem sa s ním rozprávať, kde ho nájdem?"

Poslala ho do jeho kancelárie a Erikovi ukázala toaletu, ktorej vchodové dvere boli schované za ťažkým závesom visiacom na železnom poloblúku. Na dnešnú dobu veľmi staromódne a nepraktické, usúdil Erik.

Pivo aj voda tlačili na mechúr, a po vykonaní potreby sa mu až uľavilo. Umyl si ruky aj tvár, v zrkadle si vyhladil z čela padajúce vlasy, a celkove sa upravil po dlhom cestovaní. V zrkadle zistil, že sa mu zips na nohaviciach roztvára. Zachytila sa mu do neho košeľa. Napriek márnej snahe sa mu nedarilo ho napraviť, jednostaj sa mu posúval dole. Predstavil si posmešné tváre ľudí, ktorí ho môžu vidieť s roztvoreným zipsom na najháklivejšom mieste a zmraštil tvár od zlosti a od nemohúcnosti. Nič horšie sa mu nemohlo prihodiť. Vybral košeľu z nohavíc, aby zips zakryl, ale bola poriadne pokrčená, vsunul ju teda späť. Prinajhoršom si háklivú časť zakryje rukou. Pobral sa von, no za závesom sa ešte uisťoval, či zips bude držať. Začul hlasy. Nechcel šuškande načúvať, tobôž, že spoznal Šimonov hlas. Ale bolo by tak isto hlúpe práve teraz sa pred ním zjaviť.

„Maťo, pozháňam tie peniaze, uvidíš. Ja viem, že som sa prerátal, ale buď trpezlivý a vyčkaj, prosím ťa..."

„A kotol? Už ti ho doviezli?"

„Dal som ho zložiť na dohodnutom mieste. Postaraj sa, aby ten tvoj tvoji ľudia priniesli do pekárne. Takže platí, na čom sme sa dohodli."

„Jasné, že platí. A čo na to tvoja žena?"

„Vie o všetkom. Čo myslíš, že som blázon? Bez nej by som nemohol..."

Šuškanda sa vzďaľovala a Erik lapal po vzduchu. Opatrne vykukol spoza závesu. Šimon s Maťom dovtedy už vyšli na dvor a podávali si ruky. Maťo bol vysoký, hrubší muž. Jeho vek odhadoval okolo päťdesiatky. *Takže mu dlhuje peniaze a ktovie, čo. V každom prípade má nejaké problémy.*

On ešte cez otvorené dvere nakukol do vnútorného priestoru krčmy, a hoci v budove nebolo živej duše, vzduch bol presýtený pachom piva. Z chodby viedli dvere do neveľkej jedálne a druhé do herne. Cez otvorené dvere nazrel do jedálne, tam bol obsadený jediný stôl, jedli pri ňom traja ľudia. V herni pri všetkých štyroch hracích automatoch sedeli muži, sústredení na monitor a na hru. Jeden z nich práve dohral, so zaťatou päsťou urobil rýchly pohyb vo vzduchu, ale ruka sa len ľahko dotkla prístroja. Ako prudký pohyb stihol zastaviť, bolo záhadou. Neveriacky pokrútil hlavou. Muž s ustarostenou tvárou vzápätí vstal a druhými dverami vyšiel na slnkom zaliaty dvor.

Kto by už len sedel v takej horúčave vo vnútri?

Vonku povieval slabý vánok a pri stoloch pribúdalo hostí. Prichádzali z nejakej stavby, lebo boli oblečení prevažne v montérkach. Prešiel popri nich, zišiel tromi schodmi na dvor a vdýchol horúci letný vzduch. Stiahol si brucho a s obavami, aby sa zips neroztvoril aspoň dovtedy, kým nasadne do auta, si vsunul palec za opasok a dlaňou zakrýval zips.

Šimon sedel v rohu pri ohrade sám. Nohu mal preloženú cez koleno, ležérne sa opieral o stôl a fajčil. „Dlho ti to trvalo," vyčaril nervózny úškrn, keď k nemu došiel.

„Pozri!" Pustil si opasok a odkryl zips. Keď si uvoľnil aj stiahnuté brucho, zips sa ihneď posúval. Šimonovi pohrával úsmev na perách, ktorý sa mu nepodarilo zatajiť a zamrmlal niečo o tom, že nemá ani na lepšie nohavice ... aj keď robí v Mníchove.

„Zadrhol som si do neho košeľu, došľaka, veď sa to stáva aj pri najlepších nohaviciach ..." zlostne na neho pozrel. Keby nebol slepý a vyznal by sa v odevoch, mohol vidieť, že nohavice neboli kúpené na trhovisku. Postával pri ňom so stiahnutým bruchom, kým sa Šimon dobreže nezarehotal.

„Tak si sadni, dáme si kávu," uškľabil sa prešibane a očividne sa tešil jeho nešťastiu.

„Nechcem kávu." Namieril von z ohrady a rozhodol sa ho radšej počkať pri aute, hoci aj učupený, kým si ju vypije.

Šimon sa tiež vykašľal na kávu. Vzápätí zahasil v popolníku ohorok a uškŕňajúc sa vstal od stola. Kľúčik od auta vyhodil do vzduchu a šikovne ho ulapil. Preskočil ohradu a bol pri aute skôr, ako tam došiel Erik.

***

Šimon mal dobre zmapované mesto. Len čo prešli niekoľkými ulicami, už mu bolo jasné, že smeruje z mesta von. Nakoniec sa dostali do dlhej, rovnej ulice so staršími rodinnými domami. Na jej konci cesta odbočovala a o chvíľu už boli za mestom. Pred zrakom sa nečakane zjavili rovné láne už so žltnúcim, dozrievajúcim obilím. Striedali sa s kúskami políčok posadených zemiakmi a kukuricou. Na konci jednej role bola o strom priviazaná koza, vyskakujúc chcela dosiahnuť konár. Dve ženy boli sklonené nad zemou. Zvedavo vyzrel. Ženy zbierali fazuľu.

„Čie sú to polia?" vyzvedal sa.

„Ľudí z mesta." Porozprával mu, že posledná dlhá ulica, ktorou prešli ako aj niekoľko ulíc za nimi, boli ešte pred nedávnom obcou, a s mestom sa spojila zástavbou. Preto sa dedinčania nedokážu adaptovať a žijú si tu ako v dedine. Hospodária v malom, a nevedia sa rozlúčiť s prácou, vyprával pohrdlivo, čo Erika popudilo.

„Aj vaše polia sú tu?"

Šimon sa rozosmial. „Kdeže!"

Ich pozemky boli také rozsiahle, že za deň by ich neprešiel a nemôžu sa s týmito kúsočkami ako dlaň ani porovnať. Na nich je posiate obilie, ktoré potrebujú pre kvalitný chlieb.

Erik jednotvárne pozrel na Šimona. Jeho vnútro sa búrilo nad priateľovým správaním. Od príchodu ešte od neho priateľského slova sotva počul. Posmech sa striedal s výsmechom nad všetkým. Akoby nebol spokojný s nikým ba ani sám so sebou.

Predbehli niekoľkých bicyklujúcich sa šarvancov a o chvíľu sa dostali do tieňa gaštanovej aleje. „Sú jedlé," podotkol Šimon.

Dávno jedol varené či pečené gaštany ale nedbal by ochutnať. Zaujato sa díval na okolitú prírodu, keď vyšli z aleje a pred ním sa rozprestrela krásna, malebná krajina. Zo zrázu nevysokej vrchoviny, obopätej cestou sa kraj menil na rozvoniavajúce lúky, ktoré obopínali aj jazero. Okolo jazera sčasti rástli vŕby, medzi ktorými sa vynímala strecha akejsi stavby. Sklopil tienidlo nad oknom, aby mu zapadajúce slnko nedráždilo oči a od prekvapenia a úžasu pootvoril ústa.

„Bývate hodný kus od mesta."

„Zámerne som ťa priviezol tadiaľto. Obyčajne chodíme domov z druhej strany tohto Kopca. Ale neuvidel by si naše krásne jazero. Pohľad naň, aký sa naskytne pri zapadajúcom slnku, stojí za to."

Kopec bol malý lesík na nevysokej vrchovine, ktorý aj niesol taký názov a okolo ktorého viedla cesta. Na jeho úbočí sa objavil značne veľký udržiavaný vinič.

Pohľad na krajinu naozaj stál za to a bol úžasný.

Na oblohe nebolo ani obláčika, jasné slnko zachádzalo za obzor. Tieto letné dni boli najdlhšie a od piatich týždňov, odkedy je doma, vari aj najteplejšie. V aute bolo dusno, hoci po oboch stranách boli stiahnuté okná. Prievan mu rozvieval vlasy a postrapatil ho.

Šimon pribrzdil a spomalil.

„Nasleduje zradná zákruta. Taká istá je aj z druhej strany Kopca, no tam je v zákrute strž a terén sa po niekoľkých metroch zvažuje do hlbokej skalnatej rokliny. Musíš byť opatrný."

„Poznáš ju zrejme dobre."

„Ja áno, hovorím to pre prípad, keby si šoféroval ty."

„Ja nemám auto."

„Ty nemáš auto?" počudovane na neho pozrel. „Ale vodičák vari len máš!"

„Samozrejme že mám, už si vari zabudol? Mal som aj auto, v Mníchove by som sa bez neho nepohol. Ale predal som ho."

Šimon niečo zamrmlal na znak nesúhlasu. Vraj dnes bez auta...

„Kúpim si časom nejaké nové," dodal, keď pridlho trvala úvaha nad tým, že ho nemá.

Šimon odstavil auto na kraj vozovky a Erikovi sa od toľkej krásy zastavil dych. Vystúpil, ruky položil vbok a nemo sa díval na krásu, ktorá vyrážala dych. Hradská viedla vedľa čistého jazera, ktorého plocha mohla mať tak hektár, alebo niečo viac. Okolo jazera viedla upravená štrková cesta, pri vstavanom drevenom móle boli priviazané dva člny. Medzi stromami teraz už jasne uvidel nielen červenú strechu, ale aj domček. Z druhej strany na čistine boli postavené štyri stany a neznámi ľudia sa plačkali vo vode. Kde-tu vyskočila aj rybka.

Šimon sedel v tráve na slnkom rozpálenej zemi vedľa cesty a ukradomky sledoval priateľa, ktorý už hodnú chvíľu nemo vnímal úžasnú krásu.

„Je tu hlboká voda?"

„Tak dva, dva a pol metra pri móle. Pri brehoch, kde sa kúpu, je plytšia. Všade okolo jazera je hĺbka vyznačená na tabuliach. Svokor by si neodpustil, keby sa niekomu niečo stalo."

„Chceš povedať, že aj toto je vaše?" spýtal sa udivene.

„Uhm," hrdo, s utajovaným úsmevom potiahol kútiky úst v jednu stranu. „A nielen jazero. Odtiaľto až za Kopec, tam, kde vidíš ten – takzvaný – ranč," ukazoval zdvihnutou rukou na stavby ukryté medzi stromami, na ktoré sotva dovidel. „A ešte aj za rančom..."

„Fíha," zapískal. „Si skutočný boháč, Šimi." Kamarátovi vôbec nazávidel veľké bohatstvo.

„Ešte nie, ale to zdedím. Manželka a svokrovci sú vlastníkmi," povedal hrdo.

„Idem sa okúpať," rozhodol sa v momente. „Je pekelne horúco. Nepridáš sa?"

Šimon zdvihol na neho zrak a šibalsky sa pousmial. „Čoby nie! Vyzlečme sa, v aute mám aj uterák," vstával hneď. „Ale prejdime trochu obďaleč, aby sme neboli hocikomu na očiach a môžeme sa okúpať aj nahí. Plavky totiž so sebou nenosím," uškrnul sa.

Ako dobrí plavci, ktorí už na vysokej chodili na rôzne študentské súťaže v plávaní, hodili sa do vody a plávali opreteky. Vo výbornej vode jazera sa nakoniec vybláznili ako malé deti.

Vôbec nevnímali čas.

Slnko zašlo za obzor, keď sa Šimon prvý spamätal. Vyčerpaní, ale v dobrej nálade nasadli do dodávky, sotva si mokré zadky poutierali a natiahli si nohavice.

A čím boli bližšie k usadlosti prekvapenie prichádzalo za prekvapením.

Na ranč došli spoza humien, od záhrady. Za ohradeným priestorom bola ovocná záhrada, potom posadený lán kukurice a nasledoval vysoký múr, za ktorý nedovidel. Maštale a hospodárske budovy tvorili ucelený celok, to zistil podľa pachu. Potom už cesta nasledovala za dlhou stavbou. Odbočili z nej a dostali sa pred poschodovú budovu, vedľa ktorej bola vysoká železná brána. Jej jedna časť bola otvorená. Šimon vošiel do dvora.

Ako postupne prichádzali, rozsvecovali sa senzorové svetlá na budovách. Priestranný dvor z jednej strany bol ohradený súvislou prízemnou zástavbou obytných priestorov poza ktorú viedla rovná cesta. K tejto bola pristavaná predná poschodová časť budovy. Aj z druhej strany boli stavby, ale boli pred nimi posadené brezy a ich účel nerozoznal. Veľký dvor bol udržiavaný. Ostrihaný hodvábny trávnik lemovali kvetinové záhony plné kvitnúcich letničiek. Uprostred trávnika bolo na okrasu vystavané neveľké jazierko, vedľa ktorého vo veľkej, vari dvojmetrovej klietke postavenej na zemi hlasno švitorilo ktovie koľko anduliek. Robili *veľký krik.* Erik nebol architektom, ale bol si istý, že návrh úpravy dvora bola precíznou prácou kompetentného človeka na to povolaného.

Keď Šimon odstavil dodávku, rozbrechal sa veľký vlčiak. Pobehoval za pletivovou ohradou vedľa budovy.

„Ahoj Doktor," Šimon nadvihol ruku. „Priviezol som priateľa, od zajtra mu môžeš robiť spoločnosť."

„Doktor?"

„Uhm, Mišo ho tak nazval. Vycvičil ho, vlčiak je skutočne šikovný, presvedčíš sa."

Z auta vybral Erikovu tašku a viedol ho do osemhranného priestranného altánku. Vo veľkom priestore altánku bol postavený aj krb, pred ktorým stála lavička a neveľký stôl, vedľa neho v železnom držiaku mreže, dlhé železné vidly a železné šípy pripravené na opekanie. Veľký stôl bol oproti krbu a okolo neho boli lavičky. Do altánku sa vchádzalo z dvoch strán. Časť veľkého, osemhranného stola, na ktorom pod veľkými vypuklými pokrievkami bola pripravená večera pre dvoch, bola prikrytá bielym obrusom.

Erik bez slova vnímal všetku dokonalosť bohatstva, do ktorého sa dostal. Aj bez Šimonovho chválospevu si vedel zrátať, že sa tu žije na vysokej nohe a v blahobyte. Skoro sa potácajúc od úžasu vystúpil na jediný schod do altánku, ktorý bol zároveň aj podlahou a nechal sa unášať krásou prostredia.

„No, pozrieme sa, čo nám Rozeta pripravila. Som hladný ako vlk. Sadni si, Erik, najeme sa."

Hanbil sa priznať, že sám vyhladol a obed jedol už tak dávno, že si ani nedokázal spomenúť.

Na stole v neveľkom vedierku v roztápajúcom sa ľade boli vložené dve fľaše, po jednom bieleho a červeného vína, ako sa neskôr dozvedel, z vlastného viniča. V druhom vedierku v zakrytom krčahu bola studená voda a v treťom kokakola. Na podnose s utierkou boli vyložené dva poháre na stopke a dva obyčajné obrátené hore dnom, ktoré sa leskli čistotou. *Hostia tu zrejme nie sú ničím výnimočným.*

Nalial si za pohár studenej vody a vypil ju na dúšok aby uhasil už dlhotrvajúci smäd. Šimon mu ale nalial vína, ktoré sa podľa neho malo piť ešte pred jedlom, aby vychutnal jeho chuť. Štrngol si s ním a Šimon prevrátil jeho obsah rýchlo do seba.

Pri pohľade na pečené kurča so zeleninovým šalátom sa mu zbiehali slinky. Bolo vynikajúcou ľahkou letnou večerou, nič lepšie by si nemohol želať. A chlieb – taký dávno nejedol. Najprv vyjedol striedku, a nakoniec si nechal chrumkavú kôrku.

„Je z našej pekárne," hrdo povedal Šimon, vidiac kamarátov apetít.

V letnej noci by sa ticho dalo krájať. Zaujatí jedlom ho občas prerušili tichým rozhovorom, neskôr Doktor svojím občasným brechotom a andulky švitorením. Kdesi v diaľke zavyl vlk. Za svitu mesiaca takmer v splne a jasnej oblohy, kedy ortuť teplomera neklesla pod dvadsať stupňov, sa príjemne sedelo.

Šimon skoro skončil s večerou a kým Erik poobhrýzal ešte aj kostičky, vypil za ďalší pohár dobrého vína a pohladkal sa po bruchu. Erik sa pousmial, ale pohár vína na zapitie výbornej večere aj jemu dobre padol. Pri ďalšom pohári si Šimon zapaľoval neodmysliteľnú cigaretu a s pôžitkom vsiakol do pľúc jej dym.

Kým sa zamestnával fajčením, vybral z kufra fľašu nemeckého koňaku, ktorú mu podaroval.

Šimon poťažkal v ruke fľašu a zadíval sa na etiketu. „Ďakujem, je značkový a iste bude aj kvalitný," kochal sa pohľadom na nezvyčajnej fľaši. „Chceš ma naučiť piť?"

Vyprosil si, aby od jednej fľašky darovanej pozornosti by mal byť alkoholikom. Šimon sa na neho pritom uškŕňal, akoby sa mu vysmieval. Víno v pohári sa mu minulo skôr, ako stihol vyfajčiť cigaretu, a tak kým ju dofajčil, stihol vypiť aj ďalší. Pohľad mal mútny, kým sa rozhovorili a pospomínali na zašlé veselé, študentské časy. Potom sa rozhovor rýchlo zvrtol na jeho prácu v Nemecku.

„Takže sa ti tam páči...“ skonštatoval sucho Šimon.

„Páči. Dobre zarobím a nadobudol som prax v úspešnej firme.“ O svojej práci hovoril rád, a vážil si priateľov záujem. Bol by sa o nej rozhovoril, ale...

„Si u svojej rodiny, a nemusíš sa veľmi namáhať,“ sarkasticky si z neho uťahoval.

Mykol hlavou a prekvapene vytiahol jedno obočie. „Život nedá človeku nič bez veľkej námahy. Ale Hanzelovcom vďačím za veľa. Naučil som sa mnohému a dnes by som už vari aj sám dokázal viesť hocijakú firmu.“

„Máš to v pláne?“ Šimon ho prekvapil náhlou otázkou a ukradomky čakal na každé jeho slovo. V hĺbke duše mu záviděl.

„Nie, ešte nie,“ krátko zauvažoval. Odpovedal mu priamočiaro, pravdivo, tak, ako cítil. Zo začiatku lesť a výsmech ani nepostrehol. „Len keď si poviem – dosť – a usadím sa.“

„Takže sa mieniš ešte vrátiť ... pre ešte viacej peňazí ... aby si mal na tú firmu ...“

„Stará mama vravievala, že je dôležité mať hlavu, baranicu si na ňu zoženieš. Mala pravdu.“ Šimon nemal rád prirovnania, ktoré už aj v škole zakaždým múdro používal, citujúc pritom slová starej matere. Tie jej múdrosti sa ešte zrejme neminuli. „Chceš ostať za hranicami?“

„Či to bude doma, alebo za hranicami, je ešte otázne. Doteraz nemám jasnú predstavu. Zvykol som si na súčasnú prácu, ovládam dobre jazyk a bude mi jedno, kde prežijem svoj život. Hlavne – aby bol radostný a šťastný s milovanou osobou.“

„Takže sa ešte mieniš vrátiť...“ opakoval znovu, a priateľov návrat mu vŕtal hlavou.

„Áno.“ Z jeho hlasu sálala úprimnosť.

„Nuž, je tak ako vravíš, tebe je naozaj jedno, kde prežiješ svoj život. Si sám ako palec, k nikomu nepatríš a ani tu, ani tam nemáš žiadnych blízkych príbuzných,“ neodpustil si pichľavú poznámku.

Erik stisol pery a tlmene sa nadýchol. „Ja som sa na svet nepýtal,“ poznamenal ticho a zbledol. Bolesť z urážky prenášal do zaťatej päste tak silno, že sa mu z prstov stratila všetka farba a v dlaniach ešte dlho cítil stopy po pritlačení nechtami. Dávno oľutoval, že mu v slabej chvíli vyklebetil o sebe všetko. Občas sa stávalo, že mu sarkasticky dal pocítiť jeho pôvod. Keď sa to stalo prvýkrát, zaprisahal sa, že nikomu o sebe nič nevyzradí, ak to nebude priveľmi potrebné z nejakých úradných povinností.

„A máš dievča...“ pokračoval Šimon, akoby jeho slová prepočul.

„Nie, nemám. Momentálne žiadnu vážnu známosť nemám.“

Šimon si zapálil ďalšiu cigaretu a nalial si sebe vína. Zádumčivo našpúlil ústa a hryzkajúc si pery sa odmlčal, akoby, keď sa dozvedel všetko čo ho zaujímalo, začal vyhodnocovať.

Erik sa chvíľu prizeral priateľovi a odhadoval, koľko vína potrebuje ešte na uhasenie smädu, lebo k tomu, aby sa opil, už veľa nechýbalo. Povyzvedal sa o ňom, ale o svojej rodine zatiaľ nepovedal nič. V celej usadlosti doteraz okrem psa a anduliek živej duše nevidel. Od pripitého Šimona sa nakoniec dozvedel, že Rozeta je kuchárka, chyžná, upratovačka a také *dievčatko pre všetko* v dome. Jej manžel, Mišo, je paholok a *chlapcom pre všetko* v hospodárskej časti, stará sa o zvieratá, dvor, záhradu. Bezdetní manželia bývajú tu počas celého roka a pre rodinu pracujú od začiatku, ako začali prestavovať usadlosť. Keď rozprával o manželoch, v hlase zaznieval výsmech na ich podradnú prácu, ktorú pre nich, boháčov, vykonávali.

„A tvoja rodina? Kde ju skrývaš?“ spýtal sa opatrne, lebo Šimon svojich doteraz ani slovom nespomenul. Rozhovoru na túto tému sa vyhýbal. „Spomínal si, že bývaš spolu so svokrovcami, ale doteraz som...“

Nervózne potiahol cigaretu a vyfúkol vysoko dym. Popol spadol z ohorku a zachytil sa na brade. Cez zuby precedil *fcfc* a odpil z vína.

„Uvidíš ich, spoznáš ich, len vyčkaj," podvihol ruku s cigaretou. „Zajtra ešte neodídeš. Svokor rád rybárči, pozval ho akýsi kolega na lov," povedal posmešne. „Vysedávajú ako tichí blázni niekde na okraji potoka, či akejsi vody," uškrnul sa. V pohári vína ovlažil pery a s hltom vína prepláchol ústa. „Svokra je po operácii, teraz sa kúruje v kúpeľoch. No a Nika s malým Leom odišla k svojej kamarátke, ktorá ju už dlho pozývala, podobne ako ja teba."

„Ja som sa obetoval," pokračoval o chvíľu. „Niekto musel ostať aj doma. Prestavujeme cukráreň, montujeme novú kotolňu, na práce treba dozrieť. No a aby som nebol sám, práve si prišiel vhod. Všetko ti postupne poukazujem. Rodina sa onedlho vráti, a potom tu bude znovu veselo. Nepustím ťa dovtedy, pokiaľ sa s každým nezoznámiš," zahasil ohorok.

Naplánoval si na návštevu dva prípadne tri dni, na ozajstný, taký chlapský rozhovor s priateľom pri poháriku v jeden večer a ďalší deň na prechádzku v meste a v krásnej prírode, ktorú už poznal nielen z rozprávania. Ale jeho predstavy Šimon od začiatku maril a zdá sa, že chlapský rozhovor sa v dnešný večer už aj skončil, sotva čo začal ... ak vôbec začal. Ráno je múdrejšie večera, povedala by stará mať, preto veľmi neuvažoval, čo bude zajtra, či sa uskutoční ním plánovaná prechádzka, po ktorej by mal nasledujúci deň odcestovať.

„Priveľa fajčíš," napomenul ho.

„Aj ty si fajčil, či si už zabudol?" povedal pripitým hlasom.

„Nejaký ten polrok na výške, na to som už dávno zabudol."

„A v Nemecku? Neprešiel si na niečo iné?"

„Načo, na fajku?"

„Napríklad. Alebo na dostupnú marišku."

„Netáraj, Šimi, nie som predsa blázon. Mám si ničiť zdravie kvôli chvíľkovej blaženosti?"

„No, no," pokrútil hlavou. „Neverím, že si ju nevyskúšal," usmieval sa popod nos.

Nemalo význam presviedčať ho o opaku a protirečiť už vôbec nie. Svoju verziu pokladal za zaručene správnu, nech si on hovoril, čo chcel.

Keď sa mu párkrát zívlo a Šimon dopil víno, z ktorého on ochutnal po jednom pohári, zaviedol ho konečne o pol druhej v noci do jeho izby.

„Dobre sa vyspi a odpočiň si ... hoci celé dopoludnie. Ak by si ma doma nenašiel, nezúfaj. Mišo alebo Rozeta ti splnia každé želanie. Prejdi sa po krásnom okolí, alebo si vezmi bicykel, je v kôlni oproti altánku, ak sa ti bude chcieť krútiť pedálmi. Môžeš si ísť aj zaplávať," uškŕňal sa. Z izby roztvoril dvere do kúpeľne, poklonil sa a povedal dôležito *prosím.* Potom hrdo zahlásil, že takýchto hosťovských izieb s kúpeľňami majú v dome šesť.

Nebol na to zvedavý. Z celodennej cesty bol otrávený, z priateľovej opitosti prekvapený a teraz ho už nezaujímala ani krásna krajina. Rád by sa konečne uložil do postele.

„Šport sa ti zíde, aspoň stratíš zopár kíl z nadváhy, čo by ti veľmi prospelo," nedal ešte vždy pokoj. Pohladkal ho po bruchu a žalúdku, ponaťahoval ústa a vysmieval sa mu.

Takže prechádzky bude absolvovať sám. Nevidel sa mu Šimonov posmievačný tón a urážal ho. Napitému priateľovi však nič nevyčítal a jeho chovanie v duchu ospravedlňoval. Nevedel, čo koná. Roztvoril si neveľký cestovný kufor a vybral z neho letné pyžamo. Šimon kolísavo stál vedľa neho, potom sa oprel o jeho rameno, nazrel do otvoreného kufra s niekoľkými osobnými vecami a znovu utrúsil poznámku na jeho postavu.

„Nuž nikdy sme neboli rovnakí. Ja som mal vždy pár kíl navyše, kým ty podnes nemáš na sebe ani o kilo viac. Ty si bol vždy vyšportovaný krásavec, na akého sa baby lepili."

„No, no, ani ty sa nemôžeš sťažovať. Aj ty si mal na výške nie jednu, nie dve," ťapol ho po pleci a zabalansoval. „A možno máš aj teraz, ale si to nepriznávaš a len sa vystatuješ, že si slobodný. Len do posilňovne si nechodil, na to si bol lenivý."

Nahnevane sa na neho pozrel. „Ja som nemal kedy. Ja som sa v škole učil a neprechádzal som z ročníka do ročníka len ako ..."

„Nepripomínaj!“ zúrivo sa na neho pozrel a nedal mu dohovoriť vetu. „Dostal som sa z toho.“ Vytrhol mu z ruky pyžamo a hodil ho na posteľ.

„Prepáč, nechcel som ťa uraziť. Bolo to veľmi dávno, skoro som zabudol, že si opravoval index,“ spomenul si rýchlo, na čo narážal. „A viem, že si sa z toho dostal, hoci len horko-ťažko. Ešte raz – prepáč.“

„No, dobre, ale nebol by som rád, keby si to ešte niekedy spomenul.“

Nepozrel sa na neho, zdvihol pyžamo z postele. „Nespomeniem.“

Šimon sa náhle otočil a rýchlo odišiel. Prekvapene pozeral na dvere a hneval sa sám na seba, že sa dal tak uniesť a vyprovokovať tým, čo vôbec nemal v úmysle povedať. Keby Šimon index nespomenul, on na nepríjemnosti, ktoré pre neho vyvstali z opravy známok veru už aj zabudol. Potriasol hlavou, aby zahnal myšlienky nad priateľovou nervóznou povahou a išiel sa osprchovať.

Keď sa utieral do bielučkého, mäkkého uteráka, voňajúceho po letných kvetoch, zastal si do zrkadla a sledoval svoju postavu. *Šimon má pravdu, stálo by za to, zhodiť zopár kíl. Prejdem sa hneď ráno k jazeru... alebo pobežím? Preplávam ho krížom-krážom. A budem sa opaľovať. Som biely ako riaditeľ vápenky.* Z vlasov kvapkala voda na plece. Vyutieral si ich a začesal. Obliekol si pyžamové krátke nohavice, zahasil nočnú lampu. Svit mesiaca pomohol rozpoznať siluety nábytku a o chvíľu si oči na šero privykli. Pred otvoreným oknom, ktoré viedlo do dvora, sa ešte nadýchal nočného vzduchu.

Keď sa stalo niečo nezvyčajné, neobvyklé, čo vybočovalo z rámca každodenných povinností, zvykol si prehodnotiť deň pred spaním, alebo si v posteli premyslieť všetko, čo uštedril deň. Dnes mal čo robiť, aby celodenné dianie zhodnotil.

Z dlhého rozhovoru so Šimonom bol sklamaný. Netrápil ho jeho obsah, ale Šimon sám. Zmenil sa. V škole býval aspoň občas priateľský a veselosťou prekypujúci mladík, keď práve nevymýšľal intrigy. Akoby bol životom znechutený. Robí to pracovná záťaž? *Ja som sa obetoval,* znelo mu v ušiach. Ale zodpovednosti nevycítil ani zamak. A odhadoval, hoci zatiaľ len náznakom, že sa z neho stáva aj skoro pijan. Je hrdý na majetok, ktorý nadobudne po svokrovcoch ako manželkine veno, ale pre jeho rozmach sa veľmi nenamáha. Tvári sa a chová sa povýšenecky, dôležito, stal sa z neho egoista. *Chváli sa cudzím perím a bohatstvom.*

Hodnotu majetku rodiny si však podľa Šimonových slov nedokázal ani predstaviť.

Nasal do pľúc sladkou vôňou voňajúcich letničiek presýtený vzduch, ktoré boli zasadené v debničke na terase vedúcej pozdĺž budovy. Potom si spomenul na priateľovu jedovatú poznámku o jeho príbuzných. Ešte i teraz v ňom vzkypela zlosť. Šimon predsa nemohol zabudnúť, že sa vždy hneval, keď sa niekto nárokom vyzvedal o jeho rodine. A často to bývalo na jeho podnet, lebo nikto okrem neho o jeho pôvode nemal ani potuchy. A on rád vyzrádzal. Raz mu pripomenul, že je najdúch či bezdomovec. Prečo mu to pripomenul teraz? Prečo ho ranil?

Zadíval sa na guľatý mesiac, ktorý žiarivo svietil na oblohe a zalial svojím jasom celý dvor. Na poschodí sa v okne za balkónom rozsvietilo svetlo. Pred ním prešla postava. Bol to Šimon.

***

Erik sa zobudil na hlasný brechot psa. Lúče ranného slnka už dávno odohnali brieždenie a vnikali otvoreným oknom, aby dráždili pootvorené viečka. Otočil sa, posteľ zapraskala a vtedy si uvedomil, že nespí doma. Pomaly otváral oči a skúmal miesto, odkiaľ prichádza tichý tikot nástenných hodín, ktorý zaregistroval, keď pes o chvíľu stíchol a zavládlo ticho. Vyspatý sa natiahol na pohodlnej posteli a načahoval sa za paplónom, ktorý v noci skopal na koniec postele a teraz sa mu v ňom zamotávala noha. Hodiny ukazovali pol šiestej. Štyri hodiny pokojného a nerušeného spánku mu dodali na nálade a na Šimonov včerajší sarkazmus

zabudol. Posadil sa na posteli, povystieral ramená a bosý sa prešiel po mäkkom koberci, aby si stal za záclonou a pozrel sa na dvor.

Šimonova dodávka stála uprostred dvora.

Tmavovlasá žena neurčitého veku, oblečená v ľahkých modrých letných šatách mala pred sebou uviazanú bielu zásteru a v košíku odnášala veci z altánku po včerajšej noci. Biely obrus mala prehodený cez plece, a všetky prázdne vedierka držala v jednej ruke. Krívala, ale bystrými krokmi prekvapivo rýchlo prišla pred klietku s andulkami, ktoré sa rozšvitorili. Zastavila sa pri nich a zacmukala, načo švitorenie zosilnelo. Pousmial sa. Všimol si, že veľká klietka je na kolieskach. *Aké dôvtipné!* Ženu sledoval pohľadom, kým odišla, potom hodnotil upravený dvor. Po trávniku sa v lúčoch ranného slnka trblietala rosa. Priestranný areál dvora bol ešte krajší ako večer.

Napriek tomu, že ho priateľ pobádal na odpočinok hoci aj celé dopoludnie, zvedavosť bola intenzívnejšia, než vylihovanie v pohodlnej posteli. Umyl si zuby a narýchlo si šplechol párkrát do tváre vodu. Pre hrebeň sa ani neunúval zájsť, prstami si prečesal vlasy, nakoniec skočil do krátkych džínsov a botasiek, obliekol si ľahké pásikavé tričko a vyšiel na slnkom zaliaty dvor, odhodlaný robiť hocičo okrem lenivého polihovania.

S pocitom voľnosti sa prešiel po dvore a rozhodol sa preskúmať celý areál. Doktor zakňučal a nastražil uši, keď prechádzal vedľa ohrady, v ktorej bol zatvorený. Prihovoril sa mu, pes vyskočil, predné laby zakvačil na pletivo a zavrtel chvostom.

Začul zapískať varnú kanvicu z miestnosti so sieťovými dverami proti hmyzu, pred ktorou bola vystavaná zastrešená veranda. Vchod do miestnosti rozdeľovala na dve časti. V jednej bol väčší okrúhly stôl so šiestimi stoličkami, v druhej časti bola veľká vstavaná skriňa a bol tam ešte pracovný stôl s dvomi stoličkami. Vzápätí sa rozozvučal hlas rádia.

Nehútal, čo alebo kto je za dverami, predstavil si kuchyňu a v nej krívajúcu Rozetu, to *dievčatko pre všetko* pri príprave raňajok pre celú rodinu. Šimon zabudol poznamenať, že *to dievčatko* oddane obsluhuje každého akoby boli členmi jej rodiny, hoci vlastné deti nemá. Odvrátil pohľad od sieťových dvier a prišla mu na um stará mama. Aj ona oddane vstávala k nemu celé roky, pripravovala ho do života a starala sa o neho, ako najlepšie vedela. Ale ctil si ju väčšmi, než by si od neho vyslúžila čo aj jeden pohŕdavý pohľad, či zlomyseľnú poznámku na jej účet, ba čo i myšlienku.

Vyrastal bez rodičov, ktorí by usmerňovali jeho život a nasmerovali na budúce povolanie. Jeho charakter, silu a silný zmysel pre pracovitosť, čestnosť a rozvoj intelektu sformovala stará mama. Jej pokynov sa držal vždy, bez ohľadu na to, kde práve pracoval a čo robil. Hlboko v srdci ukrýval túžbu, ktorú živila nádej, že raz stretne ženu svojich snov, ktorú mu z celého dobrého srdca jeho dobrá stará mať priala, keď začínala premena dieťaťa na muža. *Hľadaj a nájdi takú dobrú, ako si ty sám*, *lebo si ju zaslúžiš,* zneli mu často v ušiach slová, keď sa na obzore zjavilo dievča, ktoré ho zaujalo.

Zvedavosť ho hnala ďalej na preskúmanie. Do hospodárskej časti a do záhrady viedla asfaltová cesta. Vedľa veľkého skleníka smerom k zemiačnisku bola veľká plocha zeme posadená jahodami. Zo severu záhrady bola vybudovaná vysoká murovaná ohrada, ktorá viedla až k ovocnej záhrade. Kvôli vetrom, alebo kvôli zvedavcom, ktovie? Ale na rozkvitnutý veľký pás jahôd bolo radosť pozrieť. Neodolal, aby nespravil krok, dva medzi hriadky a neodtrhol si niekoľko zrelých plodov. Sladké, šťavnaté jahody sa rozplynuli v ústach lepšie, ako hocijaká limonáda. Skvelý začiatok dňa.

Medzi zemiačniskom a jahodovou plochou bolo v jednom rade posadených šesť stromov marhúľ rôznych odrôd. Tie, ktoré boli k nemu najbližšie, už dozrievali. Vedľa zemiačniska na záhonoch rástla zelenina rôzneho druhu a potom už nasledovala hospodárska časť. Za vysokou ohradou z pletiva, zakrytej spolovice strechou a spolovice pletivom aj zvrchu aby chránili hydinu proti dravému vtáctvu a zveri, uvidel husi i kačky, ale rannú nádielku zrna a trávy zobali pod strieškou aj sliepky. Nikdy taký veľký priestor na chov ani nič podobné

nevidel. Zastavil sa pri ohrade. Muž, zrejme Mišo, sklonený pri práci, vypúšťal vodu z bazéna pre kačky a husi. Priestranstvo už nieslo stopy po metle, bolo dôkladne čisté a upratané, zrejme ako život muža, ktorý dôslednú prácu odviedol. Pozametané smeti a hnoj, naukladaný vo fúriku bol vedľa vchodovej brány, šíril sa z neho príznačný pach, pripomínajúci mu pach na ranči u Florinho brata.

Chvíľu pozoroval statného, mozoľnatého muža. Bol opálený, sťaby prišiel zo Sicílie. Oblečené mal tmavomodré montérky a gumáky. Opálenú hornú časť tela zahaľovalo tmavomodré tielko vyťahané od slnka. Hlavu si pred slnkom chránil slameným klobúkom.

„Dobré ráno," prihovoril sa mu. „Skoro ste s prácou začali."

Muž sa narovnal, pritočil sa k nemu a nadvihol klobúk. „Dobré ráno, a čože ešte nespíte? U nás nezvyknú hostia tak skoro vstávať."

Prešľapoval na mieste. Aj Mišo ho upozorňuje na skoré vstávanie. *Prečo tu každý chce, aby som leňošil?* „Tak som zrejme výnimka. Nepotrebuje pomôcť?"

„Nie, nie, to nie je práca pre návštevy," usmieval sa. Zdvihol hadicu a pustil kohútik, aby čistou vodou naplnil bazén.

„Máte svoj každodenný rituál, pravda?" Zakvačil prsty do pletiva a neodchádzal.

„Mám," napúšťal vodu a keď videl, že sa nemá na odchod, prstom si vysunul klobúk a pousmial sa. *Mestský chlapec všetko obdivuje, čo doteraz nevidel.* „Keď skončím, môžete sa pozrieť na naše kone. V stajni máme pár krásnych koní."

To sa potešil. Kone si obľúbil za ten krátky rok, čo chodil s Flórou. Často odchádzali na ranč jej brata. Naučil sa jazdiť a ku koňom sa vyvinul zvláštny vzťah.

Muž o chvíľu zatvoril vodu, fúrik vytlačil za ohradu a vrátil sa, aby hydinu vypustil na vyzametané priestranstvo. Erik sa doteraz len prizeral, ale chcel byť užitočný, schytil fúrik aby ho odtlačil, ale muž mu mocne stisol zápästie.

„Vaše biele tenisky by ste raz-dva zašpinili. Nechajte to na mňa, o chvíľu som späť. V tej budove," mykol hlavou, „nájdete kone. Je tam čisto, môžete sa na ne pozrieť."

Cítil sa ako na slepú koľaj odstavený vlak. Pomôcť chcel s dobrým úmyslom. Muž rezko odtlačil fúrik za ďalšiu budovu, vykydol jeho obsah na hnojisko. Z nádrže, do ktorej bol zvedený zvod z odtokového žľabu, vedrom načrel vodu a vyplákol fúrik, až tak ho čistý pritlačil späť a oprel o stenu. Nemo sledoval dokonalú prácu, odvádzanú mužom – *paholkom* v prospech svojich chlebodarcov. Ráno vstával s prvými slnečnými lúčmi a uvažoval, dokedy môže pracovať večer a kedy má v priebehu dňa aspoň chvíľku voľna pri takom rozšírenom chove zvierat a hospodárenia.

Spolu sa vybrali do stajne ku koňom. V budove vládla čistota. Kone boli zatvorené za oddelenou ohradou a na dverách bol na štítku nápis ich mien. *Kráska* a *Netvor.*

„Páčia sa vám?"

Kone boli krásne. Hlavne Kráska, s tou bielou veľkou bodkou medzi očami. Boli to čistokrvné lipicany a prezradil aj to, že výstižné mená dostali od Veroniky, ktorá sa za každú cenu chcela naučiť jazdiť. Lebo čo si tá raz vezme do hlavy...

„Kto je Veronika?"

„Manželka mladého gazdu – teda pána Šimona," vysvetľoval s úctou, hoci jemu sa od Šimona žiadnej nedostávalo.

Z pocínovaného vedra vzal obrok a dlaň ponúkol pred papuľu najskôr jednému, potom aj druhému koňovi. Očividne mu spôsobilo radosť byť pri nich. Potom im podal po dvoch mrkvách.

„Šimon ju volá len Nika?"

„Nielen on, často aj gazda ale aj gazdiná."

Keď ho Erik pochválil za čistú stajňu, vytiahol obočie. A keď obdivoval jeho lásku k zvieratám, pokýval hlavou na znak súhlasu ale inak sa nevyjadril. Vtisol mu vedro s obrokom do ruky. „Skúste im dať aj vy."

Vzal do dlane obrok a v duchu sa usmieval. Hrdo využil všetky vedomosti získané u Florinho brata. Neušiel mu jediný skrytý pohľad, ktorým ho muž kradmo sledoval. Pohladkal Krásku na šiji a po pysku, potom priložil čelo k mäkkej, zamatovej koži nad nozdrami, keď vyjedla obrok z jeho dlane a následne to isté urobil aj s Netvorom. Pochválil ich, lebo bol presvedčený, že mu rozumejú. Kone sú múdre zvieratá.

„Ste šikovný, pane," utrúsil Mišo bez jediného úsmevu.

„Som Erik, volajte ma po mene."

Mišo sa zdráhal. Držal od každého hosťa odstup. Nikdy by si nedovolil volať hocikoho menom, kto sa zastavil u starého či mladého gazdu. Nebol zhovorčivý typ, tichý, mĺkvy muž dával o sebe vedieť prevažne skutkami a prácou, ktorá vypĺňala jeho život. Nebažil po sláve, ani po bohatstve a postačovalo mu, že jeho prácu uznávajú najpovolanejší, ktorými sú gazda a gazdiná. Na výzvu mladého muža, ktorý nástojil, aby ho volal menom, smrkol so skrčeným nosom a naveľa sa pousmial.

„Ja som Mišo. Môžete mi tykať."

Erik mu podával pravicu. Mišo zneistel. Vznikla pre neho komplikovaná situácia, ktorú ťažko riešil. Vystretá pravica čakala na zovretie. Jeho mozog ho varoval pri predstave hnevu mladého gazdu, keď sa dozvie o neodôvodnenom tykaní s jeho priateľom. Erikov úprimný pohľad a vystretá dlaň nasmerovaná k nemu mu napokon zbúrala zábrany a zmenil názor. Odvážne mu vložil ruku do roztvorenej dlane po tom, ako ju utrel do nohavíc a nadvihol klobúk. Spod klobúka vykúkali šediny.

Pri vzájomných prácach nebolo treba rozmotávať klbko plné uzlov ktoré by pripomínalo faloš a pretvárku. Nebolo treba riešiť komplikované zápletky či nejaké špekulácie. Príjemná zmena u jedného vyvolala užitočný výsledok u oboch mužov. Hosť pracoval uvoľnene a zodpovedne plnil *príkazy* domáceho.

Nakoniec po počiatočných vzájomných duchaplných zdvorilostných frázach, kedy si Mišo rovnako uctil Erika ako Erik jeho, ani sa nenazdali, ako sa začalo rodiť medzi nimi bezpečné puto. Do doby, pokiaľ skončili s rannými prácami okolo hospodárstva, Mišo bol hlboko presvedčený o vysokej mravnosti hosťa a na rannú váhavosť ani nepomyslel. V Erikovi videl nielen inteligentného človeka, ale človeka bez zábran, ktorý nebol vychovávaný vo vatičke.

Erik si získal Mišovu náklonnosť. Puto medzi nimi zosilnelo natoľko, že pokiaľ sa vracali k Rozete na raňajky, Mišo mu pred vchodom na verandu stisol rameno.

„Mám rád takých ľudí, ako si ty," povedal vážne, bez líškania. „Nenápadných, precíznych a pracovitých."

Prehltol a sklopil oči. Úprimnosť, ktorá sálala z Mišových očí, ho naplnila hrdosťou, no radšej vyskočil na dva schody, a rýchlo si sadol za stôl, než aby si to priznal. Znamenala pre neho nesmiernu česť, kedy neznámy muž, ktorý ho dnes vidí prvýkrát v jeho existencii, ho uznáva. Nebolo dôležité že to bol *paholok,* dôležité bolo stisnutie, ktorým naznačil dôveru, úctu voči nemu a naplnilo ho to ešte väčšou životnou silou. Pomyslel na starú mamu keď raňajkoval v spoločnosti manželov. *Ako si ustelieš, tak budeš spať,* povedala by teraz. Zoznámenie sa s Mišom, nevtieravá pomoc, ktorú mu ponúkol, nahradila vynaložené úsilie o získanie priateľstva nielen s ním, ale nakoniec pri jedle aj s Rozetou a bolo odmenené zdarom. Nezabudnuteľné a pravdivé prirovnania bystrej a dôvtipnej starej matere ho vždy správne nasmerovali a viedli celým životom.

Pri stole sedeli len dovtedy, kým jedlo zišlo hrdlom a zapili ho čajom a kávou.

Keď odchádzali do záhrady, aby pokračovali v práci a vybrali zopár hniezd zemiakov pre Rozetu k obedu, Šimonova dodávka už zo dvora odišla.

S prácami, ktoré mali zmysel, skončili vari len o jedenástej. Do dvora sa vracali s dvomi vedrami nových zemiakov a košíkom plným zrelých jahôd, z ktorých sa Erik najedol do popuku.

Ošplechli sa vodou z vodovodu, aby zmyli zo seba prach a pot. Erik prehol chrbát a zastonal od bolesti, keď mu voda stiekla po slnkom spálenej pokožke na chrbte. S obavami pozrel na svoje ramená a v tieni budovy zistil, že celá horná časť jeho tela je červená ako upečený rak. Neskoro bolo ľutovať, že nedal na Mišove slová. Usiloval sa nevenovať pozornosť svojmu problému dovtedy, kým si nekúpi nejaký krém na zmiernenie bolesti.

Znechutený nasledoval Miša do dvora. Pod brezou sedela na stoličke Rozeta, a spod bielej plachty jej trčala len hlava. Mišo vyklebetil, že ich príde ostrihať Rozetina neter Barbora, ktorá pracuje v pekárni ako zriadenkyňa. Pravidelne chodí na ranč, tu práva bielu pracovnú odev všetkých zamestnancov a vypomáha často aj Rozete.

V bielych letných šatách, ktoré kontrastovali s jej opálenou pokožkou a krátkymi čiernymi vlasmi, stála za chrbtom svojej *obete* a obratne narábala nožnicami. Barbora sa zastavila v práci a zápästím ruky strela z čela pot. Potom niekoľkokrát naprázdno zastrihla vo vzduchu a pokračovala. Mladé žieňa s plnými bokmi zvedavo mihlo živými tmavými očami na neznámeho muža keď sa priblížili, pričom znovu párkrát zastrihla do vzduchu. Okrúhla tvár prezrádzala veselú povahu. O tom, že sa nemýlil, sa hneď presvedčil. Kývla mu na pozdrav ako starému známemu o ktorom už vie od tety.

Sotva si sadli na lavičku, Borka zavolala na syna, ktorý sa zabával pri andulkách, aby sa prišiel predstaviť novému ujovi.

Erik bol vďačný za láskavosť neznámych ľudí, ktorí ho zahrňovali starostlivosťou aj preukazovaním priateľstva, ktoré mu spôsobovalo skôr problémy, či im nie je na záťaž.

Našťastie nielen Mišo vyvrátil jeho domnienky. Už pri obede, pri spoločnom stole na verande Borka ako prvá odsúdila nezodpovedné správanie mladého gazdu voči hosťovi.

Manželia so Šimonom mali neblahé skúsenosti a on sa nijako nesnažil zadať príčinu na zmenu ich názoru. Preto prijali Erikovu spoločnosť ako dar z nebies. Nakoniec si už nerobil obavy a odpudil tiesnivé otázky. Podvečer, keď mu Rozeta natierala slnkom spálené telo svojím receptom zo smotany a ktovie čoho, sa predsa hanbil za priateľa. Celý deň sa ani neukázal. Jeho znepokojenie narastalo každou minútou. Nadýchol sa, aby tlmil tiesnivý pocit. Ale Šimon nedošiel ani dovtedy, kým sa opatrne, ležiac na bruchu, uložil na spánok. Podľa toho, čo dnes počul, bol Šimon ľahkomyseľný človek, starajúci sa len o svoje blaho.

Ale kým strácal starého priateľa, získaval si zároveň nových.

***

Erikovi neostávalo nič iné, ako si zvyknúť, že dni plynú bez Šimona. Nebola to bolesť, ktorá ho gniavila kvôli nemu, ale sklamanie, ktoré preniklo hlboko dovnútra a ťažilo ako bremeno. Pozvaním na návštevu ho Šimon zneužil na nejaké sebecké ciele. Po priateľovi doma nebolo ani stopy. Ostávalo mu len dozvedieť sa príčinu.

Pobyt v usadlosti bol však pre neho úžasnou zmenou a hotovým zázrakom, ktorý sa mu vďaka Mišovi a Rozete čím ďalej viac páčil. Pôvodne plánovaný pobyt sa nekontrolovateľne predlžoval. Každé ráno čulo vstával, skočil do šiat, ktoré mu na prezlečenie dala Rozeta a - hybaj k Mišovi! Nezmeškal by ani minútu. Veľmi skoro si zvykol na pach hnoja.

Kým napustil vodu do čistých vedier, napojil kone, nachoval ich a obriadil stajňu, Mišo choval ošípané, obriaďoval chliev a kto skôr skončil, pomohol tomu druhému. Nakoniec spolu sa navzájom podpichujúc vracali na raňajky k Rozete.

Erik pracoval sústredene, s radosťou, bez vyzvania a mĺkvo ako Mišo. Kým z neho sa stával muž mĺkvy, Mišovi sa rozviazal doteraz akoby uzamknutý jazyk a vykľul sa zrazu človek, ktorého sotva spoznávala vlastná žena. Rozeta sa denne presviedčala, že Erik má na Miša úžasný vplyv. Navzájom si odkukali obdivovanú vlastnosť toho druhého a stotožnili sa s ňou.

Erik po týždni bol na nepoznanie. Vidiek a pobyt na čerstvom vzduchu prispel k jeho zmene. Dobrovoľné pracovné činnosti fyzickej práce na hospodárstve boli v úplnom protiklade

všetkému, čo doteraz robil. Napriek tomu mali zmysel. Borka už o pár dní zbadala, že mu bledé líca zružoveli a stratil pár kíl. Telo spevnelo, tuk sa stratil, ramená stvrdli, dlaň zmozolnatela. Slnko ho rovnomerne opálilo po celom tele, lebo prevažne chodil v krátkych nohaviciach od Rozety a postupne ale opatrne si vyzliekal aj košeľu. Vďaka jej *receptu na slnkom spálenú pokožku* nemal problémy s boľavým chrbtom a aj úpek prvého dňa preniesol bez veľkej bolesti.

Keby nie manželov a práce, ktorú vykonával s Mišom na usadlosti, mohol sa samotou umárať.

Leto dominovalo, slnko svietilo už celé týždne ani divé. S Doktorom často behával k jazeru, kým Mišo sa pridával k nim na bicykli, aby sa spolu čľapkali v príjemnej vode jazera.

Mišo s Rozetou prirodzene prijali Erikom ponúknuté priateľstvo, kým on obdivoval hlbokú a vrúcnu lásku jednoduchých, no veľkolepých ľudí, ktorí máločo narozprávali. Chápali jeden druhého aj bez slov. Gestami, očami, pohybmi. Barbora aj vtedy utrúsila poznámku, že Mišo sa celý rok nenarozprával a nenasmial toľko, ako teraz počas jedného dňa.

Nakoniec sa so Šimonom stretli. Stmievalo sa, keď prichádzal domov. Pribuchol dvere na dodávke a zbadal Erika pred kôlňou odkladať bicykel a potom vypustil Doktora z ohrady.

Povyťahoval padajúce nohavice držiac ich za opasok a zďaleka mu podával ruku. Pôsobil zanedbane.

„Prepáč, priateľ môj, povinností mám vyše hlavy. Prestavba cukrárne je náročnejšia, než som si myslel a zajtra konečne meníme kotol, ktorý už pár dní na výmenu čaká."

Rozete zakričal, aby mu pripravila niečo pod zub a vzápätí položil ruku na jeho plece. Aby sa Erik ani náhodou na nič nespýtal, zasypal ho otázkami, ako sa má na vidieku, či sa mu u nich páči, či chodí na jazero.

Erik ho v tej chvíli mal akurát dosť. Vzkypela v ňom žlč. Ruku vsunul do vrecka, zaťal päsť a tlmil narastajúci hnev. Horko prehltol a hútal, či Šimon čaká vôbec odpoveď na svoje otázky. Cítil na sebe jeho ľahostajný pohľad, ktorým zastieral absenciu svojej neprítomnosti.

Kým pomaly došli k altánku, Rozeta už niesla v košíku večeru pre mladého gazdu. Starostlivo vykladala všetko na stôl, kým sa mu ráčilo pohodlne usadiť. Mrkla na Erika, na okamih privrela viečka a z nadutých úst vyfúkla tichý dych.

Šimon nakukol pod pokrievku, ktorou mal zakrytú večeru. Sústredene pozeral na ňu chvíľu, potom pokrievku odložil bokom.

„A potom je tu nová reštaurácia – no, bol by som rád, keby sa konečne svokor vrátil, je to jeho džob," pokračoval ďalej v ospravedlňujúcej reči. „Do toho sa nechcem miešať. Hovoril som ti, že ju o pár dní otvoríme, ale majstri sú fušeri, na prácu zvysoka kašlú, keď vlastník nie je prítomný. Nemôžem byť všade..." nalieval si vína a donekonečna by sa ospravedlňoval.

Erik ho zastavil. *Škrečíš ako andulky.* Už mal dosť nič nehovoriacich rečí.

„Neprekáža mi, keď nie si doma. Rob si svoju robotu, Šimi. Príroda je krásna, s Doktorom som pobehal po okolí. Som na dovolenke, a nájdeme si ešte čas na rozhovor, netráp sa ty preto. Pár dní ešte pobudnem." Zovretú ruku uvoľnil a uvažoval, či mu uľahčil rozhovor.

Zapaľoval si cigaretu bez toho, aby sa večere čo aj dotkol. Vytiahol udivene obočie, ale potom sa sústredil na horiaci plameň a vzápätí sa tvár ponorila do modrastého dymu. O chvíľu ho s pôžitkom vtiahol do pľúc a vzápätí so zdvihnutou hlavou vysoko vyfúkol. Znovu mu položil ruku na plece. „Môžeš tu byť hoci aj celé leto. Kedy si bol naposledy na dovolenke?"

Tak to nebol ešte od desiatich rokov vôbec. Vracal sa každým rokom domov, pobudol, pookrial, ale žiadne more, žiadne hory, žiadne stanovanie. A v Mníchove počas dvoch víkendových dní bol rád, že si odpočinul, venoval sa samo štúdiu, vzdelávaniu a čítaniu slovenských románov. Málokedy sa stalo, že niekam odišiel, vynímajúc prípady, keď krátku dobu bolo vo výhľade nejaké dievča. Nikomu predsa neskladal účty zo svojej činnosti. Šimonova otázka ho preto zaskočila.

„No tak vidíš, len prídeš *akože* domov ... hc,“ dotkol sa Erikovho citlivého miesta a vypil zvyšok vína z pohára, potom si znovu nalial. „Tu nikomu neprekážaš. A akoby to vyzeralo, keby si odcestoval skôr, než sa Nika vráti domov? To chceš pred ňou zutekať?“ poťapkal ho na pleci a zložil si ruku na stôl. „Ako jej to vysvetlím?“

Nepokúšal sa svoje úvahy rozvádzať a bolo mu jedno, ako Šimon vysvetlí svojej žene jeho odchod. Napriek teplému večeru ho telom prešla zima. Šimon si znovu neodpustil pichľavú poznámku, čo v ňom vyvolalo zlosť. *Intrigán*. Nemal záujem na stretnutí s jeho rodinou. Prihlasno a dôležito upriamoval jeho pozornosť na manželku, čo znovu považoval za akýsi podfuk, či pomstu, súvisiacu s pozvaním a jeho prítomnosťou. Nechcel sa miešať do jeho rodinného života. Nechcel mu protirečiť, ale rozmýšľal nad náhlym odchodom bez jeho vedomia. Stratí sa z ranča, ani si to Šimon neuvedomí.

Šimon sa konečne pustil do jedla, čo-to prehryzol ale aj teraz zapíjal jedlo neprimeraným množstvom vína a keď sa lúčili, brada sa mu od moku leskla a bol pripitý.

O priateľovom celodennom dianí nemal ani potuchy. Spokojný, že si nenárokoval jeho spoločnosť stisol mu pravicu a so slovami „len sa drž, priateľu“ odišiel. Nemrzelo ho, že na vypĺňanie voľných chvíľ mu postačoval Doktor.

Nezistil ani, že Erik je vo vynikajúcej forme a plný životnej energie.

III. kapitola

Šimon sa pred časom znovu posadil na vrtkavú stoličku kolotoča a nechal sa unášať vo víre udalostí bez kontroly. S mužmi za okrúhlym stolom sa nevyvinulo síce žiadne priateľstvo, ale hra prekvitala. Už niekoľko dní sa mu darilo získať menší či väčší obnos peňazí a už absolútne vylúčil možnosť, žeby všetky požičané peniaze nedokázal vrátiť. V tú noc sa vracal domov s peknou kôpkou. Mal mimoriadne dobrú náladu.

Len ten špekulant Kamil sa mu nepozdával. Nikdy doteraz ho nevidel. Sám sa tešil, keď Kamila prešla sviatočná nálada už uprostred hry, lebo si musel od Maťa požičať a výsledok ho priam deprimoval. *Hra je hra, raz som hore, raz dole.*

Natešený, že dnes je sám hore, hoci zajtra sa to môže zvrátiť, lebo v partii pokračujú, nevenoval ani zamak zmýšľania zajtrajšiemu dňu.

Nedočkavo si kôpku doma rozložil. Prvá išla do skrýše, do uzatvoreného šuplíka, k ostatným jeho utajovaným materiálom. Musel mať predsa aj nejakú rezervu. Veronika ho v poslednom čase často kontrolovala a nemohol hazardovať s manželstvom. Je pre neho dôležité, veď znamená spoločenský postup.

Druhú kôpku si odložil na druhú partiu hry. Tretiu trošku bokom ale pod ruku, zajtra alebo pozajtra ju nutne vráti do kasy pekárne, odkiaľ si požičal, aby mohol dnes rozkrútiť kolotoč, nepodcenili ho a mohol obstáť. Keby sa mu aj nasledujúca partia vydarila a jej výsledok by bol prajný, mohol by snáď Niku udobriť. Už len vymyslieť hodnoverný dôvod, ako prišiel k peniazom. Hocičo jej nemohol natárať, neuverí.

Nezhody medzi nimi začali kvôli jeho hráčskej vášni. Nepamätá sa, žeby jej o tom nepovedal pred svadbou. Spolu vypĺňali tikety, podávali športku, neskôr Nike, Keno, Loto, kupoval vždy rôzne žreby či bol sám, alebo s ňou. Vysmiala sa mu zakaždým, keď v očakávaní výhry s napätím na prasknutie, s ceruzkou v ruke a papierom pred sebou, čakal na výsledky vyžrebovania oznamované v televízore. Kombinoval čísla dátumov narodení s dátumami podania, číslami topánok a ktovie čoho. Nikdy mu nezabraňovala a výsledky mu často sama zapisovala. Možno tiež dúfala v ľahký a bezprácny zisk. Ľahkovážne, vedome rozhadzoval peniaze a Nika mu raz povedala, že najväčšou výhrou by boli vrátky všetkých rozhodených peňazí. Mala pravdu.

Nedôverčivosť sa začala v nej prebúdzať, keď mu prišla na to, že začal hrávať v herni. Len tak, v malom, naozaj, pár drobných na jednu hru, ktoré mal vždy naporúdzi vo vrecku. A bolo to na svadobnej ceste, keď ho pri hracom automate uvidela. Tretí týždeň sa počasie zhoršilo, ráno pofukoval vietor a namiesto pláže sa prešli mestom. Keď sa nedalo ísť na pláž, okrem vysedávania v bare nebola na letovisku cez deň žiadna zábava. Ovládla ho nuda a zastavil sa pri hracom automate v malom butiku. Po takmer mesačnom reste sa pozabudol a začal hrať. S vypúlenými očami sústredene číhal na obrázky, nohami nervózne vyklopkávajúc každý automatom vydávaný zvuk.

Nika prehltla a zahryzla do pery. Ovládlo ju napätie, ktoré sa stupňovalo do nervozity súčasne so Šimonovým narastajúcim napätím o dosiahnutie možného zisku. Snáď ani nie zisku, ale túžby, aby sa mu konečne podaril jeho cieľ – vytočiť tri zhodné figúrky. Náhodou sa tak stalo a keď automat vydal mince, bol šťastím bez seba.

V ten večer s ním neprehovorila po tom, čo dostal od nej poriadne po fraku. Napriek tomu, že zatajoval, obvinila ho, že hráva aj doma a utráca peniaze, ktoré nezarobil a keď to takto pôjde, bude sa u nich len prežívovať. A to bolo sotva polrok po svadbe.

Urazil sa, že ho ranila. Nedal sa skričať, a neostal jej nič dlžný. Bránil sa všakovakými blufmi, až nakoniec jej povedal, že sama z jeho hry profituje. Na to ostala taká prekvapená, že nedokázala vydať zo seba slova. A on? Urážlivo zabuchol na izbe dvere, pobral sa do baru, dobre sa opil a vyspal sa na ležadle pri mori. Tam ho našla na druhý deň ráno.

Alkohol bol dobrým riešením na rodinné krízy a všelijaké problémy aj neskôr. Prevažne urobil bodku za hocijakým prípadom a upozorneniam.

Udobril ju milovaním. Pekelným, celodenným milovaním, do ktorého vložil všetko. A sľúbil jej, že sa zmení. Bolo pre neho obrovským rizikom sľúbiť splniť nesplniteľné. Búrky života boli naďalej nevyspytateľné, zaviali ho tam, kam predstieral že nechcel, a on svoj princíp veselo porušoval. Keď priháralo, prichádzal za Nikou často s pokorou, jeho sľuby od ich vyslovenia hraničili až s absurdnosťou. „Neprichádzaj za mnou, len aby si sa mi vyplakal na ramenách," držala od neho odstup. „Tvoj problém je choroba, ktorú treba liečiť."

Nika často nemala ani poňatia o bujarom živote svojho manžela. Ale postupne mu začalo prihárať. Mizli z domácnosti peniaze. Jeho žena nebola hlúpa a onedlho sa štvorčlenná *rodinná rada* zúžila na trojčlennú, svokor-svokra-manželka a jeho vylúčila z členstva. Už nemohol vedieť o výške zisku ani o jeho rozdelení.

Nebránil sa voči tomu, ak sa nemienil prezradiť. Nika o jeho *aktivitách* pred rodičmi zatiaľ pomlčala a preto radšej nenamietal. Nastalo obdobie príkoria. Nedostal toľko peňazí, koľko chcel mať. A bez peňazí bolo ťažké byť gavalierom. Obmedzil hry, viac času trávil doma, čoho si všetci všimli. Začas sa obišiel aj bez alkoholu. Poskromný život nakoniec predsa bol v jeho prospech. Nika sa prisťahovala do spoločnej spálne. Dostal znovu šancu, lebo predtým sa so svokrom pohádal. Vykričal Marcelovi, že mu bráni v rozvoji talentu, nemôže sa realizovať lebo mu neustále len porúča a nedôveruje a on prakticky nemá u nich nič, ba ani žiadne slovo. Veronika uprosila otca a Marcel súhlasil s vedúcim postom pekárne. Bolo to pred štyrmi rokmi.

Keď sa postupne aj na novom pracovisku začalo rútiť všetko dole vodou, pred tromi rokmi sa Veronika rozhodla rozviesť. Pohodlný život mu ale príliš voňal a pevne sa ho držal obomi rukami. Preto po otcovej smrti nahovoril mamu na predaj domu a Nike dal peniaze z predaja všetkej nehnuteľnosti, ako aj zdedené po otcovi.

Niku si chcel udobriť, ale ho prekukla. Urobila u notára zmluvu o jeho imaní, ktoré vkladal do spoločného podniku. Zmluva obsahovala poznámku, že môže byť pri nej len dovtedy, pokiaľ neprehajdáka peniaze a bude ich premieňať na zisk.

V tom čase otvorili v meste Pelargóniu, novú reštiku s herňou. Išiel si ju pozrieť a neodišiel bez hry na hracom automate. Sypal mu hneď na druhý pokus. Povzbudilo ho to na ďalšiu hru. Začal tam chodiť. Keď sa mu darilo, peniaze znovu a znovu obracal. Spriatelil sa s Maťom

Danielom. Raz ho vzal na partiu mariášu. Nie hrať, len sa tak prizerať, proste – ako tichý kibic. Keď Maťo videl, s akým napätím sedel počas celej hry, ponúkol ho miestom pri stole o dva týždne. Sotva vedel dovtedy vydržať.

Teda Maťo bol všetkými masťami mazaný, vedel, čo a prečo robí. Len Šimon nevedel.

So začiatku celý týždeň denne prehrával. Ale netrvalo dlho, aby sa zapraxoval. Stratil pri tom síce veľa, ale o dva týždne mal peniaze späť.

Ostatne, s Maťom sa dalo kšeftovať s hocičím. So suchým chlebom, so zákuskami podobne, ako so železným šrotom, cez ryby, či cez hocijaký exkluzívny, či bežný tovar. A keď nemal peniaze, mohol ku komu ísť. Vďačne požičal a on mal bárskedy plné vrecko bez toho, aby Nika mala o hocičom poňatia. Niekedy sa naozaj čudovala, že je pri peniazoch.

Bol by radšej, keby Nika nebola školovaná, a jeho i svojej práci sa až tak nerozumela. Ale Nika vo všetkom vynikala, hospodárenie s rodinným bohatstvom chránila zubami-nechtami. Dokonca prekypovala nápadmi, ako rozmanitejšie rozšíriť rodinný podnik, ktoré celá rodina neutratí ani keby žila tri životy.

Svokor bol bohatý ani buržuj. A obaja, otec i dcéra boli prefíkaní a všetkými masťami mazaní. Jedine svokra sa nestarala dopodrobna o obchody. Cecília bola spokojné stvorenie, naveľa mu dala aj pokoj a mal ju celkom rád. Nie tak Nika. Bola neustále v strehu a keď ho vysledovala, kam chodí na partiu mariášu, tiež mu náležite vyčistila žalúdok. Prakticky už nevedel pred ňou nič zatajiť. Došlo k lámaniu chleba a strachoval sa, že nadišiel pre ňu krásny deň, kedy sa on môže so svokrovým bohatstvom už skutočne rozlúčiť.

„Zmením sa, uvidíš, že sa zmením, ešte budeš rada," sľuboval s pokorou.

V jej ušiach to znelo neprirodzene a len prevrátila oči.

„Nechaj ma pri sebe, nerob mi to, zmením sa."

„Robíš si to sám." Nedala sa presvedčiť prázdnymi, nič nehovoriacimi rečami.

V tomto tvrdom boji prehrával a prvýkrát naliehal, aby ho z domu nevyhodila. Mohol by sa rozlúčiť s ľahkovážnym životom. Mama mu už nevedela dať ani groš.

Nika bola neúprosná. Balila mu veci do kufra. Na svoju obranu musel vyjsť s poslednou trofejou, znamenajúcou iskierku nádeje v dohasínajúcom ohni. Zaklamal, že ju skúšal a chcel vidieť jej reakciu. Neuverila mu ani slovo. S ťažkým srdcom, ale s vystrúhaným pokojom a sileným úsmevom, no predsa vyložil pred ňu chýbajúci balík peňazí z pokladnice pekárne, ba aj o niečo viac, hoci ich dlhoval Maťovi. Keď ich Nika vzala, poťažkala, prepočítala a hneď skonfiškovala. Kým on so stisnutými zubami a s veľkým povzdychom oželel svoje rozhodnutie, Nika ich s úsmevom vyniesla z izby.

Vtedy celý týždeň nebol za Maťom a doma sekal dobrotu. Kým si Maťo želal, aby zhorel v pekle, doma si znovu získal manželku.

Otehotnela. Keď sa narodil roztomilý chlapček, Marcel aj Cecília boli šťastím bez seba. Zdalo sa, že všetko začne fungovať po starom, ako na začiatku. Nebyť Niky, by sa tak aj stalo. Marcel by ho už-už prijal medzi členov rodinnej rady, ale Nika ho upozornila na audit účtovníctva pekárne. A to rozhodlo.

Marcel podnes nevie, kde odplával zisk a na aký účel odchádzala vysoká hotovosť z pokladnice. Nika áno.

Už bezmála rok sa mu znovu vyhýba. Rozprávajú sa len na pol úst a úradne a len o tom, čo je skutočne nevyhnutné. Posledný konflikt medzi nimi už nevedel ako vyriešiť. Maťovi dlhoval veľa peňazí. Skúsil niečo suplovať kšeftom. V pekárni nutne potrebovali vymeniť kotol. Maťo sľúbil, že mu za nový kotol zoženie náhradný. Nie nový, ale tretinu dlhu mu odpustí. Bál sa takú operáciu risknúť, ale nemal na výber. Podľa Maťa zmenu si nikto nevšimne, lebo kotol po prestriekaní bude vyzerať ako nový.

Nika sa mu odvracala. Pri poslednom rozhovore už mal také tušenie, že je koniec. Chytil sa do pasce ľahkého života, ktorý musí opustiť s núdzovým pristátím. Vyslobodenie prišlo s pozvánkou na desaťročné popromočné stretnutie. Odišiel z domu na pár dní. A tu dostal

spásonosnú myšlienku. Náhoda zariadila, že sa na ňom zúčastnil aj Erik, ktorého celých desať rokov nevidel. Pár listov, ktoré si v priebehu roka vymenili a v ktorých ho možno už len zo zvyku zavše k sebe pozýval, však ešte vždy živilo ich už pred desiatimi rokmi skončením školy aj skončené priateľstvo.

Erik by mohol pomôcť zažehnať nepriaznivý rodinný stav a dostať ho z manželskej krízy. Nika sa neodváži vyhnať ho pred ním z domu a bude zdvorilá, ako vždy, keď majú návštevu. No a Erik pri nich môže ostať hoci celý rok. Preto hneď po príchode zahlásil, že ich navštívi kamarát z výšky, o ktorom jej už toľko rozprával.

Nevenovala mu pozornosť.

Úlisne ju prosil, aby neodchádzala na dovolenku a sa s ním, preboha, už len stretla, veď ako mu vysvetlí, že sa nerozprávajú? ... alebo čo mu má vlastne povedať?

„Pravdu," dostal odpoveď.

„No nech vyzerá ako vyzerá, predsa len bol môj kamarát," zamyslene dodal nakoniec. „A teraz, keď všetci z domu odídete, čo si ja s ním sám doma počnem?"

Veroniku od cesty odhovoriť nevedel, ale po krátkej úvahe naveľa mykla plecom. Vraj keď príde skôr, nech na ňu počká.

Vrátila sa nádej. Tlak na hrudi povolil, keď z pleca opadla ťažká záťaž. Tým, že ju nakoniec predsa presvedčil a v prítomnosti Erika strpí aj jeho, bol už zdarný úspech.

Nato jej hneď začal rozprávať bájky o Erikovi.

„Vieš, Nika, Erik je odlišný odo mňa. Je taký bucľatý, hlavne v poslednom období sa jeho objem rapídne zväčšil. Ako sirota sa potuluje kade-tade po svete, táral niečo také, vraj bol aj v Nemecku, či kde. Ktovie, čo tam robí. So svojím výzorom asi veľký úspech nezožal a ešte je vždy taký, aký býval aj v škole," zauvažoval.

Nika ho len na pol ucha počúvala a zbystrila pozornosť len pri tom, aký bol. Koho to mieni vlastne Šimon pozvať?

„A aký bol?"

„Magor," zarehotal sa.

„Tak prečo ho pozývaš?"

„Aby videl, že žijú aj inakší ľudia, ako je on. Spolu s ním ťa budeme čakať, aj keď je odlišný odo mňa ... no veď uvidíš," prízvukoval. „Budem sa mu venovať, prevediem ho po našich lúkach, lesoch, ukážem mu jazero. Dovtedy nebudem hrať ani piť, a kým sa vrátiš, úplne prestanem, prisahám ..."

Na to už len pokrútila hlavou. Šimon znovu rojčil, ako veľa krát doteraz. „Neverím ti ani slovo, Šimon. Sú to prázdne sľuby, nemusíš prisahať. Dávno si sa mal ísť liečiť. Gamblerstvo je choroba, a ty si chorý človek. Keby si ma poslúchol, už by si zabudol aj na hry, aj na alkohol. Si obyčajný asociál. A so svojím zmagoreným kamarátom si môžeš užiť dovolenku ako chceš ... doma, sám, prechádzkou, presne tak, ako sľubuješ."

„Nika, každý si zaslúži poslednú šancu. Aj ja. Prestanem, naozaj prestanem, aj hrať, aj piť, ale teraz by si naozaj nemala odísť, prosím."

Ale nevenovala pozornosť jeho prosbe, nech robil na ňu hocijaký nátlak. Čo si raz vzala do hlavy, z toho nepopustila a tvrdo si išla za svojím cieľom. *Nuž, oženiť sa je ľahké. Oveľa ťažšie je byť ženatý.*

Pred odchodom ho zavolala do pracovne. Vytiahla veľký obal zo šuplíka a sadla si vedľa neho. Ľahkovážne sa usmieval, keď ho roztvárala, a hútal, čo zase vymyslela. Ale jeho črty tvrdli postupne, ako mu ukázala obsah obalu. V prvom priesvitnom obale bol duplikát zmluvy od notára o jeho peňažnom vklade. Ďalšie strany obsahovali podľa dátumu príjmy a výdavky, ktoré putovali do jeho vrecka zo spoločnej rodinnej kasy a z jeho vrecka, z hier či z výplat zase Nike ako príjmy. Tých druhých súm bolo veľmi mizerné percento. Ukazovák s pestovaným nechtom nalakovaným na svetlo ružovo pretiahla od najstaršieho dátumu po najnovší. Prst sa zastavil na poslednom riadku.

„Veľa peňazí ti už neostáva. Prosil si o poslednú šancu, ponúkam ti ju. Posledné ultimátum, Šimon, Leo so mnou, alebo tvoja hracia vášeň. Rozhodni, pokiaľ sa vrátime. Inak – vynesiem verdikt sama. A neusiluj sa o zničenie tohto dokladu, je to len druhopis, sám to vidíš.“

„Nielen že nebudem piť a hrať,“ chytil jej zápästie a pozrel do sivomodrých očí, „ale ja sa dovtedy ani neoholím, Nika. Nemôžem ťa stratiť, si pre mňa dôležitá.“

Pobozkal ju vášnivo. Neopätovala jeho bozk.

„Hlavne moje peniaze sú dôležité, však?“ Vysmiala sa mu. Nakoniec ešte nahlas zauvažovala, dívajúc sa mu prekvapenej tváre. „Neviem, či som urobila dobre, že som sa snažila suplovať tvoje bremeno rodinným imaním, za ktoré si nepohol ani prstom. V skutočnosti si mal všetko odpracovať poctivou prácou, aby si aj vedel, ako ťažko je zarobiť si toľko peňazí.“

Odišla z domu pred tromi týždňami. Vraj k priateľke, ale nevedel o žiadnej, ku ktorej by sa mohla na takú dlhú dobu uchýliť.

A napriek tomu, že niekedy, ešte v mladých časoch poblúdil a na rovnú cestu sa veľmi ťažko vracal späť, silou vôle, aj bez manželkiných nátlakov na liečbu, by sa dostal snáď na rovnú plochu. Posledný rozhovor s ňou ho k tomu už donútil.

Ale práve vtedy prišiel Kamil Fayer, ktorého Maťo ospevoval ako vynikajúceho hráča, a nemusel dvakrát opakovať pred ním, koho by rád videl medzi protihráčmi. Ľahko sa dal nachytať a zlákať. Erik sem, Erik tam, pozývala ho dôležitá hra za okrúhlym stolom s možnosťou veľkej výhry, ktorú nemohol odrieknuť a nedokázal hre odolať ani preto, že jeho priateľ pricestoval.

Zo sľubov daných manželke ostala len dlhá brada.

Kde sa podela úcta a láska k rodine? Kde sa podel spokojný život, ktorý začal budovať od ich svadobného dňa? Boli to len bájky a výmysly? Vo svojom mizernom živote sa nevzchopil na nič. Okrem skazy a míňania peňazí nebolo vidieť za ním nič. Jeho veľké srdce, ktoré pri vstupe do manželstva ponúkol Veronike, sa skoro scvrkávalo a každým dňom vždy menej dochádzalo k prejavom lásky. Stal sa z neho flegmatik nielen voči svojej rodine, ale aj voči práci. Veľké boli len reči s úsilím zmiasť toho druhého využívaním svojich rečových a výzorových kvalít.

Rodičia sa z lásky k nemu neusilovali krotiť jeho rozmary a on sám sa neovládal. Svojou šarmantnosťou, myslel si, podarí sa mu zdolať nezdolateľné, uspieť v neúspechu, odvážne čeliť nebezpečenstvu.

Veľké nadšenie rýchlo, z minúty na minútu pominulo, ak podľahol labilnosti. Úroveň predstavivosti a prispôsobivosti bola vyššia ako schopnosť jeho realizácie. Posledné obdobie často kolísal medzi dvoma svetmi. Vysnívaným a skutočným. Prvý bol krásny, druhý krutý. Prvý ho celkom pohltil, kým ho jeho žena neuzemnila, aby sa na chvíľu stabilizoval a prešiel do reality.

Niekedy býval inteligentný, ale sa veľmi a natoľko ponáhľal ukájať svoju vášeň, že spáchal obrovské hlúposti. Teraz sa už nič nedá úplne rozriešiť. Problémy sa vynárajú vždy častejšie a on už nemá dôveru v osud a stráca aj sebadôveru, aby čelil životným problémom.

Ako má pokračovať vo svojom živote? Ako žiť život, v ktorom stratil sám seba?

Nezmohol sa na žiadny záver, lebo podchvíľou sa začínalo vždy všetko odznova...

IV. kapitola

Prešlo niekoľko dní. V sobotu dopoludnia sa vrátil domov gazda, Marcel Lubičan. Vošiel limuzínou do dvora, Rozeta onedlho otvorila dvere na garáži a Marcel vyložil svoju batožinu z kufra vedľa auta. Šimon vtedy už druhý deň nebol doma.

Mišo s Erikom práve priviezli seno na prívese za malým traktorom a skladali ho na ozubený pás, ktorý ho vynášal na povalu. Marcel sa prizeral Mišovmu záhadnému pomocníkovi. Potom uvidel Barboru vystierať mokré šatstvo. Myslel si, že Mišovi pomáha jej manžel Laco Modran, ktorý pracoval v pekárni a cukrárni ako kurič a montér.

***

Erik sa cítil vo forme a napriek svojmu tichému sľubu z ranča doteraz neodišiel. Nachádzal tu vnútornú rovnováhu, pochopenie priateľov a veľa pozitívnej energie. Dni vypĺňal prácou a prechádzkami v prírode. Maňa sa cítila dobre a nastúpila do práce, nemal dôvod utekať domov. A z dovolenky mu ešte ostávalo pár dní. Ochotne riskoval, čo sa stane, až príde domov Šimonova rodina. Už mu aj tak neostala iná voľba, lebo gazda sa vrátil a jeho návrat vyburcoval Erikovu zvedavosť.

Šimon v nedeľu konečne tiež ostal doma. Po celotýždňovej drine sa zobudil neskoro. S cigaretou v ústach vyšiel na slnkom zaliaty dvor a mieril k oknu Erikovej izby. Nazrel dnu, ale izba bola prázdna. Nervózne ju poťahoval a vyvolával jeho meno. Rozeta z kuchyne zakričala, že išiel na jazero.

„S Doktorom?“

„Áno.“ *Keby si tak dlho neleňošil, mohol si s priateľom ísť sám. Už je tu dva týždne a celý ten čas si ho nikam nezaviedol. Ktože mu má robiť spoločnosť?* Rozeta bola na neho nahnevaná.

Šimon si rozopol košeľu, niečo zahundral a sadol si pod altánok. Pekelné horúčavy ešte vždy neustúpili. Suché letné počasie trvalo už viac ako tri týždne. A teploty málo poklesli aj v noci. Pripálil si ďalšiu cigaretu. Naplánoval si na dnes s Erikom zájsť konečne do mesta a poukazovať mu všetko, čo sľúbil.

Rozeta dotlačila k altánku pracovný vozík. Prestrela na stôl obrus, z košíka vybrala príbory aj taniere a rozložila ich na biely obrus. Potom vyložila na stôl misku zrelých jahôd a marhúľ, ktoré zakryla sieťovou pokrievkou. Šimon sa znudene prizeral, nervózne poťahoval kútiky úst v jednu stranu a nechápal, prečo prestiera pre štyroch. Vzbúril sa. Vari len nebude s nimi obedovať paholok a chyžná? Svoje úvahy už skoro vyslovil ale ustrnul, keď cez dvor prichádzal do altánku jeho svokor. Zreničky sa začali neskrotne mihať, v pohľade sa zjavilo napätie a ovládla ho úzkosť. O svokrovom príchode nevedel a ostávalo mu už len hútať čas jeho príchodu.

Marcelov pohľad ešte sprísnel, keď sa im pohľady stretli. Stiahol objemné brucho, kým si sadol a ramená vyložil na operadlo lavice, keď zaujal pohodlie. Na pozdrav odpovedal zaťovi len pomedzi zuby a ukradomky sledoval nervózne pohyby pri držaní cigarety. Bol pobúrený.

Chystal sa so zaťom na horúci rozhovor pri nedeľňajšom obede. Nika ešte nebola doma a zať vyzeral ako nejaký tulák. Strácala sa z neho dôstojnosť a premýšľal, kde sa podel krásavec, za ktorého sa jeho dcéra vydávala? Tvár bola strhaná, pod očami viseli vačky ako po prebdenej noci. Dlhá brada, ktorú si ktovie, prečo nechával, tvár ešte viac zohavila. Kučeravé vlasy práve kvôli nezvyčajne drobným kučierkam nosieval ostrihané vždy nakrátko, teraz narástli a odstávali od hlavy. A keby len to! Šimon bol bledý, pochudnutý a unavený. Už si začínal namýšľať, či nie je chorý. Prstami poťukával na operadle a rozhodoval sa, či bude správne, ak dnes vôbec niečo zaťovi naznačí, lebo bolestivý výzor ho odrádzal od rozhovoru a napriek svojmu hnevu mu ho bolo ľúto.

Tichý klopkajúci zvuk na dreve znel pre Šimona hrozivo. Nepripravený na svokrovu prítomnosť šípil nepríjemnosť. Úzkosť sa stupňovala tým viac, že Erika nenašiel vo svojej izbe. Sťahoval sa mu žalúdok a posúval do hrdla. Nedeľného obeda by sa radšej vzdal.

Marcel ale náhle zmenil svoj názor a ustúpil od pokarhania.

Vtom sa s veľkým smiechom blížili na bicykloch Erik s Mišom. Doktor s vyplazeným jazykom bežal vedľa nich. Ihneď si to namieril k miske s vodou aby sa napil. Potom zadychčaný a vyčerpaný s vyplazeným jazykom chvíľu postával a unavený si ľahol.

Marcel už dávno videl Miša v takej dobrej nálade, ba tobôž sa smiať. Od Rozety a Miša sa už o Erikovi prezvedel všetko. *Vyzerá to, akoby ho pozval Mišo na prácu, a nie Šimon na dovolenku.* Aj preto bol na zaťa patrične nahnevaný.

„Ach, otec, to je môj kamarát Erik, o ktorom som vám už rozprával," až si vydýchol, že sa Erik objavil a jeho prítomnosť ho zachránila práve včas. Z napätej situácie, ktorá pri stole zavládla, začínal mať skutočný strach.

Opreli bicykle o múr, Mišo vošiel do kuchyne, Erik zvedavo, s očakávaním došiel k altánku. Ľahkým skokom vyskočil na schodík a zvítal sa so Šimonom stisnutou pravicou.

Šimon lenivo zdvihol ruku ako nejaká panička a pozdravil ho bez stopy úsmevu. Závistlivo na neho zagánil. V krátkych nohaviciach a bez horného oblečenia, nebolo možné neprehliadnuť, že pochudol. Prsia sa mu napínali, vyformovali sa svaly. Dráždila ho zmena jeho tela a začala mu vadiť aj opálená pokožka ale hlavne to tiché priateľstvo s Mišom. Napol bok otočil hlavou, jazykom medzi zubami urobil *fccfc,* až tak ho ľadovým pohľadom predstavil svokrovi.

Sympatický pán, statnej, hrubšej postavy, snáď päťdesiatnik sedel s pokojnou tvárou a predstavil sa mu ako Marcel Lubičan. Jeho niekedy svetlé vlasy boli popretkávané šedinami a očividne poredli. V sivomodrých očiach sa zračila bdelosť a rozvážnosť.

S pevným pohľadom, tuho stisol podávanú ruku, potom si druhou rukou vyhrnul z čela vlasy. Krátku chvíľu otáľal, až si prisadol vedľa Šimona.

„Takže vy ste Erik Hax a boli ste spolužiakmi..." premeral si jeho postavu a pohľad sa zastavil na jeho tvári.

Keď pritakal a povedal, že ich priateľstvo podnes vydržalo, Marcel mykol svalom na tvári.

Radšej mal držať jazyk za zubami a okrem mena nepovedať nič.

„A čo ste u nás celé dni robili?" v živých očiach sa zračil záujem.

Zaskočila ho otázka, zavlnil perami, zúžil pohľad, až sa mu nad nosom vytvorili dve zvislé vrásky. Slabo rozhodil rukami a pošúchal si dlane, kým ostrý Marcelov pohľad, vrytý do jeho, vnášal do neho rastúce znepokojenie, kým sa zmohol na odpoveď. Dúfal, že sa od hlavy rodiny pri rozhovore dozvie aspoň nejaký náznak Šimonovho naliehavého pozvania a dôvod jeho prítomnosti na ranči. Namiesto toho je sám vystavený nečakaným otázkam, na ktoré musí hľadať odpoveď. Podobne, ako by to urobil každý návštevník, pochválil ranč a okolie, nezabudnúc na krásne jazero, kde sa párkrát vykúpal.

„... a okrem prechádzok ste pomáhal Mišovi. Nemusíte zamlčať, videl som vás. Aj Miša ste dostali do nálady. A to sa hocikomu nepodarí."

Čo mu mal povedať? Že je to recept na úspech? Mlčal.

Šimon od počudovania len oči otváral. *Kedy sa starec, preboha, vrátil? Vari len nie je doma už celý týždeň?*

„Ste pracovitý, mladý muž. A môj zať sa vám nestihol venovať, však?"

„Nuž ..." váhavo mykol plecom. Marcel si vynucoval odpoveď, už nemohol mlčať, ale keď začul rýchle škrtnutie zápalky za svojím chrbtom, bolo to ako upozornenie a dovtípil sa, čo od neho priateľ čaká. Nemal v úmysle ho podraziť. On nie. „Ja som si nemohol nárokovať na jeho čas, veď som na dovolenke, kým Šimon mal povinnosti..."

„To si myslíte len vy," uškrnul sa a posmešne zagánil na zaťa.

Šimon pogúľal očami a vrhol vražedný pohľad na svokra. Ruka sa mu s cigaretou zachvela.

Situácia pre Šimona očividne nebola jednoduchá. Určite niesol za ňu vinu, a v očiach sa mu zjavil záblesk strachu, ale Erik nemohol vyjadriť svoj nesúhlas práve pred jeho svokrom. Šimon bol majstrom v navodzovaní neprajných situácií už aj v škole. Často ho z nej vysekali spolužiaci, on sám niekoľkokrát. Ale teraz je to niečo iné. Nechcel byť pri tom, keď sa tí

dvaja zvadia. Jemne sa ospravedlnil, že sa ide pripraviť na obed a vzápätí odišiel, nestarajúc sa o to, čo si tí dvaja počnú, kým sa vráti. Pre neho sa mohli pohľadmi aj dobodať.

Narýchlo sa osprchoval, poutieral telo do čistučkého, voňajúceho uteráka, ktorý mu Rozeta pripravila do kúpeľne a rozmýšľal, či sa situácia medzi zaťom a svokrom urovná dovtedy, kým začnú obedovať, pričom hútal, či sa už zjaví aspoň nejaký záblesk či náznak pozvania.

Vybral zo skrine pruhovanú letnú košeľu a svoje nohavice, na ktorých mu už Rozeta prešila zips. Spomienky sa vynárali ďalej a spomenul si na Šimonov sfalšovaný index, kde si vpisoval známku s podpisom profesora. Keď mu na to prišli, skupine spolužiakov to stálo nemalú námahu, že ho podržala a nevyhodili ho zo školy. Spomienky boli zrejme aj pre neho nepríjemné, preto ho po príchode okríkol, hoci mu vtedy príhoda ani na um neprišla.

Pri zapínaní nohavíc zistil, že mu na drieku poriadne odstávali. Vrátil sa do kúpeľne a v zrkadle sa chvíľku s dobrým pocitom pokochal na svojej postave. V pracovných nohaviciach na gumičku, ktoré mal od Rozety, zmena nebola taká nápadná a ju nezbadal. *Dva týždne neboli premrhaným časom.* Hocijakou diétou by sa len trápil a určite by nedospel k takému okatému a priaznivému výsledku. *Šimon, vďaka za to, že si sa mi nevenoval.* Opasok si zapínal o dve dierky ďalej.

Do altánku došli vedno s Mišom, ktorý sa upravil podobne ako on. Šimonova tvár sa vyjasnila, len čo ich uvidel. Marcel bol od zlosti celý červený, čo svedčilo o práve skončenom rozhovore so zaťom, ale pred cudzím krotil svoj hnev. Nalial do pohárov vína, len čo došli.

Erik si sebe nalial studenej vody a pomaly uchlipkával. „Je horúco," ospravedlňoval sa Marcelovi. „Nezniesol by som alkohol." Marcel súhlasne prikývol.

Vynikajúceho, chutného jedla na obed bolo aj tento krát veľa a Erik sa len utvrdil v tom, že pri takom apetíte, aký oni traja mali, nie je náhoda, že u Lubičanov majú také početné množstvo hydiny. Kým Šimon sotva čo ochutnal jedlo, ostatní si naberali dvakrát.

Poutieral si ústa do servítky a s pokojom Angličana sa na lavičke oprel aby si po jedle vydýchol. S plným žalúdkom by sa najradšej na hodinku vytiahol na posteli. Rozetine jedlá mu náramne chutili a pečená kačacina, z ktorej si dvakrát nabral, ho nasýtila a žalúdok momentálne tlačil na opasok.

Šimon skôr dojedol a pohrával sa so zväzkom kľúčov na stole. Povedal, že ho zavezie do mesta a ukáže mu novú reštauráciu, kde je čo pozerať.

„Hlavne odkedy si tam nebol," fľochol po ňom pohľadom Marcel a zložil príbor. „Keby si sa aj prestavbe venoval aspoň tak, ako svojim záľubám, už sme reštauráciu mohli otvoriť."

„Povedali ste, že je to váš džob," ironicky poznamenal. „Ja by som ju už..."

„... čo by si ju už ... no, čo? Keď si sa postavil na zadné a tvrdil, že nebudeš stíhať pekáreň aj reštiku, len vtedy som to povedal. Darujem ju Nike na narodeniny a Leovi. Takže sa čiň, aby sa vrátila domov čím skôr, veľa práce tam už nie je. A chýba mi malý," poznamenal ešte a odvrátil od neho pohľad.

Šimon mlčal.

„Neviem si predstaviť, prečo si s nimi nešiel?" dodal po chvíli skôr pre seba, ako pre zaťa.

Erikovi pichal do uší ostrý tón oboch mužov. Vzájomný vzťah škrípal. Šimon zvraštil čelo. Každý zať so štipkou triezveho rozumu by robil radšej všetko v predstihu, aby ochránil majetok pre svoje potomstvo. Z toho, čo sa Erik doposiaľ dopočul, bol Šimon ľahkomyseľný človek, ktorý sa staral iba o svoje blaho. Vôbec by ho neprekvapilo, keby sa k budúcnosti svojej rodiny postavil rovnako nezodpovedne, ako sa necitlivo stavia k rozvoju majetku, ktoré mu má pripadnúť ako už niekoľkokrát ospevované dedičstvo a ktorého sa sotva vie dočkať. Za jeho rozmach však nepohol ani prstom.

Na zavŕšenie obeda Rozeta priniesla veľkú misu vtáčieho mlieka a vyložila pred každého malé misky. Marcel sa pohladkal po tučnom bruchu a pochvaľoval Rozetu za vynikajúci nápad. Lačno sa priam vrhol na sladkosť.

„Ach, nikde sa tak neviem najesť ako doma," vychvaľoval.

Rozeta si prisadla k nim a zamiešala cukor do svojej kávy.

Mišo sa hrdo usmieval na Rozetu, a po gazdovi si sám naberal a nielen toľko, aby umazal svoju misku. Erik vtáčie mlieko od detstva nejedol. Lákalo svojou vanilkovou vôňou. Stará mama ho vždy robievala na Mikuláša. Neodolal a opatrne si z neho naložil do misky, už aj preto, aby neurazil Rozetu, hoci sa musel veľmi usilovať, aby ho do plného žalúdka ešte natlačil. Bolo také dobré, ako si pamätal z detstva u starej mamy.

Šimona od takej dobroty striaslo. Vraj čo už môže byť dobrého na takom mútnom mlieku? Radšej si pripálil cigaretu. Marcel pogúľal očami a pohoršene pokrútil hlavou.

***

Erik už ani nebol prekvapený imaním, ktoré rodina vlastnila. Šimon mu odušu vysvetľoval a ukazoval všetko v pekárni. Ako víchor sa prehnal pred ním, potom ho chytil za rameno a previedol ho medzi pracovníkmi, akoby mu za krátku chvíľu chcel poukazovať celú technológiu výroby a všetko, čo počas jeho pobytu urobiť nestihol.

Pekári mali plné ruky práce, aby do pondelňajšieho rána mohli z pecí vybrať niekoľko sto kusov napečeného chleba. Sácal do nich, ani sa neospravedlnil, a nevšímal si ich poburujúce pohľady. Erik bol zdesený. Nedokázal mu porozumieť a nijako si vysvetliť svet, v ktorom jeho priateľ žije. Jeho spôsoby boli neprirodzené, gestá vzrušené a keď ho potichu upozornil, aby odtiaľ odišli, lebo zavadzajú pekárom v práci, nákazlivo sa rozosmial.

Keď mu ukazoval vymenený kotol, v prestavanej kotolni nebolo živej duše. Z otvoru pre klimatizáciu vchádzala dnu sladká vôňa z cukrárenskej časti a zaplnila vnútorné priestory.

„Je tu ešte veľa ukončovacích prác," preletel naposledy pohľadom po kotolni.

„Zajtra večer ich už bude menej," zamkýnal dvere. „Už by to malo byť čerstvo natreté."

Erik sa potešil, že sa zamestná aspoň užitočnou prácou a ospravedlňoval sa mu v duchu, ba aj prepáčil, že sa mu nevenoval.

Mesto sa mu páčilo. Bolo v ňom veľa zelene a ľudia tu museli bývať dobrí, lebo všade bolo veľa kvetov. Stará mama hovorila, že dobrý človek má rád kvety. Niektoré ulice sa mu vybavovali v pamäti, keď nimi prešli pri príchode. Zaviezol ho priamo na námestie. Zastavil auto pred veľkou poschodovou budovou, ktorej stavba zapadala do štýlovej zástavby niekoľkých starších stavieb. Na prvý pohľad bola viditeľná rekonštrukcia, hlavne vymenené okná za plastové. Budova niesla stopy po novom nátere marhuľovej farby.

Šimon odomkol vysokú kovanú železnú bránu a vošli do priestranného dvora vyloženého zámkovou dlažbou. Budova bola postavená v tvare písmena L, ktorá časť bola zastrešená. Namiesto bočných múrov tu boli drevené mriežkové diely z jednej strany, kým z druhej tri širšie stĺpy podopierali strechu. Na všetkých troch stĺpoch boli z vnútornej strany veľké zrkadlá, siahajúce skoro po zem. To sa Erikovi veľmi páčilo. Pod strieškou boli masívne dlhšie lavice s operadlami za takými istými stolmi.

Šimon sa s nemalým prekvapením rozhliadal po novom priestranstve. Na pery vytisol úsmev. Chodbou vošli dovnútra a ohromený si rozkročmo zastal vo dverách jedálne.

„Kedy to starec stihol?" zamrmlal. „Začínam mať podozrenie, že nebol na rybačke, ale tajne ostal v meste, aby ma dobehol."

Ústa od údivu ovisli. Rýchlo si začal hryzkať pery, brada sa pohybovala, niekoľkokrát silno prižmúril oči. Ohryzok sa vysunul na tenkom krku hore, aby vzápätí hlasno sa vrátil na svoje miesto. Teraz bola zrejmá jeho porážka.

Reštaurácia bola pripravená na otvorenie. Barový pult s presso kávovarom a výčapom piva sa leskol čistotou a novotou, vyblýskané poháre na stopkách viseli nad pultom. Už len doplniť na regál nápoje. V miestnosti dominovali okrúhle stoly prikryté bielymi obrusmi uprostred s okrúhlou, červeno-bielou bodkovanou nášivkou. Na každom stole bola malá biela váza

s kytičkou umelých červených ruží. Pri každom stole boli štyri čalúnené stoličky. Erik rýchlo prepočítal stoly, v štyroch radoch bolo po päť stolov.

Osemdesiat ľudí – tak akurát, zhodnotil.

Okná viedli na ulicu a boli na nich biele priesvitné záclony s jemným bodkovaným vzorom, ktoré lemovali červeno-biele bodkované dekoračky ako nášivky na obrusoch. Okná sa odrážali v zrkadlách zavesených na náprotivnej stene.

„Neviem, čo mám povedať," poťapkal Šimona po pleci. „Ale ako vidím, aj ty si milo prekvapený."

Namiesto odpovede sa konečne pohol z miesta a ponáhľal sa k severnej stene. Boli na nej tri veľké, vzorovým sklom zasklené dvojité dvere, oddelené len širšími piliermi. Nazrel za dvere, lebo pri prestavbe Marcel neprezradil, čo tam zamýšľa.

„Aha, starec, prišiel som na tvoj fígeľ," krútil hlavou.

Oddelená miestnosť bola druhou jedálňou a mohla poslúžiť ako konferenčná miestnosť ba aj na príležitostné akcie. Stoly tu boli štvorcové a prikryté obrusom so štvorcovými nášivkami uprostred. „Mal to perfektne premyslené."

Prekvapenie už prechádzalo do hrdosti, kvôli tomu, že nakoniec to bude aj tak jeho.

„Je to dobrý nápad, až sa to zrodilo v jeho hlave..."

„Ba čerta rohatého! Myslíš si, že to plánoval on? Mal na to architekta, dopekla, tak sa rado pracuje!" šťavnato zanadával, vytiahol si balíček cigariet a vzápätí vložil jednu do úst. Kým zapálil zapaľovač, Erik mu zadržal ruku.

„Nemal by si, bude to tu cítiť," prstom ukázal na tabuľku *Zákaz fajčiť.*

Nervózne trhol rukou, ale nakoniec ho poslúchol.

Aj nová kuchyňa so všelijakým náčiním a nádobami, cez mixéry, krájače a ktovie, čo bola pripravená. Sklad bol plný tovaru, mraziaci box s mäsom, druhý so zeleninou boli plne naložené. Šimon všetko pootváral, poprezeral.

„Tak o tomto som vôbec nevedel..." šomral, keď vchádzali do poslednej miestnosti, do skladu náradia. I tu bolo všetko uložené v peknom poriadku na policiach.

„Kedy si tu bol naposledy?"

„Vari pred mesiacom ... snáď pred dvomi, alebo... "

A nebol to mesiac, ani dva, čo si tu absentoval, drahý priateľ.

Na zemi ležala tabuľa nesúca názov, ešte z nej trčali káble, šnúrky. Šimon stál nad tabuľou a začal hádať. Erik sa postavil vedľa neho a spýtal sa, ako sa bude volať.

„Veď keby som to vedel..." postával rozkročmo, s rukami vo vreckách.

„*LN - LeoNika* ," prečítal spojené dve mená v jeden názov.

„A to je čo za hlúposť?" Šimon vypleštil počudovane oči a v momente sa nasrdil.

„To nie je hlúposť, priateľ môj, sú to mená tvojich najdrahších."

Krútil hlavou. „Jak mohlo starcovi niečo také hlúpe napadnúť?"

Erik mykol plecom a prehĺbil kútiky úst. Šimon absolútne nemal svokra v láske, dával to pri každej príležitosti najavo. Ale bolo to asi vzájomné, podľa toho, ako ho Marcel pri obede podpichoval a urážal. Možno je u nich taký zvyk.

„V každom prípade to vyznie lepšie ako Šiminika, prípadne Šimonika," chichúňal sa Erik a doberal si ho. „A nemosúr sa, bude to dar tvojej manželke a synovi. Keď ju zdedíš, premenuješ si ju po svojom."

„Hc, to ešte potrvá," precedil posmešne. Ale Erik brnkol na citlivú strunu bohatstva, ktoré mu pripadne a to ho ako-tak uspokojilo.

Marcel, napriek tučnému bruchu, vôbec nevyzeral na to, že by sa už chcel z tohto sveta pobrať. Statný, ale vrtký päťdesiatnik, ako Erik hádal, s dobrotivým pohľadom a milými očami, zdravým úsudkom a správnym názorom na veci, robil všetko pre zveľadenie majetku. Zistil to pri krátkom rozhovore pred obedom a počas neho. A keď si narýchlo predstavil, že

Šimonovi všetko bohatstvo ostane, nevedel si ani predstaviť, ako naloženie s ním jeho priateľ zvládne. Bude ako záťaž na krku.

Vydláždeným schodišťom sa dostali na poschodie, kde boli dva byty s kompletne zariadenou kuchyňou a kúpeľňou. Len izby čakali na fantáziu budúcich obyvateľov.

„Nuž, Šimon, videl som už všeličo, ale hlboko sa skláňam pred tvojím svokrom," riekol Erik, keď schádzali schodmi z poschodia. „Moderné, kompletne vybavené, vkusne zariadené a dobre premyslené. Radosť tu bude pracovať."

Šimon bez slova povzdychol. Veľmi rád by tu pracoval, viedol reštauráciu so svojou ženou, a hostia by sa mu poklonkovali. Keby nemal problémy a starosti už s pekárňou, na ktoré s nevôľou, ba až so strachom pomýšľal. Možno by svokor ani chvíľu neváhal ho posadiť na stoličku vedúceho tohto krásneho a sľubného obchodu. A pod štítkom *Kancelária vedúceho*, by figurovalo meno JUDr. Šimon Petrovský. Na kancelárii boli dvere zamknuté. Na zväzku kľúčov, ktoré mu dal Marcel, našiel troje kľúčov s označením *kancelária.*

Pri otvorení dvier nejaké zariadenie päťkrát zapípalo. Miestnosť bola svetlá a bola by celá zaliata slnkom, keby na oknách neboli vnútorné, visiace žalúzie zatiahnuté.

„A toto je čo?" Šimon prekvapene držal ešte vždy kľučku. „Oddychový kútik?"

Dvere otvoril na doraz, k stene. Oproti dverám, pod oknom bol rohový gauč s konferenčným stolíkom a jedným kreslom a vedľa neho pri okne sektorový nábytok pokračoval za voľným priestorom, na ktorý od dvier nebol pohľad.

„Fíha!" divil sa Erik. Kancelária ho hneď zaujala. „Architekt bol na úrovni."

Prešiel miestnosťou a nazrel do všetkých skríň, mimo trezorov, ktoré bol zamknuté. Uprostred druhej časti miestnosti sa vynímal písací stôl v tvare L s počítačom. Do sektorového nábytku, bola vstavaná neveľká chladnička. Na bočnej stene v rohu za širokými dverami bolo ukryté umývadlo, uterák, zrkadlo, mydlo a utierky. Ako u nich v práci.

Šimon chodil všade za ním a nazeral ponad jeho plece ako zvedavé decko.

„Už ma len zaujíma, kto tu bude šéfovať," precedil cez zuby a hlasno prehltol. Pracovisko bolo lákavé. *Starec ho hocikomu len tak nedá.*

„Sám by som nedbal prijať takúto kanceláriu."

Potom sa v hlave zrodil bláznivý nápad. Sadol si na otáčavú stoličku k písaciemu stolu, kým Šimon ostal stáť pred stolom a usmieval sa.

„Tak, čo môžem pre vás urobiť, pane?" spýtal sa ho bez irónie, s predlaktím vyloženým na stole a zopnutými prstami, ako pri modlitbe. Svoju úlohu bral celkom vážne a zžil sa s ňou na krátku chvíľu.

„Našiel som v polievke vlas, prišiel som sa sťažovať, skoro som sa povracal," odpovedal bez mihnutia oka na otázku.

Chvíľu, ale naozaj len krátku, sa zahľadeli na seba, potom obaja vybuchli v smiech. Spomienka na udalosť z vysokej sa zrazu vynorila a nútila do smiechu. Šimon si na ňu spomenul v okamihu, ako Erik vyslovil otázku. Presne tak ju vyslovila vedúca kuchyne pred pár rokmi, keď ešte netušila, čo má dvojica za lubom.

Nakoniec Erik vstal zo stoličky, objal Šimona za plece, prešli niekoľko krokov a stiahol ho sadnúť si na gauč. Spomienka navodila dobrú náladu a vyčarila na tvárach priam rehot, s akým sa rozvalili na gauči.

„Nezabudol si?" spýtal sa Erik, pričom si utieral slzy, ktoré zaplnili oči od veľkého smiechu.

„A-ako by som mo-mohol?" Šimon si počas smiechu udieral stehno a ledva dokázal hovoriť. „Veď vedúca kuchyne dostala skoro infarkt."

„Našťastie sa to nestalo. Ale ku Klárike si sa mohol priblížiť aj inak, nielen klamstvom," Erik už krotil smiech, ale po tvári stekali slzy, ktoré vyrazili z očí od toľkého smiechu. „Nakoniec bolo predsa všetko zbytočné."

„Lebo nenosila obrúčku," posadil sa Šimon a rozhodil rukami. „Nedobýjal by som sa za ňou, keby som vedel, že je vydatá."

„Vždy si tajil, ako sa rande skončilo," spamätával sa z veľkého smiechu Erik. „Teraz mi už môžeš prezradiť, či si ju dostal."

„Prečo ťa to zaujíma?" Šimon drgol do neho. „Bolo to dávno."

„Práve preto ti už nič nemôže brániť," chcel sa dozvedieť tajomstvo, o ktorom jeho priateľ nikdy nechcel hovoriť. „Randieval si s ňou a netvrď mi, že pri tvojich kvalitách k ničomu medzi vami nedošlo. "

Šimon sa poškriabal za ušami, ukazovákom pohrozil Erikovi a mykol hlavou. „Nuž – bolo to hrozné," povedal o chvíľu a zachichúňal sa. „Nerád sa s tým priznávam."

„Nebola dobrá?" dobiedzal Erik. Pravdu musel zo Šimona ťahať kliešťami.

„Bola, až priveľmi dobrá. Kým sme sa len tajne stretávali, bolo dobre. Bozky boli ale vždy horúcejšie a na tretíkrát sa mi ju podarilo nahovoriť aj na blízky telesný kontakt. Vzrušila ma vždy, len čo je pravda. Stretli sme sa u nich doma, keď jej muž bol kdesi na služobnej ceste. Boli sme v najväčšom slastnom opojení, ja pred vrcholom a o nej už ani nehovorím," rozprával snivo. Potom zrazu oči ožili, naširoko ich roztvoril, oba ukazováky vystrel dopredu. „A vtedy sa milovaný mužíček vrátil," znovu sa zachichúňal. „Zakričal z prízemia, „*zlato, už som doma...*" napodobnil muža s grimasou na tvári. „Nechci vedieť, ako sa to skončilo. Ani neviem, ako som skočil do šiat, dokonca mi slipy priniesla o dva týždne. Eštože bolo teplo. Odchádzal som balkónom, ale zabudol som na psa. Vtom pes za mnou, ja na hrušku, pes brechal pod hruškou a kým som sa ako-tak na konári doobliekal..." rozosmial sa hlasno a už nedokázal súvisle hovoriť, „jej muž vy-vyšiel na dvor a volal na psa. Ten ale vytrvalo vy-vybrechával, a ja som začal akože kradnúť hrušky. Muž prišiel pod strom, a kým by sa na mňa rozziapal, ja som do neho hodil zopár kusov nezrelého, tvrdého ovocia a ver mi, triafal som dobre, rovno do hlavy, hehehe, a zoskočil som z konára, prebehol k nízkemu plotu a nepamätám sa, ako som ho pre-preskočil. Potom v nohy!"

„Neskoro sa dozvedám, od čoho ťa vtedy tak náhle rozboleli nohy," Erik sa zabával, nakoniec sa schuti smial na Šimonovej príhode. „Bežať si vedel vždy lepšie, ako tancovať..."

„To ... to máš pravdu," rozosmial sa znovu. „Tancovať ma nedokázala naučiť ani moja žena, ja len tak – krok sem, krok tam, a na takú hudbu, na akú iní nedokážu vyčariť nič."

Keď sa konečne uspokojili a rozvalení na gauči pospomínali ešte všelijaké veselé i vážne príhody, obaja sa spokojní vracali za súmraku domov. Šimon opatrne šoféroval v zradnej zákrute.

V ten večer Erik dlho rozmýšľal pri hodnotení celého dňa. Ráno začínalo ako každé doposiaľ, ale nastal zvrat. *Starec* ako Šimon volal svokra, vzbudil jeho záujem a hlboko sa pred ním skláňal. Z údolia vidieckeho pokoja riadil svoj svet opradený bohatstvom, o ktorý sa delil s celou rodinou, aj so Šimonom. Podelil sa s ním aj o dom, prijal ho za syna, pre jeho rodinu staval reštauráciu a tento komplikovaný muž, ktorého možno zaslepilo bohatstvo, riskoval radšej zvadu a hnev, ako by preukazoval vďačnosť. Bolo jasné, že svokor s ním do novej reštaurácie na post vedúceho nepočíta. *Posadí si tam radšej svoju dcéru.* V myšlienkach sa znovu prechádzal po miestnostiach vynovenej budovy a vymýšľal nové nápady, čo by v nej mohol ešte vylepšiť, obnoviť, ako prilákať čo najviac hostí ako s nimi manipulovať, aby sa opätovne vracali. Keď sa už dlho oddával úvahám na tému *reštaurácia* a nedokázal im urobiť koniec, hodil všetko za hlavu s myšlienkou *je to mrhanie času, aj tak to nie je moje.* Potom už len zhodnotil, že dnes popoludní bol Šimon uvoľnený, správal sa prirodzene, neopil sa a bol aspoň začas taký, aký kedysi občas býval. Veselý i mrzutý ľahtikár a hnevlivý i rozrečnený intrigán.

Postreh, že sa so svokrom pre niečo nemajú v láske, ho trochu mrzel. Čo by on dal za to, keby mal takého svokra!

V. kapitola

Pondelňajšie ráno sa ničím nelíšilo od predošlých dní. Erik, poobliekaný do starších botasiek a kraťasov od Rozety, a v staršom zelenom tielku, ktoré mu tiež dala ona, s Mišom vykonali ranné práce a len keď sa vracali na raňajky, Šimon vychádzal na dvor.

„Erik, preboha, ako to vyzeráš?“ zhrozene pozrel na priateľa.

„Pracovne,“ vrhol na neho široký úsmev.

Sadol si do altánku a pripáli si raňajšiu cigaretu, kým sa Erik osprchoval. Na raňajky došiel spolu s Marcelom a Mišom. Pozdravili sa navzájom. Marcel si hneď sadol, a len čo zaprial dobrú chuť, vzal si pred seba veľký plytký tanier, položil naň dva krajce chleba, a začal prikladať k nemu všetko, čo chcel zjesť. Do veľkého hrnčeka si nalial čaj a do malého kávu. Kávu vypil horkú a nalačno. Nikomu nevenoval pozornosť, zaujatý svojou činnosťou zahĺbil sa do jedla a do svojich myšlienok.

Podobne to bolo pri raňajkách aj s Mišom. Aj on bol už prezlečený, svoju porciu dojedol najskôr a pomaly pochlipkával čaj.

Erik občas vrhol na nich kradmý pohľad, ale Šimon im vôbec nevenoval pozornosť, akoby tam ani neboli.

Veľkú kopu jedla zjedol Marcel hneď po Mišovi. Zapil ho čajom, a len čo povedal *tak ahoj, chlapci,* kývol Mišovi a o chvíľu ich už nebolo.

Šimon sa pohodlne najedol, pomaly vypil raňajšiu kávu, pri ktorej vyfajčil ďalšiu cigaretu a povedal, že maliari prídu len na deviatu a dovtedy stačia.

Erik sa v duchu začudoval, ale nič nekomentoval.

Zaviezli sa do pekárne, maliari s Lacom a ešte niekoľkými už postavili lešenie pri vonkajšom múre. Šimon meškal. Predstavil mu Laca Modrana ako Barborinho manžela.

„Ešteže ťa mám, Laco,“ potľapkal ho po pleci. „Došiel môj priateľ, trochu sme meškali,“ bez mihnutia oka zvaľoval vinu na Erika.

Taký podraz! Vstúpil do neho hnev. *Odkiaľ berie odvahu?* Tlmil ho tichým nádychom a stisnutými perami a radšej sa robil, že nič nezačul, hoci by mal sto chutí mu jednu vraziť.

Laco veľavravne rozšíril zreničky na Erika a stisol mu ramená. Od Borky o ňom už vedel.

„Som rád, že vás poznávam,“ poťahoval ústa., „Nič si z toho nerobte,“ uspokojoval ho, sotva sa Šimon vzdialil na pár metrov. „Ja viem, že ste neprišli dnes ráno. Ale on je už raz taký.“

Práve to sa mu nepáčilo. Prišiel s ním do mesta, ale nie preto, aby si z neho robil dobrý deň. Ponevieral sa okolo robotníkov, ale prácu zariaďoval prevažne Laco. Doteraz nepohol ani prstom, len chodil von a dnu a tu pokukal, tam pokukal. Asi o hodinu mu zazvonil mobil a vzdialil sa spomedzi ľudí. Rozhovor musel byť veľmi dôležitý, lebo nahnevane rozprával, široko gestikuloval, dlhšie, pokorne počúval, nakoniec nabral viditeľne ťažký dych.

Erik doteraz spokojne sedel na lavičke pod veľkým orechom vo dvore a sledoval pracovný ruch, ktorý ho zo začiatku zaujal. Vysledovať Šimonovu prácu nedokázal, tá nejestvovala. Už sa mu dlhé sedenie začínalo nepáčiť, ale hocijakou poznámkou nechcel riskovať alebo si privodiť priateľovu zlosť, už aj preto, lebo užíva jeho pohostinnosť. No rozhodne tu nemienil nečinne presedieť celý deň.

Šimon sa zjavil neďaleko neho, ustarostene sa poškriabal na hlave a prehltol veľkú slinu. V dlani držal mobil, sústredene naň pozeral, potom začal vyťukávať čísla a o chvíľu si ho priložil k uchu. Rozhovor bol pokojnejší, trval však dosť dlho ale nakoniec sa usmial. Keď dohovoril, odložil ho do puzdra na opasku a vošiel do budovy.

Laco bol na lešení a s Erikom si pohľadom veľavravne zahľadeli do tvárí. Erik sa začal nudiť. Jeho pobyt trvá už dva týždne. Dovolenka mu prospela, a doteraz na svoju prácu ani nepomyslel. Tvár obsadil zamračený výraz až teraz, keď si spomenul na vlastné pracovné

zanietenie, ktoré priplavilo množstvo myšlienok spojených s jeho prácou a privodili bezmála tŕpnutie tela. Zaujatý svojimi myšlienkami nezbadal, kedy si Šimon zastal pred neho.

„Čo je s tebou?“ prisadol si k nemu a spýtavo na neho pozrel.

„Rozmýšľam, či by som sa už nemal vrátiť domov. Využívam vašu pohostinnosť už dosť dlho,“ poťapkal ho po stehne. „Hoci, musím sa priznať, cítim sa vynikajúco. A mal si pravdu, potreboval som dovolenku ako soľ. Nikdy som sa necítil lepšie.“

„No vidíš, tomu som naozaj rád. Ale neodchádzaj ešte, počkaj na Niku, pred chvíľou som s ňou hovoril, v stredu sa vráti domov. Povedal som jej, že si u nás. Mohla by byť sklamaná, keby sa nezoznámila s mojím najlepším kamarátom,“ zovrel mu ruku, ktorú mal položenú na lavičke vedľa seba. „Veľa som jej už o tebe rozprával, je na teba zvedavá.“

„Ani neviem...“ povedal nerozhodne, no o *najlepšom kamarátovi* by sa dalo polemizovať. Na jednej strane ho povinnosť nútila odísť, lebo cítil zodpovednosť voči svojej práci a na druhej strane už teraz silne prevládala zvedavosť spoznať aj Marcelovu dcéru, Šimonovu manželku. A pokúšal sa vyriešiť ťaživú dilemu – povinnosť, alebo zvedavosť. „... mal by som sa predsa len vrátiť do práce.“

„Máš dovolenku, do kelu, veď si to snáď vieš vybaviť,“ okríkol ho. „Už na začiatku som ti povedal, že sa musíš zoznámiť s mojou rodinou.“

Erik nadýchnuc sa nadvihol plecia a spustil ich výdychom. Aj samého ho nahlodávala zvedavosť, ako je to možné, že tak ľahko podľahne Šimonovmu nátlaku?

„Tak sme sa dohodli,“ pomrvil sa nervózne na lavičke Šimon.

Ale ako to bolo dávno?, pomyslel si Erik. Spolu vykročili k jeho dodávke, pričom ho Šimon vzal pod pazuchy, akoby ho aj takto chcel zastaviť pred možným odchodom.

O chvíľu ho viezol do mesta.

Obyčajne sledoval neznáme prostredie, z ktorého sa vždy snažil zapamätať si niečo zaujímavé a pozitívne, ale teraz bol zmätený. Pohľadom upretým na predné sklo rozjímal nad Šimonovým búrlivým príkazom, ktorý znel ako naliehavá prosba spôsobená vnútorným rozruchom, ktorá sa snažila získať sprisahanca na ktovie čo. Pocit odporu a agresívnosti vyvodila spleť protirečení. *Prečo je pre Šimona také dôležité, aby som ostal? Čo sleduje mojou prítomnosťou?* Ešte vždy nerozlúštil záhadnú otázku, ktorú si od začiatku popudmi podnecovanými myšlienkami nahováral. Rozhodol sa ostať, neodporoval, a nechal sa nahovoriť napriek tomu, že sa svojho vnútorného *ja* znovu a znovu spytoval, či je to z presvedčenia, z povinnosti, alebo preto, lebo sa bojí odmietnuť?

„A čo tvoji rodičia? Doteraz si mi o nich nerozprával.“

„No, nič zvláštne,“ mykol plecom. Zabočil za zákrutu a rozhovoril sa. Otec mu umrel pred tromi rokmi a keďže nemá súrodencov, mama sa nasťahovala k sestre, jeho krstnej, aby ľahšie znášala bôľ, lebo aj krstná je už dobrých pár rôčkov vdovou.

„Nenapísal si mi, že otec odišiel. Prečo si mamu nezavolal k sebe?“

„Čo?“ vypleštil oči. „K sebe? Tá by neprišla! A načo aj. Tu by musela drieť. A so sestrou si spokojne a dobre nažívajú ... starenky,“ povedal pohŕdavo a na perách sa zjavil sarkastický úsmev. „Karla, krstnej dcéra je vo Švédsku, chodí domov zriedka, takže ... dobre im je spolu.“

Erik sa začudoval, ale mlčal. Rad radom zisťoval spleť pre neho nepochopených udalostí, sťaby umelo vykonštruovaných náhod, z ktorých mu vlasy vstávali dupkom. Šimon na ne rad radom dával uspokojivé odpovede.

Vyložil ho v meste na námestí a odporučil sadnúť si do Rozmarínu na chladené pivo a na obed. Mal akosi naponáhlo. Vrtko nasadol do dodávky, krátkym zvukom klaksónu sa s ním rozlúčil a odfujazdil.

Nemal náladu rozoberať Šimonove problémy či sú už pracovného alebo osobného charakteru. Napriek tomu neznáme ťažkosti, s ktorými jeho priateľ potajme bojoval a ukrýval možno aj strach za pretvárku svojho správania si až mocne uvedomoval.

Prešiel sa námestím. Nakukoval do výkladov a nevnímal ani bujarú náladu dopoludňajšej zábavy vychádzajúcej z neznámeho hostinca. Sadol si pod stromoradie v malom parčíku uprostred námestia a popíjal chladenú vodu, ktorú si kúpil v Lubíne, sledujúc pritom uponáhľaných či len tak ponevierajúcich sa chodcov.

Bolo horúco. Raňajší vietor ustal, a lavičky sa v neveľkom parčíku zapĺňali. *Čas na žatvu,* pomyslel na Marcela a na Miša.

Mišo mal vždy plné ruky práce. Obdivoval ho. Nenáročný človek, ktorý vari okrem času kedy sa nasýtil, neposedel celý deň ani chvíľu. Zodpovedne pracoval od svitu do mrku na gazdovom dvore ako na svojom. Šimon sa o domácnosť nestaral, a nevedel si predstaviť, čo je jeho pracovnou náplňou. Než by sa znovu začal zapodievať priateľovou prácou, rýchlo odohnal myšlienky, ktorými sa znovu dostal k Šimonovi. Už sa niekoľkokrát rozhodol, že sa s tým nebude zaoberať a je mu jedno, čo robí a ako robí.

Dopil vodu a sedenia mal dosť. Odhodil plastovú fľašu do smetného koša a pobral sa na bezcieľne potulky. Prešiel ulicami a zrazu sa ocitol na neveľkom námestíčku neďaleko novej reštaurácie. Vysoká železná brána bola otvorená. Bez akýchkoľvek bočných úmyslov, ležérne si vykračujúc vošiel do dvora, kde stálo Marcelove auto.

Predstavy, ktoré boli silnejšie, než sa nazdával, naplnili myseľ ako onoho večera, keď tu bol so Šimonom prvýkrát. Nedokázal im zabrániť, vynucovali si jeho pozornosť, lebo poskytovali nové a nové možnosti v rozvoji tohto biznisu. Z miestnosti reštaurácie začul vravu. Dvere boli dokorán otvorené a spoznal Marcelov hlas. Zaklopal.

„Kto je?“

Nakukol do miestnosti, sňal si z očí slnečné okuliare a oči sa prispôsobovali šeru miestnosti. Za jedným stolom blízko vchodu sedel Marcel s neznámym mužom a zadumane hľadeli nad papiere. Obaja upreli pohľad na neho.

„Dobrý deň, smiem vojsť? Chodil som tu naokolo, a brána bola otvorená...“

„Dobrý ... prisadnite si. Rozoberáme niečo so stavbyvedúcim, poďte, zoznámte sa.“

Marcelov pohľad na chvíľu ožil, zoznámil ho s Jakubom Findorkom, ktorý bol architektom objektu. Muži pokračovali v rozhovore o nejakých faktúrach, z čoho Erik usúdil, že stretnutie je pracovné a nie náhodné. Z tvárí oboch sa zračila vážnosť až ustarostenosť.

„Gratulujem vám ... obom,“ povedal po chvíli, keď si už Jakub Findorko skladal svoje dokumenty, zaväzoval do obalu a bolo jasné, že sa rozhovor skončil. „Musím uznať, rado sa tu bude pracovať. Novučičké prostredie je ideálne. Pekne ste ho vyriešili.“

„A nechceli by ste tu šéfovať?“ zaskočil ho Marcel ho otázkou. „...keď sa vám tu tak páči.“

„Ja?“ zmätene pozrel na oboch. „Žartujete?“

„Nie, vôbec nie, synak,“ tváril sa vážne, po úsmeve ani náznaku. „Nemám náladu žartovať. Jakub mi práve povedal, že vedúci z vážnych dôvodov nenastúpi. A to je veľký problém, už sme boli dohodnutí. Onedlho má Nika narodeniny, chcel by som už otvoriť a ja nepoznám nikoho zodpovedného, komu by som nový objekt zveril.“

Jakub spýtavo pozrel na Erika. Jeho drobné oči sa nervózne mihli a premerali si ho. Úzka tvár sa ešte viac zúžila keď zošpúlil pery predtým, než prehovoril.

„Kde pracujete?“ spýtal sa ho.

„Za hranicami.“

„A čo tam?“

„Ako ekonóm väčšej textilnej továrne.“

„A odkedy ste vonku?“

„Už dosť dlho,“ odpovedal skromne.

„To znamená?“ Jakub sa nedal len tak ľahko odbiť. „Musíte potom poznať aj jazyk.“

„Nuž – poznám, samozrejme. Hovorím plynule po nemecky, veď som vonku už viac ako desať rokov. Ale sa dohovorím aj španielsky a aj anglicky.“

Jakub prekvapene až zvedavo pozrel na Marcela. Zreničky drobných oči netrpezlivo zamihali. Marcel si vytvoril obraz o Erikovi na základe rozhovorov s Mišom a myslel si, že vedel o ňom dosť, aby mu tento džob ponúkol, ale že vie aj viac jazykov, to mu Mišo nepovedal. ... alebo nevedel.

„Takže táto práca by pre vás nebola atraktívna?“ stisol pery Jakub a prekvapený pohľad sa zmenil na ustarostený. Zahladil si krátke vlasy a poškriabal sa na krku. Nového vedúceho sám ponúkol, a teraz, keď vznikli nečakané problémy, cítil zodpovednosť. Potom, nečakajúc na odpoveď, bezradne pozrel na Marcela. „No, ja už ani neviem ... až sa nám nepodarí nikoho nájsť, nemôžeš otvoriť. Ledaže by si sám...“

„To nie, to by som už nezvládol,“ rýchlo oponoval. „Bolo by toho na mňa priveľa,“ znovu pozrel na Erika. Vytiahol obočie, pokýval hlavou, akoby sa spytoval *naozaj nie?*

Erik si mužov doteraz premeriaval a urobil si dostatočný obraz o vzniknutom probléme. Vytiahol plecia. „Bolo by skvelé tu pracovať, sú vytvorené jedinečné podmienky a nakoniec – začať niečo od samého začiatku a vidieť, že výsledky práce sú len a len vaše – nuž to je lákavá ponuka. Vysoko si vážim, že ste mi ju ponúkli, pán Lubičan, ale pochopte, ja som sa tu objavil len tak náhodne a ...“ zmätene sa poškriabal na hlave, „je odvážne poveriť úplne cudzieho človeka takou zodpovednou funkciou. Veď vy o mne nič neviete,“ presviedčal.

„Ste skromný, Erik. Doteraz som mal vždy nos na ľudí, a obklopil som sa spolupracovníkmi, ktorí vynikajú pozoruhodnými myšlienkami. Vždy som si dobre vybral ľudí. Lenže teraz vyvstal problém, ktorý treba rýchlo riešiť. A v tomto prípade naozaj nemôžem byť navrhovateľom aj realizátorom v jednej osobe,“ pokyvkával hlavou. „A nemyslite si, že o vás nič neviem,“ dodal.

Ba len odkiaľ? Oprel sa dozadu na stoličke a znechutene sa zamyslel nad svojou odpoveďou. Nepriamo naznačil súhlas. Akoby jediným dôvodom odmietnutia mal byť len jeho náhodný pobyt a to, že ho Marcel nepozná. Pritom za pobyt môže byť vďačný jedine jemu.

Marcel stisol pery, frnkol prstom a ustarostene sa pozrel na architekta.

„Ďakujem, Jakub, že si mi to včas povedal. Musím porozmýšľať. O chvíľu je koniec školského roku, dúfam, že zoženiem nejakého šikovného zelenáča z mesta, ktorý končí na vysokej,“ povedal ustarostene. Prsty si priložil na spánky a pošúchal si čelo, aby zmiernil silný tlak, čo mu išiel roztrhnúť hlavu. „A tieto faktúry budeme riešiť spolu s novým vedúcim. Musíme niečo odpísať z daní, niečo z iných zdrojov, ale o tom potom,“ nadýchol sa pomaly a hlasno vydýchol. Poskladal doklady do hromady a vkladal do veľkého obalu, nakoniec do tašky. „Pozývam vás na obed.“

Jakub sa poďakoval za pozvanie a ospravedlnil sa. O hodinu mal stretnutie na pracovnom obede s primátorom a jeho pracovnou radou. Rozlúčil sa a odišiel.

Erik sa pozeral na odchádzajúceho, útleho muža s veľkou aktovkou, s ktorou vyzeral ako prváčik, u ktorého je tiež taška bezmála väčšia, ako on sám.

Nechcel otravovať, preto sám vstával. „Aj ja idem...“

„A kam? K Šimonovi?“ skríkol priam nenávistne, zadržal mu ruku a vzápätí zvraštil čelo.

„N-nie, on má povinnosti...“ zahabkal a opravil ho. Nezmohol sa na nič viac, akoby dohral svoju rolu.

„Jeho povinnosti hovno stoja, seďte!“ povedal Marcel nahnevane a zazipsoval aktovku. „Keď raz pozvem priateľa, tak sa mu venujem. Aj keď nie celý deň, ale sa aspoň snažím vyplniť jeho voľný čas tak, aby sa nenudil ... a nenechám ho pracovať na hospodárstve bez toho, aby som sa spýtal, čo robil celý deň. Hosť je hosť, nie pracant,“ vystretým ukazovákom gestikuloval, akoby dirigoval orchester.

„Ale ja som nechcel...“ odporoval zúženými očami a hlboko stiahnutým obočím nad oči. Nad nosom sa mu pritom vytvorili dve zvislé vrásky. Nevedel, ako má ospravedlniť Šimona a zároveň povedať, že mu práca prospela. Zakoktal sa. „Ja som naozaj rád ...“

„Rád ste pracovali? Hej? A to vám za prácu aj zaplatil? Alebo naručil vari za jedlo odpracovať?“ Marcel bol celý rozrušený.

„To nie, ale ... viete pane...“ poškriabal sa za uchom, z rozhovoru bol absolútne vedľa.

„Viem, ste inteligentný a nechceli ste ho vyrušovať pri práci,“ zložil aktovku na stoličku vedľa seba. Nabral hlboký dych a dlaňami prešiel po tvári. „Neviem, Erik, aký býval Šimon v škole. A neviem, akého ste ho poznali. Ale verte, teraz už nie je ľahké s ním vychádzať. Posledne už ani sám neviem, s kým mám do činenia. V začiatkoch sme si presne určili pravidlá i hranice a realizovali sme naše predstavy spoločne. Všetko sme usmerňovali správnym smerom. Potom, postupne, začali vznikať problémy. Obaja sme si uvedomovali, že sa neuberáme správnym smerom. Hovorím obaja – lebo začali medzi nami hádky. Môj zať záležitosti neuvádzal do správneho chodu a začali sme sa vadiť. Dobre, beriem vinu za tie hádky aj na seba, ale pochopte, bolo prečo. Najprv kritizoval moje nápady ... podotýkam, že doteraz vždy osvedčené nápady ...“ zdôrazňoval zo zdvihnutým ukazovákom, „no postupne bol vždy urážlivejší a vždy prejavoval svoje znechutenie ba vyčítal mi, že brzdím jeho tvorivú schopnosť a nedovolím sa mu realizovať,“ odmlčal sa ustarostene.

„Po dohode s dcérou som mu dovolil viesť hospodárstvo pekárne,“ pokračoval o chvíľu. „Mali sme z nej vynikajúce zisky, skvele vynášala ba keď sme dokončili aj cukrárenskú časť, tobôž. A teraz? Jeho fantázia zrazu začala upadať a spolu s ňou aj zisky jednej aj druhej časti objektu. Kde sa podeľ realizátor a novátor? Kde sú jeho inšpirácie? Dosluhoval kotol, museli sme ho vymeniť. Šimon povedal, že to urobí on sám – jasnačka, veď objekt vedie. Nebránil som mu. A predstavte si! Môj zať vzal na výmenu kotla úver! Ziskový podnik premenil na krachujúci. Je zadlžený,“ mierne rozhodil rukou a nabral hlboký dych. „Nemyslite si, že som ho nekontroloval. To by som si neodpustil. Ale míňal veľké sumy peňazí, ktoré neviem, kde skončili. Má viac problémov, ako stihne riešiť. V skutočnosti je to dôsledok nedbalej práce a keď som mu to vyčítal, predkladal mi svoje výmysly v príťažlivom svetle. U mňa ale strácali účinok,“ stisol pery. Pohladkal sa po tučnom bruchu a nabral veľký dych.

„Bol by som rád, keby som mu mohol zveriť vedenie reštaurácie, lenže...“ znovu nabral hlboký dych, a chytil Erika za zápästie, „ ... to nepôjde. Je nedisciplinovaný. V pekárni mám svojich ľudí, ktorí aj teraz dozerajú na neho ... hoci bez jeho vedomia a mohol by som ho nahradiť,“ pustil Erikovu ruku a oprel sa o stoličku. Pohľad bol plný trápenia. „Je mi ľúto, že sa tak zmenil. A veľmi rád by som vedel, čo tú zmenu spôsobilo ... čo je tomu na príčine,“ dodal zamyslene.

Na Erika jeho slová hlboko zapôsobili. Bolo mu už jasné, kde pramenia dôvody nezhody medzi dvoma mužmi. Marcel berie ohľad na Šimona, lebo mu je zať, ale na druhej strane zle znáša nevýhody, možno aj podrazy, ktoré mu spôsobuje.

Marcel vstával od stola.

„V našej reštaurácii zatiaľ nevaria,“ povedal s iróniou, „ideme na obed do Rozmarínu. A neskúste odporovať, Erik. Pozývam vás.“

Na terase pred Rozmarínom bolo prevažne obsadené, Marcel ale viedol Erika do jedálne a sadol si do rohu miestnosti pod otvorené okno. V miestnosti sa netlačili ľudia a bol tu chládok, plátenná strieška terasy zabraňovala slnečným lúčom vniknúť do miestnosti.

Priniesli im jedálny lístok, ale Erik nechal výber obeda na Marcela. Aperitív odmietol, na čo Marcel súhlasne prikývol.

Sedel pri sympatickom mužovi v úvahách, ako sa mohol dostať tak rýchlo na zoznam jeho dôverníkov. Hocikomu o rodinných vzťahoch, alebo problémoch okolo rodinného obchodu by on sám nevykecal a tu sa dozvedá okolnosti, ktoré možno sú aj Šimonovým problémom a nad ktorými dumá od začiatku. Pritom uvažoval, že Marcel je ten, ktorý bude hrozbu z neprosperujúcej prevádzky pekárne odstraňovať po ľahkomyseľnom zaťovi.

Rozhovorili sa o všetkom možnom, Erik sa zaujímal o žatvu a bol by Marcelove rozprávanie dlho počúval. Zdalo sa, že nič pred ním nezamlčal. Zaťovho priateľa považoval za svojho a z jeho rozprávania sa mu mnoho vecí vyjasnilo o chode domácnosti na ranči, o Mišových či Rozetiných povinnostiach, ktoré so záujmom počúval. Počas čakania na obed sa nakoniec dozvedel postupne všetko.

Marcelovi z dlhého rozprávania vyschli ústa. Ovlažil si pery džúsom, olizol ich, nakoniec vypil celý pohár. Z dvier vedúcich do kuchyne prichádzal čašník s obedom.

„Som zvedavý, či jedlá budú také chutné, ako Rozetine," neodpustil si poznámku.

„Rozeta má toho dosť, najmä keď prichádzajú poľovníci na ranč."

„Zvykne jej pomáhať aj Borka. Keď je čas poľovačiek a prichádzajú poľovníci aj zo zahraničia, prenajímame izby na terase, kam ťa ubytoval Šimon. Ale okrem Borky prichádzajú na výpomoc ešte dve, ktoré pracujú v našej ubytovni."

„Máte aj ubytovňu?"

„Mám toho viacej, synak. Máme priestranný dom aj v meste, kde bývame väčšinou v zime. Ubytovňu s dvadsiatimi izbami na južnom sídlisku máme obsadenú prevažne po celý rok, prenajímam svoju osembytovú jednotku pre rodiny, okrem toho teraz už v centre mesta jednu a na južnom sídlisku druhú predajňu potravín s názvom Lubín, až ste si to všimli, a cukráreň s lahôdkami vedľa budovy ubytovne, ktorá tiež nesie náš názov Lubín. Mám široké polia, trojhektárový vinič, jazero s rybolovom, ktoré veľmi nevynáša, lebo veľa investujem do rýb, ale to je moje jediné hobby, tam sa zvyknem odreagovať. Vezmem vás tam ... alebo ... myslím, že ste sa tam už boli okúpať," čakal na to, že Erik prikývne.

„Bol som tam, je tam krásne," v duchu obdivoval Marcela. „Pán Lubičan, povedzte mi, ako stíhate na všetko dohliadať?"

Marcel odsunul prázdny tanier spred seba a oprel sa o stoličku. Pozeral sa na Erika, ktorý ešte dojedal polievku. Keď utrel ústa do servítky, zvedavo sa na neho zahľadel.

„Nechcel som sa pred vami vystatovať, ja sa svojím imaním nevychvaľujem, to nehovorí o mne. A doteraz som pred nikým nerozvádzal, čo všetko mám, hoci ani to, čo som vymenoval, nie je všetko. Veď mám ešte tú - teraz už *neslávnu* pekáreň chleba a zákuskov pod zaťovým vedením, okrem toho mám aj viac hektárov lesa, z ktorého by sme chceli ťažiť drevo. Chcel som len naznačiť, že zať si toho všetkého mohol vážiť a byť mi radšej na pomoci, ako zneužiť a rozhádzať rodinný majetok. Nemal som syna, preto Veronika, ako jediná dcéra mi je vo všetkom oporou. Vyštudovala obchod a finančníctvo, a môžem povedať, že ju to aj bavilo. Obaja sme sa dali na doučovanie účtovníctva, chodili sme spolu na preškolenie, aby sme dokázali viesť a kontrolovať celý chod podnikania. Na všetko naše imanie sme traja – Nika, Cilka a ja. Šimona sme na dcérinu žiadosť vylúčili z nášho *spolku.* Neodôvodnila, prečo a Šimon sa voči tomu ani nebránil. Nika tvrdila, že to zvládneme. A – zvládame. Samozrejme máme všade vedúcich a kompletizujeme len rodinný zisk a výnosy. Nie je to však ani takto jednoduché, peniaze sa musia rozdeliť. Musíme časť investovať, časť dávať na nájom niektorých priestorov a zásadne nešetrím na mzdách mojich zamestnancov. To by som stratil ich dôveru."

Priniesli výborne voňajúce hlavné jedlo a Marcel sa lačno pozrel na bohatý obsah taniera.

„Ste veľmi bohatý, pán Lubičan," povedal uvažujúc o tak rozsiahlom majetku, ktorého hodnotu si nedokázal v číslach ani predstaviť.

„Som," pozrel sa na Erika bez chvastúnstva. V rukách držal príbory ale do jedla sa nepustil. „Erik, ešte raz vám ponúkam vedenie reštaurácie. Nechceli by ste byť aspoň štartérom v tej reštike? Uviedli by ste záležitosti do chodu a neskôr by sa už niekto len našiel."

Erikova ruka sa tiež zastavila vo vzduchu ale od prekvapenia.

„Pán Lubičan, práve dnes ráno som hovoril Šimonovi, že užívam vašu pohostinnosť už dosť dlho a mal by som odísť... ja vám zaplatím aj za pobyt..."

„...ach, choďte do pekla, Erik. Čo myslíte, že prídem o poslednú košeľu, keď ešte týždeň, či dva, pobudnete?“ rozhorčene si odkrojil malý kúsok mäsa, podržal ho na vidličke. „A čo vám povedal na vaše rozhodnutie môj zaťˇ?“

„Aby som ešte ostal a počkal, kým sa všetci vrátia domov – teda vaša dcéra s vnúčikom a vaša pani manželka, a aby som počkal aj na otvorenie reštaurácie.“

„Neradil vám zle,“ vložil jedlo do úst a napichol si na vidličku zemiaky. „Hoci, ja by som vás predsa len rád videl v úlohe vedúceho reštaurácie.“

„Pán Lubičan,“ usmial sa Erik, „som doma už nejaký ten týždeň, ja sa musím vrátiť do práce, budem mať problémy. Mám zodpovednosť, ktorú nemožno len tak odflákať, budúci mesiac som sa chystal do Doveru na uzatvorenie novej zmluvy.“

„Nedali by sa tie malé problémy nejako vyriešiť?“

„Z malých problémov vznikajú veľké ťažkosti. To by mi môj zamestnávateľ musel dať súhlas, a ja som zavolal jediný raz. Už sa hanbím, skutočne.“

Erik sa pustil do jedla. Marcel tiež neprehovoril, len zvraštil obočie, potom čelo, tuho o niečom premýšľal, žujúc jedlo dvakrát dlhšie, ako to mal vo zvyku. Dojedol preto oveľa neskôr, až nakoniec, keď si utrel ústa a napil sa džúsu, položil svoju širokú dlaň na Erikove zápästie.

„Takže pracujete v Mníchove, v textilnej továrni u Hanzela?“

„Áno. Povedal vám o tom Šimon?“

„Keby ste nepracovali u neho, bola by pre vás výhodná moja ponuka vedúceho?“ nepovedal, či sa o tom rozprával so zaťom. „... s dobrým platom, prirodzene...“

„Ja už ani neviem, čo povedať,“ mykol jedným plecom. Marcel sa ho pokúšal silou mocou dostať na lukratívny post, čo zatiaľ aj chápal, lebo nemal zodpovednú osobu. Ale prečo práve jeho? „Keby som sa rozhodol pre taký krok, možno by som trval na tom, že vstúpim do podniku ako vlastník polovicou imania, a budeme sa dvaja deliť o zisk. Možno neuveríte, ale keď sme budovu so Šimonom prezreli, večer som rozmýšľal nad tým, čo všetko by som dokázal v takej reštaurácii robiť, až by bola moja, preto, aby vynášala a bola populárna. Mám určité predstavy a sám som sa divil svojim nápadom ako aj tomu, že som sa rýchlo preorientoval z ľahkého priemyslu na pohostinstvo,“ priznával sa úprimne. „Ale boli to len sny a skutočne som nečakal, že mi ponúknete v nej prácu.“

„Súhlasil by som so všetkými podmienkami, chlapče, to nie je zlý nápad,“ oči mu ožili. „Len ma zachráňte, som naozaj v núdzi, a vy ste zabehaný ekonóm,“ ešte ho vždy držal na zápästí, pomykal mu ním, potom si dlaňami pretrel ustarostenú tvár. „Tak veľmi som sa tešil, že všetko klape a ide hladko a o dva-tri týždne otvoríme. A na jesennú poľovačku by sme tam mohli privítať hostí,“ rozplýval sa zamyslene, „a mohli by sme usporiadať poľovnícky ples.“

Erik sa tešil pocte, akej sa mu dostalo, no Marcel si funkciu vedúceho u neho vynucoval, a to mu nesedelo. Nevybral si ju dobrovoľne sám a z núdze cnosť mu akosi neladil. Na druhej strane sa trápil kvôli Šimonovi, a predstavoval si jeho reakciu, keby sa dozvedel o vlastníctve. A jeho terajšie zamestnanie ... nechá ho plávať? Bolo to najlepšie, čo ho v živote stretlo.“

„Nad čím rozmýšľate?“

„Je to tak vidieť?“

„Je.“

„Rozmýšľam nad vašou ponukou, pán Lubičan. Je tu množstvo protirečení. Na jednej strane mám dobré zamestnanie v cudzom podniku, no miska váh sa nakláňa pri vašej ponuke na moju stranu a dáva mi možnosť pracovať sčasti vo svojom podniku. Otázka miesta pracoviska nezaváži, to mi je jedno. Na terajšom pracovisku sa dokážem realizovať, využívam svoje vedomosti a tu sa to ešte budem musieť naučiť. Tu sú celkom iné podmienky, možnosti aj hodnoty a úspech závisí od iných faktorov. Budem si musieť kúpiť byt vo vašom meste. Svojich terajších spolupracovníkov si vysoko vážim a tu sú zatiaľ veľkou neznámou. Nemám jasnú predstavu ani o svojom budúcom povolaní. Môj zamestnávateľ síce tvrdí, že som

šikovný diplomat, ale ako zúročím svoje vedomosti na novom pracovisku ... viete, ani ja si nenechám so sebou manipulovať," pozrel vážne na neho. „A nakoniec je tu Šimon, ktorý by mohol robiť ťažkosti a možno by mi všeličo vyčítal. Ale povedzte mi, prečo neustanovíte za vedúcu vašu dcéru, keď jej chcete celý komplex darovať?"

„Nika by to už nestíhala," znela krátka odpoveď.

„A prečo ste tak rýchlo súhlasili s predajom polovice, keď komplex chcete darovať dcére? Nepotrebujete predsa spolumajiteľa, ale vedúceho, pán Lubičan." Otázkou mu vzdoroval.

Marcel mlčal.

Erik sa napil džúsu, obracal pohár v ruke, pohrával sa s ním.

„Nie som vaším zamestnávateľom, ale aj ja tvrdím, že ste šikovný diplomat," dodal po chvíli. „A je mi jasné, že si nenecháte so sebou manipulovať. Dvakrát vám to myslí, než raz konáte. Je to správne, tak to má byť, Erik," prudko vzal svoj pohár a vypil celý jeho obsah na ex. „Predsa len by som vás rád videl v úlohe vedúceho. Zapadli by ste do mojej rodiny."

Kývol na čašníka a objednal ešte po jednom pohári džúsu.

„O Šimona nemajte obavy. Keď mu vy nič nevyzradíte, odo mňa sa nič nedozvie," odmlčal sa. „Ale s tým predajom ste ma dobehli," v kútiku úst sa zjavil náznak zahanbeného úsmevu. „Skutočne som chcel celý komplex napísať na Niku a na malého Lea, mal to byť darček k jej tridsatinám," pokyvkával hlavou. „Ale aj polovica komplexu je pekný darček, nie?"

Erik nebadane potiahol kútiky úst na úsmev. Reakciu svojich slov videl celkom jasne na Marcelovi. Nevyľakali ho, lež príjemne prekvapili. Napriek jeho nástojčivej a lákavej ponuke sa mu podarilo zachovať pokoj, a nesadol mu hneď na lep, čo ho prekvapilo. Teraz aby sa už modlil za zázrak, ktorý mal nastať, aby vedel reštauráciu otvoriť keď nájde vedúceho.

Obed sa pretiahol do popoludnia, ani si to neuvedomili. Rozumeli si vynikajúco a reč nestála. Marcel mal korektného a úprimného až vzácneho partnera na rozhovor a to si vysoko cenil.

„Povedzte mi, Erik čo hovoria rodičia, že ste už takú dlhú dobu preč?" rýchlo odvrátil od neho zrak a radšej sa zahľadel na svoju penistú kávu, aby nevidel Erikove rozpaky, do ktorých ho dostal. „Súhlasia?"

Erik zbledol. „Čo vám povedal Šimon o mojich rodičoch?" spýtal sa nervózne, lebo otázka ho popudila. Žalúdok sa posúval hore, do tváre sa nahrnula červeň. Ustrnul na celom tele a tlmil napätie ako len vedel.

„Nič," mrkol na neho s množstvom otázok v očiach. „Mal by?"

„Tak prečo sa pýtate?" rozrušene mu položil otázku. Celý rozhovor mu nespôsobil toľko problémov, ako otázka o jeho rodičoch. „Okrem Šimona nikto nevie o mojich rodičoch." Z Marcelovej tajomnej tváre napriek veľkej snahe nevedel vyčítať nič.

„Keď je to tajomstvo ... nemusíte odpovedať."

Erik za Marcelovou otázkou šípil niečo, na čo doteraz nevedel prísť. Otázka bola len tŕnistá šupka, pod ktorou sa ukrýva hladký gaštan. Presne mierená, ale jednako pre oboch záhadná. Marcel ňou niečo sledoval a Erik z jeho reakcií dôvod zatiaľ neuhádol.

„Nie je to tajomstvo, pán Lubičan," zachvel sa mu hlas, „len ... nemám vo zvyku o nich hovoriť."

„Prečo? Môžu byť na vás hrdí. Vyštudovali ste a máte dobré zamestnanie, prosperujete."

Erik nepoznal Marcela. Rozprával sa s cudzím človekom, predsa mal pocit, akoby patril do jeho rodiny. Aj keď jeho inteligencia nebila do očí, cítil jeho jedinečnosť. Nevedel definovať jeho citovosť, predsa akoby prinášal lásku všetkým tým, ktorí ho obklopujú. Napriek tomu hlasno vykričal svoj nesúhlas so zaťovým konaním, ktorého v kútiku duše mal potichu rád. Dôveroval len svojmu rozumu, a to sa mu na ňom páčilo.

„Nepoznal som ich," povedal po chvíli, sústredene zamiešavajúc kávu. „Je to akoby ma priniesol bocian celkom cudzej žene. Matka pracovala údajne v cirkuse a nechala ma v susedstve postrážiť, kým sa zbalili a nakladali veci pred odchodom. Hm, zbalila sa aj ona

a na mňa zabudla. Mala všetko dobre premyslené. Do kočíka vložila moje doklady a viac sa o mňa nestarala. Osvojila si ma cudzia staršia žena, ktorú som volal starou materou a vychovala ma ... cudzie dieťa bezcitnej matky, ktorá bez hanby ma sotva ročného *odložila* k susede ... zabudla sa po mňa vrátiť. Na mojom rodnom liste je síce všetko uvedené ako má byť a mohol by som ju snáď aj vypátrať, ale načo?“ oprel sa o stoličku. „Nuž – taký je môj príbeh, pán Lubičan,“ pozrel úprimne na neho. „Preto nerád o ňom vyprávam. Stará mama umrela pred pätnástimi rokmi a ja odvtedy k nikomu nepatrím.“

„Vycítil som to. Držíte sa každej slamky, ktorá dáva pocit spolupatričnosti k niekomu.“

„Čo tým myslíte?“

„Časom to pochopíte, Erik.“

Nakoniec, po troch hodinách sa Marcel rozhodol Erika vziať so sebou na pole. Erik obdivoval všestranného muža, neústupčivého, ale dobrotivého ducha, ktorý občas potrebuje vykričať svoje rozhorčenie, nie preto, aby zburcoval niekoho mienku, ale aby protestoval proti nespravodlivosti. V jeho očiach sa prejavil ako rozvážny muž, konajúci z presvedčenia, a jeho osobnosť dokázala čeliť životným ťažkostiam, s ktorými sa rozvážne popasoval.

Šimon došiel domov, keď svokor s jeho priateľom a Mišom vo veľkom diškurze sedeli pod altánkom a Rozeta prestierala na večeru. S hlasným pozdravom sa posadil, a kým dofajčil cigaretu, nalial si chladeného vína a vypil ho na ex. Nezaujato počúval rozhovor ktorý sa krútil okolo stajní, chovu zvierat a koní, v ktorom hlavnú úlohu hral *len paholok Mišo*, ako ho volal, preto si znovu zapálil cigaretu a kým si nabrali na taniere rozvoniavajúce mäso s kapustou, vypil aj druhý pohár vína.

Večera bola vynikajúca, no Marcel a Mišo sa pri stole dlho nezdržali. Erik na priateľove naliehanie potom aspoň ochutnal *dobré víno*, z ktorého už sám vypil bezmála celý krčah.

„Dúfam, že nezdrhneš skôr, než sa zobudím,“ povedal pripitým hlasom, keď ostali sami. „Dohodli sme sa, že ostaneš, jasné? A počkaj ma tu, niečo prinesiem,“ ťarbavo sa zdvihol spoza stola.

Erik prikývol a Šimon vošiel do domu.

„Mišo vravel, že sa už chystáš preč,“ Rozeta došla pozbierať riad zo stola hneď, ako Šimon odišiel. „Odídeš, len čo sme si na teba zvykli.“

„Musím, Rozeta, čakajú ma povinnosti. Aj ja pracujem.“ Ťažko bolo aj pomyslieť na rozlúčku. Manželov si obľúbil, ale keď bude odchádzať, musí ovládnuť svoju úzkosť a pocity. Boli všetci ako jedna veľká rodina. A v tej chvíli si spomenul na Marcelove slová. Naozaj sa držal každej slamky, ktorá dávala pocit spolupatričnosti. Marcel myslel na Miša a na Rozetu a na ich ešte krátke, ale vrelé priateľstvo. „Som rád, Rozeta, že som vás poznal, cítil som sa na ranči vynikajúco a pobyt mi prospel. Schudol som aspoň desať kíl...“

Rozeta sa veselo rozosmiala, až sa jej telo natriasalo. „Ty si vravíš, že prospel, keď si toľko schudol?“

„Ale to je v môj prospech!“

„Naozaj?“ smiala sa ešte vždy a prisadla si k nemu. „Ach Erik, budeš nám chýbať. Mišo sa úplne zmenil, odkedy si tu, mal si na neho dobrý vplyv,“ pohladkala ho po ramene, keď sa konečne uspokojila a smiech prestal.

„Aj na teba?“

„Aj. Vzbudil si moju zvedavosť od prvej chvíle, keď si tak prirodzene vzal nohavice, či čižmy, alebo tenisky do práce. A keď si mi bez hanby priniesol nohavice s prosbou o prešitie zipsu, už som vedela, že si správny muž. To by hocikto neurobil, radšej by ma poslal do mesta kúpiť nové gate.“

Erik sa sotva badateľne, horko usmial a sklonil hlavu. Pozeral do obsahu svojho pohára, nakláňal ho, pohrával sa s ním. „Ja, Rozeta ... ja som sa nenarodil ako boháč. Moja stará mať bola krajčírka a takéto veci bežne prešívala, myslel som si, že ...“

„Nemusíš sa za to hanbiť, Erik," vstúpila mu do reči. „Ja ťa chápem. Hovorím to preto, že mi tvoja dôvera dobre padla."

„Naozaj?" vrhol na ňu rýchly pohľad a znovu skúmal v pohári nedopité víno. So sklonenou hlavou, myslel si, ľahšie sa odhodlá vysloviť aj pre neho ťažkú otázku, pri ktorej sa sťahoval žalúdok a rozbúšilo srdce. Nepatril k nikomu, presne tak, ako mu to Šimon občas pripomenul. Každý na tomto svete mu bol cudzí. Ale tu našiel ľudí, ktorí ho chápali, ktorí s ním radi pobudli, ktorí stáli za to, aby si ich do srdca zapísal zlatými písmenami. „Rozeta, páčilo by sa ti, keby som tu ostal?"

Začul radostný, tlmený výkrik.

„Že či! To sa ešte pýtaš? Urob tak, Erik," zašepkala a stisla mu ruku. „Máme ťa všetci radi."

Ani na ňu nepozrel, len v duši sa rozhostilo teplo a bolo mu tak dobre, ako keď si ho rodina Janíčkových vzala k sebe po smrti starej mamy, keď si už myslel, že vari umrie za ňou.

Odišla náhle, tíško, ale ten radostný výkrik mu znel v ušiach ešte aj vtedy, keď sa zjavil Šimon. *Keby Šimona neuzrela, možno by nahlas zvýskla od radosti.*

Šimon prichádzal s čiernou koženou taškou prehodenej na dlhom uchu cez plece. V altánku si nalial do pohára zvyšok vína a s pohárom v ruke objal Erika. Sľubujúc mu prekvapenie zašli do jeho izby. Tašku zložil na Erikovu posteľ, vybral DVD prehrávač a zapojil ho na televízor. Vložil cédečko a keď si už Erik pohodlne sadol, v jednej ruke s pohárom vína, v druhej s diaľkovým ovládačom uvelebil sa sám do kresla.

„Predstavím ti moju rodinu, niečo zo svadby, niečo o malom Leovi, a ... priznám sa, že ani neviem, čo všetko je tam nahraté."

Vzápätí sa ozvala hudba a začali sa premietať prvé obrázky. Erik nemo sedel. Čo mal povedať? Šimon so širokým úsmevom na perách predstavoval svadobné obrázky ich veľkolepej svadby.

No keď doteraz bez slova sedel a nenachádzal slov na Šimonov nápad, keď uvidel nevestu, priam stratil dych. Veronikina krása ho chytila za srdce, ktoré odmietlo poslúchať a rozbúšilo sa. Telo sa zachvelo a po chrbte prešli zimomriavky. Prehltol veľkú slinu, aby mu nezabehla. Priateľova žena bola najpríťažlivejším stvorením, akú kedy videl. Kameraman nevestu obchádzal zo všetkých strán, bral ju zdola, zhora, zboku, pri stúpaní zo schodov. A keď sa pohla, jej ladné kroky pripomínali chôdzu po vode. Vyžarovala z nej krása, neha, niesla v sebe fantastický pokoj a zároveň strhujúce napätie nevesty.

„To je moje Adamove rebro," zahniezdil sa Šimon v kresle. „Pekná, čo?"

„Uhm," prehltol znovu. „Čarovná."

So Šimonom tvorili prekrásny pár. Šimon bol najkrajší muž už v škole a nebyť jeho brady a dlhých vlasov bol by aj teraz.

„Bolo to pred ôsmimi rokmi," povedal stroho, no ukážky hneď zrýchlil, pretočil určitú časť, a znovu zastavil. Práve stáli pred oltárom v kostole a farár im podával na podnose prstene. „Teraz si povieme doživotné áno," s posmechom spravil grimasu a odpil z vína. „Hneď to budeš počuť."

Erik nekomentoval svoje pobúrenie a neprejavil ani hnev, ktorý vstúpil do neho. Šimon nemal absolútny zmysel pre rodinné šťastie, necenil si vôbec, čo má. Prejavoval vo všetkom svoj výsmech a nechuť či intrigánstvo. Opovrhoval so všetkým a každým, zbadal to neskôr, keď mu predstavoval na prehrávke svokru a svokra, neskôr v ústraní svojich rodičov. K hosťom pridával prezývky, a dosť zákerne hovoril aj o rodine svojich svokrovcov.

„Bol to zbytočný rozruch," povedal nakoniec, keď v skrátenej verzii prehral z cédečka svadobnú časť. „A vôbec to nebol môj nápad, ale jedinej dcérenke bolo treba urobiť radosť a spomienku zo strany svokrovcov."

„V každom prípade je to pekná spomienka."

„Niekedy sa to ešte tak robilo. Dnes sa už ani svadby nekonajú," na všetko mal svojský názor. Vybral cigaretovú krabičku a zapaľovač, jednu cigaretu vložil do úst.

„Mne tu nefajči!“ upozornil ho hnevlivo Erik. Zlosť vstupovala do neho postupne podľa Šimonových reakcií a komentovaní a teraz sa mohol vyvŕšiť. „Začmudíš mi, nevyspím sa.“

„Prosím ťa, veď okno si celú dobu ešte ani neprivrel.“

„Nepotrebujem ho privierať, veď je teplo, ale cigarety v spálni ... spamätaj sa, priateľ môj!“

Prekvapený Erikovou náhlou popudlivou reakciou pokrútil hlavou a z úst vybratú cigaretu zasunul nad uši. Ťarbavo vstal z kresla, zo stolíka vzal nedopité víno.

„Vyfajčím poslednú a idem spať, nebol to ľahký deň. Keď máš chuť, prehraj si všetko. Ja som to už aj tak videl. Tak čao, stretneme sa pri raňajkách.“

„Tak – čao,“ priam neveriacky sa díval za potácajúcou sa priateľovou postavou. „A čože si dnes také ťažké robil, keď to bol neľahký deň?“ rozprával si, keď Šimon zavrel za sebou dvere.

Po sprche sa pohodlne usadil v kresle. Celé telo bolo napäté a strnulé. S povzdychom si nabral odvahu a vzal do ruky ovládač pripravený a odhodlaný prekonať vnútorné napätie, ktoré hrozivo prechádzalo celým telom až sa zastavilo v žalúdku. Rukou si prehrabol vlasy a neusiloval sa skryť sklamanie. Strach prechádzal telom a bol silnejší ako napätie, ktoré chcel odbúrať. Pramenil z toho, že sa bál zapnúť televízor a pozrieť sa na ženu, akú hľadal celý život. Prešiel sa niekoľkokrát po izbe, zastal si za záclonou a hľadel do noci. Nebo bolo plné žiarivých hviezd. On myslel na jednu, skrývajúcu sa na obrázkoch, na ktoré sa neodvážil pozrieť. V hĺbke duše si už volil zostať a počkať na ňu, kým sa vráti. A čo sa stane keď ju uvidí zoči-voči? Bude neschopný sa na ňu pozrieť, bude sa jej vyhýbať ... nie, nie! Na to, aby ju nevidel a žalostil, môže mať celý život, keď odtiaľto odíde skôr, než ju osobne spozná. *Čo mám robiť? Odísť, či ostať? Život ma stavia pred voľbu a ja som bezradný.*

Zavolal Wolfgangovi, aby zahnal svoje myšlienky ďaleko od ženy. Rozhovor bol dlhý, lebo Wolfgang bol na všetko zvedavý. Na Maňu, na neho, na dovolenku. S výčitkami sa priznal, že jeho dovolenka ešte trvá. Potom sa dlho rozhovorili o práci, nakoniec ho Wolfgang povzbudil, nech si ju užije, veď si bez neho poradia. A kvôli Doveru nech sa netrápi, pôjde tam on sám.

Stačilo malé povzbudenie zo strany zamestnávateľa, vzrušenie pominulo a navrátil sa mu pokoj. A odhodlane si sadol znovu do kresla aby prehral celé cédečko.

Veronika na filme vystupovala z taxíka, zamávala z haly niektorého letiska, neskôr už sedela v lietadle. *Svadobná cesta v Grécku, na Rodose,* začul Šimonov komentár. Veronika sa čľapkala vo vode, v bazéne i v mori, plávala, sedela na veľkom kameni, jedla v priestrannej jedálni, nakupovala, znovu sa kúpala, doteraz bolo všetko len o nej.

Krásna žena, s dokonalou postavou, formovanými nohami a plným poprsím. Na formovaných lýtkach si išiel oči nechať. *Šimon môže byť šťastný, že ju má.* Potom nasledovala pomerne krátka časť o Šimonovi a znovu ona. Bežala na jemnom piesku v letných priesvitných šatách smerom ku kamere, v rukách niesla priesvitnú dlhú štólu, ktorá pri behu povievala, potom ju pustila, so smiechom sa za ňou pozerala, až si nakoniec sadla do piesku. Šimon sa k nej približoval, vystierala k nemu ramená ... a už bolo vidieť len oblačné nebo.

Keď potiaľto všetko prehral, vrátil prehrávku znovu, aby vysledovať jej beh oproti kamery, potom znovu ale spomalene. Celkom spomalene pozeral posledné kroky behu a sedu do piesku, jej blízku tvár a oči s nevídane dlhými mihalnicami. Kým svadobnú cestu dopozeral, pery mal celé dohryzené, tep sa zrýchlil a hlasno dýchal.

„Veronika. Kde rastie kvet, ktorý sa ti podobá?“ Vzrušene vstal z kresla a zastal si pred okno, aby sa uspokojil. Prečo sa mu rozbúšilo srdce, keď ju zahliadol? Nikdy nič podobné necítil. Zachvel sa mu žalúdok, a vstupovala do neho žiarlivosť, keď ju manžel objímal. Všetko vstúpilo do jeho tela spontánne, ani si toho nestihol uvedomiť. Hlava mu trpla a boleli ho všetky vlasové korienky, keď zhodila zo seba letné šaty a vošla do vody. Mal niekoľko priateliek, ale nikdy sa nesťahovalo hrdlo keď hociktorú objímal. A Veroniku stačí uzrieť na filme, zatočí sa mu z celej jej bytosti hlava.

V Šimonových oknách práve zhaslo svetlo. *Šimon, je ti sveta žiť, máš všetko, čo si srdce aj oči zažiadajú.*

Bol napätý jak struna na husliach. Hlasno sa nadýchol. Keď ho oziabla zima, ľahol si do postele. Ťažko zaspával a v noci veľmi nepokojne spal. Doktor hlasno zavýjal a on sa často krát budil. Prehadzoval sa na posteli, striedavo zakrýval a odkrýval telo. Snívalo sa mu o práci, o kolegoch, potom o Veronike, ktorá bežala v jeho snoch niekoľkokrát oproti nemu, niekedy sama, niekedy so svojím synčekom, a videl ju aj tehotnú ťarbavo vystupovať na schodoch. Potom spolu len oni dvaja obedovali v novej reštaurácii a kým by ju voviedol do novej kancelárie, rozplynula sa a zjavil sa Wolfgang so Šimonom, aby sa smejúc na starej príhode rozvalili na rohovom gauči, kým ich Marcel nenapomenul.

Nad ránom, ešte sa sotva ukazovali ranné zore, rozrušený spánkom, sa celý spotený posadil na posteli. Poškriabal sa na hlave, vlasy sa mu na temene začali od potu lepiť. Vstal a stal si pred okno. Vonku bolo tíško, len Doktor pobehol po dvore a zaštekal.

Osprchoval sa aby zmyl zo seba nočný nepokoj. Nepodarilo sa mu to. Spomienky na sen sa vracali, obnovovali. Doteraz spokojným spánkom spal každú noc. A dnešná nepokojná je dôsledkom Marcelovej ponuky a jeho nerozhodnosti vo voľbe ďalšej životnej cesty. Prvýkrát má možnosť vybrať si jednu z dvoch možností svojho ďalšieho životného osudu. Ktorá bude správna? Ostať či odísť, vyvstávala dilema.

Napravil si skrčenú posteľnú plachtu a spomenul si na najkrajšiu ženu. Objavil sa stiesnený pocit, ktorému nevedel zabrániť. Už nevedel zaspať ani napriek tomu, že usilovne hľadal správnu polohu na pohodlnej posteli. Myseľ zabehávala kade-tade a vždy končila pri Veronike. Do úsvitu skrkval pod sebou plachtu natoľko, že po boku a stehnách ostávali odtlačky.

Obliekol sa do pracovného odevu a vyšiel na dvor skôr, ako Mišo. Začal s rannými prácami, aby pozabudol na nočný sen a nútil myseľ na iné myšlienky. Keď vošiel ku koňom, pohladkal Krásku po šiji. „Si krásna ako tvoja pani. Dávaj na ňu pozor, keď ťa osedlá," držal dlaň s obrokom pred jej papuľou.

Za chrbtom začul Mišove kroky. Pozdravili sa navzájom a Mišo pokračoval v rannom rituáli. Vzal vedrá, do ktorých už Erik pripravil šrot a vyšiel zo stajne. On sám sa dlho lúčil s Kráskou hladkaním po hrive. Čoskoro sa vráti Veronika a zajazdí si na nej. Podarí sa mu ju uvidieť v sedle? Dnes mu ani nenapadlo ísť za Mišom, a pripojiť sa k nemu. Mišo znovu vošiel do stajne.

Erik vsunul ruky do vreciek a roznožmo si zastal do dverí. Slnko vychádzalo, prvé lúče padli na jeho postavu a za chrbtom vytvorili dlhý tieň.

Mišo sa na nič nepýtal. MĺkvO, ako na začiatku ich známosti, plnil si ranné povinnosti. Oslovil ho jediným slovom *dovolíš?* keď mu zavadzal. Bez slova sa odstúpil, chvíľu ho pohľadom sprevádzal a keď sa Mišo vracal do stajne, potľapkal ho po pleci.

„Prepáč, mi, Mišo. Gazda ma postavil pred ťažké rozhodnutie."

„A ako si sa rozhodol?" pristavil sa na chvíľu.

„Ešte som sa nerozhodol."

„Rozeta povedala, že..." radšej nedokončil vetu.

Erik na ňu nebol zvedavý. Zadumane odišiel.

Mišo nadvihol slamený klobúk, poškriabal sa vo svojich šedinách. „Predsa by som bol rád, keby si ostal," pozeral sa za ním až dovtedy, pokiaľ nevošiel do budovy. „Máš to ťažké."

***

Šimon podozrievavo pozrel na svojho priateľa, keď v nebezpečnej zákrute spomalil. Opatrne ňou prešiel. Párkrát zagánil na neho. „Čo ti je, že si dnes taký mĺkvy?"

Mal sto chutí mu povedať, že sa mu páči jeho manželka, o ktorej tak pohrdlivo rozprával, ale sa len z hlboka nadýchol a svoj nepokoj pripísal zlému spánku a bez udania dôvodu.

„Lebo pomýšľaš na odchod. Sústreď sa na dovolenku, tak ako na začiatku, a nič ti nebude."

Šimonovi nikto neprezradil, čo ho trápi, ale akoby zázrakom uhádol.

„Možno máš pravdu. Večer som zavolal do práce, a v noci som už chodil v zamestnaní."

„Nebodaj si aj pracoval..." smial sa Šimon a na rovnom úseku cesty pridával plyn.

„Nič som si nezarobil," zasmial sa nakoniec s ním. „Čo budeme dnes robiť?"

„Zastavím sa v práci a potom ti ukážem dom, v ktorom bývame v meste počas zimy."

O dve hodiny sa túlal mestom, lebo Šimon si išiel po svojich povinnostiach, len čo z domu, zo svojej pracovni nejaké veci naložil do cestovnej tašky. Prehliadkou sa návšteva krásneho dvoj domu v ešte krajšej ulici vôbec nemohla nazvať. Zazipsoval tašku a ledabolo hodil na zadné sedadlá a návšteva domu sa skončila skôr, než začala.

Nechcelo sa mu prechádzať v meste, ani vysedávať v parku na lavičke. Po dlhom čase vyzeralo, že vietor prinesie aj nejaké oblaky a konečne sa rozprší. Pred ním prešiel malý traktor s cisternou, pracovníci v žltých reflexných vestách polievali v parku kvety na záhonoch ako aj vo veľkých kvetináčoch, lemujúcich široký chodník pešej zóny.

Najradšej by bol s Mišom v záhrade a vyberal zemiaky k obedu pre Rozetu, alebo okopával papriku v skleníku.

Rýchlo sa otočil a namieril späť. Prešiel vedľa potravín s názvom *Lubín*, v novinovom stánku kúpil pár časopisov a už ho nohy sami niesli z mesta von. Ponáhľal sa na ranč.

Cestou rozmýšľal nad svojou budúcnosťou. Dostal fantastickú šancu na novú prácu, ktorá sa len tak ľahko hocikomu neponúka, ale jeho osud vyzeral hmlisto, napriek tomu, že na ranči ho obklopovali mimoriadne dobrí ľudia. Prvýkrát v živote sa nevedel rozhodnúť medzi dvomi možnosťami. Cítil sa preto hrozne a žalúdok sa mu už dobrých pár hodín rozochvieval a zvieral pri pocitoch nerozhodnosti. Nikdy mu nič nespôsobilo také veľké starosti. Všetky ťažkosti doteraz vyriešil vždy skôr, než by sa z nich stal problém. Cítil bezmocnosť, viedol so sebou vnútorný boj, a ešte aj v polovici cesty hútal nad správnou alternatívou, ktorá by bola pre neho prospešnejšia. Ostať, či odísť? *Všetko by bolo jednoduchšie, keby som mal rodičov. Usadil by som sa v ich blízkosti. Z lásky a zodpovednosti voči nim.*

Dnes nevnímal ani krásy prírody a nič ho nezaujalo. Už prechádzal vedľa pekárne a sal do seba vôňu čerstvého chleba, ktorá dráždila nozdry do takej miery, že ani neuvažoval dlho a vošiel do malého lubínskeho butiku, kde priamo z pekárne predávali chlieb a pečivo. Kúpil si slaný rožok, aby uspokojil chuťové bunky. Vo dvore na pekárenské auto nakladali chlieb. Šimonova dodávka vo dvore nestála. Striehol, či sa za zvukmi prichádzajúcich áut neskrýva aj tichý chod dodávky, kým zjedol rožok. Nechcel tam postávať a pohodlnými krokmi, mechanicky prestupoval z nohy na nohu, nastavujúc telo silnejúcemu vetru, ktorý prichádzal od hôr. Nafukoval košeľu a o pár stupňov nižšia teplota vzduchu po dlhotrvajúcich horúčavách priniesla príjemnú zmenu.

Keď došiel na ranč, nikde nikoho nevidel. Len Doktor zakňučal, keď prešiel vedľa ohrady. Vsunul ruku cez škáru a pohladkal ho. Zašiel za Rozetou do kuchyne, vypil za veľký pohár vynikajúcej čistej vody a poprosil ju, aby mu uvarila kávu.

„Nevypijeme ju radšej spoločne za obedom? Je pol jednej," podotkla.

Prikývol, no nepohol sa z kuchyne. Jednotvárne sledoval Rozetu pri príprave obeda. Scedila cesto a pirohy dokončievala na pracovnom pulte. Za chvíľu príde aj tak Mišo a na dvore videl aj Borkine auto. Rozeta povedala že skončili žatvu a gazda ide so žencami na spoločný obed. A mladý gazda nezvykne prichádzať, to už vedel.

Bez slova sedel zamyslený, kým mu nakoniec Rozeta podala taniere a vidličky do ruky, aby prestrel. Bez slova vyšiel na verandu a urobil, čo mu kázala. Sadol si za stôl, vzal do ruky

časopisy, ale ich ani neotvoril, len sa zamyslene pozeral na neurčitý bod. Už by myšlienky znovu zabehli k Veronike, keby ho nezbadal Aleš.

Oči sa mu rozžiarili. Dieťa zohrialo srdce, potešilo ho. Rozprestrel náruč, kým sa rozbehol, a vysoko ho zdvihol aj vyhodil, až Borka zhíkla.

„Neboj sa, mami, nespadnem," smial sa. „Ujo Erik má silné ruky."

Zložil ho na zem, a kým Rozeta vyložila jedlo na stôl, Aleš sa uvelebil v jeho lone a spoločne si prezreli časopisy.

„Pôjdeme s Doktorom na pole?"

„Uvidíme za obedom," odpovedal mu neurčito.

Nikdy nesedeli tak mĺkvo za stolom. Akosi nebolo o čom hovoriť, zato vo vzduchu sa napätie dalo priam krájať. Všetci ho cítili a každý vedel od čoho je. Najviac ho preciťoval Erik a bolo mu ľúto, že sa každý utiahol do seba a všetci berú ohľad na neho. A zrazu mu bolo ľúto rušných dní nabitých udalosťami, smiechom a dobrou náladou, ktorá sa vytratila ešte aj z tváre týchto dobrých ľudí.

S nemalým problémom sedel pri stole a hútal, čo má urobiť.

Pri obede sa tíško rozhodol, že zatiaľ neodíde. Nemal síce v úmysle prijať Marcelov návrh, ale napriek tomu bolo rozhodnutie pevné, a hoci sa s ním pred nikým nepochválil, ustúpila vnútorná podráždenosť a zlá nálada pominula. Predĺži si dovolenku do doby, kým sa vráti Šimonova manželka. Ale čo už je to za dovolenka? Od dvoch dní je to len nervové napätie hraničiace so zrútením.

***

Za obedom Rozeta uvarila kávu z kávovaru, z ktorej Erikovi naliala za hrnček. S časopismi a hrnčekom kávy si sadol na verandu do prúteného kresla pod okno svojej izby.

Začítal sa, no Aleš bol onedlho pri ňom, kým Borka sa činila s Rozetou v kuchyni. Lenže mĺkvy Erik pre Aleša nebol dnes zaujímavý, preto sa radšej vrátil k Mišovi a ku koňom.

Pri čítaní sa Erikovi prirýchlo minula výborná káva. Zložil časopis a s prázdnym hrnčekom šiel za Rozetou. Kým káva odkvapkala, sadol si k stolu na verandu. Rozeta odkladala riad a Borka mu vyložila za misku krásnych marhúľ, ktoré zavárali na zimu.

„A nezapíjaj ich kávou, prosím," rozosmiala sa zvonivo, „...aby si nemal husté behanie."

Vzal si aj kávu a vyšiel pred dvere. Pred schodmi sa ale zastavil.

„Dievčatá, chcel by som vám niečo povedať," opatrne sa otočil. Nedokázal udržať v sebe tajomstvo, dusilo ho. „Rozhodol som sa, že zatiaľ ešte pár dní pobudnem medzi vami."

Obidve stáli pred sieťovými dverami, no ako náhle im o svojom rozhodnutí povedal, Borka vybehla s vystretými rukami. Ovinula mu ich okolo šije a vystískala ho.

„Teta, počuješ? On ostane!"

Erik musel dávať pozor, aby ju kávou neoblial a z druhej ruky aby nevysypal marhule. Vyšla krívajúc aj Rozeta, no tá spľasla rukami a radostný pohľad uprela na dvor.

„Veronika!"

Nikto z nich nezačul tichý zvuk prichádzajúceho motora pri vchode do dvora. Borka pustila Erika a rozbehla sa k autu.

„Veronika!" otvárala jej dvere a sotva stihla vystúpiť, vrúcne sa vyobjímali.

Najkrajšia žena sa objavila. Žena jeho života, akú vždy hľadal.

Veronika priložila ukazovák k pere, lebo dieťa v sedačke zaspalo. Slnečné okuliare vyložila do vlasov a znovu objala Borku, niečo si potichu rozprávali.

Už pri prvom pohľade ho upútali jej štíhle lýtka, ktoré trojštvrťové svetlobéžové nohavice nezakryli. Dôstojne, priam ladne sa pohybovala v sandáloch na vysokých ihličkách hnedej farby. Keď sa približovala, nemohol prehliadnuť plné ňadrá, vykúkajúce zo žltej blúzky s hlbším výstrihom. Urobila na neho ohromný dojem.

Radostný úsmev, ktorý vyčarila, patril Rozete, s ktorou sa úprimne vyobjímala a zvítala. Až tak pozrela so záujmom na muža, ktorému z objatia sa Borka len pred chvíľou vymanila.

„Veronika, poznáš ho?“ Borka mykla hlavou k Erikovi a podržala jeho rameno.

„Dobrý deň,“ zmätene pozrela na neho, potom na Borku. „Mala by som? Tvoj príbuzný?“

„Dobrý deň, pani Veronika,“ Erik stál doteraz pred ňou ako kus dreva a Borka ho vystavovala na obdiv. Vtisol jej do rúk hrnček s kávou a pravicu ponúkol Veronike. „Ja som Hax, Erik Hax, priateľ vášho manžela.“

„Veronika,“ predstavila sa sotva počuteľne a bola ešte viac zmätená. Na chvíľku sklonila hlavu. Po plecia siahajúce husté svetlé vlasy, rozčesané na dve strany, padli teraz do obličaja a sčasti zakryli alabastrovú tvár. Dlhé vlny si z jednej strany v pomykove zahladila za uši, no sotva zavlnila perami, už sa jej uvoľňovala. Svoju mäkkú dlaň vložila do jeho pevnej ruky. A jej pohľad spočinul na ňom. „Vy ste ten Erik z Nemecka?“

„Nie som z Nemecka,“ usmial sa. „Len pracujem v Nemecku.“

Oči sa upli na jamky na jeho líci, ktoré sa vytvorili pri úsmeve. Pootvorila ústa, ale nevyriekla. Nestál pred ňou svalnatý športovec a na ramenách sa spod krátkeho rukáva nevynímali svaly. Tento muž, s pár kilami navyše, ktoré pristalo mužom jeho veku a pridávalo na vznešenosti aj vážnosti, stál pred ňou rovnou postavou ani svieca, mal pevne stavané telo a tenké pólo sa mu napínalo na hrudi. Na opálenej tvári žiarili jasné modré oči, až nebezpečne vábivé a navádzajúce na pokušenia. Vlasy s uhladeným dlhším strihom rámovali nezvyčajne príťažlivú tvár so sotva badateľne ohnutým nosom pri koreni. A plnšie, pekne krojené ústa boli vábivé do takej miery, až sa pristihla pri tom, že vidí, ako sa na ne prilepili ženské pery.

Jeho postavu zhodnotila za krátky okamih. Dvakrát popásala pohľad na mužnom tele manželovho priateľa, ktorého nepekne opísal. Zhodnotenie prerástlo do obdivu dokonalého muža. Potom pozrela do jasných modrých očí, a ohromená, že vniesli znepokojenie do jej duše, vytiahla bezmála chvejúcu sa ruku z jeho dlane. Podanie rúk jej pripadlo akoby trvalo večnosť. Hnevala sa na seba, že sa nezmôže okrem krátkej vety na nič viac.

Erik pocítil v žalúdku zovretie. Ovládla ho stiesnenosť. Hlasno sa nadýchol a nebadane, pomaly vydychoval. Veronika ho nielen očarila, ale obsadila časť jeho srdca. V tom momente mu bolo jasné, že jeho nervozitu a napätie nespôsobuje voľba medzi rozhodnutím či ostať alebo odísť, ale dôsledok jeho rozhodnutia. Od okamžiku, kedy ju uzrel na filme, mu bolo jasné, že vypudiť ju zo svojej mysle nedokáže.

Keď teraz stála zoči-voči, už sa len potvrdilo to, čo síce zistil včera večer, ale priznať si bolo veľmi ťažké. *Do tejto ženy som sa na prvý pohľad zamiloval.*

„Veronika, Erik u nás ešte ostane,“ poskočila Borka radostne, keď znovu podržala jeho rameno. „Vieš, že celý ranč ožil, odkedy je tu?“

Borka, duša to dobrá, nepostrehla, čo sa odohráva v srdciach týchto dvoch ľudí, hoci sa len prvýkrát stretávajú. Chovala sa ako milé, roztomilé dieťa, ktoré je rado, že jej podali obľúbenú hračku.

„Naozaj?“ silene sa usmiala na Erika, no hneď klopila zrak. „A čo máme okrem toho ešte nového?“

Výrečná Borka ihneď zreferovala o kuchyni, o žatve, o svojom synovi a bola by ešte pokračovala bezvýznamnými udalosťami, ktoré sa denne striedali na ranči, ale Nika nebola na tieto zvedavá. Zastavila ju jediným slovom.

„Šimon?“ plaché oči uprela na Rozetu.

„Ako posledné obdobie vždy, žiadna zmena,“ odpovedala tíško Rozeta a mykla jedným plecom. „Povedal, že sa vrátiš zajtra.“ Bezradne vytiahla plecia, rozhodila rukou a uškľabila sa. O jej manželovi naozaj nič nevedela a keď Nika nebola doma, ani vedieť nechcela.

V očiach manželky sa objavil zmiešaný pohľad zlosti a nerozhodnosti spojenej so strachom, keď sa spýtala, kde je.

Erik by bol veľmi zlý pozorovateľ, keby nepostrehol, kde ju tlačí topánka. Táto pútavá žena, plná vznešenosti a čara, prekonáva veľké životné ťažkosti, ktoré sa usiluje nezvýrazňovať, lebo sa týkajú jej manžela. Radšej sa nevyjadrí a desí sa poskytovať vysvetlenia.

„Šimon mal plné ruky práce," zachraňoval situáciu. „Sám som bol s ním v pekárni, vymenili kotol, už je budova vymaľovaná zvnútra aj zvonku."

Mihla na neho pohľadom. Mohol by ho pokladať za namyslený ba odmeraný, v skutočnosti v ňom bol len zdanlivý chlad, akási sebaobrana, lebo sa bála pripútať k niekomu alebo ukázať, že je zraniteľná. Necítila oporu, napriek tomu bola sebaistá. Jej bystrá inteligencia nedovolila zaoberať sa podrobnosťami, preto odpovedala pokojne, že všetko videla, lebo ide odtiaľ. Lenže napätie sa v nej začalo stupňovať. „Vy ste s ním chodili do práce?"

„Nie, len som sa tam bol pozrieť. Ale vykúpali sme sa aj na jazere, poukazoval mi polia ... "

„Nemusíte ho ospravedlňovať," mykla hlavou a zaliala ju červeň. Chvíľu bezradne postávala, potom rozpačito pozrela na ženy. „... vynesiem Lea do izby."

„Pomôžem..." ponúkol sa Erik.

Lea vybrala z auta a sama ho niesla ospravedlňujúc, že by sa ho zľakol, keby sa zobudil. Vzal teda dva kufre, Rozeta a Borka po jednom. Borka išla dopredu, aby jej otvárala dvere. Keď prešli pred roztvorenými dverami hosťovskej, Veronika vrhla pohľad dnu a zastavila sa. Žalúzie proti slnku boli stiahnuté, izba zívala nedotknutá.

„Kde máte veci?" tíško sa spýtala Erika.

„Aké veci?"

„Predsa vaše?"

„Nerozumiem ... moje vlastné veci?" nechápavo pozrel na Rozetu. Nechcel riskovať, že Niku urazí. „Mám len cestovný kufor a malú príručnú tašku ..."

„Toto je vaša izba?"

„Nie, nie, pani, ja tadiaľto prechádzam prvýkrát," ohradil sa a ospravedlňoval, zároveň myseľ zaplavili otázky. „Ja mám izbu zaliatu slnkom, ja vchádzam z dvora."

Veronika povzdychla a vykračovali ďalej. Všetkých príbuzných a blízkych priateľov doteraz vždy ubytovali do hosťovskej. Prečo Šimon urobil teraz výnimku, nemohla si ani predstaviť. Erik do jej izby nevošiel, kufor a cestovnú tašku zložil pred dvere a s tlčúcim srdcom rýchlo z budovy vypadol.

Ujarmený svojimi citmi a s množstvom nezodpovedaných otázok si sadol znovu do kresla v jednej ruke s časopisom, v druhej s hrnčekom už vlažnej kávy. Pozrel na okno, pred ktorým vídal prechádzať sa Šimona. Dobrých pár minút v malých hltoch bezmyšlienkovite popíjal kávu, ale sústrediť sa na čítanie bolo absolútne nemožné. Cítil len svoj zrýchlený pulz a divo tlčúce srdce, ktoré sa upokojilo až vtedy, keď Rozeta s Borkou vychádzali z budovy a súčasne došiel zo záhrady aj Mišo s Alešom a Doktorom. Rozhovor sa vtedy stočil iným smerom po tom, ako Rozeta s Borkou zvestovali Mišovi o Veronikinom príchode.

„Ujo, ale máme ešte jednu novinu," poskočila Borka. „Iste neuhádnete."

Mišo bez slov vytiahol obočie, mykol hlavou a keď Borka hneď neodpovedala, bezradne mykol aj jedným plecom.

„No ... no," pobádala ho na vyslovenie aspoň jediného slova, ktorým by čosi naznačil. „Nič?" usmiato pozrela na Miša. „Skutočne vám nič nenapadá?"

Keď sa Mišo naďalej bezradne usmieval, chytila ho za rameno. „Erik sa rozhodol ostať."

„A kde je?" oči sa ihneď rozžiarili. Keď uvidel huncútsky úsmev na jeho perách, nadvihol slamený klobúk a zahladil šediny, aby ho znovu položil na hlavu. „Rozhodol si sa správne."

Erikovi bolo teplo pri srdci. Melancholicky pozeral po týchto dobrých ľuďoch, ktorí ho prijali. Je pre nich dôležitý. Zapadol medzi nich. A odrazu mal pocit, akoby k nim od začiatku patril, akoby to bola jeho rodina. *Nuž – odchádzať od nich bude odteraz vždy ťažšie.*

Veroniku v ten deň viac nevidel. Stránil sa stretnutiu s ňou. Rozhodol sa zjesť na večeru chlieb s maslom a paprikou skôr ako Rozeta prestrela v jedálni. A volil si radšej zjesť ho na sviežom vzduchu potulujúc sa v záhrade, venujúc sa úvahám o nežnom stvorení, ku ktorému náklonnosť narastala od prvej chvíle.

Šimon sa domov nevracal. Nevidel jeho auto na dvore ešte ani večer o deviatej. Zavolal mu na mobil. Nebol k dosahu. *Kde trčíš, Šimi. Vráť sa, preboha, rodinku máš doma.* Jeho by od takej ženy s dieťaťom ani magnetom nevedeli odtiahnuť.

Čítal si časopis pri nočnej lampe, keď začul prichádzať auto. Rýchlo vstal, ale nebol to Šimon, lež Marcel. Zahasil nočnú lampu a pozeral von oknom. Marcel vošiel do domu, o chvíľu uvidel na poschodí rozsvietiť sa okná. V Šimonovej izbe pred oknom prešla postava.

„Veronika," zašepkal. „Si krásna a roztomilá ... a priateľova." Dlho hľadel do rozsvieteného okna. „Čo mám robiť s mojimi citmi? Vždy som ich vyjadroval veľmi priamo, otvorene, ale teraz?" *Zvolil som ostať. Nemôžem ťa ale vziať manželovi...*

Nestihol domyslieť, z otvoreného okna zaznela klavírna hudba a preťala nočné ticho. Najprv vyludzovala jemné, ladné tóny, no čím ďalej bola skladba búrlivejšia a rýchla. Nemo a od úžasu s pootvorenými ústami počúval. Nevedel hrať na žiadnom hudobnom nástroji, nerozumel sa hudbe, no tejto skladbe a v tejto chvíli porozumel až príliš dobre. Zo začiatku vyjadrovala nehu, ktorá postupne prechádzala v zlosť a hnev. Nad manželovou absenciou?

V tej chvíli ešte nevedel, čo prinesie jeho ďalšia prítomnosť na ranči. Ukladal sa na spánok a vôbec nemal tušenia, čo sa okolo neho deje.

VI. kapitola

Po poslednej partii sa Šimon nadránom rozlúčil s Matejom Danielom v dobrej nálade. Poplatil dva kolá na výhru a pri odchode mu sľúbil, že len čo sa vyspí, cez deň mu prinesie požičané peniaze.

„Ale rád by som konečne videl všetky," pozrel mu prísne do očí. „Vraciaš, vraciaš, ale vždy čosi chýba. Nemám to rád, Šimon. Život nie je hra."

„Ešte som ti neostal dlžný. Keď aj nie peniazmi, ale v naturáliách som vždy svoje dlhy vyrovnal."

„Seriem na tvoje naturálie," rozhneval sa Maťo. „Chcem peniaze, rozumieš! A všetky!"

„Veď dobre, nepaprč sa, dostaneš ich. A za kotol si odpočítal?"

„Kotlom si splácal predsa staré dlhy, vari si zabudol?" od zlosti ho chytil za košeľu.

„Musím sa pozrieť do mojich zápisov, Maťo," presvedčivo povedal nakoniec. „Veď nezutekám, doboha, čoho sa tak bojíš? Vari ma nepoznáš? Odkedy hrávame spolu? Nie som predsa dnešný!"

Maťo sa nadýchol a postrčil ho. „Choď sa vyspať. A cez deň ťa chcem vidieť aj s vrecúškom peňazí, aby bolo jasno."

Šimon si ponaťahoval krk a bol rád, že mu nevzal tie, ktoré mal pri sebe. Bol by toho schopný. Možno sa ostýchal pred ostatnými. Našťastie vyrovnal aspoň pekárenskú pokladňu, inak by mu Nika vykrútila krk. Aj tak už mal čo robiť so sebou, keď si pomyslel, čo spraví Nika, až sa dozvie, že znovu podľahol výzve. Hra a ukájanie svojej vášne ho tlačila ako mora. Na jednej strane ho vyzývala, aby mu na strane druhej utržila kruté rany.

Teraz bol rád, že Nika je preč a nič sa nedozvie. Keď ho Maťo pred chvíľou tak vystrašil, v momente si spomenul na všetky Nikine slová *ponúkam ti pomoc, potrebuješ ju, neodmietaj, si chorý človek, mal by si sa liečiť*, ktoré počúval už niekoľko rokov, a pred svojím odchodom mu ich nepovedala prvýkrát. Škoda, že ponúknutú ruku doteraz odmietal. Keby sa aspoň posledný rok dal zvrátiť späť! Posledné mesiace sa už často zamýšľal nad manželkinými

slovami a bolo mu jasné, že nehovorí do vetra a nie sú to hlúposti. V duchu si prisľúbil, že ešte počas Erikovej prítomnosti na ranči, keď sa Nika vráti, už aj súhlasí s liečbou. Oholí si bradu a smelo sa pred ňu postaví, odhodlaný podrobiť sa liečbe. Dlhy pomaly vyrovná, hoci, keby sa išiel liečiť, Nika by ich vyrovnala možno aj sama. A všetko by sa vrátilo do normálnych koľají. Len nech Erik neodíde skôr, lebo už prejavuje zajačie úmysly. Nika by sa už o pár dní mala vrátiť. Povedala síce že už zajtra, ale z toho asi nič nebude. Teraz sa po príchode domov vyspí a rozdelí peniaze ... a ....

„Vezmeš ma do mesta?“ Kamil sa objavil nečakane za jeho chrbtom, keď otváral auto. „Nechce sa mi pešo, a ideme rovnakou cestou.“

„Nasadni,“ otvoril dvere.

„Máš ty ale bohovské šťastie, človeče,“ závistlivo precedil Kamil, sotva čo opustili Maťov areál. „Celý týždeň si skoro denne vyhrával.“

„Ani ty sa nemôžeš sťažovať, neobišiel si nasucho.“

„Čo chcel po tebe Maťo?“ vyzvedal sa lišiacky. „Dlhuješ mu?“

„Hc,“ fľochol po ňom pohľadom. „Keď sa s ním zahovorím, to neznamená hneď, že mu dlhujem. Máme nejaké spoločné obchody, kupuje u mňa chlieb, a tak...“

„Aha.“

Šimon si zapálil cigaretu a ponúkol aj Kamila. V kabíne o chvíľu bolo dusno aj napriek otvorenému oknu.

„S Maťom sa dá dobre obchodovať, vždy, a s hocičím,“ nadhodil Kamil a vydýchol dym do otvoreného okna.

„Poznáš ho?“

„Poznáme sa už dlho.“

„Doteraz som ťa tu nevidel.“

„Bol som v zahraničí.“

„Čo tam?“

„To vieš – fotografovanie na rôznych ostrovoch, Seychely, Jamajka... a tak.“

„Obyčajný človek ti môže závidieť, pochodil si kus sveta, kamarát.“

„Yes,“ pritakal veľavravne Kamil.

„Takže tebe peniaze ani nechýbajú, zarobil si za hranicami plné vrece, mám pravdu?“

„Uhm.“

Kamil vyhodil ohorok pootvoreným oknom na ulicu a hodil do úst žuvačku. Šimon žuvačku nemal veľmi v láske a hneval sa už aj vtedy, keď mu ju Nika nanútila, ak sa občas niekam spoločne vybrali, alebo čakali návštevu. „Máš hrozný dych,“ pripomienkovala a keďže nikdy nezniesla cigarety, vždy jej jeho *hrozný dych* vadil.

Kamila vyložil na námestí a unavený sa vracal domov. Aby v zradnej zákrute nezaspal, celkom si stiahol okno, nech mu vietor prefúka nie celkom čistú hlavu.

Tíško vošiel do dvora.

Zo skrýše na palubnej doske vybral odložené peniaze, priložil k ostatným a vsunul ich do zadného vrecka nohavíc. Ťapol sa párkrát po zadku na odložený výsledok dnešného večera. Kôpka bankoviek tlačiaca sa v zadnom vrecku nohavíc odháňala príznaky seba obviňovania a cítil povzbudenie. Využil poslednú šancu a vyhral. Nike môže smelo pozrieť do očí, peniaze do pokladnice vrátil a časť tých, ktoré dlhuje Maťovi, má vo vrecku. Ale Nika o jeho dlhoch Maťovi nevie. Udierajúc sa veselo po zadku po tej krásnej kôpke, ktorej sa neúmerne tešil, v dobrej nálade sa pobral do domu.

Sebavedome vystupoval po schodoch do svojej izby a nahmatával zapínač, keď sa rozsvietilo svetlo.

S vážnou tvárou, v ľahkom letnom, priesvitnom župane, oblečenom na krátkom nočnom úbore stála oproti neho jeho žena. Rozpustené vlasy padali na plecia, ale napriek vačkom pod očami z napoly prebdenej noci boli pôvabná.

„Dobré ráno," pozdravila ho.

„Ahoj, žena moja," od prekvapenia ledva zakoktal. Zimomriavky prebehli chrbtom a hlasno prehltol. Nahodil ľahkovážny výraz, aby kryl svoje rozpaky. „Tak čo, ty nevieš spať?"

Pevný pohľad, chladný ani z ľadu, z ktorého sa vytratil aj náznak úsmevu, bez odpovede na jeho otázku zabodla do jeho tváre. „Kde si bol?"

Roztiahol ústa na úsmev a s jemným stiskom jej chytil obe ramená. Unavené oči sa povzbudivo rozžiarili a zaprel ich do jej nespokojných zreničiek. „Nika, predsa to poznáš, posedeli sme trošku s priateľmi, veď mám tu bývalého spolužiaka, čo som mal robiť?" rozhodil nakoniec rukami a namieril ku kreslu. Pohodlne, priam rozvalene sa v ňom usadil. „Kedy si sa vrátila?" spýtal sa ľahostajne.

Znechutená jeho odpoveďou najradšej by sa hlasno rozrevala. Aj teraz sa zachvela na celom tele ako vždy v podobných situáciách. Šimon jej ich bohato uštedroval. Uvedomila si, že pohasla posledná nádej. Zanovitý a trucovitý manžel nenašiel doteraz cestu k nej ani k svojmu synovi. V hĺbke duše pred odchodom tlel drobný ohníček, že kým sa vráti, obaja sa predsa len uzmieria. Ale bola to márna nádej, ohníček jej predstáv pohasol a už môže len so zlomeným srdcom smútiť za svojou predstavou. Všetko mohlo byť inak, keby sa len trošku usiloval vniesť žiaru do temnoty, ktorá ho obklopovala, v ktorej žil. Chcela konečne zabudnúť na sklamania, ktoré jej spôsoboval a rada by pochopila, prečo sa snažila až doteraz prejavovať láskyplné city, napriek tomu, že o tie už dávno prišla. Pripravil ju o ne svojou ľahostajnosťou, hrubosťou, ktorou spôsoboval dlhé obdobie bolesť a ľútosť.

„Šimon, nedodržal si slovo." Zatínala päste od hnevu, nechty sa zaborili do mäkkej dlane. Obišiel ju bez vysvetlenia a nechal tam stáť. S prísnym pohľadom si stala pred neho. „Snáď si nemyslel, že sa ti znovu všetko prepečie? Pre teba ešte vždy viac znamená dobrodružstvo ako tvoja rodina?"

„Nika, nemosúr sa, preboha," odvracal zrak od jej hrozivého pohľadu a zahniezdil sa v kresle. „Premýšľaj! Vravím, že tu mám Erika..."

„Erik celý večer čítal vo svojej izbe, kým ty si znovu zapadol medzi svojich. A súvisle mi klameš," vytrvalo stála pred ním. „Nevyužil si poslednú šancu a celý večer si mastil karty."

Jej výčitky ho popudili a vyskočil z kresla. Nika sa ani nepohla, a keby rýchlym pohybom neodsotil nohou kreslo, zvalil by sa do neho.

Náhle a nečakane ho mocne objala. Šimon ostal taký prekvapený, že mu aj radostný úsmev zamrzol na tvári. *Nika...*, šepol a osmelený jej náhlym objatím, začal ju pohládzať po chrbte. Veľmi dávno bolo, čo ju naposledy objal. Vtedy jej ruky skĺzli na jeho driek a zo zadného vrecka rýchlo vybrala poskladané peniaze v mikroténovom vrecku. Odstúpila sa o krok dozadu, na perách škodoradostný úsmev. „Tak čo? Skús oponovať!"

„Vojna a mier stoja proti sebe," pichol do nej ostrý pohľad a znechutene si sadol do kresla. Nemalo význam niečo povedať, či namietať. Aj pomúteným mozgom pochopil, že pretiekol pohár trpezlivosti jeho ženy. Zovrelo sa mu hrdlo a zasekával hlas. „Prekliaty osud, spája ma s mizerákmi, s naničhodníkmi, ktorí mi berú pokoj a vrhajú aj strkajú ma do pokušenia," rozplakal sa nahlas. „Eh ... eh ... eh ..."

„Prestaň obviňovať za svoju chybu iných. Každý je pánom svojho osudu," stala si za jeho chrbát Veronika. „Aký si ho vytvoríš, taký ho žiješ. Dosť som ťa napomínala, už nevládzem, Šimon. Aj ja som len človek," vnorila ruku do jeho až neprirodzene dlhých kučeravých vlasov a pomaly mu ich pocuchala. Zmierená s osudom už na neho nenaliehala. Bolo dosť všetkých slov, bolo dosť trápenia aj súženia, ktoré kvôli nemu podstúpila. Cítila len smútok, bolesť a veľký žiaľ, ktorý sa nesnažila už ani v slzách utopiť. Od príchodu domov čakala na tento rozhodný okamih, ktorým sa konečne odhodlala už nielen čeliť a zaprotestovať proti dlhotrvajúcim životným ťažkostiam, ale do konca dobojovať boj so svojím dobrodružným manželom a urobiť bodku za ich spoločným osudom, ktorý jej utŕžil doteraz iba rany. „Sklamala som sa v tebe."

Potom sa zohla a bozkala ho na čelo. Šimon vystieral ruky, chcel ju objať, ale mu zadržala ramená.

„Vydávala som sa za teba z lásky. A neskoro som prišla na to, že ty si ma bral z lásky k peniazom. Zneužil si moje city a mňa využíval vo svoj prospech," rozprávala pokojne, tíško a takmer pre seba. „Dúfala som, že náš vzťah a našu lásku si vážiš viac, než by si ju ledabolo zahodil kvôli vlastným slastným rozmarom. Dlho mi to trvalo, kým som pochopila, že láska v našom vzťahu vlastne nikdy neexistovala ... až konečne, teraz som si aj uvedomila, že takto to ísť ďalej nemôže a vzťah bez lásky nás oboch len otravuje."

„Nika, máme predsa syna..." kládol Šimon chvatne otázky ktorými sa raz ospravedlňoval a raz šanoval. Len vinu si nepriznával.

„...ktorého si objal už veľmi dávno. Skoro ťa ani nepozná."

„Je predsa ešte malý..." oponoval a zasmrkal. V jej hlase v túto noc neobjavil ani hnev, ani zlosť, nie tak ako doteraz. A preto veľmi dúfal, že sa ešte všetko dá napraviť. „... život má pred sebou."

„Z čoho by si ho živil, keby naša rodinka bývala osobitne, sama, niekde inde?"

„Hc," zápästím si utrel tvár a iskierka nádeje sa začala rozjasňovať. „Preboha, čo je to za otázku? Predsa pracujem... hc!"

„Ale nezarobíš. Uvedomuješ si vôbec, koľko peňazí pretečie tvojimi rukami mesačne? A koľko z nich dávaš na výchovu syna? Kedy si mi ponúkol pár korún na kúpu šiat, napríklad?"

„Nehovor, že potrebuješ šaty, to neuverím, všetky skrine sú plné tvojich šiat," odvracal háklivú tému rozhovoru, hlas mu spevnel a smrkanie prestalo. „Toho roku si ich naozaj kúpiť nepotrebuješ. Si krásna aj v tom, čo nosíš. Vari len nemáš niekoho, komu by si sa chcela zapáčiť?"

Pritočil sa tvárou k nej a potmehúdsky sa usmial. Ešte vždy mu držala rameno. Veronika tiež potiahla kútiky úst na úsmev, ale úsmev to bol horký. Zovrel sa žalúdok, stislo ju v hrudi silno, až bolestivo. V momente pomyslela na Erika.

„Alebo áno?" robil si žarty, sám neveril tomu, čo hovoril. Ale kvôli zažehnaniu starostí a vyriešeniu problémov, ktoré sa zdali byť na dobrej ceste, sa oplatilo aj žartovať. „To pri ňom si bola celé tri týždne?"

„Chceš vedieť, kde som bola?" zohla sa celkom blízko a čelo si oprela o jeho. Uzrela lesk jeho očí, ktoré voľakedy dávno tak obdivovala. Teraz, tak ako v nespočetných zúfalých situáciách, kedy sa pokúšal o lesť, zbadala v nich posledný nádejný pokus o záchranu. Bez najmenšieho zaváhania mu priamo mienila vysvetliť účel svojho odchodu a miesto pobytu. „Môžem ti to konečne prezradiť."

Dívali sa do očí celkom zblízka. Hlavou nepohol, ale zamihal viečkami na znak súhlasu.

„A prezradíš?" rozjasnila sa mu tvár.

„Uhm, prezradím. Ale nebudeš sa ksichtiť veselo. Bola som u tvojej matky a tvojej krstnej."

Sotva dopovedala, zaraz pocítila myknutie jeho tela. Zachmúrene zvraštil čelo a stiahol obočie nad oči. Očakávania náhle ochabli.

Oddelila čelo od jeho, aby ho videla v nešťastnej situácii, do ktorej ho dostala. „Svokra aj krstná sa veľmi potešili malému, veď ho tak dávno videli. Ťažkali si ale na teba, že nás k nim nikdy nevezmeš. A aj ty im chýbaš. Aspoň občas by si ich mohol navštíviť a dať o sebe niečo vedieť ... nielen cez telefón. Povedala som im, že prídeš, možno už onedlho ... a aj ostaneš u nich ... dlho. Lebo ... bude nám lepšie, keď náš život bude plynúť bez teba, drahý."

Znovu ho bozkala na čelo.

Zúfalé pokušenie o udobrenie nenastalo. Dostala ho nielen do nešťastnej situácie, ale bezútešnej až žalostnej, z ktorej nebolo úniku. Už zbytočne očakával, že zmení rozhodnutie.

O chvíľu sa narovnala a hompáľala vrecko s peniazmi. „Tieto peniaze vezmem na Leovu výchovu. Toľko si od teba zaslúži. Nič viac nechcem. Pomaly si pobalíš svoje veci a postupne

ich od nás poodnášaš. Nezaujíma ma, kam. Nechcem, aby si bol odteraz súčasťou nášho života. Zaobídeme sa bez teba.“

„Nika, nuž ale je tu môj kamarát Erik, predsa ...“, zaprotestoval ostro. Pokúšal sa ešte cez jeho osobu, snáď bude brať ohľad na neho. Ako topiaci sa chytal slamky. „Čo bude s ním?“

„S Erikom?“ pohŕdavo sa usmiala. „Magora,“ zdôraznila, „vezmi so sebou.“

Šimon nebol schopný namietať, nenapadol ho amok ako obyčajne, sám pokojne počúval a vôbec sa nebránil. Bránila mu malátnosť spôsobená prepitosťou? Či otupený mozog prestal rozmýšľať? Alebo dal svojej žene zapravdu? Dlho rozkladal veľkú vatru okolo seba, až sa nakoniec spálil veľkým ohňom. Zrazu všetko pochopil. *Tu sa začína môj koniec.* Len prehltol, keď sa odstúpila.

„Odíď sám, potichu, aby ťa nikto neodsudzoval, a nemusel si nikomu nič vysvetľovať.“

Kým mu došlo, čo práve počul, Veronika vychádzala z izby, ťukla vypínačom.

Cez okno prenikali ranné zore. Rozodnievalo sa. Šimon ešte dlho, nepohnute sedel v kresle. Telo v neprirodzenej polohe celkom stŕplo a bolo nevládne.

Slnečný lúč vnikol oknom, pohrával sa mu na tvári, zažiaril do očí. Vo vedľajšej izbe zaplakal Leo. Nika sa mu prihovárala a tíšila ho. O chvíľu začul detský bľabot a smiech svojej ženy. Už nemôže byť súčasťou ich šťastia. Právom ho vyhodila. Ublížil jej i malému. Radšej sa nemal narodiť. Nika vedela, prečo s ním nechce dieťa. Nebol schopný tlmiť svoju vášeň k hre, nieto ešte prestať. Keby ju poslúchol, a išiel sa liečiť, snáď ... a nebyť hanby, možno by tak aj urobil. Možno ...

Posledná hra nebola na osoh. Veroniku tentoraz nedokázal prekabátiť ani zvodným výzorom, ani slovami, a keď sa mu zdalo, že už-už svitla iskierka nádeje na zlepšenie situácie, uzemnila ho hneď, len čo prezradila miesto trojtýždňového pobytu.

Zhabala mu peniaze a pustila ho k vode. Bez kriku, bez nadávok a bez jediného povzbudivého slova na nové stretnutie. Nepriala si ho vo svojom ďalšom živote. Táto náhle vzídená situácia s otázkou *ako bude ďalej?* ho ťažila ešte dlho po tom, ako zahasila svetlo a vyšla z izby. Šliapla mu na krk a on ani slovkom neprotirečil. Zniesol všetko, čo mu hodila o hlavu a dlhoročný, snáď aj veselý príbeh, začínajúci sa možno aj láskou, sa dohral jeho pričinením a premenil sa počas dejstiev na drámu, ktorá sa konečne vyriešila.

Pobalil si časť svojich vecí, keď začul syna bľabotať. Už vstávali, a kým sa Leo zamestnal pitím svojho ranného kakaa z fľašky, Nika sa znovu objavila vo dverách a podišla k nemu.

„Šimon, nikto nevie, prečo odchádzaš. Chcem, aby to tak aj ostalo. Nemusíš sa hrdiť pred nikým dôvodom, medzi slušnými a poctivými ľuďmi sa aj tak nenájde nikto, kto ti dá zapravdu. Nepýtam sa ťa, kam ideš. Keď si spomenieš na svojho syna, vieš, kde ho nájdeš. A svoje veci si vezmeš, kedy budeš chcieť. Až by si niečo chcel odo mňa, ozveš sa,“ odchádzala bez pozdravu. Z dvier sa ešte otočila. „A poslednýkrát sa ti prosím, choď na liečenie. Bude to v tvoj prospech.“

„A potom?“ narovnal sa a urobil dva kroky smerom k nej. „Mám sa vrátiť?“

„Máš tu syna, si otcom,“ povedala tíško. „Keď ti bude chýbať, ohlásiš sa.“

Veľká vôľa a odhodlanie povedať jej o rozhodnutí, ktoré si formuloval nielen cestou domov dnešné ráno, ale od doby Erikovej prítomnosti, ho celkom opustila. Nika vyšla. Nepotrebuje ho. Ľahkomyseľným zábavám a slastnému životu je koniec, odzvonilo.

Kým sa zbalil, stekali mu slzy po tvári. Nepamätal sa, či niekedy plakal. Možno keď sa narodil. A nemal odvahu zájsť ani za svojím synom. Doteraz sa mu veľmi nevenoval, no teraz, keď ho mal opustiť, zabolelo otcovské srdce. *Už aspoň pred rokom som mohol praštiť so všetkými zábavkami,* z prahu sa ešte pozrel späť do izby.

Potom zniesol dva ťažké kufre a naložil ich do dodávky.

Erik sa už ponevieral po dvore. Aspoň s ním sa rozlúčil. Nepochopeným výrazom pozeral na neho, keď sa mu ospravedlnil.

***

Brieždilo sa a cez okno sa vkrádali prvé ranné zore, keď Erik precitol zo spánku na zvuk motora a otvoril oči. *Šimon!* v momente mu prebleslo hlavou. *Ja som sa už vyspal, a on len teraz prichádza domov?* Priam vyletel z postele a zastal si za záclonu. Cez sieť proti hmyzu, ktorá bola na všetkých oknách, ho nebolo možné aj tak zahliadnuť, preto poodhrnul záclonu a pozeral na svojho priateľa. Tmolil sa chvíľu okolo auta, potom hlasno pribuchol dvere, ťapkal si po zadku a pohvizdujúc si nejakú ľudovú pesničku, vošiel do budovy.

Stál ako obarený. *Milý mužíček asi nevie, že sa mu rodinka vrátila.* Skôr, než by sa začal touto témou zapodievať, zapálilo sa svetlo za veľkým oknom, vedúcim na balkón. Nikdy v tej v izbe nebol, Šimon ho v dome nepreviedol, a on sám radšej tlmil svoju zvedavosť, než by hocikoho poprosil, aby mu v dome poukazoval všetky kúty.

Zbadal Veronikinu postavu v župane. Stála oproti Šimonovi. Neskôr muža objala, a keď si sadol do kresla, o chvíľu ho spoza kresla objala a bozkala.

Žalúdok sa mu zovrel, a blčala v ňom závisť. *Šimon vlastní najkrajšiu ženu. Napriek tomu, že sa vracia domov nad ránom, napriek všetkému ho ľúbi. V čom tkvie jeho dokonalosť?*

Veronika sa narovnala, prešla sa po izbe a zahasila svetlo. Pre Erika sa divadielko skončilo. Stiesnenosť ho však neopustila. Chvíľu ešte pozeral do okien na poschodí, potom sa šuchol pod paplón.

Možno nemalo zmysel zaoberať sa otázkou, prečo sa rozhodol ešte ostať na ranči, predsa mu nedala pokoj. Príde o zdravý rozum, keď tu bude nečinne sedieť. Ale príde oň tak, či tak, ak tu ostane vôbec. Kvôli priateľovej manželke. Predvčerom ju uvidel na filme, včera naživе, podali si ruky a povedali po jednej vete, ktorá nič neznamenala. Predsa odmietol stretnutie s ňou pri večeri, skrýval sa ako vinník, ktorého city budú odhalené. Nebude možné nestretnúť sa s ňou a nebude môcť ju obchádzať. Čo si kto pomyslí? A neprezradí sa, keď sa s ňou stretne? Nespozoruje ona sama, že sa s ním niečo deje?

Nikdy by nepomyslel, že sa zaľúbi do vydatej ženy. A nakoniec – nejde len o to, ale čo tu bude robiť? Odmietol ponúknutý post vedúceho a tak mu ostane len jedno – pomáhať Mišovi. Ale dokedy? Kým nezunuje? Mišo aj Rozeta sú radi, že ešte pobudne. A Marcel? Ponúkne mu džob znovu? Flek je to dobrý. Nebol krátkozrakým človekom, mal filipa a vedel sa adekvátne rozhodnúť v každej situácii ale vedel aj to, že až teraz povie Marcelovi *adieu,* zamáva mu na pozdrav a bude hľadať *šikovného zelenáča z vysokej.*

Cítil sa, akoby ho mora tlačila. Prichádzal k priateľovi s entuziazmom, a chová sa ako fafrnok, v hlave má babylon a je celý zjašený. A pritom sa nič nedeje. Leží v posteli a rozmýšľa. Čoho sa bojí? Nikdy nemal rád, keď ho niekto súril. Tí, čo ho súrili, sa robili dôležitými. Aj Marcel na neho naliehal ... ale dokázal ho pochopiť, narýchlo nemal iné východisko, chytal sa každej slamky. A dcéra by to nezvládla. *A keby som jej pritom pomohol? Zvládla by? Dokázal by som to, som dobrý fachman.* Na myšlienku sa pousmial. Pozdávala sa mu.

„Doktor, ku mne," začul zvonku Miša. *Teda ten si privstal!* Už akoby ho videl zatvárať Doktora do ohrady.

Vyskočil z postele, odhrnul záclonu.

„Dobré ráno, Mišo," s úsmevom, v dobrej nálade sa mu pozdravil. „Aký dnes bude deň?"

„Ahoj, môžeš si ešte pospať, od hôr sa kopia oblaky, o chvíľu sa konečne rozprší," zdvihol vedro do jednej ruky, polievaciu kupu s vodou do druhej a namieril ku klietke s andulkami.

„Ale z východu svieti slnko, oblečiem sa a pomôžem ti, budeme skoro hotoví."

Mišo chcel oponovať, ale kým nachoval vtáčiky, Erik v pracovnom úbore už stál pri ňom.

„Ako si spal?" usmieval sa popod fúzy. „Je to už lepšie?"

„No, snáď. Zobudil som sa skoro, keď sa Šimon vracal."

„Hm, Šimon," stisol Mišo pery. Zdvihol vedro a kupu a s Erikom sa pohli k hospodárskym budovám. „Keby bol mojím synom, dobre by som ho zrajtoval," odmlčal sa.

Erik neodpovedal. Všimol si, že Mišo si veru dnes naozaj privstal. Za ohradou už bolo vyzametané a hydina nakŕmená. Husi veselo zagágali, keď prešli vedľa ohrady. Zašli do stajne ku koňom, Mišo podal Erikovi žoch a vyberal z neho za pár hrstí sena, ktoré dal Netvorovi a Kráske. Potom mu podal vedro do ruky, v ktorom bola zelenina pre kone. Mali radi mrkvu aj jablká, čomu sa Erik od začiatku čudoval.

„Šimon je zhýralý," pokračoval v načatej reči, akoby ani neprestal. Odložil žoch a pustil sa zametať. „Dobre sa u Lubičanov zaperil, neváži si toho, čo má. Je často sverepý, škamre, aj keď nemá prečo. Keby si mal prácou zarobiť na skyvu chleba, snáď by sa umúdril. Ale ho nemá čo stimulovať. Oddáva sa len svojím rozmarom, neberie ohľad na rodinu a žije si tu ako prasa v žite."

Erik prekvapený počúval. Kým Mišo vyzametal, napustil vodu do čistých vedier pre kone a nabral šrot do štyroch vedier, nadávkoval na ne vitamínový prášok a zamiešal. Pracovali spolu dokonale, akoby to bolo bývalo vždy tak. Erik by už dokázal robiť všetko aj samostatne. Keď sa vracali po nachovaní ošípaných a zajacov, slnko už zašlo za oblaky a v stajni sa rozhostila temrava.

„Ešteže sme to stihli," povedal Mišo. Vzápätí zahrmelo. „Sám by som sa ešte motal vonku."

„Len nebuď taký skromný," poťapkal ho po pleci Erik. „Už si sa motal po dvore, kým ja som ešte sotva viečka otváral."

„No, poďme na raňajky," zahováral Mišo. „Dnes budem opravovať motyky a kosy. Násady sú uvoľnené a vonku sa aj tak nedá nič robiť. Čochvíľa máme nad hlavou húľavu."

Mišo vošiel už do kuchyne, ale Erik sa zastavil na verande. Šimon vychádzal z budovy s veľkým kufrom. Bol oholený, ale líca mal vpadnuté, čo pod bradou nebolo vidno. Sotva ho spoznal znovu bez brady. Zložil kufor na schod a opatrne zacúval autom vedľa Marcelovho auta ku schodom. Keď kufor naložil, zamával Erikovi, ktorý ešte vždy akosi nepochopene stál a prizeral sa. Sám sa k nemu pohol.

„Počúvaj Erik," prihováral sa mu bez pozdravu skoro šeptom, keď sa stretli. „Mám nejaké povinnosti, prišlo mi niečo do cesty a musím odcestovať ... žiaľ. Je mi to ľúto, naozaj. Nevyšlo mi nič tak, ako som plánoval," bezradne vytiahol plecia a rozhodil rukami. „Nič, nič mi nevyšlo," opakoval. „Čo mám robiť? Všetko som mal premyslené, ale človek mieni, osud mení. Nepohneváš sa, keď na pár dní odídem?"

Šimon nevyzeral dobre a akoby ešte viac pochudol. Už nadránom si všimol, že keď sa ťapkal po zadku, džínsy boli voľné a neobopínali zadok, ako keď na výške chodil do posilňovne. Teraz bol v čistom, športovom odeve, cítil aj príjemnú vôňu toaletnej vody, ale tvár jeho priateľa bola unavená a plná trápenia. A nielen preto, že pod očami mal vačky. Vlasy s drobnými kučierkami ako jahňacia huňa, mu podrástli, vyzerali veľmi neprirodzene, odstávali od hlavy. Celý človek bol akýsi pokrčený, ale bolo od neho fér, že sa aspoň ospravedlnil.

„Keď musíš, tak musíš ... povinnosti sú povinnosti ... veď sme sa už bavili na túto tému, ja sám som tu už ..."

„Prestaň drístať, prosím ťa," skočil mu rýchlo do reči a nervózne sa zahnal rukou. „Povedal som ti, aby si ostal, dokiaľ budeš chcieť. Mne nezavadziaš. A nemusíš byť v práci taký ctižiadostivý, pár dní oddychu každému patrí."

„Veď keby len pár dní, ale ja som ..."

„Prestaň, prestaň," skríkol skoro hnevlivo. „Vari prvýkrát v živote si urobil relevantný krok – a nezabúdaj, bolo to tým, že si sem pricestoval..."

„No to by som nepovedal. Prvý dobrý krok bola cesta do Nemecka a ..."

„Nerozoberajme to, dobre?" nervózne si načechral narastené kučeravé vlasy, ktoré vyzerali ako nahádzaná kopa sena. „Už musím ísť ..." rozhliadol sa po dvore, po dome, až sa oko

zastavilo v okne jeho izby. Pred odhrnutou záclonou stála jeho žena. Ohryzok mu poskočil. Hlava na chvíľu zmeravela. „Pchc," vydal o chvíľu neurčitý zvuk a párkrát zaklipkal. Slzy mal na krajíčku, zdalo sa, že sa už-už rozplače. Potom sa pritočil k priateľovi. „Zavolám ti, maj sa," zdvihol pravačku, párkrát si precvičil zovretie dlane, až tak mu podal ruku.

„Daj na seba bacha," stisol mu dlaň a ťapol po ramene. „A vedz, že takto, bez brady, ti viac pristane."

Nerozhodne pred ním postával a bolo absolútne nepodstatné, čo Erik povedal. Pozrel sa do okna, Veronika tam už nebola a záclona bola zatiahnutá.

„Ešte niečo, Erik," stisol mu silnejšie ruku, „prepáč, až som ťa urazil. Nebolo to myslené v zlom, ale ja som už raz taký," ťažko sa nadýchol. „Zavolám ti, určite, až dôjdem, zavolám ... a keby si bol niekde vonku s Mišom, a nezdvihneš, napíšem ti správu. Tak – maj sa."

Veľmi rýchlo ho objal, poťapkal ho po chrbte, až tak sa otočil, aby klusom došiel k svojej dodávke a naštartoval. Kým auto zašlo za budovu, silno sa rozpršalo.

Kam to ideš a načo? Kam chceš dôjsť? Chováš sa, akoby si odchádzal naveky...

VII. kapitola

Po raňajkách sa krátko rozhovoril s Mišom, lenže Mišo dlho pri stole neposedel a keď dojedol, pobral sa do dielne. Pár slov prehodil ešte s Rozetou, potom si pýtal za pohár z jej ražnej kávy, ktorú k raňajkám píjavala s mliekom. O chvíľu s veľkým hrnčekom chutnej mliečnej kávy zašiel do svojej izby aby sa začítal do časopisov. Zapálil si nočnú lampu, lebo v izbe bolo prítmie a sadol si do pohodlného kresla.

Pomyslel na Šimona. Niečo sa s ním deje. Nálada hraničila s veľkým zúfalstvom a ktovie, kam odchádzal ... a kedy sa vráti. Z diskrétnosti sa ho nespýtal, ale odpovedať mohol hocičo. A to, že sa mu ospravedlnil, bolo varovanie ... ale pred čím? Šimon pred niečím utekal ... bol to duševný, či telesný problém? Choval sa svojsky, ale mätúco. *Len aby si niečo nevykonal...* ale myšlienku rýchlo zavrhol. Prečo by aj? Rodinka sa mu v poriadku vrátila, rekonštrukciu pekárne zvládol a napriek tomu, že Marcel mal voči nemu akési výhrady a hoci Mišo tiež poklebetil, predsa si myslel, že rodine veľkú hanbu nespravil.

Dážď neprestával. Okolo pol deviatej mal čítania bohato po krk, čo ho zaujalo, vyčítal a o pletkách celebrít, bez ktorých sa nezaobišiel ani jeden časopis, vedieť nemusel. Zahasil nočnú lampu a natiahol sa na posteli. Sotva chvíľu poležal, začul zvuky. Marcelov, Veronikin a detský džavot. Nevedel, odkiaľ zvuky prichádzajú, a pod oknami nikto neprešiel.

Zvedavosť ho nútila na trochu bádania. Keď pootváral všetky dvere, do ktorých doteraz nikdy nenazrel, uvidel Marcela s dcérou a vnukom vchádzať do jedálne. Až teraz si predstavil na základe svojej obrazotvornosti ako je táto jednopodlažná časť domu spojená s poschodovou časťou a *možno sa tu hrať aj na naháňačku.* A aj včera večerali v blízkosti, kým on sa skrýval.

Pre priateľovu manželku priniesol drahý parfum z Nemecka, ktorý pôvodne chcel darovať Mane na narodeniny, ktoré o pár dní oslávi. Rád ju rozmaznával vecami a darčekmi, aké dostávajú staršie ročníky a ona sa vždy potešila. V kancelárii sa pred kolegyňami nimi chvastala. Už niekoľkokrát jej priniesol drahú kozmetiku, ktorých značky mali cveng. Podobne rozmaznával aj Ambróza. Vidieť vzrušenie na ich tvári, keď darčeky vybaľovali, a následné prekvapenie bolo aspoň sčasti zadosťučinením za ich dobrotu a láskavosť.

Pre malého kúpil opičiu maňušku, ktorú spolu vyberali s Maňou v hračkárstve. Uisťovala ho, že sa jej dieťa poteší, hlavne, ak mu sám bude predvádzať bábkové divadlo.

Lenže teraz mal problém, ako a kedy darčeky odovzdať. Pôvodne chcel za Šimonovej prítomnosti, ale teraz...

Vzal prázdny hrnček a s úmyslom zaniesť ho Rozete do kuchyne pobral sa za nimi.

Srdce mu divo tĺklo, keď uzrel Veroniku. Prvý pohľad padol na štíhlu šiju. Vlasy mala veľkým štipcom vypnuté. Išiel si na nej oči nechať. Skladala na stôl veľkú tácku, na ktorú Rozeta pripravila pre nich jedlo. Marcel držal v náručí vnúčika, ktorý mu poťahoval uši a na Marcelových úškrnoch sa veselo bavil.

„Dobré ráno, Erik, poďte, pridajte sa k nám, práve sme došli na raňajky," v dobrej nálade sa mu prihováral Marcel. „Poďte, zoznámte sa s mojím vnúčikom a dcérou."

„Dobré ráno vospolok. Už sme sa včera stretli a ja som už raňajkoval," podal Marcelovi ruku a pošteklil malého na krku. „Tak ako, mládenec, aj ty si vyhladol?"

„Zase ste boli na rannej zmene?"

„Dajdajdaj," načahoval sa kučeravý blonďáčik za hrnčekom, ktorý ešte nezložil z ruky.

„To nie je pre teba, ten dám Rozete, súhlasíš?" prihováral sa mu a pozrel sa na Veroniku.

Veronika sklopila zrak a na alabastrovej tvári sa objavil rumenec. Erik sa ocitol v jej malom, vysnívanom svete ako samá dokonalosť po tom, čo si o ňom včera od každého vypočula. Dokonca aj Mišo o ňom vykladal len samé chvály. A to už niečo znamenalo. Práve preto jeho prítomnosť stupňovala jej zábrany a zvýšila sa plachosť. Z kanvice naliala do hrnčekov čaj.

„Tak si k nám prisadnite na desiatu, Erik, nedajte sa núkať."

„Rád, ale pre malého som niečo priniesol," zložil hrnček a rýchlymi krokmi sa vzdialil, aby vo vrecku s voňavkou a v ruke s balíčkom obviazaným mašľou, bol čoskoro späť.

Dieťa už poslušne sedelo v lone starého otca, a otváralo ústa, aby ho mama nachovala. Erik zložil balíček na stôl a Leo sa za ním hneď načiahol.

„Dajdajdaj."

„Pravdaže ti dám, je to pre teba, prosím."

Za pomoci starého otca balíček rozbaľovali.

Erik ukradomky niekoľkokrát pozrel na Veroniku a oči sa im toľkokrát stretli. Od príchodu domov si užila kus životnej trpkosti uštedrenej manželom. Jej užialená a krehká duša sa v láskyplnom prostredí za srdečného rozhovoru s otcom a synom a v Erikovej prítomnosti uspokojila. Plachosť a túžba utiahnuť sa začala ustupovať. Vystriedala ju radosť a úsmev sadol na pery, keď si Erik natiahol opičiu maňušku na ruku a začal predvádzať bábkové divadlo, ako ho na to navádzala Maňa.

Dieťa sa smialo, trhalo od radosti Marcelove vlasy a načahovalo sa Erikovi do lona. Veronika v jeho očiach videla radosť, nehu, lásku k dieťaťu, neskrotnú hravosť a veselosť, čo Šimon nikdy nedokázal vyčariť. A nebolo to z povinnosti, a ani preto, že sa chcel zaskvieť. Jeho jagavo modré oči žiarili úprimnou, čistou radosťou a láskavosťou. Lea si niekoľkokrát privinul aj pobozkal. O chvíľu sa spolu s Marcelom zapojili do hry.

Nakoniec vošla Rozeta a spolu s maňuškou vzala Lea, aby sa dospelí mohli naraňajkovať.

Marcel, obdarený pozorovacou schopnosťou a mimoriadnym *čuchom* na ľudí, ktorými sa obklopoval, postrehol aj odvrátenú stranu mince, pokiaľ raňajky dojedli. Nielen odhadol, ale aj správne posúdil, že Erik vyniká nielen zvodnosťou, zábavou a dôvtipom, ale citlivo a jemne vysiela aj žiarivé impulzy smerom k jeho dcére a neutajuje ani nenásytné pohľady. Podarí sa mu u Veroniky dosiahnuť hocijaký cieľ? Uspeje?

Odolá jeho čaru, vábivému ako magnet, jeho báječná dcéra?

Keď neodolá, získal ho a má vyhraté. Ale čo na to povie zádrapčivý zať?

***

Nakoniec Erik pri raňajkách predsa nedal Veronike darček. Akosi to nevyšlo. Marcel uprostred jedla povedal, že sa s ním chce rozprávať a Veronika, len čo dojedla posledný hlt skromných raňajok, vyšla do kuchyne k Rozete.

„Ochladilo sa," pripomenul Marcel akoby mimochodom, keď ho usádzal vo svojej pracovni do pohodlného, širokého kresla. Vzal z tácky svoju mokku a usrkol z nej. „Máte odev aj na chladnejšie dni?"

„Nemám. Pôvodne som prišiel k Šimonovi na 2-3 dni a už tu hoviem tretí týždeň. Šimon ma jednostaj odhováral od návratu domov, ale to som vám už hovoril. Doteraz bolo teplo, ale ..." nadýchol sa, „budem sa musieť vrátiť do Mníchova. Totiž ja som sa tam zabýval ... viete, desať rokov je dosť dlhá doba."

„To je ..." veľavravne pokyvkával hlavou. „Práve o tom sa chcem s vami rozprávať, len neviem, naozaj neviem, ako a kde začať."

„Pán Lubičan, nie som žiadny začiatočník. Hoci sa na pracovisku pridržiavam určitých ustálených zásad, mám pochopenie pre hocičo. Takže len smelo začnite, hoci aj uprostred."

„Nuž dobre," nadýchol sa a odmlčal. Vzal šálku do ruky a dlho pozeral na jej obsah.

„Viete, Erik, vždy som túžil po synovi. Narodila sa dcéra. Nemohli sme mať viac detí. Už vyrástla, keď som zdedil veľa peňazí po svojom bratovi, ktorý odišiel v kritických rokoch do Ameriky. Keď som sa dozvedel, že ho s manželkou zabil blesk, požičal som si peniaze a s manželkou sme vycestovali za veľkú mláku. Totiž práve vtedy sme dostavali dom v meste a hoci sme núdzu netrpeli, peňazí nazvyš veľmi nebolo.

Potom na tri hlty vypil kávu.

„Vrátili sme sa domov o necelé dva mesiace, keď sme jeho imanie popredali, a za pomoci notára a tlmočníka samozrejme, previedli sme aj dedičstvo. Z brata sa totiž stal v Amerike boháč. Oženil sa s bohatou Američankou. Švagriná porodila jediného syna, ktorý sa narodil s mozgovou obrnou a v mladom veku umrel. A tak nemali potomkov. Vedel som o všetkom, pravidelne sme si písali, ba brat s rodinou prišiel aj domov. Ale nepredpokladal som, že jeho imanie je také veľké. Žil na vidieku a mal veľký ranč s koňmi, dobytkom ... a mali sme vlastne šťastie, že sme v tak krátkej dobe všetko predali. Viete, z veľa peňazí sa dá urobiť ešte viac. A z dolárov na našu menu tobôž. Cecília, moja žena, podnes spomína na krásnu prírodu, ktorú nejde zabudnúť ... a samozrejme na ranč. A výsledok? Ovplyvnila tým a zbalamutila dcéru a Nika je vo svojom živle. Už dávno mi húdla za kone, nuž som kúpil pár krásnych lipicanov, ktoré ste už videli. Nika absolvovala už aj jazdecký kurz – predstavte si, čo si nevzala do hlavy," ťukol ukazovákom na čelo. „A teraz chce, aby sme vystavali ranč," vydýchol si a pohľad uprel na Erika.

Erik so záujmom počúval. Dosť dlho mu vŕtala v mozgu otázka, odkiaľ pochádza veľké bohatstvo, uprostred ktorého sa ocitol. Teraz sa dočkal nečakaného vysvetlenia. „Pán Lubičan," vytiahol počudovane obočie, „prečo ste sa mi so všetkým zverili?"

„Prečo ... prečo ... hm," mykol plecom. Skľúčený výraz tváre zostril jeho črty. „Keď práve to je najťažšie vysloviť. Okolkujem, chodím okolo horúcej kaše, pričom nie a nie to zo mňa von."

Erik sa dôvod ani nepokúšal hádať. Napäto sledoval ustarostený výraz tváre muža, ktorý ho okúzľuje svojím rozprávkovým bohatstvom a poťahuje medový motúz popod nos. Dal sa uniesť, ale nech vraví hocijako strhujúco, on sa len tak ľahko na jeho ktovieaké nástrahy neulapí.

„Viete, zišiel by sa mi taký muž, ako ste vy," dostal naveľa a ťažko zo seba. „Už som vám ponúkol post vedúceho, odmietli ste. Ponúkam vám znovu prácu, ktorá by možno vyplnila zmysel vášho pobytu na ranči, a ktorá by si vyžiadala tiež vašu nápaditosť na realizáciu," civel na ňom pohľadom bez mihnutia oka. Skrčil vysoké čelo, na ktorom sa vytvorilo niekoľko vrások. „A začínali by ste ju vy – sám od začiatku. Je to výstavba ranču – takého ozajstného, s koňmi, žriebätami, pár kusmi dobytka..."

Zvrat ponuky ho prekvapil. „Na to si musíte nájsť muža ako je Mišo, napríklad," usmial sa a od úsmevu zaiskrili oči. Marcelova dôvera ho potešila, lenže to nebola práca pre neho. „Ja sa nerozumiem poľnohospodárstvu, to by som nedokázal."

„Pozrite sa, Erik," stisol pery a s nadvihnutým zápästím všetkými prstami poškrabkával medzi riedkymi vlasmi vrch hlavy aby sa odhodlal. Hoci nesmelo a okľukou, nakoniec predsa musel s farbou von. Nad týmto rozhovorom už dlho premýšľal a presne takto si ho predstavoval. Mladý muž je tvrdý oriešok, musí ho dokonale spracovať, lebo nemení svoje rozhodnutia ľahko a rozuzlenie rozhovoru bolo zatiaľ ťažko odhadnuteľné. „Smelo mi povedzte, čo by ste chceli robiť u mňa?"

„U vás?" začudoval sa ešte viac. „To neviem presne povedať, pán Lubičan," schuti sa zasmial. Marcel mu vyložil karty a núti ho nimi hrať. Imponovalo mu, že ho stoj čo stoj chcel udržať vo svojej firme. A ak to nie je figliarstvo alebo výsmech ... nebodaj sa bude vyžívať v jeho odpovedi, prípadne sa posmievať ... už len prísť na dôvod. Zvažoval každé vyrieknuté slovo. „Neuvažoval som nad tým," zvážnel, hoci mu ešte úsmev pohrával na perách. „Ale – keď vy ste úprimný, budem aj ja k vám, takže vám poviem na rovinu: u vás je toľko práce, že sa čudujem, ako ju zvládate. Iste, všetko je zabehané a pre vás, myslím si, možno už aj rutina, ale zároveň všetko si žiada úžasné vypätie. Máte toľko rôznorodých činností, že neviem, ako vám ostáva čas na rodinný život. Veď treba kontrolovať, na všetky úseky dohliadať a aspoň raz v týždni sa ukázať a nielen preto aby vás poznali ... a nakoniec, keď chcete uspieť, musíte si všetko pamätať, zosúladiť, zrekapitulovať, vo svojom záujme prehodnotiť výsledky a zvážiť, čo sa robiť oplatí a čo nie."

„Veď práve preto vás tu potrebujem!" napätá tvár prešla do zachmúreného výzoru. Hlasno sa nadýchol a vyfúkol veľký výdych ako dôsledok napätia očakávanej odpovede.

„Ste veľký prešibanec, pán Lubičan. Alebo mi chcete ponúknuť nebodaj post riaditeľa vášho imania?" usmial sa znovu úprimne a vôbec nie výsmechom. „Stará mama zvykla hovoriť, že topiaci sa slamky chytá," usmieval sa ešte vždy. „Máte nejaké starosti, nebodaj problémy?"

Marcel našpúlil pery a zamyslene na neho pozrel. Nemal na smiech, len mykol kútikom úst. Sedel pred ním múdry človek. Zaťov priateľ bol nielen veľmi opatrný, ale *všetkými masťami mazaný.* Myslelo mu to logicky a zrelo uvažoval. V práci nebol žiadnym nováčikom, bol mužom činu a očividne mal prax. Neskočil na hocijakú návnadu. A to sa mu čím ďalej viac páčilo. Takého človeka potreboval.

Šimon by sa pri takejto ponuke zahniezdil a s hrdým, ale tlmeným úsmevom na perách zapálil cigaretu. Vyložil by si členok na koleno, pohodlne sa oprel v kresle a súhlasil by so všetkými ponukami. Jeho rojčenie by nemalo konca, už by rozvádzal svoj snivý plán o ranči, o turistike, o zisku a o ... hocičom.

„Mám, synak. Áno, priznám sa, mám starosti. Uhádli ste mi aj myšlienky," na tvári sa hneď po prvých slovách zjavil zmes napätia a úľavy, ktoré sa veľmi ťažko vydralo z neho von. Kajúcne sklopil zrak. Chvíľu uvažoval, krátko sa nadýchol a pozrel mu odhodlane do tváre. „Potreboval by som dobrého poradcu, odborníka s ktorým sa dá spolupracovať, porozprávať a poradiť ... a nie hocikoho. Nechcem, aby si o mne rozprávali bájky či neskutočné príhody. Unikajú mi spod kontroly dôležité informácie. Vymkýnajú sa mi z rúk zavše podstatné veci, a neviem sa s kým poradiť," ustarostene si pretrel čelo. „Som prepracovaný a už nemám tridsať. Gro našej firmy tvorí manželka, Nika a ja. Manželka nie je na tieto veci stavaná, je skôr poradkyňou. S Nikou sa snažíme úlohy zvládať, ale je toho na nás veľa. Napriek všetkému sa dcéra snaží, a sama by sa za celý svet nepriznala k tomu, čo som práve vyklebetil."

Erik zavlnil perami. Uvedomil si Marcelove rozpoloženie. Šéfovať veľkému imaniu bez zodpovedných ľudí prichodilo s ťažkosťami a na momentálny rozhovor musel nabrať zvláštne odhodlanie. Z jeho tváre vyčítal prosbu o pomoc. *Ponuka nebola výsmechom, lež prosbou.* „Tak sa niečoho zbavte, predajte, alebo..." odmlčal sa, lebo Marcel stiahol obočie.

„A Šimon? Prečo vám nepomôže on?" pokračoval po chvíli. „Má rovnakú školu ako ja, dokonca aj prax v rodinnej firme, všetko pozná..."

„Veď práve som o ňom premýšľal. Keby mu na niečom záležalo! Ale aj dnes ráno niekam odišiel. A ani Nika nevedela, kam. Tak aký je to zať? Už som vám vravel, čo je zač! Už dávno vedieme medzi sebou spor. Možno je to len taká žabomyšia vojna, ale predsa," zahladil si ustarostene riedke vlasy. „A nemyslite si, že sme ho vynechali, aj on tvoril gro, nijako sme mu neublížili. Nie, Erik, to by som nepripustil. Ale vylúčila ho Nika a on sa nevzpieral. Hoci som sa na dôvod nikdy nespýtal, moja dcéra vie, čo a prečo koná."

Odmlčal sa.

„Ale verte, niekedy mi ide poriadne na nervy," dodal po chvíli, keď sa nedočkal žiadnej odpovede.

Erik sa zahniezdil v pohodlnom, vysokom kresle. Oprel hlavu a privrel oči. *Nie je všetko zlato, čo sa blyští,* povedala by stará mať. Marcel je otrávený z množstva práce, ktoré sotva zvláda a radšej všetko dusí v sebe a pracuje do úmoru, než by si priznal, že ho otravuje a zotročuje, prípadne prerastá cez hlavu. Odporovalo jeho povahe škandalózne skolabovať, radšej poprosil o pomoc jeho, cudzinca a neznámeho človeka, ktorého tu nikto nepozná. *Odkiaľ pramení jeho dôvera voči mne?* Priečilo sa mu odmietnuť jeho žiadosť, keď sa hoci nerád, ale predsa tak ochotne podelil o svoje starosti.

Marcelovi to už dlho trvalo, že sa Erik nijakovsky nevyjadril. *Zhodnocuje môj návrh?* Nakoniec už nevydržal.

„Dúfam že sa rozhodnete ostať...," spýtal sa opatrne.

„Ste neústupčivý," pozrel sa konečne na neho. „Nútite ma uvažovať a na druhej strane súrite do odpovede."

„Vylial som si pred vami svoje ťažkosti, z ktorých sa neviem ako pozviecham. Ale chcel by som dobojovať do konca, Erik, pokiaľ vládzem, pokiaľ sám neodstúpim a pokiaľ všetko niekomu neodovzdám. Nechcem sa vzdávať. Chcem byť súčasťou všetkých projektov, ktoré som niekedy doslova naškrabal, ale nemám jasnú predstavu, ako budem pokračovať. Po vašom boku by bola radosť pracovať, a keby ste ostali, mal by som šťastie v budovaní nových príležitostí. Máte vynikajúci úsudok, čulú zvedavosť, charakter a nie ste škriepny..."

„Ani ma nepoznáte, pán Lubičan," nedal mu dopovedať a ostro ho prerušil. Neznášal, keď ho chválili, lebo sa nevedel pritom nijako zachovať. Oči zablúdili znovu na regál jeho knižnice, kde už dávno zbadal nemecko-slovenský slovník. „Svoje problémy," pokračoval po nemecky, „až ste ich zbadali už skôr, ste mali začať riešiť, a nenechávať na dlhé lakte."

„Na to som nenašiel vhodného človeka," odpovedal mu Marcel tiež plynulou nemčinou. „Vy ste prišli ako na zavolanie. Poslalo vás samotné nebo."

„Vy viete po nemecky?" zvedavo vytiahol obočie.

„Tak trochu. Bol som učiteľom nemčiny," priznával sa pokyvkávaním hlavy z boka na bok.

„Uhm, to som nevedel. Hovoríte pekne."

„Ďakujem," potiahol ústa na sotva badateľný úsmev. „Odkiaľ ste vedeli, že poznám jazyk?"

„Nevedel som, dovtípil som sa podľa slovníka na poličke," mávol rukou. „Bol to len predpoklad, akási skúška."

„Ste bystrý. Vy ste ale predo mnou zložili skúšku na jednotku. Vaše odpovede vynikajúco zvládate a prekvapujete ma. Pri rozhovoroch ste veľmi duchaplný, a to sa mi páči. A ako to, že ste za toľké roky slovenčinu nezabudli? Ešte vždy hovoríte dokonale a čisto."

„Brávam si so sebou romány na čítanie. Nemôžem predsa zabudnúť," rozhovor sa zvrtol akosi rýchlo na inú tému, a Erik sa potešil, že Marcel predošlú tému ďalej nerozvíjal.

„Máte na ne čas?"

„Musím si nájsť."

„Takže ostanete?"

Krátka to bola radosť. Marcel znovu nebezpečne zaútočil. „To som nepovedal. Naliehate, ale ani neviem, akú pomoc vám môžem sľúbiť alebo ako by ste si ju predstavovali. V každom

prípade si ale musím odskočiť do Mníchova. Odišiel som skoro pred dvomi mesiacmi, pán Lubičan, a hoci je vaša ponuka veľmi lákavá, pre mňa to nie je jednoduché rozhodnutie.“

„To verím, no ja predsa dúfam, Erik,“ v očiach sa zjavila iskra nádeje, ktorá sa postupne rozblčala. „A keď ste už spomenuli odchod, teraz vás ja prosím, aby ste ešte pár dní zostali. V sobotu sa vráti manželka z kúpeľov a rád by som vás s ňou zoznámil.“

Bolo riskantné zostať, keď si bude chcieť zachovať dôstojnosť. Napriek tomu prikývol a rozhodil rukami, akoby povedal *k službám, pane - čo už*. Srdce sa mu pritom rozbúchalo, a neschopný zabrániť silnému tlkotu pokrčil plecami a s láskou pomyslel na Veroniku.

„Ostatne, keď sme už pri takomto diškurze, Nika sa rozhodla, že reštauráciu otvoríme najskôr až o mesiac. Na dôvod sa nezvyknem pýtať, lebo mi nepovie. Je dospelá, vie, čo a prečo robí. Má moju dôveru aj podporu. A mimochodom, dnes ráno mi zavolal budúci šéfkuchár, že si zlomil palec, takže akosi aj on nahráva do jej rozhodnutia,“ vstával od stola, čo znamenalo koniec náročného rozhovoru.

„Keby ste sa predsa rozhodli u nás zostať,“ objal ho na pleci, „naše gro by tvorila trojica Nika, vy a ja, manželka má menšie zdravotné problémy, vy by ste boli užitočnejší. Okrem toho môžete pracovať hocikde, môžete si vybrať čo len chcete, sám ste povedali že je tu veľa práce, takže môžete robiť hoci aj vedúceho reštaurácie ... aj s podmienkami, aké ste si stanovili,“ usmial sa spokojným úsmevom.

Erik mlčal, akoby ho rozhovor vyčerpal. Nemal síl ani protirečiť, ani súhlasiť. V jeho očiach sa objavil údiv a vnútro naplnilo očakávanie od možnej spolupráce s Veronikou.

***

Marcel odchádzal do mesta za svojimi povinnosťami a Erik sa zviezol s ním. Dážď od rána striedavo ustával a ovzdušie blahodarne osviežil. Za pekelnými horúčavami priniesol očakávanú zmenu.

Sotva vyšli pred bránu, stretli sa s Lacom Modranom a Petrou Veselou, ktorí prichádzali na ranč, Laco blikol svetlami na Marcela, Marcel mu kývol na pozdrav a minuli sa. Marcel zastavil auto, niečo si mrmlal, nervózne schmatol mobil z palubnej dosky, kam ho len pred chvíľou zložil, vyťukával číslo a zavolal dcére.

„Nika, stalo sa niečo? Laco došiel s Petrou...“

„Ocko, nemaj obavy, len sa presviedčam, čo nového, veď som nebola tri týždne doma a Šimon je preč. Obyčajná rutina, veď to poznáš. A vezie chlieb aj zákusky. A vieš, že Petra mi je pravou rukou v sklade, kým Laco v ...“

„No dobre,“ vzápätí zacvakol mobil, hodil ho na palubnú dosku a nabral hlboký dych.

„Tak toto mi treba? Napätie a nervozitu? Viem, že veci v pekárni nejdú tak, ako majú. A Šimon si odíde,“ rýchlo rozhodil rukami a pokrčil plecom, „ktovie kam. Veríte či nie, už by som sa niekedy naozaj radšej vzdal práce a strávil celý deň s vnúčikom, hoci som sa na prácu doteraz nikdy nesťažoval a ma baví. Poveril som zaťa vedením, ale ešte aby bdel nad ním strážny anjel,“ povzdychol „ ... no, nie sme všetci rovnakí.“

Uprene sa zahľadel na predné sklo, ešte raz sa zhlboka nadýchol a naštartoval.

Erik sa nijako nevyjadril, ale Šimonov odchod aj jeho pobúril a mal o tom svoju mienku. Zdalo sa, že zaťa si u Lubičanov len užíval a robil si, čo chcel a čo mu vyhovovalo.

Došli k zákrute.

„Nerozmýšľali ste o rozšírení cesty? Tento balvan veľmi zavadzia, je nebezpečný a jeho odstránenie by si nevyžiadalo veľké náklady. Všetko by sa mohlo zrútiť do rokliny, predpokladám.“

„Pracujeme na tom, máme vypracovaný projekt s cestármi a už čakáme len na posledné povolenie. Týždeň, dva a máme ho.“

Viac nepadlo ani slovo a mlčky došli do mesta. Marcel zastavil neďaleko námestia. Erik sa za zvezenie poďakoval a namieril do papiernictva, kým Marcel do svojho potravinového obchodu Lubín.

„Erik," podržal mu Marcel rameno. „Bol by som rád, keby ste pred nikým nevraveli o mojej ponuke. Keď sa ju rozhodnete prijať, aj tak sa musíte vrátiť, v opačnom prípade nemusíme rozvirovať pokojnú hladinu ustálenej vody."

„V poriadku, nechvastal som sa ňou."

Rozišli sa.

V najbližšej predajni kúpil pre Maňu zvukovú, melodickú pohľadnicu k pozajtrajším narodeninám. Túlal sa chvíľu po námestí kochajúc sa vo výkladoch. V jednom klenotníctve zazrel pekný strieborný náramok. Bez rozmýšľania kúpil hneď dva, jeden pre Maňu a druhý pre Idu. Bol to darček za ich láskavosť a dobrotu, ktorú nesplatí vari celý život.

Kým vyšiel z predajne, dážď zosilnel. V daždi sa nemohol potulovať mestom a Marcela nechcel obťažovať. Už sa ako-tak v meste vyznal. Zabočil úzkou uličkou do Pelargónie, no kým došiel, dáždnik mal premoknutý. Na terase z neho striasol vodu. Pri jednom stole sedeli štyria muži pri pohári piva a prázdnych štamperlíkoch a mútnymi pohľadmi hľadeli do prázdna. Vošiel do vestibulu a namieril do jedálne, aby ho nedráždil ostrý pach piva. Niekoľko hostí už obedovalo a z jedálneho lístka si sám vybral palacinky. Kým ich zjedol, usušil sa mu ako-tak dáždnik a kým sa pobral z budovy von, prestalo pršať.

„Tak čo, Maťovia?" oslovil dvoch prichádzajúcich mužov niekto spoza jeho chrbta, keď už bol na chodníku.

Maťovia sotvačo zabuchli dvere na luxusnom aute, vchádzali na dvor a mladší z nich veľavravne roztiahol ústa na úsmev. Starší bol Šimonov kamarát. Nevenovali mu pozornosť. On by ich tiež bez záujmu obišiel, nebyť ich oslovenia.

Cesta na ranč ho vzpružila. Nútila na rozmýšľanie. Po prechode ostrou zákrutou sa zastavil na okraji cesty, oprel sa o vysoký balvan a rozhliadal sa. Od Šimona vie, že čo oči dovidia, je Marcelovo. Stráne, úbočia, jazero, lesy. Dalo by sa tu obchodovať nielen s drevom, a na prekrásnych lúkach si zrazu predstavil za ohradou kone a dobytok. Vynikajúci nápad. S Veronikou by bola radosť pracovať, a tak, ako Marcel povedal, mohol by realizovať svoje predstavy. Rozeta by mohla pre návštevníkov variť obedy, prípadne by sa mohol otvoriť bufet, alebo... striasol sa, sťaby chcel striasť svoje myšlienky, a ihneď ich zavrhol ... *som rojko, od toho je ešte ďaleko.* No nebolo pochýb, že sa mu tu páči. A najviac zo všetkého Veronika. Vkročila do jeho života náhle a zajala jeho srdce. Uvedomoval si, že milovať ju je odvážna vec, preto mu neostávalo nič iné, len po celý život ľutovať deň, keď ju spoznal. A svoju bolesť, predierajúcu sa z hĺbky srdca, skrývať pred zrakmi druhých, a pokiaľ bude tu, prípadne sa sem vráti, hlavne pred jej manželom a rodičmi. ... prípadne aj pred ňou samou.

Napísal blahoželanie na pohľadnicu a svojím parfumom ju navoňal, ako mal vo zvyku. Aby sa Maňa potešila. Obyčajne ju rozmaznával takýmito maličkosťami a flirtoval s manželmi, keď sa rozprávali, akoby im bol kamarát. Ale keď to mali tak radi!

Lacove auto ešte stálo na dvore. *Asi to nebude obyčajná rutina, čo sa Veronika snaží dozvedieť o Šimonovi cez Laca.* Pozeral sa do jej okien, keď ich zrazu uzrel vychádzať z budovy. Rýchlo vzal obálku a vyšiel na dvor.

S Lacom sa zvítali ako starí priatelia. S Petrou sa pozdravili a s Veronikou si vymenili pohľady. Prehodili pár slov a poprosil Laca, či by mu nevzal na poštu list.

„Ja pôjdem na poštu," povedala Nika akosi prirýchlo. „Môžem ho podať."

Dvojica pekárenských pracovníkov sa teda rozlúčila, nasadli do auta a rýchlo odišli.

Ostali stáť oproti sebe a obaja zvážneli.

Erik pocítil v hrdle tlak. Bedlivo pozoroval túto neobyčajnú ženu. „Ďakujem za láskavosť." Pozbieral si všetko sebaovládanie, aby ju náhle neprivinul do náručia, kým by sa neprezvedel,

či má u nej nejaké šance. Náhla myšlienka bola neuskutočniteľná, veď jej mohol spôsobiť problémy a sám vyjsť na posmech. Ak si chcel získať jej srdce, musí si vydobyť jej dôveru a rešpekt. Veronika stála nebezpečne blízko a od tlaku v hrdle a napätia hlasno prehltol.

Na jej tvári sa objavil rumenec. Hruď sa jej zdvíhala a klesala, ako sa párkrát nadýchla. Keď uvidela, že mu poskočil ohryzok, načiahla sa pre list.

„Ten list ... idem do mesta a zanesiem ho na poštu," povedala tíško.

Nevedel odtrhnúť pohľad od nežnej bytosti.

„Veronika ... ja," zakoktal sa, a zabudol, čo mal v úmysle povedať. Telo mal stŕpnuté a myšlienkami bol úplne inde. „ ... áno, list," mrkol naň pohľadom, rýchlo vytiahol z vrecka nohavíc peniaze. „Ďakujem, ste milá. „Kto dá pozor na Lea?"

„Borka, ale nebudem dlho. Leo sa od rána hrá s opičkou," rozpačito vzala list a položila naň peniaze. „Viete deti upútať."

„Kto na neho dáva pozor, keď pracujete?"

„Mamka. Vráti sa v sobotu. Bola by som rada, keby ste sa s ňou zoznámili." Chcela vysloviť želanie, ktoré by malo byť v jeho prospech, ale v skutočnosti to bola jej prosba a zbožné želanie, aby ešte pobudol.

Rozhodoval sa, či jej má povedať, že aj Marcel ho prosil o to isté. „Rád ju spoznám, hoci pôvodne som už chcel odcestovať. Musím do Mníchova."

„Až?"

„Pracujem tam, a samozrejme aj bývam a teraz ..." frnkol si ukazovákom do nosa, keď Nika od zvedavosti nadvihla obočie. „... teraz som už preč dva mesiace. Nemám viac dovolenky."

Kedy sa vrátiš? chcela sa opýtať. Ale prehltla bolesť, ktorá ju gniavila. Keby Erik bol jej manželom, zavesila by sa mu na krk a nepustila by ho ani na krok od seba. Kdeže do Mníchova! Jej vymýšľavý muž ho zákerne ohovoril. Pričom on sám je nielen magor, ale obyčajný zvrhlík. *Len žiadny rozruch, Nika. Čarovný a zvodný pohľad šarmantného muža je síce nebezpečný, ale ešte nič neznamená.* Uspokojovala sa, ale srdce jej divo tĺklo a Erikovho pohľadu sa na jednej strane obávala a na druhej sa mu tešila. Za osem rokov na ňu Šimon tak nepozrel a pohľadom tak nežne nepohladil. Za osem rokov jej toľko šťastia nespôsobil, ako Erik odvčera.

„... tak ... ja zanesiem list ..." konečne odtrhla od neho oči. Snažila sa kryť zmätok, ktorý ju ovládol. Pozrela sa na hodinky. „Je po jednej ... ideme sa naobedovať. Pridajte sa k nám. Prinesiem Lea a stretneme sa v jedálni," rýchlymi krokmi vošla do budovy.

Erik si znovu vložil do vrecka parfum. S veľkým odhodlaním a tlčúcim srdcom sa pobral do jedálne po tom, čo ju počul prejsť po chodbe a rozprávať sa s Leom. *Zotročila mi srdce, o tom niet pochýb.* Veľkými krokmi ju dobehol a posadili sa k prestretému stolu, na ktorom už boli vyložené pocukrované šišky, zákusky a na inom podnose pagáče.

Usmiaty Leo mu postrčil maňušku, ktorú si doteraz pritískal k telu. „Na, na," tenký detský hlások ho vyzýval. „Opita but, but," strašil ho ňou horlivo.

Hoci mu nerozumel, vzal od neho maňušku a natiahol si ju na ruku. Bláznivo dobiedzal do dieťaťa, ktoré sa hlasno rozosmialo. Vzal si ho do lona. Vo Veronikiných očiach sa mračno pomaly stratilo a pohľad ožil. Dieťa vnieslo radosť do srdca a pri tom zabúdala na všetky nešťastné okamihy a na všetky bôle. Túžila vymazať spomienky na otca a syna, ktoré sa tlačili do popredia mysle v okamihu, keď si Erik dieťa privinul a hral sa s ním. Nesedel ako socha, nepozeral sa pohŕdavo až s odporom na ešte nezrelú ratolesť, ale sa podieľal na hrách cudzieho dieťaťa, navádzal atmosféru radosti a šťastia.

Tento muž jej uchvátil srdce a zaujal ju svojou dobrotivosťou. Tlmila šťastný povzdych, ktorý opustil ústa. Pri pohľade na svojho syna, ktorý sa šťastne smial v Erikovom náručí, sa

rozbúšilo srdce a zrýchlil tep. Vrátila sa jej životná sila, ale šťastie, ktoré ju zachvátilo, sa premieňalo na veľkú hrču, ktorá sa tlačila do hrdla a chcela sa rozliať slzami.

Keď Rozeta priniesla rozvoniavajúcu gulášovú polievku, sama sa rozosmiala na dieťati, až rukami zalamovala. Hravosť a veselosť, akou trojica prekypovala, začula až do kuchyne. Rozžiarené oči mladej matky zvlhli, keď sa na ňu natešene usmiala. Dávno videla Rozeta Niku takú šťastnú. V tej chvíli si priala, aby Erikove dobrotivé srdce ujarmilo Nikine, až sa tak doteraz nestalo. Na také smelé úvahy o jej zbožnom želaní sa poznala dvojica veľmi krátko, ale Rozeta poznala Nikine ťažkosti. Preto si bola istá, že mladá žena môže veľmi ľahko podľahnúť nielen zvodným pohľadom manželovho priateľa, ale padnúť aj do osídiel jeho lásky, keby prejavil o ňu záujem. A jej sa zdalo, že Erikov záujem o mladú paniu nebol len jej výmyslom. Nakoniec vzala Lea do kuchyne, aby ho nachovala a urobila koniec bláznivému a radostnému výskaniu oboch.

Sotva dojedli, už tíško otvorila z kuchyne dvere a v lone odnášala unavené dieťa do jeho izby. Nika na ňu vďačne pozrela.

Bojazlivosť sa jej vkrádala do duše, keď osameli. Odvčera neustále myslí na Erika. Celých osem rokov sa cítila viac opustená, ako šťastne vydatá a okrem nejakých útržkov zo svojej bolesti a trápenia, ktoré v slabých chvíľach prezradila Rozete, jej rodičia nemali o jej duševnom stave ani potuchy. A teraz práve Šimon zavolal priateľa, na ktorom si ide nielen oči nechať, ale srdce sa pri pohľade na neho dobreže hlasno nerozbúši.

Za gulášom zjedla dva pagáče, kým Erik štyri. Ponúkla ho aj zákuskami z vlastnej cukrárne. Imponovalo jej, ako pomľaskával na punčovom reze. Keď ich pochvaľoval a olizoval pery, vyložila mu na tanier aj dve šišky.

„Ďakujem, a čím som si vyslúžil dve?“ nadvihol obočie a zvodne na ňu pozrel.

„Lebo ste taký veľký muž,“ zagánila na neho.

Aj keď sa so všedným výrazom snažila na neho pozerať, srdce sa pri každom pohľade zachvelo. Vari je skutočne taký príťažlivý, alebo je to len obdiv? S manželom nikdy nedokázala tak uvoľnene sedieť za jedným stolom. Šimon bol alebo pripitý, alebo pofajčieval, sotva prehltol jedlo. A ona pociťovala pritom stiesnenosť, zvieranie v hrdle. Kým pri takých príležitostiach zo začiatku hlavne Marcel pohoršene pripomienkoval jeho správanie, Šimon mykol plecom a vyhýbal sa jeho pohľadu. Ale ona sa držala vždy statočne, ba na ostatných sa usmievala, akoby bolo všetko v najlepšom poriadku.

Keď Erik prvýkrát zahryzol do šišky, rozvíril sa práškový cukor na povrchu a zakýchol. S úsmevom mu poťapkala po chrbte. Púhy dotyk jeho tela vyvolal vzruchy v jej rukách, ktorý postupne prechádzal celým jej telom.

Keď jedla sama, vysmial sa jej, že si pocukrovala nos a chytil ju za rameno. Jediný dotyk vyslal do srdca nebezpečný signál, ktorý podnietil myseľ na odvážne myšlienky, na ktoré v duchu nadávala. Ako príde k tomu ona, vydatá žena, že sa zaoberá úvahami o možnom nezákonnom čine, ktorý ju pripraví o pokoj?

V duchu odprosovala nebesá, že sa vôbec zaoberala myšlienkou na zvodného a strhujúceho Erika. Nakoniec vstala od stola a veľmi ľutovala svoju horlivosť. Nemusela odísť, jej *naliehavé* vybavovačky by do zajtra počkali a mohla radšej posedieť s Erikom a vo dvojici stráviť hoci celé popoludnie.

„Veronika, aj vám som priniesol darček,“ pošmátral vo vrecku skôr, než stihla odísť. „Je taký malý, že sa mi zmestil do vrecka.“

Na roztvorenej dlani jej podával neveľkú krabičku parfumu. „Dúfam, že sa vám zapáči jeho vôňa.“

„Hugo Boss Woman,“ potichu prečítala názov. Kedy vôbec dostala od muža darček? Pred koľkými rokmi? Jej márnivý manžel sa zmohol občas na chabú kyticu z karafiátov s poznámkou, že majú všetko, a aj tak si sama kúpi, čo potrebuje. Nikdy ju nedokázal prekvapiť žiadnou pozornosťou. Pretrela si čelo a krátko privrela oči, aby zabránila mdlobám,

ktoré ju nečakane obchádzali z prekvapenia spôsobeného manželovým priateľom. „Nepoznám.“

„Je to známa značka, možno u nás ešte nie je v predaji.“

Pozeral, ako otvorila krabičku a kochala sa na fľaške nezvyčajného formátu. Ihneď si na zápästie nastriekla, privoňala.

„Perfektná vôňa, krásna,“ oči zažiarili, keď sa na neho pozrela. Srdce bolo plné vďaky. Vzápätí vložila fľašku späť do škatuľky. „Ďakujem, Erik.“

„Prosím, rado sa stalo,“ odpovedal najkrajšej žene.

A znovu stáli oproti sebe. Znovu nerozhodní a znovu v dileme, či urobiť prvý krok k niečomu, čo zmení ich osud, ich budúcnosť.

Chytil jej ruky do svojej, škatuľku voňavky zložil na stôl. Pohrával sa s jej prstami a hltal očami nežnú tvár. Stupňovalo sa v ňom napätie. Pristúpil o krok bližšie a objal ju okolo pása. Hlboko dýchal a tlmil vzrušenie.

V sivomodrých očiach sa zračila plachosť. Odrážalo sa v nich akési zúfalé volanie o pomoc, čo vycítil od prvej chvíle. Nesmelo až nerozhodne položila ruky na jeho hruď. Pod dlaňou pocítila silný, rýchly tlkot jeho srdca. Sklopila viečka a zmarila pohľad do svojej duše.

Keď sa nežne dotkol pier, ramená stiahla pod jeho a ovinula ich okolo mužného tela. Takto ho prinútila k silnejšiemu zovretiu, pritískajúc jeho paže vždy mocnejšie k sebe. Privretými viečkami mu ponúkla nielen pery, ale na objatie celé tenké, krehké telo a pritúlila sa k nemu. Z nežného dotyku pier veľmi rýchlo vznikli horúce a vášnivé bozky nielen na ústa, ale na šiju, do vlasov, na ušné lalôčiky.

V dôsledku tesného telesného kontaktu sa prebúdzala a skoro v ňom ohlásila aj silná túžba vyvolaná jej dotykmi a láskaním. Zápasiť so svojimi pudmi nedokázal, utlmiť ich už tobôž.

„Veronika, chcem ťa, chcem,“ horelo mu vášňou celé telo. „Poďme do mojej izby,“ vyslovil chrapľavo.

Ustrnula. Keď ju objímali jeho mocné ramená a po chrbte a vo vlasoch hladili nežné ruky, snažila sa potlačiť svoj náhly pud, ktorý ju strhol do tejto rýchle vzniknutej hry.

„Erik, je mi to ľúto, ja ... *áno, áno, aj ja ťa chcem* ...ja ... nemôžem,“ srdce však v dôsledku silného tlkotu dobreže z hrude nevyskočilo. „...teraz nie,“ povedala trpko a povolila zovretie ale jemne ho objala okolo šije. Hlavu sklonila na jeho hruď a privretými viečkami sa dávala unášať na vlnách svojej fantázie, ako by to vyzeralo, keby aj jej manžel šepkal slová, ktoré sa jej žiadalo od neho počuť. V náručí by ju vzal do svojej izby tak, ako ju brával už mesiac pred sobášom, kedy ju voviedol do výnimočného sveta krásnej ľúbosti a splynutia dvoch duší, ktorých, myslela si vtedy, že nič nemôže rozdeliť. Ale Šimonova láska trvala veľmi krátko, ak vôbec niekedy vznikla a ak to nebolo len náruživé vzrušivé vzplanutie, aké pociťoval v ukájaní svojej vášne. Skľúčenosť, ktorú pociťovala, jej zovrelo hrdlo. S bremenom, ktoré už pár rôčkov nosila, a s udalosťami posledných mesiacov sa z nej pomaly vytrácala aj sila.

Pod ramenami pocítila myknutie svalstva na jeho šiji a okolo tela ešte silnejšie zovretie. Tesne privinutá k nemu a zoslabnutá opierala hlavu o jeho hruď a načúvala pomaly tíchnucemu rytmu srdca.

Nezvyčajné položenie, v akom sa ocitla, objímaná v jeho náručí, prebúdzali znovu dávny sen mladej ženy, sen, ktorý túžila a nemohla precítiť. Erik rozpútal dávno driemajúci boj v jej duši a fyzické túžby, ktoré sa zrazu prihlásili. S privretými viečkami, s rozbúrenou dušou a slzami na krajíčku si v duchu šepkala *ostaň pri mne navždy, nikdy neodíď a maj ma rád*. Chcela veľa? Znamenalo veľa objatie, z ktorého sa sotva spamätávala? Latku svojich túžob nevyložila vysoko, chcela len to, čo každá mladá žena, ľúbiť a byť milovaná. Cítiť trochu láskavosti, pochopenia od toho druhého a občas sa utiahnuť do svojho sveta ilúzií, zasniť o svojom milovanom a zaľúbene šepkať jeho meno. Žiaľ, roky sa jej to nedostávalo od manžela. Erik zasiahol momentálne rýchlo, rozbúril jej city a teraz už aby Boha prosila o odpustenie.

Pozrel sa na ňu len vtedy, keď jeho dych bol pravidelný, rytmický a pomalý. Na perách ostali hlboké stopy po silnom zahryznutí.

„Prepáč, Veronika, prepáč, ja som to nemal, ja som nechcel, ja ...“ sťažka preglgol. „... ja som sa neovládol.“

„Pst,“ položila mu ukazovák na ústa. „Nič nehovor. Aj ja som chcela.“

Pobozkal jej prst a nedal poznať na sebe prekvapenie. „Nikdy viac mi to neurob, kým sa nerozhodneš.“

„A čo som urobila?“ na tvári vystrúhala prekvapenie, ale samozrejme pochopila.

„Nezahrávaj si so mnou. Alebo ma skúšaš?“

Mlčala. Priznať sa by bolo veľmi ťažké a ani nechcela.

„Na nose máš cukor, môžem ho zlízať?“ už žartoval, akoby sa nič nestalo. Túžbu po nej kryl úsmevom, nasadil na tvár masku veselosti a ľahostajnosti, akoby to, čo sa stalo, pre neho nič neznamenalo.

„Neverím,“ usmiala sa nasilu. Ľahostajnosť jeho usmiatej tváre jej prekážala a vohnala do úvah a hlbokých myšlienok, na ktoré nechcela momentálne ani pomyslieť. Poriadok a rozvaha jej myšlienok ju nútili na bedlivosť. Napriek svojej obave si už nebola istá, či nepadla do otroctva zvodného muža a či jej srdce neujarmil.

„Naozaj neklamem,“ no vtom sa už aj zohol a pobozkal ju na končeku nosa a olizol pery. „Teraz ho už niet, bol naozaj sladký.“

***

Nika odišla a on sa vrátil do svojej izby. Rozrušený, zmätený a ... zaľúbený. Hodil sa na posteľ, díval sa na plafón a hlboko dýchal. Najradšej by si trhal vlasy za odvahu, ktorou sa osmelil vziať si ju hneď pri prvom stretnutí. *Ako som sa to zachoval? Čo som to vyviedol? Čo si o mne pomyslí?* Otázky, otázky... bez odpovede. Len túžba po Veronike bola väčšia, ako hanba, že ju hneď prvý deň chcel dostať do postele. Ovládla ho zúfalosť. *Čo bude ďalej?* nedokázal si ani predstaviť. Všetko sa udialo veľmi rýchlo v jeho duši. Vždy najskôr myslel a tak konal ... ale teraz? Vždy hľadal ženu svojich snov. Našiel ju tu, v osobe Šimonovej manželky. Príťažlivá, čarovná, múdra a ... priateľova. Znovu a znovu prežíval spoločný bozk, cítil ešte jej pery na svojich. Chcel snívať sen spojený s láskou. Vzrušovala ho, a hoci sa objatím a bozkami votrela do jeho objatia, na izbu ísť s ním nemohla a bolo jej to ľúto ... *čo to malo z jej strany znamenať? Prečo ma zvádza?* Ak odmietne Marcelovu ponuku, odíde a dá prednosť zodpovednosti v práci pred láskou. Nikdy viac sa sem nevráti a ju neuvidí. A nebude sklamaním, keď sa vráti? Nika je vydatá. *Čo očakávam od tohto vzťahu?* Jeho láska sa nemôže predrať na povrch, musí ostať utajená a nič hodnotné ani trvalé nenastane. *Je čas zvážiť, čo urobím.* O tom je všetko. Žiadne nádeje, žiadna budúcnosť, čo sa týka jej a jeho.

***

Kým Erik prežíval muky vo svojej izbe, Nika sa už naspamäť naučila adresu Mariky Janíčkovej, napísanej úhľadným písmom na voňavej obálke, vyloženej na palubnej doske auta, aby ju láskala celý čas pohľadom. Kto je tá žena a prečo jej Erik posiela zvukovú pohľadnicu, ju trápilo viac, ako problémy, ktoré vznikli v pekárni.

Lebo ani Laco ani Petra ju nepotešili. Dlho sa rozprávali, o všetkom chcela vedieť a obaja poslúžili vždy dobrými informáciami, o ktorých sa nedozvedela z účtovníctva a z papierov. Neboli špehúňmi, veľmi dobre sa vyznali v práci. A nielen Nika ich hodnotila vysoko. Teraz ale podľa Laca vznikli problémy, ktoré nemal s kým nielen prediskutovať, ale ani vyriešiť.

Na vzniknutý problém Nika narýchlo nenašla riešenie. Obaja s Lacom sa hrali na schovávačku a opatrne volili slová, čo sa týkalo Šimona.

Nika preto, aby sa Laco nedozvedel o jej márnotratnom manželovi, ktorý utráca peniaze v hrách na poker, mariáš, a hracie automaty a Laco zase preto, aby Niku neranil a o Šimonovi neprezradil ani náhodou to isté. Pritom Laco toho vedel už dávno viac. Danielovci boli častými návštevníkmi v pekárni a cukrárni a nielen pre čerstvé pečivo a chlieb. Potvrdila to aj Petra, ktorá došla hneď, len čo zložila prinesené veci v kuchyni. Aj ona sa posťažovala, že Maťa Daniela vídať v sklade od určitej doby veľmi často a neberie ohľad na napomínanie. Robí si z pracovníkov dobrý deň a chová sa, ani keby mu pekáreň patrila. Petra bývala vedľa Pelargónie a vedela toho práve dosť o Maťovi, aby si o ňom utvorila svoju mienku.

Šimon sa snažil zastierať veci pred pracovníkmi, ale Laco sa stal nejakým záhadným spôsobom jeho dôverníkom a poveril ho často svojimi kalnými obchodmi. Kým pekáreň vynášala, Laco mlčal, ale keď im zamietli prémie, lebo neprosperovali, vyrukoval s pravdou a pred Nikou nič nezamlčal, čo sa týkalo Daniela a jeho podivných obchodov so Šimonom.

A teraz vznikol problém s kotlom. Laco tvrdil, že spolu so Šimonom ho vyberali z prospektu, a bol celkom odlišný od dodaného. Nikde nevidí ani označený názov či hocijakú značku prípadne číslo, žiadny štítok sa na ňom nenachádzal. Horko-ťažko ho namontovali, ba už aj vyskúšali, predsa mu to nedá.

„Kotol?“ Petra pozrela počudovane na oboch. „Tak o nejakých kotloch niečo viem, moji zlatí. A bol by v tom čert, keby som pravdu nevyzistila čo sa týka kotla a vecí okolo neho.“

Nika mala dosť vlastných duševných problémov a teraz ešte toto! Zastavila pred poštou a povzdychla. Privoňala ešte raz obálke, kým ju položila medzi ostatnú poštu na vybavenie a vystúpila, aby si tie *naliehavé* veci vybavila.

***

Erik si od Rozety vypýtal papier, načo mu dala starší linajkový zošit a začal *s prácou u Marcela* po tom, ako zavolal Wofgangovi a Mane. V práci bolo všetko v poriadku a zamestnávateľ ho na veľké počudovanie z dovolenky nesťahoval, ale zaprial príjemný pobyt. Nestávalo sa to, lenže doteraz na dovolenke ani nebol. A potom, pri druhom volaní ho potešilo hlavne to, že Maňa mala už dobrú náladu, teda vyzdravela.

Celé popoludnie vypĺňal náčrtom toho, čo a ako by si predstavoval, keby tu ostal, ako by mala vyzerať rekapitulácia a následný zisk, ktorý predostierajú po výsledku auditu všetky Marcelove prosperujúce aj neprosperujúce obchody, či služby. Nevedel o všetkom, čo má. Nebolo mu dosť jasné ani to, čo nadhodil Marcel či Šimon o lesných prácach, či jazere alebo poľnohospodárskych výsledkoch, ba dokonca ešte tu bola aj vinica.

Šibrinkoval s perom, vložil si jeho koniec niekoľkokrát do úst, niekoľkokrát ním zašiel do vlasov pri rozmýšľaní. Vo dvore bolo ticho a pod altánkom sa po daždi dobre dýchalo.

Aby si prácu neodflákal, musel rozmýšľať a vyratúvať tak, akoby pracoval pre seba, ale napriek tomu váhavo spisoval všetko, lebo pracoval len s predstavami a nemal k dispozícii skutočné výsledky. Prišiel na pár dní k priateľovi a ocitol sa na prahu možného nového zamestnania súvisiaceho s úplnou zmenou jeho terajšej pracovnej kariéry, ako aj možnou zmenou spôsobu života. Bol však optimista a veril, že Marcel vyrieši problémy s podnikaním skôr, než by sa on stihol niekedy na ranč vrátiť.

Na druhý deň ráno vstával zavčasu, ale k Mišovi nevyšiel. Včasráno sa naraňajkoval v kuchyni u Rozety, a keď uschla rosa a slnko vyšlo vyššie na obzor, vzal bicykel a namieril na lúky po tom, čo sa ešte Miša povypytoval, ako ďaleko siahajú gazdove polia. Mišo sa poškriabal v šedinách a podumal.

„Neviem, ako ti to mám vysvetliť, veď sme už značnú časť spolu aj prešli. Jedno je pravda, je to široké aj dlhé.“

„A tomu mám ako rozumieť?“ pousmial sa. „Nepridal by si sa radšej ku mne?“

„Ja mám prácu, zavolaj si Niku," povedal veľmi vážne. Nepotreboval byť expertom v oblasti lásky aby zistil, že Erik s Nikou dávajú vzájomnú príťažlivosť odvážne najavo, čo bolo pomerne vzácnym zistením. „Ona ti poukazuje a aj vysvetlí, čo chceš vedieť."

„Ona je s malým," zapýril sa a ostražito sa pritom rozhliadol. Mišo brnkol na utajovanú strunu jeho srdca a postrehol jeho túžbu.

„Rozeta Lea postráži ... alebo si ho vezmite so sebou, na jej bicykli je predsa sedačka," nenútene rozvíjal svoje úvahy ďalej, pričom vedome volil a veľmi účinne konštruoval svoju stratégiu.

„Keď ja ani neviem ..." teraz sa nič netušiaci Erik poškriabal za ušami. „Ech, radšej už pôjdem, keď je to široké aj dlhé, tak to nájdem aj sám. Na takom veľkom kuse nezablúdim a vrátim sa snáď domov, no nie?"

Vysadol na bicykel a odhodlane krútiac pedálom, s foťákom a so zošitom v košíku upevnenom na kormidle a s perom v náprsnom vrecku košele, odišiel.

Mišo povzdychol, pričom si posunul klobúk zo zátylku do čela a spokojne sa usmieval. *Potešil by si ma, keby ti tento kúsok zeme domovom bol aj v skutočnosti,* pomyslel si. *Rozeta teda mala pravdu, postrehla, čo sa deje v tvojej duši... mohol by si nahradiť mladého gazdu, v tom s ňou súhlasím.*

Po včerajšom výdatnom daždi nebolo na poliach ani stopy. Zato osviežil vzduch a slnkom vysušená zem a teplom spálená lúka znovu zazelenela. Na poľnej ceste kolesá už rozvirovali kúdoľ prachu. Teplý letný deň sa z pred včerajška vrátil. Dýchajúc čerstvý vzduch zašiel až k jazeru, obišiel ho bicyklom, pričom vyrušil niekoľkokrát bažantov. Zmapoval si celé okolie a urobil niekoľko záberov. Pri rybárskom domčeku si sadol do chládku na drevené mólo a urobil si zápis zo svojich postrehov a predstavách. Všetko dosť jasne a podrobne, so zreteľom na danú situáciu s poznámkou, že skutočnosť môže byť iná.

Neskôr vykrútil pedálmi až na Kopec, prešiel ho a rozplýval sa krásou okolitej prírody. *Vedel by som tu žiť.* Z Kopca zhliadol na krásnu lúku preťatú bystrinkou, ktorú si hneď nafotil a predstavil si Veroniku pri jazde na koni. Vnútro sa mu vzbúrilo, keď si predstavil za ňou jej trucovitého manžela, ktorý žil v akejsi ríši zanovitosti. Neposedel pri svojej rodine, ktorá ho potrebovala. Aby zahnal myšlienky, zašiel až po vinič a skúmal úrodu. Sľubná úroda s veľkými strapcami hrozna ho nútila zamyslieť sa, ako prebieha vinobranie. Urobil niekoľko záberov, keď v tom zbadal, že hrozno postrekujú malým traktorom z cisterny. Blížili sa z druhého konca.

Schádzajúc po poľnej ceste podumal o tom, ako môže Marcel na všetko pamätať. Musí byť z práce naozaj uťahaný, napriek tomu, že má v sebe nezvyčajnú energiu. Obišiel veľký lán, kde pšeničné strnisko už zaorávali traktory. Poľná cesta odbočovala a viedla až do lesa, preto sa nezastavil a z pálivého slnka vošiel medzi stromy, keď pred bicyklom prebehol zajac.

Po niekoľkých metroch z bicykla zosadol. Oprel ho o strom, vyberal zošit a objavil na zemi kuriatka. V požehnanom množstve rástli na neveľkej ploche. Pri pohľade na ne ťažko povzdychol a pomyslel si na starú mamu. Bol dieťaťom, keď s ňou ruka v ruke išli do lesa na hríby. Do ruky mu vložila malý košík a on v ňom hrdo prinášal domov neveľké množstvo osobne nazbieraných hríbov.

Zo spomienok pocítil v hrudi tlak. Na starú mamu si často spomenul, veď okrem nej ho nikto nevychovával. Kým všetky deti, ktoré poznal, rozprávali o súrodencoch, o otcovi a mame, krstných rodičoch a všelijakých bratrancoch a sesterniciach, on sa musel uspokojiť s Maňou a Ambrózom, ako jedinými príbuznými. Všetkých ostatných suplovala stará mama. A vždy mu pripomínala, aby sa oženil so srdcu milým dievčaťom, ktorá ho bude hodná a nezabudla pripomenúť, aby sa snažil o veľkú rodinu. Dôvod už uhádol aj sám.

Spodok košíka vystlal papierom zo zošita a nazbieral do neho kuriatka. Sám sa divil, koľko veľa ich bolo. Poteší Rozetu.

V príjemnom chládku pod mohutnými bukmi a dubmi sa zem ešte vyparovala po včerajšej vlahe. Zbadal to skôr, než si sadol na cestu, aby obdivoval malebnú krásu kraja, do ktorého sa pomaly zamiloval. Zahľadel sa von z lesa, kým si otvoril zošit. Príroda z každého zorného uhla bola iná, uchvacujúca, priťahovala, zmocňovala sa ho, nútila pobudnúť.

Odtrhol si stebielko trávy, pohrával sa s ním, potom ho vložil do úst. Zošit zložil na zem a oprel lakte na kolenách a do dlaní zaprel bradu. Vdychoval čerstvú vôňu lesa, sýtejšiu, ako bola len pred pár dňami pri prechádzke s Mišom.

Odohnal myšlienky. Nechcel myslieť na nič, len ticho sedieť, relaxovať v príjemnom chládku. Lesný biely kvet skláňal hlavu pod váhou čierneho chrobáka, ktorý sa snažil udržať uprostred. Márne. Kvet sa sklonil a chrobák spadol na zem. Pozoroval ho, ako rozhadzuje nožičkami a snaží sa silou vôle otočiť z chrbta a dostať sa na nohy. Skôr, než by mu pomohol, zašuchotalo lístie pri strome. Zvláštne, že to začul. Prižmúril oči, zaostril zrak a sledoval nezreteľný pohyb pod lístím. Objavila sa veľká ulita, ktorú niesol na chrbte slimák. Vystrčenými rožkami vnímal okolie, sliedil na obe strany, kým stiahol svoje telo, aby sa vzápätí natiahol a pohol sa z miesta. Pekne, pomaly ale húževnato napredoval, nesúc svoj dom so sebou.

Tak, ako on. Presne, pomaly napreduje, len bez domu. Zvažuje každý svoj krok a dbá, aby si vydobyl priazeň a uznanie. Darí sa mu na pracovisku, získal znalosti, postupuje v hodnotovom a kariérnom rebríčku. Len v citovej oblasti postáva na jednom bode a doposiaľ sa mu nepodarilo významnejšie uspieť, lebo city hrali vždy druhoradú úlohu.

Teraz, keď pricestoval k priateľovi, dostal skvelú pracovnú ponuku od jeho svokra a zamiloval sa do jeho manželky. A môže zápoliť s prekážkami. Na jednej strane aby zamedzil svojim citom predrať sa na povrch, lebo sa postavia do cesty a môžu podryť skúsenosti, ktoré zhromažďoval a zdokonaľoval celé roky. A na druhej strane, ak by sa mu pred Šimonom nepodarilo zastrieť svoje city, všetko bude nasvedčovať tomu, že očiernil priateľa, zneužil jeho pozvanie a jeho manželku využil vo svoj prospech.

Zdvihol oči a medzi stromami z cesty hľadel na slnkom zaliatu krajinu. V očnom obzore prešiel traktor, ktorého zvuk k nemu slabo doliehal. V jeho okne zablesklo slnko, vyslalo smerom k nemu na krátky okamih žiaru, ktorá mu pripomenula žiarivú hviezdu v osobe Veroniky, očarujúcej ženy so smutnými očami. Uchvátila mu srdce, láska k nej pohlcovala myšlienky.

Náhle úvahy o nej vyvolali kopu nejasností a privádzali ho od zúfalstva k nádeji a naopak. Spomedzi konáre stromov sa predralo slnko a zasvietilo do očí. Skĺzol pohľadom na chrobáka, ktorý ešte vždy metal nožičkami. Steblom trávy mu pomohol sa obrátiť.

„Vidíš, dostal si šancu."

Spokojný s tým, čo vykonal, sledoval, ako chrobák vyliezol po steble trávy, zliezol na jeho prst. Zastavil sa tam a poštípal ho.

„Takéto uštipnutie mi môže uštedriť tunajší pobyt."

Napriek tomu silný cit, vzniknutý a vzplanutý voči žene, o ktorej pred mesiacom ani netušil, ho podnecoval k podrobným úvahám o nej. Zatvoril oči a predstavil si ju. Znovu prežíval okamih, kedy ju držal v objatí. *Zápasila so svojimi citmi.* Ťažko si bolo predstaviť, aké manželstvo žije so Šimonom, len pocítil, že ho nejakým spôsobom kryje. Všetci majú o Šimonovi totožnú mienku, a teraz si už bol istý, že Veronika sa nie náhodou spýtala hneď po príchode na svojho muža. A vylúčenie z rodinného spolku tiež nebola náhoda, ako ani to, že sa vyzvedala Laca a Petry. Robí dôležité opatrenia a *odstraňuje* svojho manžela zovšadiaľ, kde niečo môže spôsobiť. *Čo za tým väzí? Čoho sa dopúšťa Šimon, o čom nevie ani jeho svokor?* Beznádej a sklamanie jej napodiv dodávajú silu ale odrážajú sa bolesťou na jej tvári.

Pomaly vstal, roztvorený zošit, do ktorého tentoraz nič nevpísal, vložil do košíka a pustil sa dole kopcom inou cestou.

Zrazu sa objavila bystrinka. Zurčala v nej čistá, priehľadná voda, razila si cestu do údolia, smerom k jazeru. Jej koryto sa dole brehom rozširovalo, voda bola čím ďalej plytšia. V údolí plytkú vodu už značne širokej bystrinky pretínala poľná cesta. Po jej brehu bolo plno bielych žabíc – okruhliakov a obďaleč spolu zložené tri veľké kamene. Bicykel s hríbmi zatlačil do chládku a neváhajúc ani chvíľu, vyzul si botasky, sadol si na jeden z kameňov a máčajúc bosé nohy v letnej vode, dal sa do práce. Spísal si všetky myšlienky, ktoré mu cestou vírili hlavou, a ktoré by sa dali zrealizovať. Bolo toho veľa.

Keď skončil, pero vsunul do vrecka a zošit položil na kameň. Pozbieral do ruky niekoľko žabíc a hádzal ich do vody. V detských rokoch dokonale ovládal techniku, ale teraz mu žabice začali poskakovať na vodnej hladine až na tretíkrát. Skvele sa zabával. Ešte si pritom aj pohvizdoval. Už hádzal ktovie, koľký krát, keď žabice začali prilietať aj spoza jeho chrbta. Narovnal sa a od prekvapenia stŕplo telo. Neďaleko za ním, na dosah ruky stála Veronika.

„Ahoj, šampión, si šikovný," usmiala sa na neho. „Kde si sa to naučil?"

„Ahoj, Veronka, nuž aj ja som šantil za mlada, aj keď to bolo dávno," vyšiel z vody a oči sa zastavili na plných ňadrách, ktoré priťahovali pohľad. Vykúkali z čiernobielej pásikavej blúzky, ktorá bola uzlíkom zaviazaná okolo šije, aby odkrývala voľný chrbát. *Keby som mohol, hneď by som uzlík rozviazal,* prebehla mysľou bezočivá myšlienka. Potom si premeral štíhle nohy v krátkych šortkách. „Nezbadal som ťa, prišla si celkom nečujne."

„Bol si zaujatý písaním," sadla si do tieňa na trávu a pohrávala sa s drobnými kamienkami. „Čo píšeš, básne? Motivuje ťa príroda?" dobiedzala. V mysli sa vynorila navoňaná obálka s adresou Mariky Janíčkovej, ktorej mohol písať aj teraz.

„No, motivovať motivuje, ale básničku zložiť naozaj neviem," sadol si vedľa nej. „Je tu prekrásne," zahováral. Jej nemá prítomnosť za jeho chrbtom ho povzbudila a rozdúchavala malú iskierku nádeje záujmu o jeho osobu. Prišla za ním sama, bez pozvania, nezutekala, neskrývala sa a rozhodla sa prihovoriť. A to bolo dôležité zistenie.

„To je pravda, príroda je skutočne krásna v lete aj v zime. Dobre sa tu žije."

„Po dlhom období som prvýkrát odišiel z mesta na vidiek. Všetko mi pripadá ako v rozprávke a neviem sa zelene nabažiť."

„Kedy to bolo naposledy?"

„Ojoj, dávno, naozaj. Ešte v čase štúdií som chodil na letné tábory k deťom. A aj Šimon ma dvakrát pozval k nim domov, vybláznili sme sa do nemoty. Aj u nich bolo pekne, rád si na to spomínam. Ale bolo to len na krátky čas, raz na tri dni, a druhýkrát tuším na štyri," kradmo na ňu pozrel. Prekrížil vystreté nohy a telo zaprel o dlane opreté o zem. „Šimon je vlastne šťastný človek."

Neodpovedala. Chvíľu sa ešte pohrávala so žabicami, potom sťaby zlostne ich odhodila. Objala vytiahnuté kolená a povzdychla. Slzy sa tlačili do očí. *Šimon stavia svoje šťastie na nešťastí iných.* Nemal ho spomenúť.

Jej mlčanie ho utvrdilo v nedávnych úvahách. Len čo spomenul Šimona, zachmúrila sa a posmutnela. *Manžel jej spôsobuje problémy.*

„Dlho si sa túlal, zabudol si prísť aj na obed," povedala po chvíli ticha.

„Už je obed? Nesledoval som čas," odpovedal prekvapene. Z jej hlasu nevycítil smútok, ale všednosť, akoby sa prihovárala neživej bytosti.

„Už je za obedom. Zháňal ťa aj otec, niečo po tebe chcel. Uložila som Lea a prišla som ťa pohľadať," vstala a uprela na neho sivé oči. Zračil sa v nich smútok. „...aby si sa nestratil."

Kloniac hlavu pozerala na sediaceho muža, ktorý, keby videl do jej boľavej duše, pokúsil by sa vniesť do nej šťastie a radosť ako to urobil v predošlých dňoch. Tak veľmi sa jej žiadalo vykričať pred ním svoj bôľ, tak veľmi chcela, aby niekoľkými povzbudivými slovami vniesol do srdca útechu. Hravo by to zvládol. Dychtivo sliedila za jeho hlasom, ktorému rozrušená načúvala, lebo rozdával pokoj, hoci do jej citov vnášal nepokoj. Predsa nemo pozerala na vábivú tvár manželovho priateľa. Nestratila odvahu, ale hanbila sa za manžela, hanbila sa

rozpovedať o ňom pravdu jeho priateľovi, o ktorom roky tvrdil, že je jeho najlepším priateľom, až ho pred príchodom nepekne opísal.

On skúmavo pozeral do tváre, z ktorej sa zračila bolesť. Snažil sa uhádnuť dôvod, ale hruď sa zdvihla a dlhé mihalnice zmarili pohľad do jej duše, ako vtedy, keď ju držal v náručí.

„A viem zložiť básničku," objavil sa šibalský záblesk v očiach, aby ju rozveselil. „Chceš ju počuť?"

Zavlnila perami a prikývla. Erik v nej prebúdzal driemajúce city lásky, ktoré by dokázala opätovať. Bola si istá, že by bol schopný vážiť si ju ako ženu, bytosť nadovšetko ľúbeznú, preto ho obdivovala. Aj keď sa po včerajšku znepokojene zaťala, že nedovolí, aby jej povesť utrpela, pri pohľade na neho rýchlo upustila od svojich zásad.

„Keď som išiel od Veronky, štrngali mi podkovičky. Štrngali, frngali, sivé očká plakali."

„To nie je básnička, ale pesnička," neusmiala sa na jeho nápad, len pery sa zachveli a v sivých očiach sa zaleskli slzy. *Ak odídeš, naozaj budem plakať. Prečo kazíš hlúposťami krátku spoločnú chvíľu?* Zaklipkala dlhými mihalnicami, ale slzy nevedela zadržať. Kvapka bola rýchlejšia a úzkym prúžkom stiekla na tvár. Zasmrkala, rýchlo sa otočila, vysadla na bicykel a namierila domov.

Erik nepochopene pozeral za ňou. „Dievčatko moje, chcel som ťa rozosmiať a podarilo sa mi ťa rozplakať. Čo som ti spravil? Prečo utekáš?"

***

Vracajúc sa z lúky sa rozhodol, že tých pár dní, čo sa ešte zdrží na ranči do Cecíliinho návratu, nepodnikne žiadne kroky pre stretnutie s Veronikou. Nechá všetko na náhodu a hneď si spomenul na starú mamu, ktorá zvykla hovoriť, že *keď Boh chce, aj z kameňa voda vyrazí*. Nebolo mu síce jasné, ako dokáže obísť milovanú bytosť bez toho, aby ju láskavým slovom neoslovil, alebo nežným pohľadom nepohladil. Bol len presvedčený, že ak to dokáže, o to ľahšie sa mu bude odchádzať. Nemôže, nesmie ju raniť, nemôže rozrušiť jej city, vniesť do nich neistotu svojím chovaním či vnucovaním svojich pocitov.

Marcel si krátil čas čítaním novín v altánku, pokiaľ sa naobedoval. Kým ho sotva pred pár hodinami ohuroval svojím rozprávkovým bohatstvom, v dnešné popoludnie sa vytasil, že ho vezme do mesta a prejdú sa po jeho obchodoch. Chcel sa pochváliť, ako to u neho funguje. Nie hrdo, ale zase ani nie s pokorou, lež vďačne rozprával o svojich firmách a návštevami v nich vyplnil Erikove popoludnie. Nepýtal sa na jeho mienku, nebol zvedavý, čo by kde zmenil šikovný diplomat, ktorého mal pri sebe. Možno aj to bola jedna z jeho metód, ako ho prilákať na ranč. Až za šera sa zastavil pred budovou ešte neotvorenej reštaurácie.

„Som unavený," vydýchol si. Rozhodoval sa, či má význam teraz ešte vojsť do budovy, alebo ... „Zíde sa nám trochu oddychu, ideme domov," povedal nakoniec rozhodne. No skôr, než naštartoval, pozrel sa na Erika. „Mohli by ste tu aj bývať. Garáž pre dve autá je na konci dvora."

„Vždy ma niečím novým prekvapíte," uškrnul sa a poškriabal po tvári, nevediac, čo má Marcel za lubom.

Marcel ale odvrátil pohľad a radšej vyzrel oknom, aby nezbadal jeho prefíkaný úsmev. Pravdaže, získaval si ho po kúsočku, nemohol so všetkým naraz vyrukovať.

Erika po večeri pozval k sebe. Zapadajúce slnko ešte zosielalo posledné lúče na zem, keď vošli do jeho pracovne. Vyložil na stôl fľašu minerálky a obom nalial do vysokého pohára z brúseného skla. Uvelebili sa v pohodlných kreslách za neveľkým stolíkom zo skleneným povrchom a prirodzene sa rozhovorili na všednú tému týkajúcu sa pekných ulíc mesta. Postupne, akosi nebadane začali pretriasať udalosti dnešného popoludnia týkajúce sa prezretia jeho imania a vlastníctva nehnuteľností. Po jeho zhodnotení nakoniec Marcel ponúkol Erikovi vzájomnú spoluprácu a rozviedol svoju predstavu.

Erik zvraštil čelo hneď, len čo zazneli prvé vety z jeho úst. Hneď mu bol jasný dôvod a cieľ dnešného popoludnia. Marcel sa neúnavne približoval k naplneniu svojich predstáv napriek tomu, že jeho snahu Erik zavše ignoroval, zavše odmietal. Prekvapil ho odvážnym rozhovorom a znovu a znovu mu vŕtalo v hlave, ako je možné, že Marcel, tak opatrný muž, našiel odvahu na taký zvláštny rozhovor, kde na pretras prišiel jeho obchod aj rodina.

Háklivá téma mala tvoriť gro celého rozhovoru. Marcel sa na ňu pripravoval dokonale, aby obstál a nezhodil sa pred Erikom skôr, než ho získa. Priamy pohľad uprel na jeho tvár a odhodlaný presvedčiť ho o tom, že práca na ranči bude pre neho viac ako výhodná, snažil sa nič pred ním nezamlčať. Hoci s nevôľou, ale aspoň naštrbil pred ním aj nechuť, s akou sa púšťal do boja so svojím zaťom. Nakoniec po dlhom rozhovore sa poškrabkal v riedkych vlasoch a uprel prosiaci pohľad na mladého muža.

„Erik, ste jediný, s kým by som rád pracoval. Máte moju dôveru a verím, že v budúcnosti mi pomôžete viesť v poriadku to, k čomu ja už skutočne strácam vôľu.“

Uvedomoval si, že až chce mať Erika vo svojej firme, musí rýchlo konať, lebo chlapec odíde a keď nebude mať jasnú predstavu, čo ho čaká, vzdá sa práce, ktorú ani nezačal. Za jediný odmietavý dôvod považoval spoluprácu Erika so Šimonom.

Erik sa zdráhal odpovede. Celý čas hútal, akú dohru bude mať dnešné popoludnie. Marcel ho priťahoval k telu pomaly, pôsobil ako magnet, ktorý potom, keď bol celkom blízko, vystrelil svoju silu, aby pritiahol celý protipól.

„Je to na zváženie, pán Lubičan. A máte toho veľa ... veľa.“

„A ešte je tu les,“ vstal z kresla a pomalým krokom prešiel k barovej skrini. „Nie je rozľahlý, cca štyridsať hektárov,“ vybral značkový koňak a spoza skla dva kryštálové poháre, ktoré dopoly naplnil. „Ale s ťažbou nastanú problémy, lebo žijú tu dva vzácne druhy sov. Je to skalný vír ale na druhý druh si nespomeniem a sú zákonom chránené. Ich hniezdenie je spojené so záhadou,“ podal jeden pohár Erikovi a sadol si na pôvodné miesto. „Hocijaký horár by nebol dobrý. Ale kde zohnať na to človeka, to doteraz absolútne neviem.“

„Možno na neho naďabíte čírou náhodou,“ otáčal pohár v ruke a pozeral do jeho obsahu.

„To by bol zázrak, Erik, keby mi tak prišiel pod ruku ako vy,“ usmial sa horko Marcel.

„Ktovie, či nemá Šimon aj nejakého iného kamaráta?“

Marcel zagánil, ale na Erikovu poznámku nijako nereagoval. „Sľúbte mi, že sa vrátite,“ prosiac ho o pomoc podvihol pohár. „Pripijeme si na to.“

„Hm, vopred na medvedí kožuch?“ odvetil váhavo. „Pán Lubičan, vy my sľúbte, že už o tejto veci nebudete hovoriť, pokiaľ som tu.“

„Sľúbiť môžem...“ potiahol kútiky úst na jednu stranu. „Ale či sľub dodržím... no, na zdravie, synak, ešte sme si doteraz spoločne ani neštrngli, a už obúvate zajačie topánky.“

Erik pri tejto výnimočnej situácii uvažoval, ako by plynul jeho život, keby mal otca. Aj on by mu podal pohár ostrého nápoja pri výnimočnej situácii a pritiahol by stoličku bližšie k nemu, aby sa mohli nerušene porozprávať? Alebo by ho rozmaznával ako Šimona jeho otec? Bol by k nemu zhovievavý, alebo tvrdý? Naučil by ho kráčať životom, alebo opitý by ho bíjaval, ako bíjaval otec deti v susedstve, ktorí bývali onoho času na kolónii? Zahĺbený do svojich úvah si vôbec neuvedomil, že ho pozorne sleduje pár zvedavých očí, snažiac sa uhádnuť, čo sa práve odohráva v jeho mysli či duši.

Marcel znepokojene vnímal tvár mladého muža. Všímal si myknutie lícnym svalom, klipnutie jedným okom, vytiahnuté obočie a nakoniec zúžený pohľad. Bol ustarostený, či mu on niečo nespôsobil, že udrel na jeho myseľ tak odvážne a rýchlo.

„Nad čím rozmýšľate?“ spýtal sa tíško, keď sa z Erikovej hrude vydral hlasný povzdych.

Ako úder blesku zapôsobili jeho slová v tichu, ktoré sa rozhostilo pred chvíľou, po ladnom štrngnutí kryštálových pohárov a odpití prvého hltu ostrého alkoholu. Erik mykol hlavou a s čistým, jasným a úprimným pohľadom pozrel na Marcela.

„Pán Lubičan, viete, že som vyrastal bez otca. Rozmýšľal som nad tým, aký by bol, alebo mohol byť. Neviem si jeho obraz vytvoriť, ani vysnívať. Ale odvtedy, ako vás poznám, uvažujem už nie prvýkrát, že keby som si mohol vybrať otca, vybral by som si za otca vás.“

Marcelovi sa zachvela ruka. Pohár z nej skoro vypadol. Ušla sa mu pocta od cudzieho muža, akej sa mu od zaťa nikdy nedostalo. Tíško vyslovené slová by ho inokedy nútili pouvažovať, ale teraz nedokázal nič okrem hlasného prehltnutia do suchého hrdla. Vrazil do seba obsah pohára, alkohol rozdráždil hrdlo a zakašľal. Erikov vytrvalý, úprimný pohľad stál viac, ako všetko jeho bohatstvo.

„Ďakujem, Erik,“ zasekol sa mu hlas. Pohár zložil hlasným úderom na sklenený povrch neveľkého stola. V očiach sa od dojatia zaleskli slzy. „Je to veľká pocta, ktorú si od teba vysoko vážim. Hocikomu sa takého uznania nedostáva, a slovami sa nehazarduje. Rád by som ťa nielen nazval synom, ale ťa za syna aj mal,“ vstal z kresla a zápästím si utrel z tváre slzy.

Kým prešiel k Erikovmu kreslu, aj on povstal a dvaja statní muži sa ocitli zoči-voči. Nestalo sa to prvýkrát. Predsa obaja cítili, že momentálna situácia je výnimočná. Ten starší, rokmi, praxou a životom skúsený, slzil. Skláňal sa pred múdrosťou a citlivosťou toho mladšieho. Jeho stará mať dokázala to, čo nedokážu mnohí otcovia – zvládnuť výchovu cudzieho dieťaťa ako svojho syna tak, aby si ctil a vážil toho druhého. Dokázala vychovať úprimného človeka bez náznaku závisti, bez štipky hrdosti.

Erik držal v ruke nedopitý pohár, pozeral do slzami zmáčanej Marcelovej tváre. On mu silno zovrel obe ramená.

„Neviem, čo by teraz povedala tvoja stará mať, ktorej slová tak často a rád cituješ, ale keby ťa počula, bola by veľmi rada. Cením si tvoju úprimnosť, synak,“ hlasno prehltol. Na tvári sa odrážalo hlboké dojatie. „Aj ja budem úprimný. Pričiň sa o to, aby sa tak stalo, je to na tebe. Moja náruč je otvorená, ale za dcéru nemôžem rozprávať. Moje srdce si už získal.“

Stisol mu ramená a v izbe sa rozhostilo ticho.

Erikovi sa ťažko predierali slová do mozgu. V tajomnom tichu zrazu začul len Marcelove kroky, ktorý rýchlo vyšiel z miestnosti, kým on ostal stáť ako soľný stĺp. Doteraz žiadneho dospelého človeka nevidel plakať. Keď sa v detských rokoch porezal, alebo zodrel kolená, stará mama mu vravela, že veľké deti neplačú. Vtedy chcel byť veľký – neplakal. Keď dospieval, a ranili ho cudzie deti, uspokojovala ho hladkajúc sklonenú hlavu na jej hrudi, aby si uľavil plačom, vraj to pomôže. Pomohlo. A teraz? Marcel prečo plakal? Rád by poznal, čo sa v ňom odohrávalo. Nepočítal s tým, že v zraniteľnom otcovom srdci spôsobí tak hlbokú jazvu. Nepočítal ani s takými odvážnymi slovami, ktoré Marcel vyslovil. V hrdle navretá hrča mu nedovolila prehltnúť zvyšok alkoholu. Prežíval jedinečnú chvíľu svojho života. Mal dojem, že sa za veľkej búrky nepripravený dostal do mohutného víru zúrivého potoka, z ktorého nevie vyplávať ale uprostred ktorého nachádza najúžasnejší objav svojho života – Veronku. Až by táto chvíľa nenastala, vysníval by si ju a odniesol vo svojich spomienkach so sebou, aby ho hriala vysnívaná láska, ktorá sa mu z jej strany zatiaľ nevracala. Ako sa aj mohla? Je možné zamilovať sa za takej veľkej búrky? Je možné vyslobodiť ju z búrlivých vôd zúrivého potoka? Otec práve povedal, že áno.

Na ramenách ešte cítil stisk jeho mocných rúk.

Odpovedal mu úprimne, o tom o čom premýšľal, čo cítil. Marcel ho pochopil alebo zle, alebo ... *ako?* Práve teraz mu ani na um nezišlo vnucovať sa mu do rodiny ako zať. Vyjadril jasnými slovami svoje myšlienky, ktorým dal aj jasný podtext, a po tom, čo v ňom vyvolali taký zvláštny účinok, stotožnil sa s nimi.

Tackavo o chvíľu vyšiel z budovy po tom, čo po vypití tvrdého alkoholu jemne zložil dopitý pohár. Jeho tackavú chôdzu ale nespôsobil alkohol, lež na povrch sa predierajúce city, ktoré už nemohol v sebe udusiť. V tej chvíli si prial, aby Veronka precítila aspoň zlomok z jeho veľkej lásky, ktorej náhle vzplanutie si nedokázal ani sám sebe vysvetliť.

Nedbalo prechádzal dvorom do svojej izby. Z Veronkinej izby prenikali ladné zvuky čarovnej melódie vyludzované na klávesoch klavíru. Chvíľu postál a započúval sa do nich, potom namieril do altánku. So zrakom upretým na rozsvietené okno jej izby sníval sen o doteraz nevyplnenej láske.

O chvíľu hudba dohrala a za oknom zhaslo svetlo. Podobne zhasínala nádej v jeho citoch voči nej. Navzdory všetkým udalostiam stála pred ním nezdolateľná prekážka, ktorú bez pričinenia Veronky alebo Šimona zdolať nedokázal. Privrel oči pred obrazom ich troch, ako milostného trojuholníka, ktorý sa mu zjavil pred očami, ale v tejže chvíli v ňom budil odpor. Aby ho odohnal, zrakom zablúdil do rozsvieteného okna Marcelovej pracovne a spomenul si na jeho odvážne slová. Marcel nimi nezodpovedal na stokrát kladenú otázku, ale ešte viac vybičoval jeho city a nič netušiac ho postavil pred novú dilemu. *Ktorú predstavu viac vypĺňam Marcelovi, ako pracovník jeho firmy, alebo ako zať? Potrebuje moje vedomosti vo svojej firme, alebo je to len finta, aby mi ponúkol ruku svojej vydatej dcéry? Tak či tak, ostať tu nebude jednoduché.*

Pozeral na hviezdami posypané nebo. Žiarivo sa trblietali ako jas vo Veronkiných očiach, keď sa rozosmiala. *Ach, Veronka... Veronka... Si žena, po akej som vždy túžil. Zniesol by som všetky hviezdy z neba, keby som videl šťastný úsmev na tvojich perách a žiarivý pohľad tvojich očí. ...len keby tvoj pohľad patril mne...*

***

U Lubičanov na ranči plynul čas naozaj zvláštne. Ubiehal rýchlo, ale bol natoľko naplnený udalosťami, že v ňom skoro neostával priestor na to, čo si ráno zaumienil. Všimol si toho hneď, hoci jeho priateľ sa vôbec vykašlal na spoločný program. Zdalo sa mu, akoby ho pozval len preto, že ho mieni vystaviť na obdiv, alebo len z pasie. Kým od začiatku bol vďačný Mišovi, že vďaka nemu čas rýchlejšie plynul, odvtedy čo spoznal Marcela, múdreho a skúsenosťami vycibreného človeka, pristihol sa, že sa sám snažil vymyslieť vhodnú zámienku pre stretnutie a rozhovor s ním, ktorý nebol mrhaním času.

Zaslepený Veronkinou príťažlivosťou od prvého okamihu, ako ju Šimon predstavil na obrazovke, si z hodiny na hodinu bol istejší, že kvôli tejto dokonalej žene bol by schopný porušiť všetky mravné a slušné zásady. Pri prvom podaní ruky hneď postrehol na sebe zreteľné vzrušenie nielen z telesnej príťažlivosti, no hlavne zo skúmaného žiaľu v jej očiach, ktoré sa snažila zastrieť úsmevom. Podľa toho, čo zistil a k čomu sám dospel, s manželom žila komplikovaný a veľmi zvláštny život.

Rozeta prestrela raňajky v altánku, kde sa znovu dostával do chúlostivej situácie. Pri spoločnom stole s Marcelom a jeho dcérou i vnukom, bol šokovaný i vzrušený od náhodných očných kontaktov s Veronikou, od ktorých sa nekontrolovateľne rozbúšilo srdce a keď sa náhodou dotkli ich ruky, trplo celé telo.

Leo si priniesol maňušku, ktorou do neho hravo dobiedzal. Napriek tomu, že ho mať krotila, hlasno vykrikoval *E-ik, pot*, *pot...* a telom ho prechádzalo teplo, keď jeho malú rúčku držal do svojej veľkej dlani.

Nika zatiaľ ovládala svoje pocity, tlmila radosť, ale keď bola svedkom neviazanej spoločnej hry, najradšej by sa rozplakala. Totiž Leo nebol ochotný sa vzdať Erikovej spoločnosti ani po raňajkách. Celé dopoludnie sa hrali spolu, bicyklovali sa spolu aj s Doktorom a pozreli zajačiky aj húsky a Erik sa ani nenazdal, ako prebehol čas a znovu sa mali spolu stretnúť pri obede.

V ten deň ani Nika ani Marcel z ranča neodišli. Kým sa Erik s Leom zabával, utiahli sa do Marcelovej pracovne a riešili otázky týkajúce sa rodinného podnikania. Otázok na prebratie bolo veľa, a hlavne súvisiacich s okolnosťami v pekárni, o ktorých Nika ešte vždy mlčala a Marcel krútil hlavou.

„Môj zať je vagabund, dcéra moja, nepostrehla si to ešte? Z práce si robí dobrý deň a začínam mať toho dosť. Až sa dozviem, čo má aj teraz za lubom, keď sa vráti, prisámbohu ho udám na súd," zadúšal sa ostro. „Len blázon si dovolí skákať po hlave. Už len ukázať na neho prstom, všakáno!" pichol si ukazovákom do hrude. Už sa niekoľkokrát prešiel veľkými krokmi po miestnosti ako vždy, keď ho niečo nahnevalo alebo vydráždilo. „Mám toho naozaj dosť!" pichol ostrým pohľadom do Nikinej tváre, natiahol si palcami obe praky a otočil sa jej chrbtom, aby vyzrel oknom.

Otcovým hnevom vykoľajená mladá žena sa nevedela rozhodnúť, či nastala tá pravá chvíľa, aby mu konečne povedala pravdu. Z pocitu úzkosti vznikal strach. Rozpoltená zvažovala, ako sa má zachovať a začala krúžiť okrúhlymi náušnicami v ušniciach, aby vyhútala nejaké rozumné riešenie, prípadne uspokojivú odpoveď.

V duchu už súhlasila s otcovým rozhodnutím a vsadila všetko na jednu kartu. Nech ho udá, nech ho policajti hľadajú, nemusí čakať, pokiaľ sa vráti. Bolo jej to tak jedno. Šimon zastupoval aj jej záujmy vo firme, ktorá pomaly krachovala a bez otcových peňazí sa aj tak nad vodou nemohla udržať. Nadýchla sa, aby sa odhodlala na vyrieknutie krutej pravdy. Pomyslela pri tom na neľahké minúty, ktoré ju čakali, a uvedomila si, ako veľmi túži odbremeniť svoje srdce a konečne sa podeliť so svojimi starosťami, hoci dobrovoľne by ich nikdy nepriznala.

„Poďme obedovať," zjemnel Marcelov pohľad, keď ho odtrhol od okna a pritočil sa k dcére. „Erik s Leom sa už vrátili," povedal pokojným hlasom a nečakal, kým Nika vstane, či niečo odpovie, prešiel popred ňou a o chvíľku začula len jeho rýchle kroky a dupot po schodoch.

V rozpakoch pozrela na roztvorené dvere. Zvedavosť ju hnala k oknu, aby sa presvedčila o dôvode, ktoré zmenili hnev na jemnosť a tlmila prevládajúce napätie, ktoré ju ešte vždy držalo pred možným rozhovorom. A stála pred oknom dovtedy, kým sa búrlivý tlkot srdca pri pohľade na dvor pomaly utíšil.

Leo vykladal a vykladal. Doliehal k nej synov džavot, ktorý Erik so záujmom počúval. Na každé jedno slovo prikývol, po každej vete ho pohladil na tvári.

Nika vzrušená objala ramená, stiahla plecia ako sa len dalo, nevedela ináč zakryť radosť na rozžiarený pohľad svojho syna. Erik sa oprel o zábradlie altánku, keď k nim došiel Marcel a Leo mu vzrušene niečo ukazoval. Udivene zistila, koľko nových slov sa dopoludnia naučil. *Alebo ich už vedel?*

Marcel vzal vnuka na ramená, vybozkával ho a vyobjímal, než sa pýtal na zem a natešený pobehol k andulkám. Erik z neho nespustil oči ani po tom, ako si s Marcelom sadli do altánku. Marcel nastavil tvár slnku, ktoré ešte nestihlo zájsť za striešku a prenikalo na lavicu. Privrel oči a pomyslel si, či sa Erik priskoro nezžil s úlohou, ktorej možnosť mu večer naštrbil. Vynaliezavý sa najskôr sa snaží získať syna a až tak matku.

V úvahách ho prerušila Nika.

Tiež vyšla na dvor, pristavila sa pri nich, opierajúc lakeť o zábradlie.

„Leo je nevyčerpateľný ale dokáže vyčerpať dospelého," priateľsky pozrela do Erikových bezvýrazných očí. Ale ten len skrivil ústa a privrel oči na znak súhlasu. Hnevala sa na seba, že očakávala viac, ale Leo bol vzápätí pri nej a ťahal ju ku klietke, niečo horlivo vysvetľujúc.

Marcel prižmúril znovu pootvorené oko po tom, ako kradmo pozrel na svoju dcéru a Erika. Nika odišla s Leom. Erik náhle vstal a odišiel do svojej izby.

Marcel povzdychol. Erik zatiaľ ako slobodný síce mohol zvádzať Niku, ale Marcel sa už utvrdil v jeho charaktere a hocikto by ho nepresvedčil, že je v láske kolísavý či prelietavý a jeho dcéru zvádza len zo zábavy alebo len preto, aby zlostil priateľa. Snažil sa zahnať myšlienky o vzťahu dvoch mladých ľudí, ktorý mu nedal pokoja odvtedy, ako vyzrel z okna.

O chvíľu Rozeta priniesla obed a pred Erikovým oknom hlasno na neho zakričala.

Už jedli, keď sa vrátil. Priniesol zošit so svojimi úvahami, náčrtmi a poznámkami a zložil ho vedľa seba na lavičku. Spolu s jeho príchodom ovanula obedujúcich jeho zvodná, pre

Veroniku neodolateľná vôňa. Vlasy mal ešte vlhké. Do prázdna hľadiac zaželal dobrú chuť a bez slova sa pustil do jedla. Zdalo sa, že si nemajú čo povedať, hoci občas zacítil na sebe Veronikin či Marcelov pohľad. Rozhovor sa živo rozprúdil, keď o chvíľu došiel Mišo a pokračoval aj za obedom.

Erik neodchádzal. Kým Mišo s gazdom prebrali potrebné udalosti a práce nasledujúcich dní, otvoril zošit a zapodieval sa čítaním, či opravovaním bodiek, čiarok si slov, teda robil úplné zbytočnosti, aby budil dojem, že niečo robí.

Pritom kradmo sledoval Veroniku. Rozpustené vlasy jej spadli do tváre, keď sa zohla k Leovi, ktorý jej prinášal kamienky. Pokožka na hrudi sa napínala a srdce búšilo sťa bubon, keď sa mu naskytol pohľad do výstrihu, odkrývajúci jej plné ňadrá. Potom sa uprene zahľadeli na seba, potom, aby kryli rozpaky, obaja na Lea. Pôsobila na neho láskavo, ostýchavosť prešla do očakávania jeho hrejivých slov, ktorých sa jej od neho doteraz vždy bohato dostávalo. Len teraz to bolo iné. Uvedomoval si Marcelovu prítomnosť a okamžite vycítil, že otec bude zvedavo číhať na naplnenie svojej ponuky, pričom sa teraz dokázal len nezmyselne správať.

Marcel nepotreboval počuť veľké slová. Jasne rozoznal aj bez slov Erikovu ambicióznosť a náročné ovládanie svojich pudov v blízkosti jeho dcéry, ktorá jeho náklonnosť nielenže s radosťou prijíma, ale priam očakáva.

Nebadane sa utvrdil v tom, čo mu spôsobovalo radosť od samého začiatku. Vznikol citový vzťah medzi Nikou a Erikom. Tri dni, z ktorých denne niekoľko minút spolu strávili, vniesli do života jeho dcéry zmenu. Spôsobili šťastie, potešenie a uvoľnenosť v správaní, ktoré doteraz skrývala za závoj tajomna, hryzúc si pery sa usmievala ale oči boli užialené a obyčajne plné bolesti z bezútešnej situácie manželského života. Nikdy sa nesťažovala, pracovala s obrovským vypätím, vkladala do rodinných obchodov celú dušu a zakrývala Šimonove nedostatky. Ani on, ani Cecília sa doteraz nedozvedeli, aké ťažkosti majú v manželstve a čo je príčinou krízy, ktorá sa akosi pomaly prediera na povrch a ktorú sa Nika všemožne snaží ututlať. Cecília si skôr všimla oddelenú spálňu, ale bolo tu dieťa, na ktoré sa Nika vyhovorila.

A teraz sa otcovské srdce rozplývalo šťastím a spokojnosťou pri pohľade na Niku a zvodného Erika. Ich vzájomná možná láska bola síce nebezpečná a hneď sa zarmútil, keď pomyslel na zaťa. Hrozili nezhody, ktoré by mohli vzísť, ak by Niku s Erikom hoci aj pri hre s dieťaťom nalapal jej manžel. Ani myšlienkami nerozvíjal prípadnú, čo aj náhodnú možnosť a jeho dôsledok. Napriek tomu im fandil a vyzradil svoje predstavy pred Erikom. Prirovnával ho k sebe. Neoblomný, húževnatý v práci a rozumný mladý muž. Ich vzájomné teplé pohľady, akými v nečakaných okamihoch na seba pozreli, oboch privádzali do pokušenia a jednoznačne prebúdzali náznak úspechu ba dávali najavo nevšednú lásku na prvý pohľad.

***

Keď unaveného syna za obedom Nika uložila spať, vyšla k Erikovi do altánku, ktorý čítal akúsi knihu z Marcelovej knižnice.

„Idem si zajazdiť, nepridáš sa?“

„A kto nám osedlá kone?“

„Mišo.“

V momente zatvoril knihu, a pokiaľ sa prezliekol, Veronika vychádzala s Kráskou zo stajne a za ňou viedol už osedlaného Netvora Mišo. Počiatočné obavy z toho, že ho Netvor zhodí pominuli v okamihu, ako naňho vysadol. Bol pokojný, strpel ho v sedle a mohol sa pustiť do dobrodružstva.

Pred krátkou chvíľou by mu ani na um neprišlo, že včerajšia predstava sa tak rýchlo vyplní a Veroniku uzrie v sedle na krásnych lúkach lubičanského majetku. Išla pred ním a jazdila

naozaj dobre. Kráska ju poslúchala pri každom stisnutí kolenom či potiahnutí opraty. A Erik si na nej tentoraz poriadne zgustol pohľadom. Vysledoval každučký pohyb od usádzania do sedla, v sedle, každú mimiku tváre, keď sa na neho pozrela. Chcel si ju zapamätať a vziať so sebou jej zvodnosť, čaro a okúzľujúci dynamizmus mladosti. Veronika udávala smer. Poľnou cestou sa dostali na lúky, odtiaľ k jazeru. Obišli ho klusom, vracali sa, až nakoniec sa zastavili a zosadli pri plytkej vode, neďaleko troch kameňov, kde Erik predchádzajúci deň sedel. Napojili kone a opraty zakvačili na konár mohutnej vŕby na brehu potoka.

Erik prešiel zo slnka do tieňa a sadol si na jemnú trávu. Vytiahol kolená a oprel sa o ne lakťom.

„Kde si sa naučil jazdiť?“ Vyberala z kapsy zo sedla fľašu vína a plastové poháre z mikroténového vrecka.

„V Mníchove. Mal som priateľku, ktorej brat mal tiež kone a často sme k nim chodievali.“

„A ... už nemáš ... tú priateľku?“ ženská zvedavosť ju nútila na otázku. Rozochvela sa pri odpovedi, ktorá spôsobila v nej čosi ako závisť, ba kdesi vo vnútri ju aj trošku vystrašila.

„Nie, už nemám, trvalo to krátko,“ odpovedal, aby si priklonil šťastie na svoju stranu a bola to nakoniec aj pravda.

„Ale jazde prospelo,“ neodpustila si poznámku. „Za hocijakú krátku dobu sa nenaučíš dobre jazdiť.“

„Aspoň na to bola dobrá tá známosť,“ postrehol fintu, ktorou sa chcela dozvedieť o jeho vzťahu s onou priateľkou, o existencii ktorej nemusel vôbec vyklebetiť. „V živote by mi nenapadlo, aby som sám z vlastnej iniciatívy chodil na hodinu jazdectva.“

„Priniesla som víno,“ nadvihla fľašu a nechcela ďalej počuť, čo si o tom myslí.

„Oslavujeme niečo? Nebodaj tvoje narodeniny?“

„Ešte nie,“ pobavene si sadla vedľa neho do mäkkej trávy. „Moje narodeniny nebudeme predsa oslavovať takto.“

„Ako takto? Myslíš vo dvojici?“ zvedavo uprel na ňu pohľad. „Iste, tvoje narodeniny budú grandiózne, s veľkým počtom ľudí, s patričným prepychom,“ povedal výsmešne, mykol plecom a sklopil zrak.

Priateľov, známych a rozvetvenú rodinu má nielen na ranči ale zrejme široko ďaleko.

„...veď sa patrí pripomenúť a osláviť narodeniny bohatej dedičky,“ dobiedzal ďalej.

Nie je na svete sama ako on. Nervózne odtrhol za hrsť trávy, ktorú vzápätí roztrúsil vo vzduchu. „Ja mám radšej skromnosť na rodinných oslavách.“ Pomyslel pritom na to, ako vďačne by s ňou oslavoval takto vo dvojici, hoci aj tu, na lúke, ale s tým rozdielom, že fľašu by vyťahoval zo sedla sám.

Veroniku popudili jeho slová. Od zlosti alabastrová tvár zrumenela, pery sa zachveli.

„Ja som nepovedala, aké to bude. Ešte neviem,“ nahnevala sa na neho, prečo rieši problémy, ktoré nenastali a zabolelo ju, že ju ranil. Chcela oponovať, no možno by to nemalo zmysel, radšej naprázdno prehltla, ako zvykla prehĺtať dráždivé odpovede svojho manžela. V prvom momente jej napadlo, že sú všetci muži rovnakí, ale zároveň si spomenula na otca, ktorý by v tom prípade bol výnimkou. Nesedelo jej, že Erik by bol z podobného cesta ako Šimon a ľahostajne ju ranil na boľavom mieste. „Chcela som si s tebou pripiť na naše potykanie,“ odpovedala tíško po chvíli, keď sa jej boľavá duša ako-tak uspokojila. Nerozhodne držala ešte vždy fľašu aj poháre. „Ale keď nechceš, môžem všetko odložiť.“

„Prepáč,“ pozrel sa prižmúrenými očami na jej zachmúrenú tvár, z ktorej sa zračila bolesť. Nad nosom sa znovu zjavili dve zvislé vrásky. Hútal, koľkokrát sa dostala do podobnej situácie, kedy mala právo rozhorčene vykričať svoj nesúhlas, no namiesto toho sa stiahla do svojej ulity a prehltla horký žiaľ. „Nechcel som ťa uraziť, nechal som sa uniesť, nikdy sa mi to ešte nestalo,“ láskavo sa jej zahľadel do sivomodrých očí, prekvapených ospravedlnením. „Nalejem, podrž poháre, dobre si to vymyslela,“ vzal od nej fľašu a druhou rukou pevnejšie stisol zápästie. „A nemosúr sa, prosím,“ povedal úprimne. „Ospravedlňujem sa.“

Zavlnila perami. Povzdychla. „Prepáčené," riekla tíško a podržala poháre. Jednu ruku jej ešte vždy držal za zápästie. Úžasne sa dokázal vymotať z každej situácie a prispôsobiť sa každej veci. Od Šimona sa ospravedlnenia za celé tie roky nikdy nedočkala, nech by jej hocijako ublížil.

Poháre dopoly naplnil zlatistým, voňavým mokom. Potom, čo fľašu oprel o konár, si jeden vzal. Pri pohľade do jej očí, z ktorých pred chvíľočkou právom čítal vzdor a hnev, ktorý sa v nich zjavil vďaka nemu, uvidel teraz nehu a bdelosť. V duchu si sľuboval, že nikdy viac jej neublíži, nikdy viac nemôže vykričať, čo ho dusí a čo ju môže raniť. Zvedavo čakal, či zistí, že jej ešte vždy drží zápästie. „Načo si pripijeme?"

Napriek urážlivým slovám, ktoré mu náhle vyleteli z úst, si odrazu želala, aby povedal nejaké krásne slová, ktoré sa týkajú ich dvoch. Uvedomila si, že ju drží za zápästie, ale chcela predĺžiť ten dotyk na čo najdlhší. A chcela, aby niečo pre neho aj znamenal. Len nemala odvahu povedať mu pravdu. A v jej vnútri to spôsobovalo zmätok. „Povedz prípitok."

„Pripíjam na najkrajšiu ženu, akú som kedy stretol," povedal vážne a neodtrhol zrak od sivých očí.

Počúvala, ako slovami raní jej boľavú dušu. Či nevycítil, čo sa v nej odohráva? Zopnutí tuhým stiskom rúk, zahľadení do vzájomného pohľadu sa jej chcelo zaplakať. Lesk jeho očí bol úžasne blízko a na tvári cítila jeho dych. „Pripíjam na najzvodnejšieho muža, akého som kedy stretla," strácala sa v jase svetlomodrých očí a mala sto chutí kričať, čo s nimi robí, prečo nimi berie jej pokoj, prečo ju uchvacujú, no zároveň vymanila zápästie z jeho dlane a mocne mu zovrela ruku. Takto pripútaní silným držaním rúk si hľadeli do očí, pričom ju dlane pálili a cítila, že objem jej srdca sa rozrastá natoľko, že sa sotva zmestí do hrude. „... a ktorý je súčasne aj najväčším klamárom," dodala.

„Naozaj si to myslíš?" chrapľavosť hlasu prezrádzala napätie. Tuho spojená ruka dávala nádej a súčasne zmätenosť. Zaostril pohľad a bol presvedčený, že v tejto chvíli by Veronika súhlasila so všetkým, o čo by ju prosil. Tlkot svojho srdca cítil až kdesi v hrdle a dych sa prehlboval. Zmocňovala sa ho túžba, ktorú musel utlmiť a ... nakoniec zastaviť.

„Uhm." Nahodila bezvýrazný výzor tváre, nanútila odrazu dobrú náladu, za ktorý skrývala skutočné city. Láskavý pohľad sa zmenil sa blčiace šibalstvo.

„Ale tuším bez toho dodatku," vynucoval si, akoby mu na tom veľmi záležalo. Skúmal jej tvár, ale oči neprezradili nič akoby sa zatvorila kniha, z ktorej vedel čítať.

„Uhm," priložila pohár k ústam.

„Naozaj?" zadržal jej ruku.

„Naozaj, bez toho dodatku, vážne."

Pustil jej ruku a vypil víno na ex. Aj Nika ho vypila a zložili poháre.

„Chutné a skoro ako chladené," povedal bezvýrazne a jemne ju objal na pleciach. Nečakane si ju privinul a pobozkal. Nedokázal si odoprieť všetko, lebo cítil, že konať musí, očakáva to od neho. Vdychoval vôňu jej tela, vlasov. Nežne, maznavo a dlho vychutnával jej pery, ktoré sa poddávali ako sám chcel. Nepohladil ju, lebo druhou rukou mocne držal hrsť neodtrhnutej trávy, aby sa jej ani len nedotkol. Neovládol by sa. Zato Nika ovinula ruku okolo šije a pohládzala ho jemným dráždením.

Zazvonil mu mobil. „Prepáč," povedal, a zahundral niečo o tom, kto ho práve teraz otravuje.

Vybral mobil, mrkol na displej, zapol reproduktor a až tak si ho priložil k uchu.

„Ahoj, Šimon. Načase, že si zavolal."

Veronika sa strhla a chcela sa vymaniť z jeho objatia, ale si ju ešte tuhšie privinul. Keď sa nechcela prezradiť, radšej čušala.

„Ahoj, Erik. Tak som docestoval, sľúbil som ti, že zavolám.

Aj podľa hlasu a prvých slov zistil, že je pripitý. „Kde si?"

„O tom potom, tebe je to jedno. Mám sa dobre. A ty?"

„Som vonku, na lúke, pri potoku ..."

„Kosíš vari s paholkom?“ vysmieval sa.

„Nie, Mišo mal prácu, robí niečo v dielni.“

„Takže si ešte u nás...“

„Už nie dlho, zajtra alebo pozajtra cestujem späť, vraciam sa do Mníchova. Chcem sa ti poďakovať za pozvanie.“

„*Pch, to je okej, neďakuj. Je ti tam vonku dobre, zvykol si si, až ti závidím...“* začkalo sa mu.

„Vari robotu? Je tam makačka, Šimi, môžeš sa presvedčiť, príď so mnou a uvidíš.“

„Nie je to zlý nápad, stratiť sa pred svetom a robiť si čo chceš... hm, tebe sa žije, spoznávaš svet a nové baby a predstieraš, že pracuješ... hm... zavolám ti o pár dní a aj napíšem, keď budeš v Mníchove, tak ahoj.“

„Ahoj, Šimi, drž sa.“

Veronika si vypočula celý rozhovor. Odložil mobil do vrecka a venoval jej zvedavý pohľad. Plakala bezhlasným plačom, ani si toho nevšimol. Bolo mu nanič. Nevedel sa rozhodnúť či ju povzbudiť, či utešiť, len v srdci pocítil bôľ, podobný tomu jej. Pohladkal ju na pleci, privinul do náručia. Ľahol si do trávy. Rameno položil pod hlavu a Veroniku jemne hladkajúc stiahol za sebou, aby si ju nežne privinul. Položila si hlavu na jeho plece. Jeho ruka sa stratila v bujných vlasoch, potom skĺzla na šiju. Pod prstami cez tepnu cítil tlkot jej srdca a na ramene občasné myknutie tela od plaču. Neutešoval ju. Nevedel ako, nevedel prečo.

Priateľove správanie bolo zarážajúce. Udalosti na ranči alebo v rodinnom podniku ho vôbec nezaujímali. Šimon žil v úplne inom svete. Žil snivý život boháča s kapsou plnou peňazí ale bez práce, bez zodpovednosti a bez povinností. Stratil všetku úctu k rodine, k priateľom. Pritom si myslel, že je nenahraditeľný. Zakolísal. Nevidel problémy okolo seba a vari pre svoju krátkozrakosť opustil rodinu. Opustil ju? Jeho ženu drží v náručí ale ona si ide oči vyplakať. Za ním, či kvôli nemu? ...a prácou sa ide pretrhnúť. Prečo to robí?

Veronika bola v koncoch. Najradšej by bola zarevala, nie prehĺtala plač, ktorý ju dusil. Šimon sa nerozmyslene zhodil pred priateľom. Mohlo jej to byť jedno, aj to, čo si Erik o jej mužovi pomyslí, predsa sa strachovala. Hanbila sa za neho, hanbila sa preto, že sa vydala za bezcharakterného muža, akým je Šimon. Erik radšej nič nepovie, možno zo slušnosti, aby neohovoril priateľa, alebo neublížil jej? Hlavu mala položenú na jeho ramene a cítila jemné pohladenie vo vlasoch jeho prstami. *Prečo si ma neprivinie? Prečo ma nebozká? Prečo nepovie, chcem ťa?* Choval sa veľmi sebavedome až odvážne a teraz stratil odvahu?

Nika nevidela jeho zatínajúce päste a nemala ani poňatia o tom, ako sa premáha a silou vôle sa bráni voči tomu, čo by najradšej chcela. Dnes by už mohla, už uplynuli dva dni ... hanbila sa sama pred sebou za myšlienky, ktoré jednostaj krúžili okolo neho. So Šimonom sa nemohol ani porovnať. Chce mať čisté svedomie a nezvábiť priateľovu ženu. Ešte aj teraz berie ohľad na Šimona, kým on...? Keby vedel, že Šimon sa k nej už nikdy nevráti, lebo ho vyhodila, ktovie, akú zmes myšlienok a pocitov by v ňom vyvolala? *Prečo nie som schopná mu to povedať?*

Dlho ležali nepohnute v tráve. Obaja sa zaoberali svoji myšlienkami ale hoci nahlas neprehovorili, obaja cítili, že kvôli tomu druhému by dokázali urobiť v živote rozhodný krok.

Keď nakoniec zastali pri koňoch, aby ich odviazali, Erik nežne pozrel do Veronkiných sivých očí. „Máte so Šimonom nejaké problémy?“

„Vyriešia sa,“ povedala nie veľmi presvedčivo a vysadla na Krásku. „Snáď.“ Odcválala.

***

Nika sa rozrušila kvôli maminmu telefonátu, keď sa po večeri vracali s Leom do izby. Mama totiž s potešením oznamovala, že sa zajtra vracia domov. Inokedy by od radosti brala schody po dvoch, no teraz sa zarmútila a v tejže chvíli sa oči naplnili slzami. Erik odíde. A s ním odíde aj tá troška šťastia, ktorého sa jej dostalo od neho za tých pár dní a niekoľkých spolu strávených teplých minútach. Vniesol do jej života radosť, uspokojenie a dokázal, že život pri milovanom manželovi môže plynúť aj inak, ako plynul jej. Vo svojich predstavách sa utápala

v jase jasnomodrých očí, na ktoré nešlo zabudnúť a predstavila si už niekoľkokrát v jeho lone svojho syna, ktorého za pár dní pobozkal viackrát, ako jeho otec od narodenia. Erik nešetril poskytovaním radosti a ponukou láskavosti, dal spoznať pocit z krásneho života a postaral sa o ich potešenie. Snáď našiel v tom pocite aj svoje vlastné šťastie, snáď poskytnúť krásu bolo zmyslom jeho konania, snáď je stvorený na lásku... mal obrovské srdce, do ktorého pojal ju aj Lea, ale pred ich príchodom sa votrel do Mišovho vedomia ako dokonalosť sama. O Rozete ani nehovoriac. A jej otec? Dôverne mu tykal ako Šimonovi, ale očividne vládla medzi nimi súhra myšlienok, nie tak, ako so Šimonom. Napriek tykaniu mu nielen Erik preukazoval úctu, ale úcta bola medzi nimi vzájomná a otca si očividne získal.

Ukladala Lea na spánok, pobozkala ho na čelo a pohladila jeho kučeravé vlásky. Spomienkami zablúdila až do pôrodnej sály, kde ho prvýkrát po narodení uzrela. V prvom momente sa podobal na Marcela, ale vlásky sa mu kučeraveli od narodenia, tie má po otcovi. Malé dieťa, ktoré s láskou očakávala, vnieslo do jej života veľké šťastie, dodalo povzbudivú osobitnú energiu na zdolanie všetkých ťažkostí, s akými sa pasovala. Malo byť oporou na zvláštnom manželskom bojisku, kde sa jej občas ušlo porážky, kedy sa cítila slabá a nebola schopná boja s neústupčivým, hašterivým manželom.

Keď ich Marcel doviezol domov, lebo Šimon toho nebol schopný, čakal ich patrične pripitý, uvelebený v pohodlnom kresle, pozrel na svojho syna a povedal, že je celý po ňom. Hrdým pohľadom, ktorý prezrádzal, že *všetko tu raz bude naše,* svoje predstavy nahlas vyslovil. Ten slogan počula od neho viackrát a opakoval ho dovtedy, kým Nika neurobila notársky zápis o jeho vklade. Šimona držala u Lubičanov len vidina veľkého dedičstva. Dokázal by ho minúť veľmi skoro, keby ho nestrážila. Neskoro sa presvedčila, že láska pre neho nejestvovala, namiesto nej prevládalo len akési prehnané, neskutočné rojčenie, a snáď zábezpeka dobrého života bez práce.

Povzdychla. Utrela zaslzené oči a privinula si znovu Lea. Objal ju okolo šije a bľabotal niečo o Erikovi, keď si pýtal maňušku. Srdce od bôľu išlo roztrhnúť, potom si myslela, že jej praskne od napätia hruď. Ani Leo nevedel na Erika zabudnúť. Votrel sa aj do jeho malej duše a často ho spomínal. Bude ťažko si ho nepredstaviť a nemyslieť naňho aj po jeho odchode. Keď syn zaspal, sadla si ku klavíru, zahrala smutnú skladbu od Čajkovského, potom od Chopina a celú ju preslzila. Slzy zahmlievali oči, ako sa zahmlievala nádej v jej srdci na možné predĺženie Erikovho pobytu či na pokračujúce spoločné krásne chvíle vzniknuté jeho pričinením.

Marcel bol ako vo vytržení ba až nervózny kvôli manželkinmu príchodu. Rozete dal pripraviť slávnostný obed na tretiu hodinu s Cecíliiným obľúbeným jedlom, chrumkavo upečenou kačkou s čerstvou červenou kapustou a opekanými zemiakmi. Kým Cecíliu Marcel doviezol zo stanice, Rozeta už v altánku prestrela.

Erik mal v živote už aj lepšie chvíle, ako dnešný deň. Došlo k lámaniu chleba. Gazdiná pricestuje domov a on – na základe vlastného rozhodnutia – by už zajtra mal odcestovať. Keby mohol, gazdinej príchod by sám oddialil, ale to mu došlo len dnes ráno. Tisol Leovi na líčka bozk, pričom pohľad upol na Veroniku a odišiel z raňajok, ospravedlňujúc sa, že ešte má nejakú prácu a pobalí si veci (akéže veci, veď ich poukladal do kufra za pár minút). Celé telo sa mu pri otvorení kufra napínalo, myšlienky zablúdili na spoločne strávený čas s Veronikou, na prechádzku okolitej prírody. Znenazdajky sa vynoril v mysli aj Šimon a spoločné kúpanie v jazere hneď po príchode. Zmätene si sadol do kresla uvažujúc o tom, čo by sa stalo, keby neprijal jeho pozvanie. Už by sedel pri pracovnom stole a sústredene sa venoval výpočtom, alebo iným dôležitým úkolom a popoludnie by strávil podľa vlastného uváženia. Ula by sa mu ponúkla na večeru, možno by si išli zatancovať a možno po krátkej milostnej scénke by sa uložil na spánok.

Šimon sa stratil veľmi skoro z jeho blízkosti. Pár pekných chvíľ, ktoré spolu strávili, bolo málo na to, aby sa prezvedel o jeho manželskom živote, a kým Šimon sám nič nevyzradil,

nechcel vyzvedať. Mienku o ňom si utvoril na základe poznania ešte zo školy a toho, čo sa od niekoho o ňom prezvedel. A zvláštne bolo, že nikto sa o ňom nevyjadroval ako o budúcom vlastníkovi lubičanského majetku, od nikoho nepočul nijakú pochvalu. Dosť ho to trápilo ale jeho zvedavosť neuspokojilo. Predsa by bol radšej, keby o jeho priateľovi aspoň niekto povedal niečo pozitívne. S kým sa vlastne priatelil? Čo si kto pomyslí aj o ňom?

Vzal si do ruky pár časopisov. Zalistoval v nich, ale bez sústredenia sa pozeral na otvorenú stranu niektorého z nich. Osud zariadil jeho stretnutie s osudovou ženou, akú vždy hľadal. Od pomyslenia na ňu sa zapýril a rozpálená pokožka tváre nevedela poľaviť ešte ani vtedy, keď asi o hodinu bezmyšlienkového, nesústredeného sedenia zašiel za Rozetou a poprosil o kávu. Napriek tomu, že mala s Borkou plné ruky práce, vrhla krátky pohľad na jeho rozpálenú tvár ale vďačne nasypala kávu do kávovaru, naliala vodu a podala mu do ruky hrnček.

„Odlej si, keď prekvapká.“ Sadla si k stolu a venovala sa ďalej svojej práci.

Celý deň boli všetci napätí, jeho nevynímajúc. Každý v očakávaní gazdinej, on v očakávaní a v ľútosti, že sa blíži koniec pobytu a jeho odchod. Celý deň bol pre neho utrpením. *Strácam zdravý rozum,* pomyslel si.

Nesústredene sa tmolil, ovládala ho únava, všetko sa mu motalo v hlave a cítil, že jediné, čo potrebuje, je Veronika. No zmieroval sa s faktom, že musí ísť svojou cestou. A musí myslieť pozitívne, lebo len keď nastolí v sebe vnútorný poriadok, nájde aj vnútornú vyváženosť a pokoj. Len pri pozitívnom myslení vytvára okolo seba harmóniu, ktorú šíri na svoje okolie. Všetko, vyváženosť či pokoj, ktorý je v nás, nachádza sa aj okolo nás, uspokojoval sa a takto, sám sebou povzbudený sa dostavil na obed.

Okolo stola už sedeli gazda s gazdinou, Nika s Leom a Mišo. Borka s Rozetou priniesli obed a tiež si prisadli.

Galantne bozkal ruku Cecílii, ktorá s prekvapením a láskavosťou v očiach na to riekla polohlasné *ooch,* ale gesto sa jej páčilo a Erik tiež.

Prekvapujúca bola podoba matky s dcérou. Z otca Nika zdedila jedine sivé oči a blond vlasy. Cecília bola útla žena a rovnako pekná, ako jej šarmantná dcéra. Hoci roky pridali na tenkej tvári zopár vrások, a vo vlasoch sa už objavili šediny, predsa k pravým ľudským hodnotám nemala ďaleko. A práve duševno a myslenie bolo to, čo z nej robilo ženu mladú. Zdravý úsudok, čistá myseľ aj napriek tomu, že z jej rečí bolo silno cítiť, že nechce mať dvadsať a chce dôstojne zostarnúť. Leo sa jej nevedel nabažiť. K obedu už vstával vyspatý a patrične čulý. Celú situáciu zachránil Aleš, ktorý sa skoro najedol a zamestnal ho pobehovaním s Doktorom po dvore.

Od stola sa postupne vytratila aj Rozeta a Borka, po tom, čo s gazdinou prebrali rozhovor o pobyte v kúpeľoch a nechali ostatných pri pohári vínka.

„Prosíš si ešte limonádu, alebo víno?...prípadne zákusok?“ Nika sotva zvládala situáciu a s napätým hlasom ponúkala Erika. Uvedomovala si, že s ním môže prehovoriť už len dnes a jeho slová, ktoré pre ňu zneli ako najkrajšia pieseň od zajtra poskytnú útechu niekomu inému. Jej srdce sa môže znovu utápať v žiali ako doteraz, ako sa utápali postupne jej ciele, jej vysnívaná krásna budúcnosť pri zhýralom manželovi.

„Nie, ďakujem,“ nadýchol sa, keď ho oslovila. Jej slová rozochvievali spomienky, ktoré si odnáša so sebou. Krátka doba, ktorú tu strávil, sa zapíše do spomienok zlatými písmenami a najväčším klenotom, ba kráľovnou tých chvíľ bude Veronika. So sebou si odnesie osudom uštedrenú bolesť a súženie, aby pri každom pomyslení na ňu strácal pokoj a vyrovnanosť. Ruka sa mu zachvela. „Nie...“

„Tak ... čo ti mám ...“ dostala sa do rozpakov. Nechcela dať najavo svoj bôľ, nechcela hlavne pred rodičmi prezradiť, čo cíti vo vnútri. Už doteraz sa ledva dokázala pretvarovať, rozpačito sedela pred nimi a najradšej by hlavu zložila na Erikove plece a mocne ho objala. Chcela vychutnať každučký okamih, kým ho vidí, hoci sa jej nedarilo, ústa ju neposlúchali, srdce bolelo. „... rada by som... ja...“

Skoro hlasno prehltol, ohryzok mu viditeľne poskočil. *Povedz, aby som ostal, povedz, aby som neodišiel, povedz to, prosím... prosím...* Zavlnil perami a nevyslovil nič zo svojich myšlienok.

„Ďakujem, Veronika, mám ešte víno v pohári," vystrúhal silený úsmev. „Si milá." Pohľad uprel na jej ruky, prechádzal nimi po ramene, zastavil sa na chvíľu na šiji a prehltol, keď sa zadíval do jej obličaja. Jeho tvár zbledla a pomykal ústami, nevediac sa rozhodnúť, či niečo povedať, alebo si ju privinúť a nepustiť. Chcel vychutnať sladkú chuť jej pier a privinúť nežné stvorenie do náručia, keď jeho myšlienky preťala gazdiná.

„A prečo už odchádzate od nás, Erik?" uprela na neho spýtavý pohľad Cecília a odpila z chutného, chladeného vína. „Ešte sme sa ani nerozprávali."

„Už nemôžem ďalej ostať, pani Lubičanová," povedal opak toho čo cítil a pozrel znovu na Veroniku. Zovrelo mu srdce a pohľad nevedel od nej odtrhnúť. „Bol by som vám na záťaž..."

„... ale akúže záťaž?" pohoršene na neho pozrela a nedala mu dohovoriť.

„Prišiel som na priateľove pozvanie na dva, tri dni, až som nakoniec ostal dobreže nie mesiac. Každý týždeň som sa na niečie prehováranie nechal nahovoriť a odďaľoval svoj odchod. No už to nie je možné, je mi to naozaj ľúto."

„A prečo?"

„Musím ísť do práce, som zamestnaný."

„Kde to pracujete?" vyzvedala sa čulo. Erikov úprimný pohľad si ju získal.

„V Mníchove, v textilnej továrni," pohľadom znovu zablúdil k Veronike.

„Och, a čo tam robíte, Erik?" v očiach sa objavil skutočný záujem. „Žijeme v rýchlom svete, plného zvratov a udalostí, preto ste odišli tak ďaleko?"

„Neodišiel som teraz, pracujem tam od začiatku, od ukončenia školy," zlostilo ho, že okolo sediaci vedia o ňom všetko, možno už aj Cecília, no všetci so záujmom počúvajú, akoby im povedal nejakú novinu. „A moja práca sa mi páči, baví ma a robím ju rád."

„A nepomýšľali ste na návrat?" usrkla z vína, zložila pohár a pritočila sa k Erikovi. „Všetci mladí, školovaní ľudia si hľadajú prácu v zahraničí. Pomaly už nebude doma schopných ľudí, ktorí aj dokážu niečo urobiť. Všetci vidia budúcnosť len v zahraničí. Nechápem to," pokrútila hlavou, „ale ja nie som kompetentná posudzovať. Každý chce dosiahnuť maximálne ocenenie za minimálnu dobu a dostať sa na špičku. A keď sa im to podarí ..."

„Nerozvádzaj to, Cilka," skočil jej Marcel do reči. Chcel predísť nepríjemnej situácii, ktorá mohla vzísť, keby táto dobrá duša navrhla pre neho prácu v rodinnej firme, napriek tomu, že o nej nevedela. Marcel o ich nádejnej spolupráci pred nikým nehovoril. Napriek tomu bol spokojný. Harmónia duší vyžarovala v jeho blízkosti. Bol by slepý, keby nevidel výmenu ľúbostných pohľadov Niky a Erika, ktorá priam klala oči. Erik by v tejto chvíli zrejme najradšej pobudol s jeho dcérou vo dvojici. „Erik vie, čo a prečo robí. Nie je začiatočník, ale rozvážny mladý muž, ktorý sa vie pohybovať v tomto bláznivom svete a," ťukol si po čele, „myslí mu to."

Erik sa prekvapene pozrel z gazdinej na gazdu.

„Je tak, gazdiná," pridal sa do rozhovoru Mišo, aby ho ešte okorenil. Doteraz čušal ako ryba ale nakoniec sám vytasil svoju zbraň. „Nemajte obavy, Erik naozaj vie, čo a kedy treba robiť. Vie, čo cíti, a vie aj to, že na to, aby dobre videl, nestačí mať otvorené len oči. Na to treba otvoriť aj srdce."

Erikom myklo a Veronikou tiež. Na chvíľu sa stretli pohľady, Nika zahryzla do pery a Erik vzápätí bodol pohľad do Miša. No ten sa už sústredene venoval vypitiu vína, akoby to bola najdôležitejšia činnosť dnešného dňa. Marcel sa v duchu pousmial a pod stolom si mädlil ruky na Mišovej odpovedi. Snáď sa predsa podarí Erika dostať na ranč.

Z celého rozhovoru Cecília nič nepochopila. Všetci okolo sa tajnostkársky usmievali, strúhali prekvapenie, no najviac prekvapenia spôsobovali jej. Prečo nikto nič nevysvetlil?

VIII. kapitola

Václav Brezník si kúpil cestovný lístok domov a krátiac si dlhú chvíľu prečítal si na ňom všetky údaje a vyšiel na perón. Keď ho autobus doviezol do okresného mesta, neveril, že sotva po mesiaci sa už bude poberať preč. Chcel sa tu usadiť, založiť si rodinu a žiť život hodný poctivého človeka. Mal v úmysle nikdy sa nevrátiť späť na staré pracovisko, kde sa stal obeťou intríg. Sklamane zistil, že sa za neho nikto zo spolupracovníkov neprihovoril. Pričom museli vedieť, že je nevinný. Hanbil sa za nich a odkedy ho pustili, tuho rozmýšľal, ako súd dospel k verdiktu vyrieknutia justičnej chyby a na čí podnet. V okresnom meste ho však nič pozitívne nečakalo a nenašiel iné východisko, ako voliť odchod a vrátiť sa z kratšej cesty.

Postával na peróne. Jeho pozornosť upútali dvaja starší železničiari, ktorí už tak zavčasu roznožmo sadali na lavičku a rozkladali na šachovnicu šachové figúrky. Zaujato na nich pozeral. Odmlada rád hrával tichú hru. Otec, ako dobrý hráč, naučil hrať všetky svoje deti a jeho, ako najmladšieho, veľmi včas, sotva začal chodiť do školy. Vraj kvôli cibreniu mozgu. Ale veľmi dávno nenašiel spoluhráča, hoci magnetické figúrky nosil stále so sebou. Teraz obdivoval tých dvoch a zaujato sa zahľadel na začínajúcu partiu.

Stanica bola sťa vymretá. Hoci bolo leto a sľuboval sa horúci deň, slnko len pred chvíľou zoslalo z diaľky na zem svoje prvé lúče a ráno o pol šiestej, v tak skorý čas, ľudia možno ešte spali. Na šachovnici začal fandiť čiernym figúram, ale vlak prichádzal do stanice a sklamaný, že sa koniec hry nedozvedel, nastupoval do zrýchleného motorového osobného vlaku. Za ním nastúpil ešte jeden muž a do druhého vozňa žena s dieťaťom.

Vozeň bol poloprázdny. Muž, ktorý nastupoval po ňom, obsadil si miesto oproti neho na lavici pri okne smerom k stanici, zamával odprevádzajúcemu, ktorý sa prešiel pred oknom. Silnejší muž, s ktorým sa navzájom vrúcne objali pred nástupom, zdvihol dlaň, priložil si ju k čelu a odmával. Vlak sa pohol. Rýchlo zanechával mesto, a muž si nesadal.

Erik stál pred oknom hodnú chvíľu. Už uzrel posledné domy mesta a rozpomínal sa, ako stál pred oknom pri príchode a zostupoval s netrpezlivosťou z očakávaného stretnutia. Vtedy ešte netušil, že z jeho priateľa sa stal darebák. Počas celého pobytu Šimonovi veľmi málo záležalo na tom, čo u nich celé dni robí. Odcválal ako kôň a radšej vypadol z chaosu každodenných starostí a práce, zanechajúc bezpečné teplo domova, ktorý vymenil za zamrznutú a krehkú ľadovú kryhu.

„Hm," uškrnul sa a potiahol kútiky úst. *Nezaujímal sa ani o čas môjho odchodu. Na ranči mu všetci mohli byť ukradnutí.* Teraz sa zadíval na nejasný vrchol Kopca, ktorý sa pomaly strácal. Myšlienky zablúdili na za ním sa nachádzajúci ranč a jeho obyvateľom.

Ešte ho ovládali posledné vzrušivé pocity z ranného posledného stretnutia s Veronikou. Pred odchodom sa stretli akoby náhodou, v jedálni. Prišla do kuchyne s Leovou cumlíkovou fľaškou, v letnom ľahkom župane. Narýchlo začesané vlasy niesli stopy rýchlej úpravy, napriek tomu vyzerala zvodne. Rozeta a Marcel nástojili na raňajkách, dokonca Marcel si s ním sám niečo zahryzol. Keď došla Veronika, už dojedali, a Marcel, len čo zbadal vchádzať svoju dcéru, odišiel za Rozetou s nejakou výhovorkou. V duchu sa usmial. *Marcel je mazaný.*

„Šťastnú cestu, Erik," položila ruku na jeho plece, kým ešte sedel. „Dúfam, že sa ti u nás páčilo a budeš na nás v dobrom spomínať."

V momente jej ruku pohladkal a zdvihol k nej zrak. „Ďakujem za pobyt. Páčilo sa mi u vás, odnášam si veľmi pekné spomienky. Každý bol ku mne milý a na dobrých ľudí sa nezabúda."

Vstal od stola a nepustil ruku. Telom prešli zimomriavky. *Ako ťa tu mám nechať? Ako mám odísť bez teba?* Zhlboka sa nadýchol. V sivomodrých očiach sa sťa voda v jazere, zaleskli slzy. Zvykol si vidieť jej zaslzené oči. Patrili k nej ako ranná rosa ku kvietku. Sprevádzali ju životom, ktorý plynul v ťažkom manželskom boji so zhýralým manželom. Objal ju a ona sa

k nemu pritúlila. Zacítil na šiji vôňu parfumu, ktorú jej daroval. Neprestali si hľadieť do očí, ale dlhé mihalnice nezadržali slzy. Nepýtal sa na dôvod jej plaču. Rád by sa pričinil o zmenu jej života. No teraz sám na tom nebol omnoho lepšie. Ale ako sa na dospelého patrí, jeho slzy ostali schované za sklopenými viečkami, keď sa k nej zohol. Bozkal ju vrúcne, horúco, s rozbúreným srdcom a zmätkom vo svojich citoch. V náručí cítil jej mäkké telo a na prsiach jej ňadrá. Chvejúca sa oddávala jeho bozkom, mocne sa k nemu túlila a zaslzila mu tvár. Objatia vyvolali túžbu po nej, musel rozlúčku ukončiť, aby sa nestal ich otrokom. Keď sa vymanila z jeho náruče, roztvoril sa župan a pred očami sa zjavili najkrajšie ženské ňadrá.

„Nikdy na teba nezabudnem, Veronika," prehltol hrču na vidinu jej obnaženého tela.

„Zapamätám si to, ďakujem," pobozkala ho ešte na líca. „Ostane tu voľné miesto po tebe, Erik. Si dobrý človek. Vniesol si nám do života pokoj, radosť i vľúdnosť. Bude ho tu cítiť ešte dlho. Ahoj, maj sa dobre a šťastnú cestu."

Napravila si roztvorený župan, pohladkala ho na tvári. Podržal ruku, tisol do dlane bozk. „Včera si prekrásne hrala, s veľkým citom, počul som až do izby."

Zavlnila perami, pootvorila ústa, potom stisla pery. Nakoniec sa predsa rozhodla povedať mu, že hrala pre neho. „A dobre si počul, vložila som do skladby veľa citu a ... veľa žiaľu."

Prehltol. Keby sa vyzvedal, dozvedel by sa, že žialila vari nad jeho odchodom. Radšej mlčal. A nakoniec, keď hlavu k nej sklonil k poslednému objatiu, pobozkala ho na ústa. Potom odišla do kuchyne.

Ten posledný bozk jej horúcich a chvejúcich sa pier cítil ešte aj teraz. Už dávno nedovidel na mesto, no ešte vždy stál pred oknom, kým sa spamätal a rozhodol sa sadnúť si. S hlbokým povzdychom si zaklonil hlavu o vysoký bok koženej lavice. Zo sedadla za sebou začul útržky rozhovoru, kde železničiari mastili karty. Máločo ho to zaujímalo. Vo svojich úvahách sa znovu ocitol na ranči a prežíval posledné minúty rozlúčky.

Rozeta vyšla za ním až k Marcelovmu autu, objala ho. „Keď sa vrátiš, znovu bude v tvojej izbe voňavý uterák." Postála tam až do ich odchodu a zamávala mu, pričom si druhou rukou tajne utrela slzu.

S Cecíliou sa rozlúčil večer podaním ruky, ktorú ľahko pobozkal a Mišo sa ráno ani neukázal. Prišiel večer do jeho izby, sotva čo doznela Veronkina skladba. Dlho sa rozprávali. O všetkom. Vrúcne mu stisol ruku, keď odchádzal. „Vieš, nielen lesy a lúky sú tu krásne, ale tu sa aj dobre žije," pohladkal ho na ramene. „Všetci sme tu ako jedna veľká rodina," potriasol mu ešte ruku. „Erik, srdce vždy vie, kam patrí."

Potom vylovil z vrecka neveľkú železnú podkovu. „Darujem ti ju, sám som ju vyrobil, nech ti prinesie šťastie."

„Ako to ... vraj sám ..." otáčal ju v ruke, poťažkal. „Ty si vari kováč?"

„Som kováč."

„Ďakujem, Mišo, za vzácny darček. Ale nikdy si nehovoril, že ..." nepochopene sa na neho pozeral. „A máš aj dielňu?" vzrušene by sa ho vypytoval ďalej.

„Mám." Mišo nechcel o tom rozprávať, len mávol rukou.

„A kde? A prečo si mi ju neukázal?"

„Ukážem ti ju najbližšie. Dúfam, že bude aj *najbližšie.*" potiahol ústa na úsmev, ale odpoveď nečakal. „No, pomaly sa už bude brieždiť, a ty si si ani neľahol, tak ja už idem."

Rázne sa otočil a rýchlo vyšiel z izby. Akú starosť mal o neho! Veď slnko vychádzalo aj pre neho. Mlčanlivý, skromný a jednoduchý človek, ktorý ho upútal práve týmito vlastnosťami, bol pre neho veľkou záhadou. Okato sa staral o blaho iných, zabúdajúc pritom spomenúť vlastné zásluhy. A to ho robilo veľkým a dobrým človekom, na akého sa len tak ľahko nezabúda. Jeho dobrotu si odnášal so sebou. Rýchlo roztvoril príručnú tašku, a pozrel sa, či darovanú podkovu nezabudol u Lubičanov. Poťažkal si ju znovu v ruke, poobracal. Bola to dokonalá, hladká kováčska práca a bude neustále pripomínať pracovitého kamaráta.

Ako dokáže ma takých ľudí zabudnúť? Ako dokáže na nich nepamätať?

Václava zaujal zamyslene sediaci muž, s hlavou opretou o sedadlo, nikoho a ničoho si nevšímajúc. *Iste ho viažu k mestu pekné spomienky, alebo odchádza z domu niekam ďaleko.* Všimol si pritom jeho skromnú batožinu. Bol taký zamyslený, že ho mohli aj so sedadlom ukradnúť, ani by si toho všimol. No a on už len zo zvyku, či krátenia dlhej chvíle si predstavoval stretnutie s ním, lebo mu začínal byť povedomý. Možno ho už v meste aj videl ... alebo *tam?*

Po dlhej chvíli obrátil muž hlavu v tú stranu, kde sedel. Jeho jasné modré oči na ňom spočinuli, potom si premerali celú jeho postavu. Muž sa zahniezdil, potrhol hlavou a natiahol krk. Oči z neho nespustil. Václav sa usmial, ako sa tak navzájom okukovali.

„Prepáčte, nie ste vy náhodou Vašo Brezník?“ narovnal sa na sedadle Erik.

„Som,“ udivene na neho pozrel a zahladil si riedke vlasy. „Poznáte ma?“

„A ty mňa nie? Vari som tak zostarol? Václav, priateľ môj, naozaj si ma nepamätáš?“ pýtal sa vzrušene a poťapkal dlaňou na náprotivnom sedadle. „Poď si ku mne prisadnúť! Spolu sme sa priatelili už v detských rokoch, som Erik, z kolónie, či si nepamätáš?“

Václav roztvoril od údivu oči. Pravdaže si spomenul. Na každého z kolónie si pamätal. A nedal sa dvakrát pozývať, hneď si presadol.

„Nebol by som ťa poznal ...,“ zagánil pohľadom, a pohladil sa znovu po plešinke uprostred hlavy, „Erik Hax?“

„Vašo, dopekla,“ Erik vyčaril široký úsmev s dokonalým chrupom. „Kedyže sme sa naposledy stretli?“ vstal a ponúkal mu ruku, no ledva si ju tuho stisli, vrelo sa objali.

Vrúcne to bolo objatie dvoch priateľov, ktorí sa roky nevideli. Nebolo len chabým stiskom rúk či tľapnutím ramena, ale vrelá radosť obnovujúca krásne spomienky na dávne časy.

„Erik, vari tu bývaš? Čo je s tebou, vyprávaj!“

„A ty? Odkiaľ a kam? Aj ty tu bývaš? Nastupovali sme spolu.“

Rozprúdil sa veselý rozhovor, skákali si do rečí, no Erik dostal včas rozum.

„Vaško, porozprávaj všetko o sebe, inak sa nič nedozvieme o tom druhom. Už vieme, odkiaľ ideme domov, čaká nás dlhá cesta a máme more času. Hovor, potom som na rade ja. Božemôj, Václav, ako dávno bolo, keď sme sa bosí naháňali v mlákach na lúke?“ zasnil Erik a rozhovoril sa skôr, ako Václav. „Podnes som na to nezabudol.“

„Ani ja, Erik. Rád si na tie časy spomínam. Nepatrili sme medzi bohatých, ale všetci, ktorí sme na kolónii bývali, sme boli dobrí ľudia, pomáhali sme si navzájom. Tvoja starká často ušila pre sestru či mamu šaty zadarmo a mama platila veru aj v splátkach. Kdeže sú tie časy?“

„Pominuli, pomaly sa z kolónie každý odsťahoval, ktovie, ako to tam dnes vyzerá. Domy už iste schátrali, dávno som tadiaľ nechodil. Možno sa už aj zvalili. Vy ste odišli najskôr, my poslední. Teda už len ja, lebo starká umrela.“

„Umrela?“

„Pred pätnástimi rokmi. Dobrá to bola žena. A vy ste sa kam odsťahovali?“

„Do horárne. Starký umrel, zavalilo ho drevo a otec nastupoval na jeho miesto. Pamätáš si ešte, že aj on bol horárom?....“

Václav vyrozprával celý svoj osud Erikovi. Nezamlčal ani väzenie, ani jeho príčiny, ani dôvod, prečo bol v okresnom meste, kde sa chcel usadiť, aby bol ďaleko od tých, kvôli ktorým musel podstúpiť veru ťažkú životnú skúšku.

Erik počúval priateľov životný príbeh s veľkým dojatím.

„No a keďže som sa ešte nestihol oženiť, vraciam sa späť k sestre, kde som aj doteraz býval, kým si niečo nenájdem. Hory a lesy mi prirástli k srdcu, študoval som na vysokej lesníckej, a zver, no skôr vtáctvo sa mi stalo záľubou ako ornitológovi ... to bol vždy môj život, Erik. Tak, ako bol dedov aj otcov.“

„Takže ešte nemáš jasnú predstavu, čo by si chcel robiť?“

„Predstavu mám, ale povedz, kto chce dnes horára, hoci s vysokou školou, ktorý je môjho razenia?“

„Prečo?“ už mu mozog pracoval na plné obrátky. „Akého si razenia?“ bolo by skvelé pomôcť priateľovi zamestnať sa v lubičanských lesoch.

„Ja som taký tichý človek, Erik, nezakričím, len šuškám, ako lístie na stromoch, a chodím tíško, až kradmo ako lesná zver, a hoci viem povedať rozhodné slovo, veď preto ma poslali do chládku, že som sa príliš rozkrikoval a prišili mi aj čo som neurobil, predsa – vieš, už som poznačený a dva roky mi nikto nevráti.“

Erik ho so záujmom počúval, ale odpovedal otázkou, pričom v mysli už formuloval návrh pre Marcela. „Hovoríš, že si prespával v ubytovni Lubín?“

Václav prikývol. Erik mu veľmi horlivo kládol otázky. Mal ešte čo-to o sebe v kešeni, ale Erikove žiarivé oči dodávali nádej a povzbudenie.

„Tak si predstav, práve majiteľ ubytovne, pán Lubičan, ktorý ma vyprevádzal, potrebuje muža tvojho razenia. Totiž v jeho lesoch žijú akési dva vzácne druhy sov a práve nemá horára,“ tvrdil veľmi presvedčivo s rozžiarenými očami.

„...žartuješ...“ odtiahol sa aj telom od neho, akoby mal chytľavú chorobu. „Odkiaľ ty vieš také veci?“ pokýval neveriacky hlavou. „... a že by práve horára?“

„Ja idem od neho, veď ti hneď porozprávam. Ale najskôr mu zavolám. Prijímaš?“ vyberal z vrecka mobil a pozrel sa na hodinky. *Čas raňajok.* Nedal mu ani na výber. Tak veľmi mu chcel pomôcť ... alebo skôr sebe? Telom ho prešlo vzrušujúce teplo, keď si predstavil v altánku Marcelovu rodinu. Len pred chvíľkou sa rozlúčili a už má dôvod mu zavolať. Srdce sa mu od vzrušenia divoko rozbúšilo. S roztvorenými očami čakal, čo povie Václav, ale on ešte vždy nechcel uveriť, že ho môže stretnúť také šťastie. „Tak? Mám mu volať, alebo nie?“

Václav si prešiel dlaňou znovu po plešine, ako už niekoľkokrát, odkedy spolu sedia. Najskôr na neho váhavo uprel pohľad. Potom bez odpovede nerozhodne prikývol.

Už aj vyhľadal jeho číslo a zazvonil mu.

„Prosím, Erik, zabudol si vari niečo, že tak skoro voláš?“

„Nezabudol, pán Lubičan, práve naopak, našiel. Našiel som pre vás horára a ornitológa v jednej osobe,“ vykladal horlivo až pyšne.

„No nie...“

„Naozaj, rozumie sa horám aj vtákom, má vysokú, a má bohatú prax,“ utvrdzoval ho.

„To by som sa skutočne potešil, Erik, nechce sa mi to ani uveriť... a kde?“ zvedavý Marcel sa už začal zaujímať.

„Uverte tomu, pán Lubičan. Stretli sme sa vo vlaku, je to môj dobrý priateľ z detstva, cestujeme spolu. Súhlasil s prácou u vás. Takže mi aspoň zagratulujte.“

„Gratulujem a som rád. Takže pricestujete dvaja?“

Otázka Erika zaskočila. Stisol pery, mrkol obočím, nakoniec pogúľal očami. Mlčky a veľmi nerozhodne sa poškriabal ukazovákom vedľa nosa, pozrel sa na Václava, ktorého pohľad prezrádzal, že aj tak neveril v jeho horlivú ponuku, ktorá razom pohasla.

„Ešte vám zavolám,“ riekol nakoniec váhavo. „Dovidenia.“

„Dovidenia, synak.“

Erik zamyslený odkladal mobil. Bol spokojný, že vykonal dobrú vec a pomohol priateľovi. Na druhej strane ho trápila Marcelova otázka, ktorú mu tak znenazdania a nečakane znovu položil. Neodpovedal na ňu, jednako mu nedala pokoj. Sotva opustil ranč, Marcel by ho už rád videl späť. Sám by nedbal s nimi v tejto chvíli pobudnúť v altánku, vziať Lea do lona a vniesť radosť do Veronkiných sivomodrých očí. Sotva sa búšenie srdca uspokojilo, znovu mal čo robiť, aby jeho pochod utlmil.

Pri pohľade na Václava sa však povzbudivo usmial, napriek tomu, že jeho oči prezrádzali skôr sklamanie a potvrdzovali, že veľmi neveril v jeho sľuby.

„No, Václav, miesto už máš,“ zagánil nakoniec na neho. „Už sa len oženiť...“

Václav mu stisol päste. V očiach sa zračila úprimnosť. „Ďakujem, Erik. Priznám sa, veľmi som neveril, že sa ti to podarí. A keď si tak nerozhodne končil rozhovor...“

„To sa netýkalo tvojej práce, Václav, tá bola vopred vyhratá," našpúlil pery Erik a rozhodoval sa, čo mu má povedať. Nakoniec ... „To sa týkalo mojej práce. Pán Lubičan by bol rád, keby som sám pracoval v jeho podniku..."

„A? čo ti v tom bráni?"

„Problém je v tom, že ja som mu to nesľúbil, Václav," povedal zamyslene, pričom mu srdce od žiaľu dobreže nepuklo. „Ja mám dobré zamestnanie, pracujem v Mníchove." Pohľad zabodol niekde vedľa Václavovej hlavy a zahryzol si do spodnej pery. „Už desať rokov, Vaško. Ponuka pána podnikateľa ma zaskočila a ..." pozrel sa mu do udivenej tváre.

„Prečo si mi ponúkol miesto u neho kým ty si ponuku odmietol?" dobrosrdečný Václav uprel na neho zvedavý pohľad. Bez kritiky si myslel, že Erik má výhrady voči podnikateľovi.

Erik váhavo pozrel na pozorného priateľa. „Nebuď ustarostený, Vaško, spoľahni sa. Pán podnikateľ je dobrý človek a hľadá horára aj ornitológa, veď sa ponuke potešil. A tvojou túžbou je zamestnať sa práve na takom pracovisku ... sám si povedal."

Václav prikyvoval. Doteraz vždy žil odvážny život, ktorý ho naučil jasne posudzovať veci a nevyhýbať sa zodpovednosti, naučil ho úplne sa prejaviť a neživiť v sebe strach z neúspechu. No kvôli krutému úderu, ktorý mu osud pred dvomi rokmi uštedril, teraz zapochyboval práve v priateľovi.

„Vieš, Václav, ja som ekonóm. K pánovi Lubičanovi som sa dostal náhodou. Pozval ma k nim môj bývalý spolužiak, ktorý je jeho zaťom. A vlastne všetko sa začalo tým pozvaním ... keď som asi pred mesiacom pricestoval," začal svoje úprimné rozprávanie.

Erik s pokojnou tvárou rozpovedal svoj príbeh o pobyte na ranči. Jeho vnútro bojovalo s jeho citmi, ktoré nieslo stopy ako po tvrdom údere. Sám kormidloval svoju loď, sám sa rozhodol vyplávať na šíre more ktoré poznal a nepristaviť sa na móle, ktorým bol ranč. Myslel si, že dopláva bez ujmy, že sa vyhne nebezpečným útesom, no už teraz mu bolo naozaj veľmi zle, ešte sa o tom rozhodol len rozprávať. Myslel si, že jeho život bude zbavený všetkých starostí, keď odíde. No už teraz bol znepokojený a potreboval pre ubezpečenie hľadieť na svoj život a rozhodnutie tak, ako pozoroval veľkú rieku márne bojujúcu proti moru, ktoré ju napokon pohltí. Napriek ostražitosti, napriek všetkým výhovorkám, predsa sa zdalo, že sa útesu nevyhne a bude musieť pristáť.

Václav ho neprerušil. Pozorne si vypočul celý príbeh o ranči, o ľuďoch, ktorí tam bývajú. Keď sa Erik konečne oprel o lavicu, pokyvkával hlavou. „Človek vždy hľadá šťastie, nakoniec nájde sám seba."

Stretnutie s Václavom Erika vhodne naladilo na to, aby rozmýšľal o svojom návrate na ranč. Motivovalo ho nielen to, že tam bude s kamarátom, ale lákalo ho poukazovať mu všetko, čo už sám spoznal. Alebo to bola len Vaškova posledná veta?

***

Marcel sedel pri raňajkách so svojou rodinou, Mišom a Rozetou. Muži preberali práce okolo usadlosti, ženy okolo domu a v dome, keď mu zazvonil mobil. Všetci v rozhovore stíchli a keď Veronika začula Erikovo meno, stŕplo jej celé telo. Z krátkeho rozhovoru nič nezistila, napriek tomu, že striehla ako jastrab na každé otcove slovo. Len z jeho postupne rozjasnenej tváre vytušila, že rozhovor s Erikom je viac než priaznivý. Otca za krátku chvíľu dostal do nálady. *Čímže ho tak potešil?* Dráždila ju zvedavosť. Ale Marcel z obsahu rozhovoru nič neprezradil. *Erik si ešte viac pozdvihol už beztak vysoké renomé u otca.* Pre ňu bolo však najviac dôležité, že pricestuje. *Ale s kým? A kedy?* Nika od toho zistenia znovu pocítila tŕpnutie po celom tele, ktoré sa však vytratilo a vzišlo z neho len sklamanie, keď Marcel nakoniec skrivil ústa. *Z Erikovho príchodu zrejme nič nebude.*

Marcel odložil mobil a pustil sa dojesť raňajky. „Keby som mal takého šikovného zaťa ako Erik, dýchalo by sa mi oveľa, oveľa ľahšie. A spokojne by som odchádzal na dôchodok."

Nika sa už v otcovi vôbec nevyznala. Čo sa stalo? Potešil ho Erik, alebo nie?

Cecília prekvapene pozrela na neho a hútala, čo väzí za tým, že Marcel tak dôverne oslovuje Erika ako zaťa. Až teraz si uvedomila jeho neprítomnosť, ktorú suploval priateľ. Uprela pohľad na dcéru. „Nika, ešte si mi nepovedala, kde je Šimon?“

„Šimon?“ vystrašené zreničky hľadali únik z matkinho pohľadu, nakoniec spočinuli na neurčitom bode, niekde v diaľke. „Odišiel.“ Srdce zvierala úzkosť, plachosť sa skrývala v očiach a nakoniec pohladkala Leovi líčka, ako to robieval Erik, aj takto si ho pripomínajúc.

„Kam?“ spýtala sa s veľkým otáznikom v očiach. „Hádam už ani včera nebol doma.“

„Už uplynie pomaly týždeň od jeho odchodu.“ Nika sklonila bradu na synovu hlávku. Do očí sa tlačili slzy, len čo vetu dopovedala. Šimon jej nechýbal. Chýbal Erik, chýbala neha, ktorú poskytol, chýbala možná láska, ktorú si v jeho náručí za tých pár dní vysnívala. Strácalo sa všetko jeho odchodom ako sa stráca dúha po osviežujúcom daždi a prvých slnečných lúčoch. Jasná žiara jeho očí ju už nikdy nepovzbudí a bude rada, keď sa dočká aspoň krátkeho rozhovoru cez mobil a začuje jeho upokojujúci hlas.

„A ty ani nevieš kam odišiel? To ti ani nepovedal?“ Cecília zložila nôž po natretí žemle a prísne sa pozrela na dcéru.

„Hľadá si svoje miesto v živote, mamka.“ Jednotvárnou odpoveďou nič neprezradila zo svojich pocitov. Kolísala sa v sede a myslela na najdokonalejšieho muža. Bola vďačná osudu aj za tých pár krásnych chvíľ, ktoré jej doprial s ním pobudnúť. Mohla ho aj nepoznať. Leo akoby vycítil matkinu bolesť, oprel sa o jej plece a ovinul rúčky okolo jej šije.

„Miesto? Aké miesto? Jeho miesto by malo byť pri vás, pri svojej rodinke, nemyslíš?“

„On si to zrejme nemyslí, mamka.“

Cecília počudovane pozrela na Marcela, a od neho čakala vysvetlenie. Marcel vyvalil oči na Niku, ale Nika sklopila zrak, aby o chvíľu mihla pohľadom na Rozetu, potom s pokojom pozrela na Miša. Mišo pomaly privrel viečka na súhlas, mierne pokývol hlavou a sotva badateľne stisol pery. Vedel on, čo sa za tými nejasnými slovami skrýva. *Konečne ho vykopla. Mala to urobiť už dávno ... keď už na Rozetine slová nedala a nerozviedla sa s ním...*

IX. kapitola

Po dvoch dňoch pobytu u Janíčkovcov – teda doma, vrátil sa Erik do Mníchova – tiež domov. Na ubytovni, kde mal svoj byt, spolubývajúci v susedných bunkách sa veselo prekrikovali pri zvítaní a v nenásytnej zvedavosti sa vypytovali, kde bol na rekondičnom pobyte, poukazujúc pritom na stratu niekoľkých kíl z jeho váhy. Nebolo to iné ani v práci, len čo si vrúcne vystískali s kolegami ruky. Štipľavo, ale bez krutosti poukazovali na jeho zmenu a posťažovali sa, že majú práce vyše hlavy, lebo šéf im rozdelil aj jeho agendu. Wolfgang ho prišiel privítať do kancelárie.

„Ako ste bojovali na našom bitevnom poli?“ spýtal sa ho Erik s úsmevom

„Myslel som, že sa už do práce ani nevrátiš.“

„Mám rád svoju prácu a myslím si, že ste so mnou spokojný,“ povedal, hoci jednou vetou nedokázal, ani nechcel vysvetľovať, čo a ako silno ho vo svojom vnútri tlačí. A práve teraz rozvádzať dôvody či svoje predstavy asi nemalo zmysel.

„Tak si teraz sadni za svoj pracovný stôl a večer sa porozprávame u nás doma.“

„No, to je paráda, sotva som prišiel, už mi dávate robotu,“ zagánil na neho žartom.

„Nefrfli a poslúchni,“ nariadil mu šéf s prísnou tvárou, ako obyčajne pri pracovnom styku. „Máš v kancelárii zrejme oveľa viac práce, ako na ranči, či kde si to bol.“

„Pardon, ale ja som na ranči nebol pracovať, užíval som si dovolenku, tak, ako ste mi predsa poradili.“ Obracal reč ešte vždy na žart, ako si zvykol rozprávať s Mišom či Rozetou.

„Ja viem," potľapkal ho nakoniec po pleci. „A čo, vari sám?" spýtal sa šeptom. „Nebolo tam náhodou nejaké pekné, šikovné žieňa, ktoré by sa k tebe hodilo?"

„No, radšej už idem pracovať," prehltol tlmený, šťastný úsmev pri pomyslení na Veroniku. „Takže sa stretneme večer o ktorej?"

„O šiestej, budeme ťa čakať, Ida je už veľmi zvedavá."

Wolfgang odišiel a on sa pustil do práce.

Sadol si na otáčavú stoličku a nohou sa zaprel o podlahu, aby sa prikotúľal k stolu. Johan a Matias, ktorí boli k nemu najbližšie, rýchlo preriedili dokumentáciu na svojich stoloch, aby ju navŕšili na jeho. Postupne tak urobil aj Herbert a Walter. Napriek tomu, že všetko poznal, predsa mu pripadalo nové a najmä – cudzie. Akoby spadol sem len tak náhodou ktovie odkiaľ a mal robiť to, do čoho nemal ani najmenšiu chuť. Na stole sa za krátku chvíľu navŕšila veľká hŕba dokumentov. A zrazu, na kratučký okamih, sa mu mihla pred očami reštaurácia a krásna, nová kancelária, ktorú by mohol obsadiť.

Nemotorne sa poškriabal vo vlasoch, nevedel ani kde a ako začať. Poprezeral poštu, e-maily, a akosi mu nebolo po vôli, keď mal začať aj rozmýšľať. Nabral hlboký vzdych a poobzeral sa po kolegoch. Všetci boli zaujatí prácou, skláňali sa nad stolom alebo čumeli do počítača po tom, ako pár vetami povrchne uspokojil ich zvedavosť na otázky svojej neprítomnosti a pobytu. *Nemôžem sa rozptyľovať.* Znovu sa z hlboka nadýchol a konečne sklopil viečka nad listy, aby preskúmal ich obsah. Ale onedlho už rozjímal o svojom údele, lebo neustále sa vracajúcim spomienkam nevedel zabrániť a ocitol sa v Marcelovej pracovni na ranči pri plánoch nad stavbou ohrady pre zvieratá. Veľmi rád by sa rozhovoril o svojom pobyte pred kolegami, veľmi rád by im poukazoval fotky z ranča aj okolia. Z veľkého nádychu z nafúknutých úst vydal len polohlasné *frfrfr*.

Okolo obeda mal všetkého dosť. Zrak ani nezdvihol od všelijakých papierov, predsa si nestihol urobiť ani dokonalý prehľad práce nahromadenej za čas neprítomnosti. Už dobrých pár minút stál mierne rozkročmo, s rukami vo vreckách nohavíc pred otvoreným oknom. Z najvyššieho, piateho poschodia administratívnej budovy, ktorá stála na vyvýšenom teréne na okraji mesta za vystavaným závodom, snivo sa díval na strechy domov veľkomesta, aby pohľadom o chvíľu preletel ponad ne a zakotvil na mieste, ktoré ešte vždy zburcovalo myšlienky a ktoré videl vo svojich predstavách. Pohľad mal prázdny ale myseľ plnú spomienok. Za rozľahlou zástavbou niekde v diaľke sa vynímal Kopec, za ním sa nachádzal ranč. A na tom ranči ako v rozprávke, žili dobrí ľudia, medzi ktorými strávil niekoľko prekrásnych dní. Choval s Mišom zvieratá, nosil trávu, vykopával zemiaky a počúval ladné zvuky klavíru v podaní najúžasnejšej ženy, ktorú vo svojom živote stretol. *Čo robíte všetci na ranči? Čo len môžeš robiť, Veronka? Ako sa všetci máte?*

Na parapetnú dosku si sadol holub. Upútal ho farbou svojho peria. Od hrdla dole popod brucho sa vinul biely pás na prevládajúcom sivastom zafarbení tela. Na krídlach mal tmavé, až čierne perie, uprostred dve biele pierka. Zahrdlikal, zobákom štuchol párkrát za krídla, poprechádzal sa po parapete až nakoniec zatrepotal krídlami a uletel. Tak ako on. Aj on sa pristavil na ranči, prešiel sa, chvíľu pobudol a *uletel.* Zanechal obyvateľov, ako holub jeho a možno im ostal v pamäti podobne, ako jemu ostane tento holub so zvláštnym perím.

Z myšlienok ho vyrušila Ulrika. Až sa strhol, keď vtrhla do kancelárie, po tom, ako ho s kolegami nezazrela na obede. Programátorka sa vrhla lačno na neho a mocne ho objala.

Nečakané objatie ho zarazilo. „Ahoj Ula, ako sa máš?" spýtal sa jej po slovensky ešte vždy s rukami vo vreckách a neopätoval objatie. Vo svojej mysli ešte objímal úžasnú ženu z ranča.

„Wass? Bitte?" očila na neho.

„Prepáč," usmial sa a pokračoval už po nemecky. „Bol som dlho preč, akosi mi to už samo prepína."

S Ulrikou sa naobedovali v závodnej jedálni. Z obedňajšej prestávky, ktorej väčšiu časť vyplnilo snívanie a rojčenie pred otvoreným oknom, už neostalo veľa času na rozhovor.

Napriek tomu Ula chcela vyšpekulovať spoločne strávené popoludnie a večer, kombinovala program spojenia príjemného s užitočným a inteligentne mu nanucovala svoju spoločnosť. Už mal podozrenie, že poblúdi vo svojich komplikovaných zápletkách.

Nakoniec vyriešil jej ponuku odmietnutím vzhľadom na pozvanie k šéfovi. Ule očividne ochablo nadšenie.

Popoludnie nebolo o nič lepšie, až nato, že už získal aký-taký prehľad prác. A pri odchode sa už tešil na stretnutie v rodine svojho nadriadeného.

***

Ida bola očarujúca hostiteľka. Po tom, čo zhodnotila, ako mu dovolenka prospela, posadali si všetci k večeri. Využívali príležitosť dozvedieť sa novoty o Janíčkových už počas predjedla. Aj dospievajúci synovia, Axel a Uri, boli nemenej zvedaví na Maňu a jej šibalského manžela Ambróza. Keď sa už povyzvedali na všetko, Ida začala s výzvedami o jeho pobyte u priateľa.

„Všetko som si nafotil, poďme k počítaču."

O chvíľu so záujmom prezerali úchvatnú krajinu. Erik rojčil z nich najviac, jeho spomienky boli najčerstvejšie. Ida povedala, že všetko si asi takto predstavovala.

„Je tam krásne," povedala snivo.

Chápavo a zhovievavo ho počúvali pri jeho snivom i horlivom rozprávaní o ranči, o jeho obyvateľoch. Po celú dobu v ňom prevládal uspokojivý pocit. Dostavil sa v prvom momente, ako uzrel čarokrásny kraj s jazerom, v ktorom sa kúpal s priateľom, kraj, po lúkach ktorých dupali kopytá Veronkiných koní, po cestách ktorých premával Mišov malotraktor s plne naloženou vlečkou sena, či dvor so švitoriacimi andulkami ako aj altánok, z ktorého počúval ladné zvuky klavíra. Vo svojom úžasnom rozprávaní nezbadal kradmé pohľady, ktoré si všetci medzi sebou vymieňali. Wolfgang s Idou sa držali statočnejšie ako ich synovia. A keby nie otcovho prísneho pohľadu, Uri by sa už-už preriekol. A keby si Erik pozornejšie povšímal Uriho obrazy, ktoré zdobili stenu veľkej haly, spoznal by na dvoch z nich prekrásny, vychvaľovaný kraj. Uri bol mladý talentovaný maliar, jeho obrazy už pár rokov išli na dračku.

„Taký kraj hodno namaľovať," podotkol Uri. „Rád by som tam šiel s paletou."

„Ja by som si hneď zahovoril jeden obraz o jazere s bažantmi v tráve," povedal Erik.

„Čo nepovieš?" vypleštil oči Uri. „A naozaj by sa to dalo vybaviť, aby nás tam niekto pozval?"

„Spoľahni sa, niečo už len vymyslím," hrdo sľuboval Erik. „Zanechal som tam priateľov, mohli by pomôcť." Potom pozrel na Wolfganga. Zachvátila ho myšlienka, snáď nebude mať jeho šéf podozrenie, že by znovu chcel obuť zajačie topánky a zbedzgať do krásnej prírody s akýmsi dôvodom aby tam ostal dva mesiace. Ten ale ani obrvou nemihol.

„A ktorý je tvoj priateľ?" vyzvedala sa so záujmom Ida. „Doteraz si nám ho neukázal."

Šikovne niečo zaklamal o náhodnom fotení a akomsi dôvode, prečo ho neodfotil.

„Pôjdeme sa tam pozrieť," povedal zrazu Wolfgang. „Sám som zvedavý, kde bol môj pracovník," zakašľal, aby dusil v sebe smiech.

Chlapci si ťapli od radosti zvysoka do dlaní, smiali sa, chichúňali a Erik raz nevedel prísť na dôvod ich prekypujúcej nálady. Nakoniec sa k nim pridala so smiechom aj Ida a nezaostal ani Wolfgang. Erik len zaklipkal. *Nuž, veselá to rodinka. So šibalstvom sa podali na Ambróza.* Z čoho pramenila ich dobrá nálada, keď nebola výsmechom a čím sa tak dali strhnúť, bolo pre neho veľkou neznámou. No Wolfgang znovu zamrmlal niečo o dovolenke na ranči. *Odkedy je šéfovi dôležité, kde trávi dovolenku jeho zamestnanec?*

Rodinný smiech prešiel do vážnosti len po tom, ako vytiahol darčeky.

Ida sa nad náramkom rozplývala, páčil sa jej ako Mane. Chlapci dostali na cédečkách slovenské hity a Wolfgang sa znovu pousmial, keď mu Erik podával víno, ako pozornosť pre jeho šéfa od Marcela z jeho vinice.

„Nalejeme si z neho?“

Ida prikývla a keďže obaja boli milovníkmi dobrého vína, *Mišove tajomstvo,* ako Marcel nazval darované víno, v hrdlách rýchlo stieklo.

Keď za Erikom zatvorili dvere, Ida sa pohodlne usalašila na gauči v objatí svojho manžela. „Dobre bolo si zaspomínať. Len som trpla, že niektorý syn prinesie aj naše fotky, alebo sa preriekne,“ zasmiala sa schuti. „To by bola ale blamáž, no nie?“

„Našťastie Erik ani netuší, že sa s Marcelom poznáme,“ povedal po chvíli jej muž. „Ja som mu nikdy nepovedal, kam chodíme na poľovačky a nakoniec, odkiaľ som mohol vedieť, že on tam má priateľa a práve Simona?“ veselo sa chichúňal a vyžíval sa v intrigánstve na Erikov účet. „Marcel sa posťažoval na zaťa aj pri poslednom rozhovore. Iste by bol rád, keby ho Erik nahradil. A ktovie, či Erik a Veronika niečo ... spolu ... vari aj Veronika chce vymeniť svojho muža ... alebo čo ...“ pomykal dlaňou, vyťahoval obočie a huncútsky pozrel na Idu.

Ida zmraštila pohľad, neveriacky pokývala hlavou. „To neverím,“ pohoršene pozrela na muža. „Netáraj, Wolf, Erik nie je z tých, čo by rozbíjali manželstvo. A nestrečkuje ... nie, nie, muž môj, Erik nie,“ tvrdila presvedčivo. „A prečo by chcel, podľa teba, nahradiť Simona?“

„Raz, už dávno, som Marcelovi medzi rečou rozprával o šikovnom chlapcovi, naslovovzatom slovenskom odborníkovi, ktorý pracuje v mojej firme. A tuším som mu rozpovedal okrem priezviska o ňom všetko, aj o jeho pôvode. Teraz, keď sa spolu nečakane stretli, mi zavolal a vypytoval sa ma na Erika Haxa, a na to, či je to ten, o ktorom som mu vyprával toľko pozitívneho. Pochvaľoval ho teraz sám a spýtal sa, či by som sa hneval, keby sa nevrátil, ale ostal pracovať u neho, lebo vraj so zaťom sú problémy.“

„Čo si mu povedal?“

„Že si to odnesie, ak ho zvábi. Erik je dobrý ekonóm, nerád by som ho nahradil niekým iným. Ale mám také tušenie, že ho ťahá na vidiek.“

„Ale kdeže! Veď Erik sa vrátil, máš vyhraté.“

„Možno to tak vyzerá, ale či si nepočula ako rojčil o ranči?“

„Čo by si očakával po prvej dovolenke? Sama by som inak nerobila.“

„Cheche,“ zasmial sa úprimne. „Ty si ale naivka. My muži poznáme veľa trikov, keď spoznáme ženu, ktorá je nám srdcu milá. A či si nespoznala Veroniku?“

„Veroniku?“

„Áno, mám také tušenie, že nášho Erika nielen za dobrým vzduchom ťahá na vidiek.“

„Ja som také tušenie vôbec nemala,“ odporovala mu Ida. „Ako to môžeš vedieť?“

„Podľa poslednej fotky. Na tom matnom obrázku bola Veronika, spoznal som ju, darmo Erik popieral. Cheche, vraj je rozmazaná a nevydarená. Ktovie, odkiaľ ju odfotil,“ presviedčal Wolfgang svoju ženu. „Vyčkaj len, veď ubehne niekoľko dní a dáš mi zapravdu.“

***

Príjemne strávený večer Erika dostal síce do nálady na dva, tri dni, ale práca mu nešla tak, ako doposiaľ. Nedostával sa do formy. Začali ho znervózňovať zvuky hučiacich počítačov, kopírky, ktoré počas práce boli neodkladné, a ktoré si doposiaľ ani len neuvedomil. Nadvihoval hlavu na každé buchnutie dvier, vadil mu ventilátor, vadil mu silný vánok z okna, a keď z neho vyzrel, začudoval sa nad mestským smogom. A zrazu mu aj ten spôsoboval problémy. No a keď zistil, že v papieroch niečo nesedelo, nahlas sa rozhneval. Už druhý týždeň všetci mĺkvo znášali jeho náladové výbuchy.

„Čo ti je?“ spýtal sa ho Johan, keď kolegovia už odišli, no oni ešte ostali po ukončení pracovnej zmeny v kancelárii. „Od návratu si celkom vedľa a nie si vo svojej koži. Všetko ti vadí a vo všetkom hľadáš chybu.“

Bezmocne vytiahol plecia. „Celý problém tkvie v mojom návrate. Nemám žiadne životné skúsenosti, a to ma robí nespokojným. Prežívam priam utrpenie,“ hlasno si vzdychol. Aj dnes

nesústredene pracoval a bezmála ľahostajne pristupoval k závažným problémom. Jeho autorita takýmto spôsobom mohla rýchlo upadnúť a keby stratil pracovné tempo a nenašiel pokoj, už aby len prosil o zľutovanie. V tom prípade nemá tu čo hľadať. Doterajšie pracovné nasadenie bolo vysoké, bol dynamický a dosahoval aj vysokú úroveň. Dennodenne sa rozbiehal, akoby ho nič nemohlo zastaviť.

Teraz počítač konečne vytlačil posledný potrebný formulár. Vytiahol ho z tlačiarne a ledabolo zložil kôpku na stôl. Potiahol kútiky úst v jednu stranu, spravil grimasu, a prsty oboch rúk vnoril do polodlhých vlasov. Civel na tú kôpku a rozhodol sa ju neposkladať. „Strávil som dovolenku na senzačnom, nádhernom mieste, Johan. Priam v rozprávkovej krajine, medzi vynikajúcimi ľuďmi," rozhovoril sa snivo. Potom vložil do počítača cédečko.

„Poď sem," mával na kolegu.

Ten si myslel, že má nejaký problém v aparáte.

Posadil ho na svoju stoličku a sám si čupol vedľa neho. Zopár kliknutí a pred Johanom sa zjavila rozprávková krajina. Potom klik druhý, zjavilo sa jazero, a okolie, tretí ... obrázky a prírodná scenéria bola nevyslovene krásna. Johan sa pozeral s našpúlenými ústami na monitor, akoby od prekvapenia stále vyslovoval *huch!* potom sa počudovane pozrel na Erika.

„Tu som strávil dovolenku, Johan. Tri celé týždne, medzi vynikajúcimi, milými ľuďmi." Rozhovoril sa o Mišovi, Rozete a o každom, kto bol na fotkách. Snivo pozeral na obrázky, ktoré vnášali pokoj do doteraz až boľavej duše. Zjavila sa aj Borka pri vyvešiavaní šatstva a Aleš s Doktorom. Preklikal ich narýchlo niekoľkokrát za Johanovho veľkého údivu a za svojej spokojnosti. Nakoniec sa prudko otočil ku kolegovi.

„Vieš, prečo som ti to ukázal?" mihol pohľadom na neho, ale v momente pozrel na monitor, ani nečakal, či Johan niečo odpovie. Rozbúšené srdce neutíchalo bubnovať a pri pomyslení na obyvateľov ranča mu telom prechádzal mráz. „Majiteľ ma pozýval k nim pracovať," postavil sa a zadkom oprel o stôl oproti Johanovi.

„A čo by si tam robil?" posunul okuliare ku koreni nosa. „To by si robil fyzicky?"

„Nie, samozrejme, že nie. Teraz otvorí krásnu reštauráciu, mal by som v nej robiť vedúceho. Ale práce je tam veľa, má lesy, polia, vinič, jazero, obchody, pekáreň... a už ani neviem čo."

„Takže by si robil akéhosi správcu?"

„Dal mi na výber, čo len chcem."

„Vau," nadchýnal sa Johan. „A čo ty na to?"

„Odmietol som."

„Pf! Ty si vari blázon, odmietnuť takú ponuku!" drgol ho do stehna a neveriacky krútil hlavou. „Mohol si spokojne pracovať, nie tu sa drať. Potom sa oženiť, a nažívať si s rodinou."

„Myslíš, že by som to tu mal nechať?" už na vyslovenie otázky začal nepokoj ustupovať.

„Že váhaš! Ja som od dvadsiatich rokov už na treťom pracovisku, ale nikde nebolo toľko práce, ako tu. Hoci – musím priznať, ani tak dobre zaplatenej. Ty si bol na vidieku tri týždne, a zmenil si sa na nepoznanie. Horský vzduch ti prospel. Pozri sa do zrkadla, si celkom iný. Aj brucho si nechal niekde v tom jazere ... či kde. Ale nielen to, Erik. Myslím si, že si tam nadobudol pokoj, ktorý ti teraz chýba, preto si taký nervózny, preto ti všetko vadí. Tá dovolenka ťa dala do laty."

„A ja som sa bál na to aj pomyslieť. Veď som vravel, že nemám životné skúsenosti." Zamyslene pohladkal kolegu na pleci. „Ty si to správne uhádol. V tom je pes zakopaný. A ja sa zastrájam, že neviem prísť na koreň veci ... vraj čo mi je. Priznám sa, rozmýšľam nad tým už dlho a bojím sa urobiť rozhodný krok. Bojím sa odísť odtiaľto aj napriek tomu, že spomienky sa neustále vracajú." V akejsi hmlistej vidine sa v diaľke objavil ranč so svojimi obyvateľmi. Nepotreboval si prehrať cédečko, aby sa vynorili spomienky. Boli živšie, ako hocikedy predtým.

„Nerozmýšľaj dlho, majiteľ hodí flek niekomu inému a ostaneš s dlhým nosom."

„Ďakujem za povzbudivé slová,“ potľapkal ho znovu na pleci. „Potreboval som, aby ma niekto postrčil. A ty si bol tým pravým človekom. Ďakujem, Johan, ďakujem,“ vďačnosť nemala konca kraja a myseľ už zablúdila znovu na lúky, kde si predstavil v sedle na Kráske jazdiť Veroniku.

„Prosím, vďačne sa stalo,“ vstával z Erikovej stoličky Johan. „Ale sebe som si veľmi neprilepšil. Ak šéf namiesto teba niekoho neprijme, znovu budeme zavalení prácou.“

„Zvládnete to,“ usmieval sa Erik. Kým urobil poriadok na svojom stole, už rozmýšľal nad tým, kde by zastihol Wolfganga, aby mu povedal o svojom rozhodnutí.

***

Johanom povzbudený Erik konečne zavolal Marcelovi, že prijíma jeho ponuku a čoskoro sa vráti na ranč.

„To je najradostnejšia správa posledných dní,“ tešil sa Marcel úprimne.

Povzbudila ho jeho nefalšovaná radosť a už v ten deň začal s prípravami na cestu. Zohnal si niekoľko veľkých škatúľ na pobalenie svojich vecí a snivo si predstavoval novú cestu na ranč bez nebezpečnej zákruty, z ktorej balvan čoskoro odstrelia. Srdce, búšiace túžbou poskočilo pri pomyslení, že sa čoskoro dostane tam, kam neustále blúdil myšlienkami.

Bol ako vo vytržení. Hneď v ten večer zašiel k Hanzelovcom, aby sa dohodli na niektorých neodkladných veciach, týkajúcich sa odchodu.

„A čože si sa tak náhle rozhodol?“ šéfovi očividne nebol po vôli jeho odchod. „Nepovedal si mi, že sa pripravuješ odísť.“

Pri ceste sem ho trýznila myšlienka, ako povie šéfovi o svojom odchode. Na desať rokov spoločnej práce nemožno len tak zabudnúť a odísť bez ospravedlnenia. Dlhuje mu aspoň spoločný večer, aj jeho sympatickej manželke, veď nebyť ich, možno by sa naháňal niekde so Šimonom. Keď si na priateľa spomenul, nútilo ho na naliehavé volanie o pomoc. Zmes pocitov, ktoré sa v ňom prebudili, vniesli chabú nádej na dobrú prácu u Lubičana. Šimon mu mohol robiť prieky, mohol ho vystavovať posmeškom aj ich ozvenám v širom okolí, akých bol schopný. Navzdory všetkým nejasným myšlienkam, ktoré ho v tejto chvíli napadli, bol pripravený čeliť všetkým narážkam, a už vôbec si nedožičiť dlhší čas tunajšieho pobytu, než aký bol nutne potrebný. Na ranči sa skvel a blýskal drahokam, na ktorý nemôže zabudnúť. Ona bude navždy jeho blýskajúcim drahokamom, či sa mu ju podarí získať, alebo nie. Ale veľmi dúfal, že si nájdu k sebe cestu. A túžba bola nadovšetko silnejšia.

„Už je to raz tak,“ s huncútstvom v hlase a radostnými očami si sadal do hlbokého kresla. *Za všetkým hľadaj ženu,* chcelo sa mu odvravieť, no tlmil svoju radosť, a za celý svet by sa láske k priateľovej žene pred nikým nepriznal. Už aj to, že ju sám preciťoval, na jednej strane spôsobovala radosť, na druhej nerozhodnosť a utrpenie.

„A čo tam budeš robiť?“ robil si starosti Wolfgang, lebo ani od Marcela sa nedozvedel, akú prácu mu ponúka. „NeskÍzol si z cesty, Erik?“

„Nebudem bez práce,“ povedal po chvíli bez ďalšieho komentára. Upútala ho Uriho kresba. S obdivom si zastal za jeho chrbát a pozeral na šikovné ťahy mladého maliar. Odkresľoval jelenie súsošie vyložené na krbe. „Majiteľ mi sľúbil, že môžem byť vedúcim v jeho reštaurácii. Keď prídete, všetko vám poukazujem,“ mrkol pohľadom na šéfa, ale Uriho šikovné ťahy ho zamestnali viac ako hocijaké odpovede.

Nevšimol si ani Idin príchod, ktorá vykladala v kuchyni nákup. Spravila grimasu, keď Wolfi prezradil, čo má Erik za lubom.

Uri dokončieval kresbu. Pri posledných ťahoch sa k nemu sklonil. „Uri, mohol by som ťa poprosiť o namaľovanie cválajúceho koňa s blondínou v sedle?“ spýtal sa opatrne, tíško, pričom mu srdce tĺklo až kdesi v hrdle. „Mám na mysli farebný obraz o rozmeroch cca 60x40 cm, chcel by som ho vziať so sebou a podarovať.“

„Teraz?“ vyvalil na neho oči.

„Nie, nie,“ zaprotestoval potichu. „Tak za dva dni.“

„Okej, prečo nie. Bude to darčekom odo mňa. ... keď už chceš odísť...“

Namiesto toho, aby rodinu pozval aspoň na spoločnú večeru, Ida rozhodla, že sa najedia doma a kým ich presviedčal, vylúdila úsmev a prezradila, že už objednala *čínu.* O dobré víno v dome nikdy nebola núdza a Ida o chvíľu v jedálenskej časti prestierala.

U Hanzelovcov dnes večer prichádzalo prekvapenie za prekvapením. Pri večeri, ktorú poslíček onedlho prinášal, prúdil rozhovor o Erikovej spiatočnej ceste. Wolfgang vedel, že si plánuje kúpiť auto a navrhol mu, že pomôže pri výbere. Dohodli sa na BMW. Erik predsa len zauvažoval o kúpe tak drahého auta, lebo keď sa chcel stať spolumajiteľom reštaurácie, nemohol vraziť značnú časť svojich úspor do luxusného hoci bezpečného auta. No o chvíľu ho Hanzel milo prekvapil. Objal Idu okolo pliec a ponúkol mu vypísaný šek na veľmi peknú sumu peňazí. „Od nás, Erik, za tvoju prácu.“

„Ja to vôbec nemôžem prijať...“ suma na šeku mu vyrazila dych, bol v rozpakoch a cítil sa ako chudák. „Ja ... ako ja k tomu prídem ... ja som si tie peniaze doteraz neodpracoval.“ Láskyplný vzťah, aký medzi nimi prevládal, si vysoko vážil. Predsa nečakaná ponuka veľkej sumy peňazí ho v prvom rade zaskočila, napriek tomu, že prinášala veľké potešenie a dokazovala ich veľkorysosť. Len prijať ju bolo, myslel si, prehnané.

„Nedávam ich preto, že musím, ale preto, že chcem,“ povzbudivo ho postískal po ramenách. „Ty ešte nevieš, ale vďaka tvojej stratégie sa obchody v Anglicku pohli značne dopredu. Moja posledná cesta do Doveru bola veľkým prekvapením. Vďaka tebe sa moja firma dostala do povedomia a u obchodníkov je dobre zapísaná. Čakali teba a neuveríš, aký som bol pyšný na svojho zamestnanca. A výsledky tvojich rokovaní sa už začínajú prejavovať. Som na teba hrdý a nič lepšie, ako zavolať ťa pracovať do svojej firmy som pred desiatimi rokmi urobiť nemohol. Môžem ti len ďakovať a sebe blahoželať,“ poťapkal ho ešte aj po pleci. „Tak veru.“

„Ďakujem, pán Hanzel,“ na Erikovej tvári sa už teraz zračila spokojnosť a hrdosť. „Ďakujem za peniaze a za všetko, čo ste aj s manželkou pre mňa urobili. A keď sa tak zamyslím, napriek svojmu neslávnemu životnému príbehu som vlastne dieťaťom Šťasteny. Vždy sa našli dobrí ľudia, ktorí mi v živote pomáhali, usmernili ma a podržali. A dúfam, že keď sa mi nebude na novom pracovisku ľúbiť, nebudete otáľať a vezmete ma späť.“

„O to sa vôbec nemusíš obávať. Ale neverím, že sa vrátiš. Vidím na tebe, že si odhodlaný, ťahá ťa tam a vidiecki obyvatelia ti prirástli k srdcu.“

„A keď si tam nájdeš aj šikovnú nevestu, konečne by si sa mohol aj usadiť. Bolo by načase, aby si sa oženil, Erik.“

„Ja viem, Ida,“ pomyslel hneď na Veroniku a telom prešiel mráz. „Ale súce nevesty sú už zadané a tie ostatné ...“ nadýchol sa a pomyslel na Ulriku a na obrovský rozdiel medzi nimi. „No, nejako bude.“

„Drž sa, Erik. A povedz tomu *majiteľovi,* že ďakujem za víno.“ Wolfgang ho tľapol po ramene a radšej sa otočil, aby ani náhodou neuzrel pohrávajúci úsmev na jeho perách.

X. kapitola

Kamil Fayer sa neuspokojil, ba bol veľmi rozhorčený, keď mu Šimon skoro spred nosa zhrabol peknú kôpku bankoviek, ktoré už takmer videl vo svojom vrecku. Jeho zopár stoviek sa nedali ani porovnať s takou luxusnou výhrou, akú odnášal v ten večer Šimon. Ale z ôsmich mužov ďalší šiesti nereptali, utlmil svoj hnev aj on, ale vnútro sa búrilo. Tu každý znášal svoj údel navonok dobre a s pokojom, a vo vnútri či s bolesťou, či s pohoršením ... nuž kto čoho a

ako bol schopný. Koleso šťastia sa raz krútilo zhora nadol, potom zdola nahor, denne sa výhry menili a možno zajtra sa bude dariť jemu a Šimon odíde s dlhým nosom.

Viac ako na Šimona sa v duchu durdil na seba, lebo vzišiel dlh u Maťa, a od prvého dňa, kedy si musel požičať hneď dvakrát, narastá. Prvý deň bol *namilújarmilu.* A splatenie bolo v nedohľadne. Príliš sa spoliehal na neistú výhru. Neúspech ho pohlcoval a zotročoval. Nepomáhalo hocijaké manipulovanie. A škrelo ho, lebo sa vystavoval nebezpečenstvu, že sa podrobí Maťovým chúťkam bez toho, aby niečo proti tomu vzmohol.

Dobrý čuch robil z Maťa nenapraviteľného hazardného hráča, a jeho dobrý nos robil zázraky. Vždy dokázal vyňuchať hráčov, ktorí v hre boli ochotní prísť aj o poslednú košeľu.

Deň čo deň sa stretali všetci ôsmi, po dvakrát s malou obmenou, keď Šimonovi do toho niečo prišlo. Vtedy si sadol na jeho miesto mladý Maťo. Od stola vstával s neveľkou výhrou, lebo sa podelili rovnakým dielom. Aj karty vedia byť zradné.

Kamil cez deň sekal dobrotu, no prevažnú časť dňa prespal. Po Maríninom odchode do práce sa chvíľu potuloval po meste, aby večer s vyvetranou hlavou, čerstvý, sadal si znovu k partii, k lákavej, ale zradnej hre.

Dobrá nálada ho opustila po zrekapitulovaní týždennej výhry. Znepokojene a mrzuto prekladal malú kôpku bankoviek na jednu i na druhú stranu. Peniaze pre Zigu výhrou nezískal. Niesť na pleciach jeho dlh bol priťažkým bremenom. Už len pri pomyslení na jeho mocné ruky pocítil bolestivý tlak na svojom pleci. Zigo môže tým väčšiu škodu napáchať, čím väčšiu moc má prikazovať. Pritom ani Maťo si svoje nenechá. Pre každý prípad mal ešte rezervu odloženú na výživné, ale... Hm, čože, nakoniec nemusel byť taký veľkodušný, aby na dieťa všetko naraz vyplatil. Ešte ho budú podozrievať, kde na to vzal. *Šťastena jednou rukou dáva, druhou berie.* Nuž, úspech za ten týždeň nebol veľký, ale aspoň nájom za bývanie nemusel platiť a strava u Maríny tiež nebola zlá.

Musí sa naučiť nemrhať peniazmi, ak odteraz nejaké bude mať. Bude si to vyžadovať nemálo trpezlivého úsilia, dokonca energiu musí vynaložiť aj na vymýšľanie svojho nového životného štýlu – zabehaného, uznávaného fotografa, čo si žiada bezpodmienečne kúpu nového aparátu. Lebo ani u Maríny sa celkom nechcel zaväzovať. Ako by sa dalo žiť naplno, bohato, až divo, bez toho, aby musel vynaložiť veľké úsilie? Kde by sa mal usadiť, aby si mohol vybrať medzi povinnosťou a zábavou, prácou a oddychom, aby si mohol zvoliť vždy príjemnejší spôsob?

Marína ho zobudila o ôsmej a vyčítala mu, že napriek svojím sľubom po skončení zmeny na ňu už tretí deň nepočkal a nech sa berie do pekla, keď ju do rána nie je schopný ani pomilovať. Po prebdenej noci sotva vnímal jej nadávky, ale keď zacítil arómu kávy, pozviechal sa z postele, a počas jej nevrlej slovnej spŕšky s odporom a nasilu z nej vypil celú šálku, po ktorej sa ešte aj pohladkal po bruchu.

„Túto som potreboval ako soľ," predstieral. Schmatol ju do náručia a vrátili sa do postele, aby sa uspokojila.

Bolo to šialené milovanie, pri ktorom lapala po dychu. Nakoniec, aby ho večer nevyhodila a mohol si ešte aspoň začas niekde hlavu zložiť, veľkodušne jej vyhodil na stôl osem tácok a vošiel za ňou do sprchy. Marína vedela, ako na mužov. Za následné dráždenie a mokré splynutie to bol síce nerozmyslene vyhodený a trošku aj veľký peniaz. Preplatil ju, ale preto, aby u nej mohol ostať do neviem kedy, to stálo.

Marína odišla do práce okolo desiatej a on sa stratil v uliciach mesta. S foťákom na pleci sa práve pohodlne usadil v neveľkom parčíku po vypití dvoch chladených pív, ktoré mu v prázdnom žalúdku zabublali. Okolo sa prechádzali také mladé tínidžerky, ktoré by vedel oblafnúť a svojimi rečovými schopnosťami dostať pred objektív, ale nič by mu to nevynieslo. Napriek tomu rýchlo vybral aparát, cvakal spúšťou po všetkom možnom, až sa náhle odniekiaľ vzala skupina rozvravených a v rovnošate odetých dievčat, ktoré sa neďaleko neho

zastavili. Vo veľkej rozvravenosti si ho vôbec nevšimli. Podľa ich reči ešte na niekoho čakali. Dve z nich niesli veľké cestovné tašky. *Šanca, aká sa vždy nenaskytne. Teraz, alebo nikdy.*

Prikmotril sa bližšie k nim a začal cvakať spúšť z každej strany, nevenujúc pozornosť ich pohoršovaniu nad jeho odvahou. Jedna z nich schmatla aparát a dlaňou zaclonila objektív.

„Čo to stvárate, choďte do frasa, lebo zavolám policajtov," rozčertila sa.

Keby nemal foťák zavesený na krku, bola by ho zahodila.

„Čao, slovienka," oslovil ich skomolenou slovenčinou, čo sa doteraz vždy osvedčilo a zatvoril puzdro. „Nehnevat na Džeman," ponúkol na predstavenie ruku tej hnevlivej, ktorú napodiv prijala. Vrúcne jej ju stisol. „Ja foto, ja robit velký obraz, ja dat obraz internet, cet obraz na internet? Ja hodit top modelka Džamajka, Seychely, London a robit foto Slovensko," vrava zaraz prestala. Povšímal si ich prekvapené tváre a už sa neodvažoval poľaviť v načatom klamstve. Povzbudilo ho to. „Slovienka piekny sloviek, ja foto ... yes?" otváral znovu puzdro.

Prekvapené dievčatá si medzi sebou niečo šuškali. Potom sa zrazu objavila staršia žena s ešte dvomi mladými. Ostatné ju hneď obstáli a začali horlivo vysvetľovať o fotografovi svetového formátu, ktorý ich oslovil. Nie je to hocičo, a bolo by dobre, keby sa dostali na internet, že im to doteraz vôbec nenapadlo a že keby sa ...

„Pokoj, dievčatá, len pokoj," so zdvihnutou dlaňou ich tíšila vedúca. „Nie sme taký veľký formát, aby sme sa museli objavovať na internete."

„Pani vedúca, nejaká reklama, čo aj malá ani nám nezaškodí. Na okolí sme my jediné aktívne mažoretky," presvedčovala tá hnevlivá.

„Pani vedúca, čo nám môže urobiť, pani vedúca..." prosíkali sa dievčatá.

Nakoniec sa pani vedúca usmiala. „Tak, nech je po vašom, vezmite si do ruky aj mochy."

Kamil nečakal, kým sa dohodnú, fotil ich hneď a ich prosíkanie ho samozrejme povzbudilo. Tváril sa všedne, so sústredeným záujmom jedine na fotografovanie.

Potom už mal ľahkú úlohu. Vedúca sa začudovala nad jeho exotickým menom. A Kamil tiež, vymyslel ho náhle, len aby ho nezabudol. Išiel s nimi na ihrisko na tréning, vyfotil ich s mochmi i čiernobielymi palicami pri rôznych cvičeniach a už mu nechali voľnú ruku.

„A dokedy budete na Slovensku?" spýtala sa ho nečakane vedúca. „Chceli by sme aj niečo mať z tých fotografií."

„Ja nerozumiet slovienka," zatváril sa nechápavo.

„Pýtam sa, dokedy tu budete? Júl, august, september... dokedy?"

„Aha!" usmial sa veľavravne a nečakane objal vedúcu. „Slovienka cet poznat Džeman?"

Vedúca sa zapýrila ale pritúlila sa k nemu, čo ho prekvapilo. Mala snáď krásnych dvadsaťdva, možno dvadsaťpäť a bola pomerne pekná, so zvodným tenkým telom. A bez obrúčky, ako si stihol všimnúť.

„Slovenka, to ako ja," ukazovák namierila do hrude, „mimochodom volám sa Dorota, a chcem vedieť, kedy pre nás urobíte fotky, dokedy sa zdržíte na Slovensku, teda ako dlho, a v ktorom mesiaci odídete napríklad do Londýna."

Až mu bolo ľúto, ako chuderka Dorota vysvetľovala.

„Ja byt Sloviensko do avgust, Džeman letet India.

„Kedy budú fotky?" nedala sa odbiť.

„Ja urobit velký album, ale album mani," pošúchal si zopnuté končeky prstov. Potom jednou rukou urobil značne veľký poloblúk. „...taký mani, okej?"

Na to Dorota zavolala dievčatá a spýtala sa ich, či chcú album od Džemana. Samozrejme, že všetky chceli. Dovtedy vyhútal, koľko by mu mali zaplatiť za jeden, ak sľúbi 18, bude to pekný peniaz.

O chvíľu sa rukami, nohami dohodli na sume. Z dievčat vedeli dve plynule po anglicky, ale s Džemanom sa ani jedna nevedela dohodnúť.

„Ktovie, akým jazykom hovorí," prevrátila oči jedna. „Mali by sme zavolať tlmočníka."

„Lenže akého," vypleštila oči druhá.

„Spýtaj sa ho,“ dodala tretia.

Už ich poznal skoro všetky aj po mene. A až úsmevne sa na nich bavil. No pokiaľ nacvičovali, niekoľkokrát prepočítaval, aby z nich vyťažil pekný peniaz a vrátili sa mu nielen tie, ktoré veľkodušne vyhodil Maríne na stôl, ale časť aj tých, ktoré dlhuje Zigovi a Maťovi.

Aby bol ešte presvedčivejší, všetky pozval na kávu a zákusok. Pretekali sa, ktorá bude sedieť pri ňom z jednej strany, lebo z druhej sedela samozrejme Dorota. Keď došlo k plateniu, bol veľkodušný, vyložil na stôl všetky v noci vyhraté peniaze, aby si čašník vybral, koľko potrebuje. Ale prepitné mu nenechal. Zvyšok ledabolo vsunul do vrecka. Dobre sa vedel pretvarovať a hral dokonalú hru na získanie dôvery svojich *zákazníčok.* Práve zaplatené peniaze neboli vyhodené ale videl v nich dobrú investíciu na prosperitu, ktorá sa mu o pár dní niekoľkonásobne vráti. A pre to už nemusí pohnúť ani prstom.

O tri dni, presne podľa dohody, sa Džeman ponáhľal na ihrisko. Fotky dal vyvolať u fotografistu, neváhal investovať do rýchleho spracovania prvého a jediného albumu a mal pripravené aj cédečko, aby si ho maažoretky mohli pozrieť aj na počítači.

Obrovská to bola radosť. Dorota ho vystískala aj pobozkala, potom zrazu všetky, sťaby boli pojašené, začali ho bozkávať za album. A samozrejme že všetky mali peniaze. Lebo keby nie, ani ten jediný by nedostali.

Znovu ich fotil, a Džemanove meno skloňovali do konca nácviku vo všetkých pádoch. Žmurkol raz na jednu, raz na druhú a vyčkal s nimi celý nácvik. Na konci Dorota navrhla, aby ho pozvali na obed do nejakej elegantnej reštaurácie, a poskladali sa mu naň. Všetky súhlasili. V ten deň sa až prehnane najedol. Za štvorchodový obed, ktorý začínal aperitívom dvomi štamperlíkmi kvalitného koňaku v elegantnom Rozmaríne, zaplatili dievčatá práve dosť, aby na to do konca života nezabudli.

***

Marína sotva zatvorila za sebou dvere pri odchode do práce, keď na vchodových dverách zazvonil zvonček. Kamil zanadával, lebo si práve chcel rozložiť peniaze a prepočítať, komu koľko môže dať, aby nemusel vybrať z odložených úspor. S úsmevom roztvoril dvere, mysliac si, že si Marína niečo zabudla.

Úsmev mu na tvári zamrzol pri pohľade na vysokého Zigu. Zjavil sa nečakane a svetlo slnečných lúčov zo schodiskového okna dopadalo na jeho postavu odzadu, kým jemu dráždilo oči, preto uvidel len veľký čierny tieň. Ale podľa odstávajúcich uší by ho spoznal aj spomedzi hocikoľkých.

„Ahoj, Kamo. Pozveš ma dnu?“ z jeho hlasu sálal chlad ako z otvorenej chladničky.

„Ahoj, Zigo. Poď,“ s nevôľou roztvoril dvere.

„Dúfam, že som neprišiel nadarmo,“ vošiel rovno do obývačky, ani sa nevyzul a sadol si do nízkeho hlbokého kresla, z ktorého mu vysoko trčali kolená kvôli vysokej postave. „Našiel si už nejakú prácu?“

„Robím, čo môžem,“ sadol si do druhého kresla. Veľmi rád by ho poslal do horúceho pekla v tejže minúte. „Prišiel si len preto, aby si sa na to spýtal?“

„Ty dobre vieš, načo som prišiel. Dúfam, že si si nesadol preto, lebo bakšiš nemáš,“ vrhol na neho nepríjemný pohľad. Potom sa rozhliadol po izbe. „Marína je snaživá, zariadenie je slušné. Škoda by ho bolo zničiť.“

Kamilovi poskočil ohryzok.

„Dáš si kávu, alebo ti mám priniesť hneď peniaze?“

„Prines peniaze a kým prepočítam, prinesieš kávu,“ kreslo pod ním zapraskalo, keď sa v ňom zahniezdil.

Kamilovi bilo srdce ani divé. Koľko mu má dať? Keď vyrovná celú dlžobu, ostane mu naozaj málo a najbližšiu hru nemôže vo veľkom začať. A kde je ešte Maťov dlh? *Je zle žiť len z ruky do úst.* Skúsi vyjednávať a potom sa uvidí. Vzal do ruky celú čiastku, poťažkal, rozhodoval sa, potom predsa časť zložil, ani nevedel, koľko a s ostatnými vošiel do obývačky. Zložil kôpku pred Ziga.

„Prepočítaj, ani neviem, koľko tam je," a náhle sa otočil, aby mu priniesol kávu.

Zigo zložil poslednú bankovku, keď mu prinášal v mikrovlnke zohriatu kávu, ktorú v peknej šálke elegantne zložil pred neho.

„Ty si myslíš, že som blázon? Alebo že som zabudol počítať?"

„Prečo to hovoríš?" divil sa naoko, no triaslo sa mu celé telo. Predstieraným pokojom potiahol kútiky úst.

„Kamo, toto množstvo nepokryje ani tvoj dlh, a kde sú ešte úroky..." opierajúc sa o operadlo nemotorne vstával z hlbokého kresla, ktoré pod váhou znovu zapraskalo. „Ty si už zabudol, že si sa zaručil za Bubeníka?"

„Čooo?" pretiahol otázku. Zigova silná ruka smerovala k jeho pleci a o chvíľu ju na pleci už aj pocítil. „Bubeník ti nezaplatil?"

„Bubeník sedí, je vo väzení, keby si nevedel ... ešte vždy," stískal mu plecia. „Teba poveril zaplatením, či sa už nepamätáš? Veľkodušne si prevzal jeho dlh na seba ... tak? Kde sú ostatné peniaze? Kde je Bubeníkova, či tvoja dlžoba?"

Prehýbal sa pod hrozným tlakom jeho mocnej ruky a musel si priznať, na Bubeníkov dlh absolútne zabudol. „Koľko to robí?" zmohol sa na krátku otázku a stískal zuby.

„Povedzme, že jeho dlh je s prižmúreným okom na stole. Ale kde je tvoj? Kamo, kde je potom tvoj?"

Stisnutie zosilnelo. Kamil už skoro omdlieval, kým Zigo radostne škeril žlté zuby. „Prinesiem niečo z Maríniných, pusť ma, prosím ťa."

„No, takže vieš aj prosiť," povolil stisnutie, ale škeriť sa neprestal. „Bež, Kamo, kým vypijem tú prihriatu kávu. Radím ti ponáhľaj sa, inak ju vykydnem na teba."

Kamil privieral oči od bolesti, keď vošiel do spálne a vzal ostatné peniaze, nechajúc si v skrýši zopár bankoviek na neblahé chvíle. Všetky jeho sny sa veľmi rýchlo rozplynuli ako hmla. Nebyť náhodného príjmu od dievčat, by si teraz od Zigu vyslúžil poriadny výprask.

Nepostačili ani tie, ktoré mu dal. Zigo pýtal úroky. No to už vôbec nechcel ani pripustiť. Naveľa odišiel s tým, že na úroky vo výške piatich tácok ešte musí pamätať. Keď za ním zatvoril dvere, zatmilo sa mu pred očami. *To je môj koniec.* Rezerva síce ostala na knižke, ale čo povie Maťovi? Alebo čo mu povie Maťo, ak na dnešnú hru si znovu bude musieť požičať?

XI. kapitola

Šimon nemal kam ísť. Jedinou možnou zastávkou bola cesta späť, domov, k svojej matke a jej sestre – krstnej matke. Nika dobre odhadla, musel sa vrátiť. Pár tisícok, ktoré mu vo vrecku ostali, by nepokryli náklady na nič, tobôž jeho nároky. Oddal sa osudu a spoliehal sa na svoje rečové schopnosti, keď po hodine cesty otváral bránu do dvora krstnej matky.

Sestry ho privítali bez jedinej popudzujúcej otázky. Nič nenasvedčovalo tomu, že Nika tu pred pár dňami bola a všetko o ňom vyklebetila. Mama sa mu votrela do objatia a uisťoval sa, že staré dievky nič nevedia. Niekoľkokrát ho vyobjímala aj vtedy, keď už sedel na stoličke.

„Si nejaký útly, syn môj. Kde sa stratili tvoje svaly? Vari už nechodíš do posilňovne?"

„Nestíham," zaklamal a pohladil matkinu ruku na svojom pleci. „Mám zodpovednosť, veľa je vo firme práce."

Pokyvkala hlavou, pohladila ho po tvári a odišla k šporáku dohotoviť obed. Krstná do tej doby okopávala kvetinové záhony na dvore a im dvom sa nevenovala. Háčik bol len v tom, že si nebol istý, či krstná nevyšla naschvál, aby sa s materou porozprávali. V žalúdku sa pomaly uvoľňovalo zovretie, ktoré cítil od odchodu z domu. Na následky nepomyslel, lebo mama zaobchádzala s ním s istou blahosklonnosťou. A on o pomoc nevolal. Bez pocitu viny si zapaľoval jednu cigaretu za druhou, kým matke rozprával o svojej práci a výmene kotla.

Naobedoval sa ozaj kráľovsky, ba krstná otvorila aj fľašu piva a rozliala ho do troch pohárov.

„Dávno si bol doma, krstniatko. Naozaj je tej práce tak veľa, že nás nestíhaš prísť ani pozrieť?“

„Je, krstná, naozaj,“ preložil si členok na koleno a zapálil si za obedom prvú cigaretu. „Konečne som sa aj sám dostal na dovolenku. Už si ju každý užil, na mňa teraz prišiel rad, keď sa ostatní vrátili.“

„Takže môžeš pobudnúť...“

„Môžem.“

„A rodinku si prečo nepriniesol?“

„Veď vravím, všetci naraz nemôžeme odísť,“ potiahol cigaretu a dym vyfúkol smerom k otvoreným dverám. „Nika tiež nemá čas odchádzať.“

Pozrel sa na mamu. Lakte mala opreté o stôl, a dlaňami si zakrývala ústa a časť tváre. Kým sa Jolana vyzvedala, mama si na ňom nechávala oči a hoci nič neprevravela, nepozdávala sa mu plachosť, ktorá sa v jej očiach objavila.

„A malý? Ako sa mu darí? Radi by sme ho uvideli.“

„Ojoj, Leo je fajn. Už rozpráva, dokáže si zapamätať aj krátku básničku, rýchlo sa učí, je po otcovi,“ namieril ukazovákom do hrude a hrdo ho vzápätí zdvihol. „A kučeravý je po mne.“

„Ani nás nepozveš na pár dní, krstniatko, radi by sme sa s Juditou vybrali za ním.“

„Hc, krstná,“ znervóznel, zdvihol zrak do plafóna. „A načo? Aby vás zavalili robotou?“

„Nika by bola iste rada, je to milá žena.“

„Pravdaže...“ zahasil ohorok na tanieri, kde doteraz odklepával popol a zložil si nohu. „Vám je ale doma najlepšie, ste tu spokojné, nič vám nechýba.“

„Len trochu lásky od teba,“ rozochveným hlasom sa konečne ozvala aj jeho mať a utrela si zaslzené oči. „Zabúdaš na nás syn môj.“

„A čo! mám sa vari roztrhať?“ okríkol ju. „Nemôžem predsa jedným zadkom sedieť na dvoch stoličkách!“

„Ale od dvoch rokov...“ rozhovorila by sa, keby ju jeho hrozivý pohľad zastavil.

„Mama, nebuď smiešna! Každý si žije svoj život ... aj ja.“

„A kde si ho žiješ, Šimon?“ vyzvedala sa prísne Jolana. „V herni? V akom pomere ho delíš medzi svoju rodinu a svoju zábavu?“

„Ty o čom hovoríš?“ krstná ho zaskočila, ale ešte vždy sa pretvaroval, hoci už bolo nad slnko jasné, že Nika tu bola. Krstná ho dostala. Vošiel do pasce ani sa nenazdal. Ruky sa mu zachveli no pokúšal sa o svoju obranu. Zahniezdil sa na stoličke. „Kto ti čo nahovoril?“

„Šimon, nalejme si čistej vody do pohára. Nika nám o všetkom porozprávala. Len tvoja úbohá mať nechce pripustiť, že sa jej zbožňovaný synáčik mohol tak spustiť.“

„A čože vám také narozprávala?“ hlasno sa spýtal, aby nepocítili, ako sa mu zachvel hlas.

„Si chorý, krstniatko, choď na liečenie, vieme o všetkom.“

„Je to pravda, synček, je to pravda?“ Judita si utierala oči do vreckovky, ktorú doteraz žmolila v dlaniach. „Vždy som sa snažila, aby z teba bol dobrý človek, s otcom sme ti dali všetko, mali sme ťa radi ... a teraz ... a ty si ...“ nedokázala súvislej vety povedať, srdcervúco sa rozplakala. Doteraz znášala synove klamlivé slová, ktorými ju od príchodu balamutil.

„Tak načo ste mi dali všetko? Prečo ste ma tak vychovali?“ osopil sa na matku hnevlivo, potom vyskočil zo stoličky, ktorá sa na dlažbe škrípajúc posunula a s hrmotom narazila do

dresu. Nervózne ju schytil aby ju kopnutím do nohy posunul ku stolu. „Prečo ste ma nevyzauškovali, keď som neposlúchal? Každý dostal doma zopár faciek, no ja som aj za výčiny dostal pochvalu. Tak od čoho to bolo dobré? A teraz plačete? Nevedeli a ani ste ma nedokázali dobre vychovať, vy ste na vine, nie ja!“

„Sadni si!“ rozkričala sa Jolana, dlaňou udrela na stôl až taniere poskočili. Rýchlo vstala zo stoličky aby mu prísne pozrela do tváre. Bola od sestry o desať rokov mladšia a bola oveľa ráznejšia, ako ona. „V mojom dome ty kričať nebudeš! Dostal si jedlo na tanier zadarmo, tak poslúchaj! A keď tu chceš ostať, tobôž,“ sadla si len keď videla, že okríknutý Šimon hoci zo vzdorom, zato poslušne vyťahuje stoličku.

„Tak von s pravdou, prišiel si s batožinou?“

„Hc,“ pokrútil hlavou. „No a čo?“

„Dnes napíšeš žiadosť o rozvod, ja ho zajtra zanesiem na súd...“

„Čooo? Vy ste sa...“

„Nezbláznila, keď si to chcel povedať. Mám známosti, zariadim, aby vás čo najskôr rozviedli, možno už aj o tri týždne a potom...“

„To neurobíte...“

„Ak mi ešte raz skočíš do reči a nedáš dohovoriť, v mojom dome neostaneš. Rozmysli si, Šimon, a dobre si rozmysli, čo povieš a čo urobíš. Ja nie som tvoja žena, ani tvoja mať. So mnou budeš rozprávať ako s človekom, nie ako so psom,“ pozerala mu prísne do ľahostajnej tváre, ani nemrkla. „Takže ... kým vás rozvedú, môžeš bývať u mňa pod podmienkou, že budeš strúhať dobrotu. Po rozvode sa ihneď pakuješ na liečenie, pochopil si? Ja sa nebudem nečinne prizerať, ako moja sestra pomaly prichádza o zdravý rozum. Veď otec sa ti v hrobe obracia, že sa nehanbíš!“

Rozochvenými rukami, nervózne, si znovu zapálil cigaretu, ale čušal ani ryba. Nemohol namietať. *Bosorka, aj keď sú sestry, na mamu sa vôbec nepodobá. A nechcel by som ju za mater... aj napriek tomu, že jej dcéra s ňou bola nadmieru spokojná,* prebleslo mu mysľou, keď pohodil zápalky na stôl.

***

Matej Daniel nadarmo čakal v ten deň Šimona. Nehlásil sa u neho a peniaze mu nepriniesol. Ale nepriniesol ich ani na druhý, ani na tretí deň, ba ani o týždeň. Za takú odvahu mu surovo vykrúti krk, sľuboval si v duchu. A namrzený strkal späť do puzdra mobil, lebo Šimon nedvíhal. Peniaze u neho boli posvätná vec, a nerád strácal čas s neslušnými ľuďmi, ktorí zanedbávali jeho pravidlá. Zdalo sa, že Šimon ich celý týždeň vďačne zanedbal a drzo ho obchádzal. Jeho požadovačnosť a prudká povaha bola Maťovi občas na záťaž, tobôž, keď neprinášala úspechy a zisk. Napriek tomu sa niekedy stávalo, že sa k nemu až surovo dobýjal a vynucoval si u neho pozornosť a záujem.

Maťovi a *jeho veci* bol Šimon doteraz na úžitok v tom, že podľahol rýchlo výzve a za svoj sklon, niekedy so vznietením, inokedy s prudkým pádom, frflal skutočne málo. Vrhol sa strmhlav do hry a svoje vrecko mal vždy plné peňazí. Maťo s ním dokázal veľmi ľahko manipulovať tak, aby nevybuchoval a bol rovnako šťastný pri výhre aj pri prehre. Šimon sa zamotával vždy viac do Maťových chápadiel a neodradil ho ani častý neúspech.

Keď sa počas hry jeho vrecko vyprázdnilo a bol nútený si od Maťa narýchlo požičať, vynikajúcu zámienku predstavovala v poslednom čase pekáreň, jeho nutné opravy, výmena kotla a iné, ktoré práce bez peňazí nebolo možné realizovať. Splátky požičaných peňazí ale často pokrýval naturáliami, múkou, chlebom, zákuskami a všetkým možným, ktoré si od neho všetkými masťami mazaný Maťo často nekontrolovane a bez zábran odnášal. Kdeže to mohol Šimon skontrolovať! Maťo bol ako dvojhlavý drak a vždy vyskakoval v prípadoch, kedy čo

len spomenul množstvo tovaru, ktorý bez kontroly odnášal z pekárne. Vzal si on od Šimona svoje, aj s vysokými úrokmi.

A teraz Šimon k Maťovi neprichádzal ani druhý, ani na tretí týždeň. A celú tú dobu bol nedosiahnuteľný. *Veď ja mu ukážem!* Do pekárne začal už od pár dní po jeho odmlčaní chodiť pre suchý chlieb, potom mimo dodávok aj pre čerstvý, vraj na Šimonove povolenie, až to Lacovi Modranovi bolo podozrivé, lebo od Borky vedel, že Šimon z domu odišiel.

Nika sa zjavila na Lacove zavolanie náhle a práve vtedy, keď Matej Daniel vynášal dvadsať kíl múky zo skladu.

„Dobrý deň, pán Daniel," oslovila ho spoza jeho chrbta, keď vycúval z dvier skladu s plne naloženou rukou. „Kam nesiete tú múku?"

Maťo zabalansoval, pritočil sa k nej so zapýrenou tvárou. „Dobrý deň, pani Petrovská, ako sa máte?" vystrúhal aj úsmev.

„Kam nesiete tú múku?" prepočula jeho otázku a neodpovedala.

„Múku? Jaj, tú ... tú nesiem do mojej reštaurácie, Šimon mi povolil," na perách zamrzol silený úsmev a na čele sa zaleskli kropaje potu. „Viete, kuchárka povedala, že chce urobiť lazane a potrebuje kvalitnú múku."

„Kvalitnú múku dostanete aj v našich predajniach. A kedy vám to povolil Šimon?"

„Kedy? No, vari predvčerom ... či ešte predtým ... už sa naozaj nepamätám."

„Osobne?" tvárila sa prísne a nepohla sa od neho.

„Nie, volal som mu na mobil," klamal ako po masle.

„Pán Daniel, Šimon si stratil mobil, nič také vám povoliť nemohol."

„No ale ... pani Petrovská, ja by som," mozog pracoval na plné obrátky, začínalo mu byť jasno, teda toto? A ešte ho táto *suka* aj prichytila. „... naozaj, pani Petrovská ..."

„Vráťte múku späť do skladu."

Maťo podvihol zavalité plecia, hlavu stiahol a otočil sa späť ku skladu. Nika išla za ním a otvorila mu dvere. V sklade spoza paliet začuli hlasný Petrin krik. Nadávala na niekoho a nebezpečne sa vyhrážala až zrážkou prémií kvôli zmiznutej múke z predných paliet. Maťo zložil balík a záhlavím ruky si strel z čela pot. Nika stála vedľa neho a prísny výraz tváre ešte nezmizol.

„Pán Daniel, vráťte, prosím aj ostatné balenia z auta. Je tam toho viacej. A už sa nevracajte bez peňazí. Nebudem tovarom vyrovnávať manželove dlhy u vás. Čo vám dlhuje, bude si musieť vyrovnať sám, rozumiete mi?"

„Ale pani Petrovská, vy si myslíte, že ..." pokrútil hlavou. „Povedzte," pozrel na ňu úlisne, „prečo si myslíte, že váš manžel ..."

„To je jedno, čo si ja myslím," jeho ešte pred chvíľou jasavá tvár prešla do prekvapeného a trápneho výzoru. Dostala ho do pasce, prichytila pri krádeži. „...ale platí, čo som povedala. Múku si budete musieť kupovať v obchode, pán Daniel."

„Tak dovidenia, pani Petrovská," vzápätí sa otočil a rýchlymi krokmi vyšiel zo skladu.

Nika si vydýchla a na tvári sa rozhostil spokojný úsmev.

***

Maťo odchádzal s hanbou a najradšej by sa pod zem prepadol, keď ho Šimonova žena oslovila. *Ale som sa aspoň dozvedel o Šimonovi,* aj keď to bohviečo nebolo. *Starý priateľ nesklamal, len stratil mobil.* Ale Maťovi robil ťažkosti aj Kamil. Aj ten sa chcel vybŕdnuť z nepríjemností a zabudol na výšku splátky. Nech len príde, veď ho prinúti! Všetci by chceli prežiť žiarivé dobrodružstvo, ktoré vybočuje z rámca všedného života, pritom keď stanoví podmienky, ktoré nevedia splniť, presviedčajú a sa sťažujú.

Kamil došiel až o týždeň. Veľmi trúfalo si sadol k rohovému stolu a Marína mu ešte trúfalejšie priniesla veľké pivo. Bol vyobliekaný a jeho sexepíl bol tentoraz skutočne obdivuhodný. Aktovku si vyložil na stôl a zahniezdil sa na stoličke.

Najprv ho zbadal mladší Maťo a prisadol si k nemu.

„Otec zúri," povedal mu po pár krátkych a všedných frázach. „Nevraciaš mu peniaze."

„Vrátim, nemajte strach," odpil z piva a ústa od peny si utrel do servítky. „Momentálne sa mi darí, ale všetko má svoj čas."

„No to vidím, pch," premeral si jeho drahý odev, a divil sa slušnému gestu. „A kde to, v pekle, pracuješ, že si taký vyobliekaný?"

„Ahoj, kamarát," dotkol sa mu pleca Maťo starší. „Akosi nás obchádzaš, spyšnel si, či čo?"

Kamilom až heglo, a ihneď pomyslel na Zigu, keď sa mu dotkol pleca. Ale keď videl, ako závistlivo premeriaval očami jeho oblek, potiahol kútiky úst. Maťo si prisadol k dvojici.

„Nespyšnel, a vieš, že neúspech ma nezdrví," hovoril pomaly a vyžíval sa, ako mu obaja civejú na ústach. „... len sa vyskytol problém, ktorý ..." nadýchol sa zhlboka, „...možno sa týka aj teba."

„Čo je to za problém?"

„Stretol som sa so Zigom ..."

Starého Maťa myklo. S nevôľou pomyslel na Zigu, toho naničhodníka, ktorému vďačí za svoju prezývku. Vraj Pukerlík! Opakoval ju donekonečna, až sa udomácnila medzi vtedajšími kámošmi a za jeho chrbtom ho všetci tak volali. Do čerta so Zigom! Ešte ho bezmála dostal aj do väzenia. Nebyť jeho osobnej známosti, teraz by aj on sedel s Bubeníkom. Na Kamila došlo až neskôr a nedokázali mu všetko, preto dostal o pár rôčkov menej.

„Kto je Zigo? Doteraz som o ňom nepočul," zaplietol sa do rozhovoru mladý Maťo.

„Čuš!" osopil sa na neho otec. „Nemusíš každého poznať." Potom sa prívetivo obrátil na Kamila. „A čo, kde je teraz?"

„Stretol som ho v meste, vie o Pelargónii. A musel som mu zacvakať Bubeníkov dlh."

„Bože," Maťovi sa orosilo čelo a dlaňou si v momente pretrel tvár, aby vzápätí rýchlo pohladkal plecia. Zigov stisk ani jemu nebol neznámy. „Vzal ti všetky prachy?"

„Asi tak, a nemysli si, že tento oblek mi daroval on," vysvetľoval ešte skôr, než sa ho na to spýta. „Snažím sa pracovať, robím, čo viem a môžem, takže ešte si chvíľu počkáš, okej?"

Ustarostený Maťo zovrel pery a bezhlasne prikývol. Potom štuchol syna do ramena. „No poď, rozvezieme obedy."

Marína priniesla o chvíľu obed aj pre neho. *S plným žalúdkom sa predsa len lepšie rokuje.* Za obedom mal cestu do kultúrneho strediska odľahlejšej obce, aby ako manažér cirkusu *Sfinga* s netradičnými atrakciami zabezpečil vystúpenie v dohodnutý termín a zinkasoval zálohu. Takto ľahko sa mu podarilo strčiť do vrecka vedúcich na úseku kultúry aj v okolitých väčších obciach. Po vyplatení zálohy však zmizol bez stopy, neostal po ňom ani šľak. A vôbec ho nezaujímalo, do akej šlamastiky dostal ľudí, ktorí mu tak ľahkovážne naleteli.

XII. kapitola

Veronika mala veľkú vitalitu aj napriek svojmu neslávnemu manželskému životu. Svoje ťažkosti, ktoré pozostávali prevažne zo Šimonovho pijanstva a gamblerstva riešila zavčasu, ako len mohla. Nie vždy sa to darilo, ale presvedčená, že neskôr, keď bude musieť čeliť ešte väčším a nevyhnutným životným ťažkostiam, bude ich vedieť rozuzliť aj sama, dusila v sebe všetky nešťastné udalosti a navzdory problémom bolo v nej všetko; neústupčivosť, výkonnosť, neochvejná rozhodnosť. Životné údely, ktoré sa rozhodla riešiť sama, jej dodávali silu a na manžela často sekla útok spôsobom, ktorý ho až zarážal. Vstupovala do manželstva

ako do veľmi dôležitého a posvätného spojenia. A okrem toho videla v ňom zo začiatku fantáziu a mala veľké plány so svojím pekným manželom, ktoré, žiaľ, boli priskoro vari jediným šmahom zmetené z cesty. Osud, ale hlavne Šimon zmenil jej plány. Zneužil manželstvo v bohatej rodine a namiesto múdrosti podľahol svojim popudom. Nebol vôbec šetrný a neangažoval sa v rodinnom podniku rozvážne, jeho orientácia sa upla na ľahké mrhanie peňazí z plnej, sťaby bezodnej peňaženky.

Občas sa nájdu ľudia, ktorí napriek opatrnosti a obáv sťa jasnovidci rozpoznajú trápenie rodinného života toho druhého. Vo svojich predstavách zmapujú situáciu a v boľavej duši spôsobia s ohromujúcim účinkom zvraty, ba niekedy až peklo. Zdatne vybičovávajú svoju zvedavosť aj napriek námietkam, sťaby vedeli, že ich budeme potrebovať. Ustavične dobývajú, a nielen citovo. Sú pripravení urobiť čokoľvek, aby dospeli k cieľu.

Napriek tomu, že Veroniku viazal manželský sľub a pokúšala sa pribrzdiť vytrvalé dvorenie svojho niekdajšieho spolužiaka, teraz ambiciózneho policajta Silvestra Párnického, nedokázala sa ho zbaviť úplne. Silvester poznal nielen Šimona, ale nebola mu neznáma ani jeho hráčska vášeň a nezdravé pijanstvo. Na základe zápletiek ako aj zo súdnych rozhodnutí z pred niekoľkých rokov potichu sledoval Mateja Daniela s určitým podozrením na jeho neprestávajúce podvody a dlhšie trvajúce nebezpečné a pofidérne obchody. Bol presvedčený, že Šimon veľmi skoro skočil na Maťove návnady. Kým v nich nachádzal uspokojenie, jeho manželka kvôli tomu znášala bolesť a nepekný až krutý životný údel.

Nečudo, že Veroniku pred ním ochraňoval. Veronika sa nemohla zbaviť dojmu, že to robí vo svoj osobný prospech, ku ktorému sa pri prvých stretnutiach nechcel priznať, ale keď ju prvýkrát uvidel tehotnú, poskočilo svetlé obočie a plavovlasý mladý muž s príťažlivou tvárou a orlím nosom sa chytil za čelo.

„Veronika, moja najdrahšia bytosť, čo si mu to dovolila?“ hlas sa mu zasekol.

V nasledujúcej chvíli ju s láskavosťou objal okolo pása. Pritiahol si ju k sebe s nehou, možno bral ohľad na jej stav. Pohladkal ju po šiji, po chrbte. „On sa nikdy nezmení, Nika.“

„Nič sa nestalo, Silvo,“ vytisla zo seba. Ohromená jeho konaním sa nestihla spamätať. „Je mojím mužom, má ma rád.“

„Uvažovala si niekedy nad tým, ktorá láska prevažuje u tvojho muža?“ povolil objatie, aby ju nedostal do chúlostivej situácie v lubičanskej cukrárni. „Je to láska k manželke, alebo láska ku kartám a alkoholu?“

Vtedy sa jej zahmlilo pred očami a bolo jej ľúto, že povolil objatie, skoro sa zosypala. Pravdaže to vedela, len priznať sa bolo ťažké. Sadla si na stoličku v tejže chvíli a Silvo si prisadol k nej. Nebolo to prvýkrát, že sa dlho rozprávali. Silvester jej nerozprával lichôtky, ale pri každej príležitosti dával najavo svoju neutíchajúcu a vytrvalú lásku k nej, ktorá nevyplnená pretrvávala ešte zo študentských čias.

Ani od tej doby sa nevzdával. Občas jej zavolal, a keď mal čas, sadli si na kávu či na obed. Na tých stretnutiach zádumčivo rozprával o jej márnotratnom manželovi, za ktorého sa po každý raz hanbila. Spoločné stretnutia boli výborným utišujúcim prostriedkom na liečenie Nikiných pretrvávajúcich ťažkostí, aj keď sa pri nich nenásytne vpíjal do jej očí, dvíhal jej prsty a vrúcne ich bozkal. Usilovala sa nedať mu najavo bolesť, ktorú pociťovala z manželstva prechádzajúceho nejednou krízou. Silvester bol chápavý a napriek tomu, že Nika mlčala o svojich ťažkostiach a problémoch, vnímavý policajt dávno odhalil bolestné stopy v jej pohľade a uisťoval ju, že vie, aké ťažké je bdieť v posteli a šepkať slová prosby k *najvyššiemu* za zmenu manželovho správania.

Nenútene ju zvádzal a už nie raz jej navrhol rozvod. Nevrhala sa mu do náručia a bola prekvapená jeho vytrvalosťou napriek tomu, že mu nedávala žiadne sľuby, hoci, musela si priznať, že ho ani rázne neodmietla. Občas za to samu seba kárala. Okrem niekoľkých bozkov, ktorými, myslela si, neporuší manželskú vernosť, však k ničomu nedošlo. Lenže Nika

ani netušila, že vzájomné bozky dodávali mužovi väčšie sebavedomie a predstavu ideálneho manželstva so svojou veľkou a doteraz nedosiahnuteľnou láskou.

Jeho priateľstvo jej vyhovovalo, hoci nemala žiadne zadné úmysly. Jemu sa mohla sťažovať bez hanby. Nielenže poznal Šimona do špiku kosti ale hlavne, že sa pred ním nemusela cítiť v rozpakoch, keď mala čeliť narážkam a chovať sa rezervovane, keď sa zvrtla reč na jej zvláštne manželstvo. Musela si priznať, že jedine s ním dokázala o ňom hovoriť, ba vyspovedať sa, keď bolo najťažšie.

Napriek tomu, že vytrvalo čelila jeho dvoreniu neodmietala ho, lebo nedokázala vysloviť, že Silvester nie je hrdinom jej snov.

Znovu sa po pár týždňoch stretli. Uprostred búrky, ktorú Erik rozpútal v jej srdci a ktorá ešte pretrvávala, tisol bozk na jej zrumenené líca, ktoré predtým pohladil. Ledva sa vládala sústrediť na jeho slová, lebo ľahučký dotyk a jemný bozk ju znepokojil rovnako, ako keď stála vedľa Erika. Ibaže teraz sa v nej nerozpútala búrka a srdce nezachvelo, aj keď nežný dotyk pripomínal srdcu milú osobu.

Pozval ju na obed. V jej pohľade našiel niečo výnimočné, čo doteraz neregistroval. V jeho predstavách mu bola veľmi blízka a tú predstavu chcel stelesniť. Bol k nej i tentoraz milý a zhovorčivý. Vycítil, že je s ním šťastná.

„Veronika, potrebuješ moju ochranu. Šimon je tvojím postrachom, opusť konečne toho lotra," pohladil jej ruky, ktoré mala vyložené na stole.

Uprela na neho vystrašený pohľad, lebo jeho slová vyrazili z nej dych. Srdce začalo biť ako zvon. *Postrach a lotor,* ako výsmešne nazval Šimona, už pár dní nebol doma. Mala od neho pokoj a nerušene mohla rozjímať o Erikovi. Myšlienky na neho vnášali do duše pokoj a nie Silvestrova blízkosť.

„Si láskavý, Silvester, a možno by som bola šťastnejšia bez neho ako s ním, ale vieš, čo hovorí príslovie?" mihla pohľadom do jeho prekvapených očí a zložila vidličku, na ktorú napichla posledné sústo tortového rezu, na akom pomľaskávali za chutným obedom. „S čertom zle, ale bez čerta ešte horšie."

Znechutene vzdychol, napriek tomu, že si bol istý, že Veronika viac verí prvej časti odpovede, ako príslovíu, ktoré citovala. Aj keď bolo zjavné, že jeho dvorenie sa pomaly stáva zbytočným, bol pevne rozhodnutý byť oným mužom, ktorý jej vytrie smútok z duše, aj keď doteraz slzy z jej očí nestieral.

V snahe nabrať duševnú silu, uvoľniť napätie a odreagovať sa od všedných starostí, sa s nadšením vydávala na jazdu po lúkach a stráňach na Kráske či Netvorovi. Úžasne sa pritom odreagovala, nabrala energiu a ešte väčšie sebavedomie. Doteraz kolísala vo dvoch svetoch, ale odkedy Šimon odišiel, vydýchla si. Sedávala často na kameni, kde si písal svoje poznámky Erik a hádzala žabice do vody, aj takto si ho pripomínajúc. A keď vyvstal hocijaký malý problém, kládla otázku, ako by to robil, či riešil Erik? Nepoznala odpoveď, nepoznala ani jeho. Ale otec mu slepo dôveroval a volal ho *synak.* Dávno bolo, keď aj Šimona tak oslovoval. Predsa sa čudovala, odkiaľ pramení otcova dôvera v priateľa jej manžela, ktorý sa zjavil náhle a z ďaleka?

Včera jej robil spoločnosť Mišo na Netvorovi. Precválali okolo geodetov, ktorí zameriavali lúky a zastali si neďaleko nich. Boli štyria a vykrikovali na seba, *...doprava, dozadu, viac vľavo...* až sa Nika na nich pousmiala.

„Prechádzame k realizácii veci, Mišo. Onedlho budeme mať veľký ranč, ako u strýka v Amerike. Povedz, aké to tam bolo? Alebo kde sa ti viac páči?"

„Oj, Nika, z krásnej prírody bol prvý dojem aj tam, aj tu obrovský. Ale ten sa časom zotrie a vystrieda ho všednota, keď spoznáme všetko navôkol. Keď sa podarí vystavať taký ranč, ako sme mali v Amerike, urobím všetko pre to, aby som bol i tu taký užitočný, to si píš. Ale kto sem príde po prvýkrát, bude uchvátený a bude sa chcieť vrátiť znovu. Hlavne ak tu nájde

stravovanie, ubytovanie a všetko, čo treba k pohodliu. Jakub Findorko je uznávaný architekt, iste pripraví skvelý projekt.“

„Už sa teším,“ tvár horela od radosti, keď sa rozhliadla po lúkach, kde by mal stáť v blízkej budúcnosti ranč. „Až sa bojím, že nám ho budú v kútiku duše mnohí závidieť.“

„Ty sa o to nestaraj,“ pousmial sa Mišo. „Ty budeš mať viac organizačnej a papierovej práce, duša moja a tú ti ja absolútne nezávidím.“

Ohrnula nosom a odula pery, načo Mišo prehĺbil kútiky úst.

„Veronika, všimla si si, že jeden z tých geodetov na teba poškuľuje? Od začiatku, ako začali zameriavať si oči necháva na tebe.“

„Ktorý?“

„Nuž ten, v zelenej košeli.“

Kamil Fayer sa práve pozrel na nich.

„Myslíš?“

„Vidíš predsa sama.“

Muž v zelenej košeli o chvíľu odložil svoj prístroj s ostatnými do auta a prichádzal k nim.

„Hm,“ naklonila hlavu a našpúlila pery. „Ten nesiaha Erikovi ani po členky.“

Mišo od údivu vytiahol obočie. Nika na neho mrkla, pyšne odula pery a očervenela ako rak. Neskoro bolo zahryznúť si do jazyka, slová preleteli éterom a nedali sa vziať späť.

„No, takže z dnešných pretekov už nebude nič. Ja sa vraciam na ranč, zdá sa, že budeš mať zaujímavejšiu spoločnosť. Tak – ahoj, dievčatko.“ Spokojný s tým, čo od Niky počul, pomyslel na Erika. Keby sa len chcel vrátiť!

„Naozaj nemusíš odísť ...“

Lenže Mišo popohnal koňa do cvalu a už nezačul, čo Nika povedala.

„Dobrý deň, pani Petrovská,“ neznámy muž v úsmeve ukázal zdravý, biely chrup, ktorý jediný nebol na ňom falošný. Nebol ešte tak blízko, aby sa musel pozdraviť, no zľakol sa, že odcvála, ako jej spolujazdec. „Máme pekné počasie, ako stvorené na prechádzky v prírode.“

Neodpovedala mu, len keď podišiel celkom blízko, usmiala sa na neho.

„Ste celý deň vonku?“ sedela majestátne na koni a pozerala sa na neho so sklonenou hlavou.

V jazdeckom úbore s krátkymi čižmičkami bola veľmi zvodná. Kamil jazdkyňu z blízka v úbore doteraz nevidel. „Nie celkom, dnes len od popoludnia. Kolegovia pracovali inde. Ale na dnes sme už skončili. Práve sme sa zbalili a ide sa domov.“

„Vy nejdete?“

„Volil som radšej pešiu prechádzku,“ zaklamal. Veronika bola naozaj krásna, Maťo mal pravdu. Už párkrát si ju všimol pri jazdení, ale doteraz nebola príležitosť na rozhovor. Konečne dnes sa aj pristavila. „Páči sa mi okolitá príroda, rád sa prechádzam.“

„U nás je pekne. Ste odtiaľto?“

„Nie, nie,“ nadvihol dlane. „Som z ďaleka.“ So Šimonovou peknou a bohatou ženou mal svoje plány, ktoré ešte neboli celkom jasné, ale keby dosiahol aspoň toľko, že by Šimon žiarlil, bol by celkom spokojný. „Pomáham pri zameriavaní. Je to akási forma oddychu. Pracujem celý rok v napätí a kým iní chodia na oddych ku moru, ja ho mám už plné zuby. Konečne nejaká zmena. Nedávno som sa rozhodol pobudnúť v tomto tichom meste.“

Niku muž zaujal. Neznámy flegmaticky rozprával o pobyte pri mori a začalo jej vŕtať hlavou, akú má profesiu? Muž váhavo postával pri koni, pri rozhovore dvíhal hlavu dohora. Nikdy ho v meste nevidela a geodetov bez povšimnutia vždy obišla. No a potom medzi rečou chytil opraty, načo Kráska zaerdžala a on rýchlo v úľaku odtiahol ruku. Stal si bližšie k jej nohám a vystretou dlaňou urobil clonu pred očami proti slnku.

„Som z druhého konca republiky a ako fotograf som pracoval na rôznych miestach. Bol som dlho v zahraničí. Lenže ťažko mi je usadiť sa, kým nemám rodinu.“

Nika zosadla z koňa. Zo slnka prešla do tieňa, priviazala ho opratami o konár a sadla si do trávy. Neznámy si prisadol k nej, po tom, čo si pýtal povolenie. Bol slušný a Nika sa živo začala zaujímať o jeho osud, keď povedal, že nemá rodinu.

„Nuž – ťažko sa mi o tom hovorí," pokračoval vo svojich klamstvách. „Mám takú tichú radosť zo života, lebo manželka konečne súhlasila s rozvodom."

„Ste ženatý?"

„A urazili by ste sa, keby sme si nevykali? V mojej profesii sa prevažne tyká a nakoniec, ľahšie by sa nám rozprávalo..."

Veronika pokrútila hlavou a zvedavo vyčkávala na rozhovor ambiciózneho muža.

„To som rád," usmial sa. „A ... kdeže som to prestal ... no, áno," ťukol si po čele, „zatiaľ som ženatý, ale už nie dlho. Žili sme spolu len dva roky, a oddelene žijeme už osem rokov. Manželka sa nechcela rozvádzať. Posielal som jej bohaté výživné každý mesiac, čo predpokladám, stačila vždy minúť na svoje záľuby."

„Aké má záľuby?" čulo sa vyzvedala. Znenazdajky ju napadlo, že aj iní majú problémy v rodine pri uspokojovaní záľub svojej polovičky. Obracala odtrhnuté stebielko trávy vo svojich prstoch a v očiach sa zračila netrpezlivosť.

„Aké má záľuby?" zopakoval a rozmýšľal, aby získal čas na vyhútanie nejakej hodnovernej verzie, aby sa nezaplietol do vlastných klamstiev. „To vieš, ako všetky ženy ... teda opravujem sa, prevažná časť žien ... šaty, šminky, nákupy atď... atď... plné skrine zbytočností, aby každý druhý rok mala čo vyhodiť ... no peňazí doma nikdy nebolo. Svetová banka by jej nepostačila kryť výdavky," povedal pohoršene, bezmála hnevlivo.

Veronika sa horko pousmiala. Spomenula si na svojho muža, ktorý by tiež postačil minúť peniaze svetovej banky na svoje záľuby.

„A ako dlho, alebo dokedy si toleroval jej nálady?"

„Pred rokom som si povedal: dosť!"

„Si odvážny muž." *Presne taký vytrvalý ako ja.* „A čo na to ona?"

„Čo na to ona?" rozhodil rukou, zopakoval otázku a nadvihol dlane. „Zúrila, vynadala mi, čo si myslím, vraj sme manželia a ... radšej to nebudem opakovať, bolo to hrozné. Netvrdím, že by som jej nemohol posielať aj naďalej peniaze, alebo že by som nemal z čoho ... o to vôbec nejde ... ale ide o princíp. Som dosť bohatý na to, aby som si mohol dovoliť minúť aj ..." náhle sa odmlčal.

„Počúvam," Veroniku celkom zaujal nevšedný životný príbeh neznámeho muža.

„Pani Petrovská ... prepáč, ja som sa ani nepredstavil," náhle sa postavil a podával jej ruku. „Som Kamil Fayer."

„Veronika Petrovská," podala mu ruku v sede.

„Potešenie na mojej strane, Veronika. Priezvisko som poznal, kolegovia ťa poznajú."

„Myslela som si. Pokračuj," vyzvala ho a zvodne na neho pozrela.

„Takže ... kde som to prestal ..." mávol rukou. „Ach, prepáč, som nudný ... nebudem vystierať rodinnú špinavú bielizeň a pretriasať svoj nešťastný životný údel pred tebou aby som ťa zaťažoval ošarpanou príhodou. Už som aj tak zbytočne veľa vyzradil. Nechajme to tak. Viem, že ťa to nezaujíma..."

„Ale zaujíma, všetko si vypočujem," začala hryzkať stebielko trávy.

„Nechajme to, Veronika, nespomínajme zašlé časy," radšej nástojil na ukončení rozhovoru, nebodaj by ešte aj ona rozpovedala o svojom mužovi a jeho partneroch, medzi ktorými bol sám, čo by ho vôbec nepotešilo. Mohla na nich nepekne zanadávať. „Mám ich za sebou, a to je hlavné. Zahoďme zlé myšlienky," hladkal jej zrazu prsty na ruke, ktorou sa opierala o zem a prikláňal sa k jej tvári. Potom vždy bližšie k perám.

Zašlé časy boli aj pre ňu nepríjemnou spomienkou. Kamil má pravdu, hlavné je, že sú preč. Tvár neznámeho *poníženého* muža sa približovala a chvíľočku nerozhodne pozerala do jeho

tmavých očí, či má poslúchnuť výzvu na bozk, alebo si radšej zahryznúť do pery a odvrátiť tvár. Nechala sa pobozkať. Dotkol sa jej na krátky okamih pier a rýchlo sa odtiahol.

Previnilo pozrel do alabastrovej tváre. „Prepáč, Veronika, nemal som to urobiť."

„Nič sa predsa nestalo," usmiala sa pobavene. „Sme dospelí ľudia, robíme len to, čo chceme."

Telom prešla radosť, keď odvrátil hlavu s pohrávajúcim sa falošným úsmevom ne perách, ktorý kryl za zapýrenú tvár. *Len aby sa mi ju podarilo dostať do postele! Pekne, pomaly, bez náhlenia. Úspech sa dostaví.* „Si mimoriadne pekná a zvodná žena, Veronika. Hociktoré na móle neboli také pekné. Tvoje telo je dokonalé, rozumiem sa tomu, ver mi. Vznešene sa držíš na koni, zriedka vídať takú krásu, naozaj," zalichotil. „Ech, prepáč, že som sa tak dal uniesť. Profesionálna choroba."

„Ty si fotil na móle vari módu?" udivene roztvorila oči. Prvýkrát sa stretla so svetaskúseným mužom pracujúcom v takej zaujímavej brandži ako modeling. Pre mnohé dievčatá to bol priam nedosiahnuteľný cieľ a práca v ňom hraničila s veľkým odriekaním. „Preto si bol v zahraničí?"

„Uhm," nezaujato prikývol. „Ale už ma to nebavilo, ba unavovalo a vyčerpávalo. A neustále cestovanie – ako Marko Polo. Už som toho mal dosť, a pred pár mesiacmi som s tým praštil. Ukazovákom som blúdil na mape a prišiel som do mesta, kde sa mi prst zastavil. A - som tu."

Na Veronikinej tvári sa zjavila zmes obdivu a prekvapenia. Svojím klamstvám sa však sám začudoval.

„No nie! Sama by som sa neodvážila urobiť taký rozhodný krok," krútila hlavou. Odvážny fotograf ju čím ďalej viac zaujal. „Priam neuveriteľné!"

„Uver tomu, Veronika, je to tak. No, ja už pôjdem. Sme dosť ďaleko od mesta, ale cestou domov aspoň vychutnám ticho, ktoré mi tak chýbalo a ktorého sa neviem ešte vždy nabažiť."

Vstal a galantne jej podával ruku. „Ahoj, ešte sa stretneme, máme tu ešte na pár dní prácu."

Keby Nika videla jeho prefíkaný obličaj, keď sa otočil, urobila by si iný úsudok o ňom. Lenže sa nádejala, že zo svetaskúseného fotografa sa môže stať nádejný priateľ, ktorý môže porozprávať nielen o svojom krutom životnom osude s márnotratnou manželkou, ale aj o impozantnom živote ľudí s výnimočným povolaním a životnými skúsenosťami.

Pozerala za ním, pokiaľ sa nestratil z dohľadu. Človek by neuveril, koho kde stretne. *Chudák, tiež si vytrpel svoje.*

Kamil Fayer odchádzal od nej posmelený a od radosti ako zmyslov zbavený. Maťo mu dobre poradil, aby si s geodetmi privyrobil na Šimonových lúkach a zároveň zviedol jeho krásnu manželku. Ba ak sa mu to podarí, mohol by vychutnať aj slastné milostné splynutie. Chytil sa ponúknutej šance oboma rukami. Zvedie Šimonovu ženu stoj čo stoj. Keby ho Veronika podviedla práve s ním, nemohol by do neho skákať a mohol by mu to hocikedy vyhodiť na oči. A hodil rukavicu. Už len aby mu sadla na lep.

Maťo za Kamilovi podhodenou prácou videl nielen svoje peniaze. Ani netušil, že v Maťovom naoko dobre mienenom úmysle sa skrýva ješitný zámer. Hneval sa na Veroniku. A nielen preto, lebo mu jej manžel dlhoval peniaze. Za pristihnutie pri krádeži sa jej musel nejakým spôsobom *revanšovať.*

***

Nika mala plné ruky práce, blížil sa termín polročnej závierky. Zhromažďovala údaje pre polročnú bilanciu rodinného podniku a dozerala aj na práce v pekárni a cukrárni. Pracovala koordinovane a nezabúdala ani na otvorenie reštaurácie, ktorý dátum síce sama posunula, ale náhoda kuchárovho úrazu prišla vhod. 1. septembra má narodeniny ale dovtedy sa môže ešte hocičo prihodiť. Celodenné práce spôsobili okrem únavy vypätie, nervozitu a nespavosť.

Zároveň chcela byť aj dobrou matkou, ale všetko nestíhala. Unavená prichádzala domov a bola rada, že ju pri Leovi suplovala mama.

„Veľa pracuješ, dcérka, potrebovala by si viac odpočinku," podotkla Cecília, keď temer o polnoci vošla do spálne a zastala si nad Leovu postieľku, aby ho pobozkala.

„Aj ty, mami. Mám strach, aby sa ti znovu nezvýšil tlak. Ani neviem, čo by som bez teba robila. Ďakujem, že sa staráš o Lea," sadla si na gauč, kde Cecília driemala, pokiaľ nepríde. „Potrebovala by som asistentku, akúsi osobnú *personu grata,* aby som si mohla oddýchnuť od tejto nenormálne sa nahromadenej práce," zahladila si vlasy, ruky založila na šiji, narovnala chrbticu a v sede vystierala telo. „Inak by bolo všetko v pohode, len dvakrát v roku je toho prehnane veľa," sklonila sa k mame a objala ju.

„Ach, moju pomoc nespomínaj, veď máme len teba, moja. Ale s pomocnou silou pre teba súhlasím," mojkala ju. „Keby tak Šimon dokázal aspoň v niečom pomôcť..."

„Šimona k práci nič nemotivuje," povedala naoko kľudne ale v žalúdku zacítila chvenie. Manžel jej nikdy v práci nepomohol. Odkedy je preč, aspoň nemyslí na to, že robí zlobu a nevysedáva po nociach, aby v nervovom vypätí vyčkávala jeho príchod. Bola spokojná už aj preto, že peniaze z pekárenskej pokladnice nemusela strážiť ako oko v hlave. Celý deň na neho ani nepomyslela.

„Mal by tu byť, pri vás, tu je jeho miesto. Ešte vždy nevieš kam odišiel?"

„Povie, keď sa vráti," vstala z gauča a nemala najmenšiu chuť rozoberať manželov príchod, či odchod. „Choď si ľahnúť, mami, už skončil aj otec. Aj ja sa idem osprchovať."

Cecília zašomrala niečo na Šimonov účet a jeho nezodpovedný prístup voči rodine. Pohladkala vnúčika a povzdychla pri jeho postieľke. „Dúfam, že nebudeš ako tvoj otec."

Nika sotva usnula, zahrmelo a spustil sa veľký lejak s hromobitím a blýskaním. Na silný zvuk hromu sa Leo zobudil a hlasno zaplakal, ledva ho vedela učičíkať. Keď nakoniec na jej ramenách usnul, aj jej viečka sa unavene zatvárali. Opatrne ho vložila do postieľky a nevládne sa zvalila na posteľ.

Nestihla upadnúť do sna, Leo sa znovu prebudil a dlho plakal. Nepomáhalo ani ukolísanie na ramenách, ani hladkanie po chrbte. Unavenú hlávku zložil na jej plece, ale sotva čo usínal a chcela ho zložiť, mrmlavo sa prebudil. Celú noc sa striedmo zobúdzal s plačom a spával naozaj len na veršíky. Vždy len chvíľku, čo už začínalo byť podozrivé a tak sa nad ránom za veľkého naliehania dozvedela, že ho bolí bruško.

Marcel, napätý na prasknutie, celú rodinu už skoro ráno viezol do nemocnice, kde Leovi zistili silný zápal slepého čreva a nutnú operáciu.

Nika s vydutými očami a vačkami pod nimi, s obavami pozrela na otca. „Čo budeme robiť?" pritískala si choré dieťa k sebe.

„No čože by sme robili, Nika? Prvoradé je dieťa. Ostaneš tu s ním, kým ja vezmem domov mamu a budem pracovať, ako doteraz ... akoby sa nič nestalo," strúhal bezstarostnú tvár a pomyslel na Erika. „Svet sa nezrúti, keď s kompletizáciou budeme meškať. Všetky strediská predsa výkazy zasielajú včas, a my sa kvôli nášmu sumáru vari nezošalieme."

Leo zamrnkal v maminom lone a ruku priložil na bruško. „Boí, tu boí," rozplakal sa. „Veemi boí..." túlil sa k mame.

Cecília kradmo stierala slzy. Bolo jej ľúto dieťaťa i dcéry a bezútešne pozrela na manžela, ktorý sa vyhýbal jej pohľadu. Nakoniec vybrala z tašky opičiu maňušku, natiahla si ju na ruku a priložila k Leovmu brušku. Ešte vždy to bola najvzácnejšia Leova hračka. „Ujo doktor vylieči bruško, uzdravíš sa."

„Dajdaj," Leo priam schmatol opičku. „Eik davoav, Eik, vjes?"

Nika privrela oči a objala si syna ešte mocnejšie. Telom prebehol mráz a srdce sa rozbúšilo. Už len to, že jej syn ešte i v bolestiach vyslovuje Erikove meno a pamätá sa naňho, ju uspokojovalo a dodávalo sily. V tejto chvíli jej Erik veľmi chýbal. Pery sa jej zachveli, keď

chcela utíšiť syna. Nedokázala povedať nič, len si ho pritískala k telu, akoby pritískala Erika. Predstavovala si, čo všetko by dokázal v tejto nepriaznivej situácii robiť, aby utlmil jej bolesť a priviedol Lea na iné myšlienky. Dokázal by zaklopať na jej srdce, ktoré by mu otvorila dokorán, aby ho celé obsadil a nezostalo v ňom miesto pre manžela – lajdáka, ktorý nikdy nedokázal svoju paniu potešiť. Do očí sa nahrnuli slzy. Pomaly stekali po tvári a kvapli na blúzku. Vo svojej ustarostenosti jej zároveň tŕplo celé telo. S obavami pozrela na syna a zamyslela sa, koľko potešenia by mohol Erik poskytnúť ako manžel a otec a koľko bezsenných nocí jej spôsobil svojím odchodom. Veď neuplynula vari ani jediná hodina, aby si na neho po jeho odchode nespomenula. Vynáral sa v mysli pri práci, pri obede, ba spomínala na jeho objatie keď usínala, spomínala na neho v najkrajších i najkrutejších chvíľach.

Marcel pri pohľade na svoju dcéru si tiež pomyslel svoje. Videl do jej duše a chápal ju. Nemala pri sebe najpovolanejšieho človeka, manžela a otca svojho dieťaťa. Obrátil sa jej chrbtom a oni, rodičia, ho nemohli nahradiť. Po tom, čo nepriamo naznačil Erikovi, aby sa snažil získať ruku jeho dcéry, povedal to v nádeji, aby Nika našla slušného manžela, pričom na chvíľu zabudol, že Nika manžela má. Vystavil ju nebezpečenstvu, lebo Šimon si mohol vyliať na nej zlosť a na druhej strane sa jej Erik práve preto mohol obrátiť chrbtom.

Radšej sa otočil, aby nikto nezbadal slzy, ktoré sa aj jemu kopili v očiach. V trápnej situácii vo svojej bezmocnosti náhle vybral mobil, odblokoval ho a rozhodoval sa, komu zavolať. *Erikovi? Šimonovi?* Prvého potreboval pri práci mysliac si, že bude lekárom na všetky jeho problémy a druhého - pri rodine? ... *potrebuje ho vôbec Nika? Dopekla s tebou, Šimon, kde trčíš? Už ti nič nie je sväté? Vôbec nie si spoľahlivý.* Bol absolútne pobúrený jeho správaním. Párkrát sa zhlboka nadýchol, mobil zatvoril a odišiel na toaletu, aby nikto ani náhodou neuzrel po tvári stekajúce slzy.

***

Aby nešlo všetko hladko, Niku čakala doma kopa listov a vybavovačiek, keď sa po štyroch dňoch vrátila z nemocnice domov. Leova operácia prebehla zdarne a syn sa cítil dobre, až na to, že potreboval pokoj a nemohol pobehovať. Neľahká to bola úloha, zamestnať ho v sede hraním sa v postieľke, ktorá čakala prevažne na Niku a Cecíliu. Nebolo jednoduché mu vysvetliť dôvod, ktorý nechápal a hravé dieťa bolo treba vždy klamstvom dostať do poslušnosti.

Keď Leo spal svoj popoludňajší spánok za Cecíliinho dozoru, Nika vo svojej pracovni otvárala nahromadenú poštu. Triedila list po liste a ukladala podľa dôležitosti, keď došiel poštár s dennou poštou. Podpísala doporučené obálky, prevzala všetko ostatné. Potichu zanadávala, keď sa dozvedela, že kvôli zmene v účtovníctve prebehne trojdňové školenie, ktoré nemala odvahu vynechať, lebo jej mohli ujsť cenné informácie. Súčasne sa blížil aj termín *Diskotéky v stodole,* ktorú každoročne usporadúvajú v predposlednú augustovú sobotu na ich pozemku za rančom vo veľkom zrubovom dome, vystavanom na tento účel. Už by na ňu kvôli ostatným povinnostiam a starostiam aj zabudla, keby jej udalosť nepripomenuli zmenšeným plagátom, slúžiacim ako pozvánka. Diskotéka každoročne bola akési zavŕšenie leta a prázdnin s veľkým počtom mládeže. Pri tejto príležitosti sa už stávala tradíciou aj opekačka na ražni pri veľkom ohnisku. Aj keď je mesto spoluorganizátorom, diskotéka sa koná v ich objekte a nemôžu stáť bokom. A hlavne sa čakalo na ich sponzorstvo, veď Potraviny Lubín figurovali na plagáte ako sponzor.

Nabrala hlboký dych aby mala odvahu pokračovať.

Ruka sa jej zachvela, keď čítala predvolanie na súd. *Čo to je?* Obálku otvorila bez povšimnutia odosielateľa a zmeravela až keď čítala, že Šimon podal návrh na rozvod. Bezvládne, až sa chvejúc, sa oprela v pohodlnej stoličke a mozog ostal sťa vygumovaný. *Je koniec lásky jednej plavovlásky,* trpko sa usmiala. List pustila z ruky. Jej pekný manžel so

sklonom na nerozvážne činy sa podriadil nátlaku krstnej, ktorá dodržala jej sľúbené slovo. Akým spôsobom to u neho docielila, si nedokázala ani predstaviť. Rázne sa pridala na jej stranu, kým svokra, hoci s ňou potichu súhlasila, okrem plaču a bedákania nedokázala súvislej vety povedať na jej obranu, ale nedokázala odsúdiť ani syna. Celý život trpela pod absolútnou nadvládou jediného a krásneho synáčika, ktorý na ňu zvysoka kašlal, hoci pre neho s manželom obetovali celý život a radšej si sama od úst odtrhla, len aby jemu nič nechýbalo. Krstná jej nie prvýkrát vyčítala, že ju neposlúchli, keď upozorňovala na prehnanú starostlivosť prefíkaného a panovačného syna a neľútostne sestre pripomenula, že mohla myslieť na to, že sa raz stane obeťou Šimonových bláznivých činov, ktoré nemali budúcnosť. Rodičia ho nenaučili žiť a stal sa čiernou ovcou rodiny. *A či ho dostane aj na liečenie?* Nahovárala si, že ju to nezaujíma.

Šimon odišiel, je koniec. A rozvod urobí definitívnu bodku za doterajším životom. *Budem voľná*. Vzápätí pomyslela na Erika. *Len Erik o tom nebude vedieť*. A pritom až srdce zabolelo. Priveľmi rozumela žiaľu, ktorý ju sprevádzal celé manželské spolužitie a obávala sa, aby sa teraz od veľkého žiaľu nezosypala, keď nebude v blízkosti muž, ktorý už zaklopal na jej srdce. Musela odtisnúť myšlienku, ktorá sa krútila okolo Erika. Už doteraz si ho príliš zidealizovala, a v duchu sa pýtala, ako sa to stalo, ako na to vôbec prišla? Ale spomienky na neho ju znovu pritisli k múru a z ošiaľu pomohla vytriezvieť jedine myšlienka, že ju bez akéhokoľvek sľubu zanechal tu, kým si žije svoj zabehaný život vo svojom štýle medzi priateľmi. Vystupňovalo sa v nej napätie.

Od niekoľkých dní sa zároveň okato a s veľkým úsilím snažil získať jej priateľstvo neznámy fotograf. Inteligentne si ju omotával okolo prsta zo dňa na deň vždy viac a vyhľadával jej priazeň. *Kde si, Erik? Chýbaš mi, vráť sa, inak ma stratíš.*

Rozplakala sa.

O chvíľu, keď sa rozbúrené srdce utíšilo a nadobudla aký-taký pokoj, si postupne zapisovala do kalendára jednotlivé termíny a dôležité udalosti, aby jej nič neuniklo. Prázdna strana kalendára na nasledujúce týždne sa takmer zaplnila.

Termín rozvodu bol stanovený na deň po príchode zo školenia. *Mám rodičom povedať o rozvode?* O tom hútala dosť dlho. Nakoniec sa rozhodla nepovedať nikomu nič, pokiaľ si Šimon všetky svoje veci z domu neodnesie.

XIII. kapitola

Slnko ešte dlho nevyšlo na obzor a sotva sa rozvidnievalo, keď v utorok, v skoré ráno odchádzal Erik z Mníchova. Čakala ho pár hodinová dlhá cesta, no nič by ho už v meste nezdržalo. Bol pevne rozhodnutý ostať pracovať u Marcela, nech by mu dal robiť hocičo. Tešil sa na všetkých obyvateľov ranča, no hlavne na Veroniku. Ale len vidieť ju bola trpká útecha. Chcel ju – manželku svojho priateľa. Nielen na jednu noc, nielen na dva, na celý život. *Ako jej to mám povedať?* Bezhraničná láska k nej ho však hnala preč z doterajšieho pôsobiska a ťahala na ranč, priťahovala sťa magnet a nezáležalo na tom, či uspeje. Utešoval sa, že život s naničhodným manželom Veronika dlho nestrpí a bude voľná. V tom prípade by sa platonická láska mohla naplniť. Možno sa už Šimon domov ani nevráti ... ale bola to len slabá útecha a v prospech seba len akési povzbudenie. Ťažko znášal predstavu, že Veronika patrí práve Šimonovi. *Keby si ma obľúbila aspoň tak, ako jej otec,* bolo jeho zbožné želanie. Nevedel, akí sú otcovia, no Marcela si vysoko vážil a keby si mohol zvoliť otca sám, zvolil by si takého, ako on, tak mu aj povedal. Múdreho, chápavého, statočného i prísneho zároveň s dobrým srdcom, vari ako jeho stará mať. Dôveroval mu. Bolo zatiaľ záhadou, odkiaľ jeho

dôvera pramení. Alebo bol skutočne takým dobrým znalcom ľudí a mal na nich *dobrý čuch*, ako povedal? Podstatné bolo, že ho zamestná a on sa vynasnaží pracovať ako u Wolfganga.

Celou cestou jazdil opatrne, no myseľ neustále zabehávala na ranč a krútila sa neprestajne okolo Veronky, ako ho privíta a či jej Marcel prezradí jeho príchod?

Pozrel sa na podkovu pripevnenú na palubnej doske. Zaviazal na ňu mašľu z úzkej červenej stuhy. Darček vracal spomienky nielen na Miša.

Pri odbočovaní na nadjazd sa zaradil do správneho jazdného pruhu podľa veľkej návesnej tabule. Vozidiel na autostráde začalo pribúdať. Vozidlo pred ním sa preraďovalo do iného jazdného prúdu, zrejme si pomýlil smer. Z opatrnosti na neho zatrúbil, lebo vzdialenosť sa medzi nimi začala krátiť. Vodič si robil z jazdy na širokej ceste dobrý deň, tlačil sa ešte o jeden jazdný pruh ďalej, akoby autostráda bola slalomová dráha. Už len pokrútil hlavou.

Zišiel z nadjazdu a keď sa dostal na rovný úsek cesty, o chvíľu sa v mysli znovu vynorila Veronika. Pocítil rozpaky, ba sa aj zapýril, lebo túžba po jej tele bola čím ďalej nástojčivejšia. Z jej bozkov a objatí sa podnes spamätával a nádejné chvíle, ktoré strávi v jej blízkosti, už teraz živili myseľ a poháňali ho čím skôr sa dostať k nej. Dúfal, že príchodom jej urobí radosť, ale sa obával, že návratom najviac prekvapí Šimona. Nech už bolo akokoľvek, pevne veril, že rozhodnutie neoľutuje. Ľudia na ranči ho očakávali späť a to bol najúžasnejší pocit.

Zastavil sa na obed v už mu známom motoreste, keď prekročil hranice. Objednal si kačacinu, lebo mu slinky tiekli, keď na ňu pomyslel. Chcel ju porovnať s Rozetinou kuchyňou. Kým čakal na objednávku, prešiel sa po okolí, aby sa telo napravilo, potom sa začítal do časopisu. Zazvonil mu mobil. Na displeji sa objavilo Šimonove meno. Nuž nedal na seba dlho čakať, privítal ho, sotva prekročil hranice.

„Ahoj, Erik,“ pozdravil sa pripitým hlasom.

„Ahoj, Šimi, tak vyprávaj, čo je s tebou.“

„No, už je dobre,“ nadýchol sa. *Žijem si pomaly. A ty? Pracuješ?“*

„Som na obede,“ veľmi opatrne volil hovoriť pravdu. „Už si sa vrátil domov?“

„Vrátim sa zajtra, alebo pozajtra, veď uvidím a potom ... vieš, už sa všetko vyriešilo.“

„Mal si nejaký problém?“ spýtal sa opatrne, hoci zo Šimonových slov sálal akýsi pokoj.

„Hc, čoby problém! Ja? To vieš, ženy vyrábajú problémy. Ženy majú vždy pravdu,“ zachichotal sa posmešne. *„Hjaj, tebe je hej, ty ešte žiadnu nemáš, robíš si čo chceš.“*

Popudil ho jeho náhly sarkastický tón.

„Nie tak celkom, priateľu, hocičo nie, musí byť nejaká hranica, a konať možno len v určitom rozmedzí.“

„No, hej ... hranica, medze, možno pre teba, ty si taký pedant. Vieš, že už aj ja som celkom slobodný človek, ako ty? Už si hranicu určujem sám. Už mi nikto nemôže do ničoho kafrať. Tak sa maj, starec, napíšem ti niekedy.“

„Ako mám tomu rozumieť, že si slobodný?“

Ale odpovede sa nedočkal. Nepochopene sa díval na displej aj po tom, ako mobil zapípal. Šimon nečakal ani na pozdrav. *Čo to rozpráva? Aký slobodný človek, určujúci si sám hranicu... Problém sa vyriešil? A bol nejaký?* Podľa všetkého áno. Vzdychol si. Časť jeho bytosti chcela uveriť, že je slobodný a hlavne, že tak isto je slobodná aj jeho manželka. To by bolo viac, ako si mohol želať. No na druhej strane ho niečo nabádalo opatrnosti. Vzrušenie ovládlo telo a zmätok myseľ, lebo polovica hovorila v jeho prospech a polovica marila jeho predstavy. Čo má veriť napitému priateľovi?

***

Ambróz sa dlho kochal v jeho novom aute po tom, čo mu pomohol vybaliť veci. Poobzeral si ho z každej strany, niekoľkokrát obišiel, pohladkal. V lesku sa odrážala jeho silueta. Auto sa mu páčilo, ale keď sa na ňom s Erikom previezol, štuchol ho do boku.

„Pred kým chceš zabodovať?“ poťahoval ústa na úsmev.

„Pred nikým,“ zasmial sa. „Vo všetkom vidíte skrytý zámer? Alebo som si mal kúpiť ojazdenú škodovku?“

„Neväzí v tvojom návrate nejaká žena?“ spýtal sa Ambróz znovu, lišiacky a nedal sa tak ľahko odradiť. „Nedbal by som byť už starým otcom.“

„No, tak o tom sa ešte porozprávame.“

***

V stredu sa Erik s Václavom vracal na ranč. Prichádzal na novom BMW farby okerovej metalízy. Kufor bol plne naložený batožinou s ich oblečením a osobnými potrebami.

Václav celú dlhú cestu sotva čo preriekol. Porozprával mu o chlapcoch z kolónie, o ktorých niečo vedel a spokojný, že odteraz bude pracovať vo svojom milovanom odbore rozjímal sa krásou celou krajinou. Už odbilo poludnie, keď vošli do mesta.

„Tak – tu by sme mali odteraz žiť,“ povedal snivo Václav. „Nechce sa mi veriť, že som len nedávno odchádzal s tým, že nič súce tu pre mňa nie je. Kdeže som pri nástupe do vlaku predpokladal, že sa sem vrátim?“

„Som rád, že som ti mohol pomôcť. Pán Lubičan je skvelý človek, sám sa presvedčíš. Ale rád by som sa zastavil niekde na kávu.“

Nemienil Václavovi vešať na nos, ako tŕpne celé jeho telo, čím sú bližšie k ranču. Myšlienka, že onedlho uvidí Veronku, bola viac ako bolestivá. Po včerajšom rozhovore so Šimonom bol veľmi zvedavý nielen na skutočnú príčinu jeho odchodu od rodiny, ale hlavne na to, ako ho prijala jeho manželka. Odlúčenie manželov trvá už dosť dlho a neveril, že bude mať odvahu spýtať sa na príčinu hociktorého z nich. Len v kútiku duše si veľmi prial, aby Šimonov odchod bol opravdivý a konečný. Na káve sa chcel zdržať len preto, aby utíšil búšenie srdca, ktoré z nedočkavosti dobreže z hrude nevyskočilo.

„Zaboč do tej ulice, prídeme k Pelargónii, majú tam dobrú kávu, vyskúšal som ju niekoľkokrát. A aj dobre varia.“

„Nuž nerád by som tu obedoval, keď nás Rozeta čaká s obedom. Ja naozaj nemám dva žalúdky,“ povedal a pomyslel na jej vynikajúce jedlá. „ ... aj keď je už pred druhou, chvíľu ešte vydržíme,“ zaboćil do ulice. Už sa tu vyznal aj sám. „Ale káva občerství a aspoň si údy ponaťahujeme, aby sme neboli taký *pokrčení*.“

Auto odstavil na bezpečnom mieste, aby naň dovideli. Václav zamieril na terasu. Erikovi zazvonil mobil, preto sa zastavil na schodoch a oprel sa o zábradlie. Na displeji sa objavilo Marcelovo meno.

„Erik, ahoj, kde ste?“ nedočkavo sa spýtal Marcel.

„ Dobrý deň, pán Lubičan. Práve sme došli do mesta, zastavili sme sa ...“

„Erik, Šimon sa konečne vrátil, poď na ranč, ponáhľaj sa, prosím, snáď by si sa s ním mohol porozprávať ... ja s ním strácam už nielen náladu, ale nenachádzame ani spoločnú reč.“

„V čom je problém?“

„*Veď keby som vedel...“* ustarostený hlas prezrádzal zúfalstvo.

„Neviem, či to má význam. Včera mi zavolal, ale bol spitý. Povedal mi, že ide domov, že je slobodný človek a že je všetko v poriadku.“

„Vraj slobodný človek...,“ povzdychol Marcel. *„To sa na neho podobá. Povedal si mu, že sa vraciaš?“*

„Nepovedal.“

Marcel mlčal.

„A čo Veronika?“

„*Veronika odišla na trojdňové školenie kvôli novému účtovaniu ... keby bola doma, nemal by som starosti. Teraz sedí s Cecíliou v altánku a hrá sa s malým Leom. Pozerám sa na nich oknom, ale vzal do auta akési naložené tašky, ani neviem čo si to pobalil a kam sa chystá.*“

„Pán Lubičan, čo čakáte odo mňa? Ja sa nechcem miešať do ich života ... a ani nemôžem. Problémy, ak nejaké majú, si musia vyriešiť sami. Hoci – včera mi povedal, že sa problémy vyriešili. Ja ... ja neviem, čo by som na to mal povedať. Šimon je dospelý človek.“

„No, to je, ale okrem toho nič...“ povedal po chvíli. Zacvakol mobil a nastalo ticho.

Pozeral sa na displej, akoby ešte čakal nejaké povzbudivé slová, ktoré by ho k niečomu nasmerovali. Namiesto nich sa dočkal neukončenej vety z ktorej vyznela Marcelova sklesloť. Rozumný a vynaliezavý muž rýchlych reflexov a prekvapivej aktívnosti v rozhovore so svojím zaťom zlyhal.

Telefonát v ňom vyvolal množstvo protichodných pocitov. *Čo sa stalo so Šimonom?* Myšlienky mu vírili hlavou, a ťažko nachádzal rozumné rozuzlenie. Mrzelo ho, že aj Marcel podobne ako on, pred Šimonom utajuje jeho návrat. Pokúsil sa rozlúštiť záhadný vzťah týchto dvoch mužov a mal dojem, akoby ho Marcel potreboval nielen vo svojich obchodoch, ale ako poradcu aj v rodinných záležitostiach.

Václav zdvihol ruku, aby na seba upozornil sediac pri neďalekom stole, preto sa otočil a chcel vykročiť na schod, keď sa dobreže nezrazil s mužom, ktorý schádzal zo schodov.

„Pardon,“ ospravedlnil sa nevšímavo, no ten mu venoval široký úsmev. Akoby sa len včera rozlúčil s Lacom Modranom. Vzápätí nasledoval vrelý stisk pravice, vzájomné ťapnutie po ramene a Lacova vôbec nie prekvapená tvár z jeho návratu svedčili o tom, že ho tu majú radi a neprichádzal zbytočne. Po niekoľkých zdvorilostných slovách sa Erik dozvedel, že Laco priniesol chlieb a rožky, no muž činu sa poberal za svojou prácou, ovievajúc si tvár v letnej horúčave akýmsi listom.

„Ozaj, nevzal by si pre Šimona tento list od Maťa? Nemám cestu na ranč, dnes som tam už bol a nárokom sa mi nechce ... a ani neviem, kedy sa Šimon vráti...“

„Šimon je na ranči, dám mu ho.“

„Šimon je na ranči?“ Laco vypleštil oči a od prekvapenia stíšil hlas. „Odkedy?“

Erik nadvihol plecia. „Čo ja viem...“ ponúknutý list strčil do vrecka nohavíc.

„Nakoniec je to jedno,“ mával Laco rukou. „Len pred Maťom o ňom pomlč. Už sa tri týždne na neho vypytuje.“

Podali si ruky, Laco odišiel. Václav s Erikom si v chládku na terase objednali minerálku a kávu. Erik posedenie predlžoval na maximum. Na pol ucha počúval Václava, ktorý niečo rozprával o svojom prvom pobyte v meste. Občas mu prikývol, zahmkal, ale duchom bol úplne neprítomný. Kávu veľmi pomaly uchlipkával, akoby ju nepil zo šálky, ale z bezodného hrnčeka. Dúfal, že kým dôjdu na ranč, Šimon odíde. Cítil sa previnilo. Marcel postrehol jeho okato prejavovanú náklonnosť k svojej dcére, a ponúkol mu jej ruku. Možno to je dôvod, prečo zaťovi nepovedal o jeho príchode a sám sa cítil byť zradcom.

Prázdnu šálku pootáčal v ruke a myslel na Veroniku. Rozbúrené srdce sa ako-tak uspokojilo, keď sa dozvedel, že nie je doma. Václav zaplatil čašníkovi a on sa s veľkým povzdychom postavil, aby nasadli do auta a zaviezli sa na konečnú – na ranč.

***

Václav rozvážne sedel vedľa Erika, otáčajúc hlavou na všetky strany. So záujmom si povšímal všetko, na čo ho upozorňoval Erik. Upriamil jeho pozornosť na lubičanskú pekáreň aj cukráreň, lebo vo dvore tohto areálu stála budova lesného správcu.

Týmto smerom počas pobytu v meste neprešiel. „Tak tu by som mal odteraz pracovať?“

Erik, keď nevysvetľoval, bol ponorený do svojich myšlienok a hútal, kto ho ako privíta. Pre každého priniesol darček, a mlčky znášal prívaly vzrušenia, ktoré sa usadili v jeho tele od

odchodu z Pelargónie. Prichádzal na ranč pre vysnívanú túžbu svojho šťastia, ktoré tu prednedávnom našiel a pevne veril, že sa vyplní a nebude len umáraným snom, ktorý sa do rána premení na popol.

„Obídeme Kopec a za ním je už ranč a ko-neč-ná."

„Som riadne napätý, Erik, veríš?"

„Nie len ty, Vaško. Aha ho, pozri, balvan odstránili a rozšírili cestu ..." čerstvé stopy po odstrele veľkej skaly bili do očí. „Teda toto! Cesta bola tadiaľto úzka, a teraz sa pracuje na plný plyn."

Zastavil obďaleč na okraji vozovky starej asfaltky, kde cesta v dôsledku prác nebola porušená, a prehliadol si to najskôr pešo. Vystúpili a zamkol vozidlo.

Václav hlbokými vdychmi sal do pľúc čistý vzduch, presne ako Erik po prvýkrát. Pozeral sa na všetky svetové strany, otáčal sa smerom k mestu. Nadchla ho krása krajiny a neďalekých hôr. Majestátne vrchy, mohutné stromy a všetky divy prírody svedčiace o dokonalej súhre ľudí s prírodou nutne navádzali myseľ k premýšľaniu. Dychtivo pozoroval nádherný poriadok striedania lesov, lúk a strání. Nevídaná krása bola ako zvuk jedinečnej, upokojujúcej hudby, a pripomínal šumiace lístia stromov.

„Je tu krásne, Erik, ja ani neviem, ako sa ti poďakovať."

„Spokojnosť je na mojej strane, Vaško, som rád, že som mohol pomôcť."

Úzky cestný úsek sa odstránením skaly rozšíril s neprehľadná zákruta bola preč. Cesta sa stane bezpečnejšou, z ostrej zákruty vznikol rovný úsek. Na rozšírenej časti novej cesty stáli za sebou dva buldozéry. Spoza ďalšej zákruty sa vynorila dodávka. Erik podľa žltej farby spoznal, že je Šimonova. Auto sa rútilo dosť rýchlo a Václav sa odtiahol na krajnicu.

„Čo to ide za blázna?" poznamenal pohoršene. „Či nevidí, že sa na ceste pracuje?"

Neboli ešte tak blízko, aby Erik rozpoznal, či za volantom sedí jeho priateľ, no zachvátila ho zlá predtucha, lebo obaja videli siluetu nakláňajúceho vodiča doprava aj doľava a auto poskočilo, akoby namiesto brzdy stúpil na plyn. Nebezpečne sa blížil k buldozéru. Vodič vtom prudko zabrzdil a znovu sa nahol nabok, kolesá zapískali a auto narazilo do buldozéra. V okamihu sa pred predným oknom zjavil biely nafúknutý bezpečnostný vzduchový vankúš, ale len na okamih, lebo od prudkého nárazu sa otvorili dvere na strane vodiča, ktorý sa na chvíľu vyklonil. No a na zavŕšenie sa auto rýchlo skrútlo, otočilo do protismeru a bokom narazilo do veľkého stroja.

Všetko sa odohralo pred zrakom Erika a Václava vari za pár sekúnd. Rachot bol ohlušujúci, roklina ho vracala ozvenou.

„Božemôj," zašepkal Václav. Nestratil ale duchaprítomnosť, a mobilom volal záchranku.

„Šimon," zašepkal Erik, a ozlomkrk bežal k autu. Celé telo sa mu chvelo, srdce divo tĺklo pri pohľade na práve sa odohrajúcu tragédiu. *Nechcel som toto, Šimon, ver mi,* presviedčal sa v mysli a bolo to úprimné a bezhlasné priznanie priateľovi. Dvere aj na druhej strane vedľa vodiča boli v dôsledku nárazu pomliaždené, rozbité predné sklo bolo roztrúsené všade okolo auta a pod nohami. Prepichnutý airbég sa spustil, a Šimonove nevládne telo sa nebezpečne nakláňalo na druhej strane. Nohu mal zakliesnenú. Vo vystretej ruke zvieral cigaretu. *Ech, priateľu, chcel si ju zapáliť a stala sa ti osudnou.* Z druhej strany sa nemohol k nemu dostať.

Skôr než stihol zavolať Marcelovi, jeho auto už prichádzalo na ceste. Ohlušujúci zvuk nárazu doliehal až na ranč.

„Dobrý deň, pán Lubičan," ponúkol mu pravicu a zmraštil tvár, keď sa stretli s Marcelom zoči-voči. „Je mi to naozaj ľúto."

O chvíľu sa už všetci traja bezradne nakláňali nad vozidlom. Erik sa silno zaprel, ale odkiaľ dostal takú silu, že dokázal dvere otvoriť, ani sám nerozumel. Vliezol dovnútra a na krku nahmatal tep.

„Žije," skonštatoval sucho. Vzal Šimonovu letnú vetrovku pohodenú na sedadle spolujazdca a vycúval zadkom z auta. Oprášil z nej drobné úlomky skla a ledabolo ju skrkval pod pazuchami.

Zvedavci prichádzali z mesta, ľudí tam bolo za krátku chvíľu dosť, aby Marcela začali znepokojovať. Všetci traja postávali blízko havarovaného auta, zvedavci by ich boli čochvíľa obklopili, keby húkajúcimi autami neprichádzali požiarnici aj policajti, vzápätí za nimi došla aj sanitka.

„Vyšiel som k nim do altánku," rozvravel sa Marcel, a pokračoval v rozhovore, ktorý pred chvíľou neskončil v telefóne. „Vytkol mi, že na čieho anciáša sme sa pustili do boja s prírodou. Vraj skala patrila tam, kde bola," poškriabal sa na tvári. „Vraj len blázon by do nej vrazil... a teraz tu ho máš!" nadýchol sa z hlboka a otočil sa od vidiny nešťastia. „Som šokovaný, je mi zle."

„Šimon niekam z domu odchádzal?" nesmelo položil otázku.

Požiarnici a policajti priam povyskakovali z áut a okamžite začali muža vyslobodzovať. Dvaja ošetrovatelia pritlačili nosidlá s dekou. Zacvakal fotoaparát, policajt fotil nehodu z každej strany. Traja muži sa odstúpili, aby im umožnili prístup a v rozhovore pokračovali, pri čom si všímali plynulú prácu povolaných osôb a na to kompetentných.

„Nakoniec som sa predsa odhodlal spýtať, kde bol a kam ide. Povedal mi, že je nezávislý človek a dostal veľkú šancu," zovrel ustarostene pery. „Ale o svojej rodine povedal len toľko, že ich má veľmi rád, a nič viac," dodal podráždene a vrhol nevraživý pohľad smerom k havarovanému autu.

„Nikdy sa nezveroval so svojimi problémami," dodal zamyslene Erik. Jeho vynaliezavosť ešte vždy nebola na úrovni schopnej nájsť odpoveď. „Pán Lubičan, napriek nešťastiu, ale predsa ... dovoľte mi predstaviť môjho priateľa, Václava Brezníka, vášho budúceho horára."

Václav doteraz nepreriekol ani slova. Pozeral sa na okolie, ktoré sa hemžilo ľuďmi. Opieral sa dlaňou o odstrelenú skalu, no narovnal sa a otočil sa za zvukom svojho mena, aby sa postavil pred Marcela. Vedľa statného muža, ktorý očividne trpel nadváhou vyzeral útlo.

„Dobrý deň, pán Lubičan. Je to nepríjemná a nevhodná chvíľa na vzájomné predstavovanie sa, predsa dovoľte, aby som sa aspoň poďakoval, že ste ma prijali. O ostatných veciach sa porozprávame, keď na to bude vhodný čas.

Marcel momentálne nezvažoval nad alternatívou, ako privítať nového horára, preto len pokýval hlavou. „Vy ste Erikov priateľ?... to som rád, naozaj," zarmútený pohľad miešajúci sa s obavami neprezradil nič, ale zo slušnosti mu stisol ruku. V očiach sa zjavili slzy.

Požiarnici vykliesnili Šimona čo nebolo ľahké a chvíľu potrvalo, kým ha položili na nosidlá a ujali sa ho ošetrovatelia a lekár. Erik podišiel k zranenému priateľovi. Pri pohľade na zohavené a doráňané telo sa zachvel, po tele prebehli zimomriavky a žalúdok sa posúval do hrdla. Všetky slová uviazli v hrdle. Ale nemohol sa prizerať, rýchlo ho naložili do sanitky a odviezli do nemocnice.

Zvedavých divákov pribúdalo. Obklopili miesto nehody, prizerali sa, naťahovali krky a policajti mali čo robiť, aby ich udržali čo najďalej. Prezerali miesto nehody, a pokiaľ požiarnici odstraňovali následky havárie, dvaja policajti, z ktorých bol jeden Silvester Párnický, sa vypytovali Erika aj Václava, ba aj Marcela zavalili množstvom otázok, ktoré potrebovali spísať do protokolu.

Na veľký rachot sa zbehlo niekoľko ľudí aj z pekárne. Pošuškávali si a zdesene sa prizerali nešťastiu. Potom pozornosť upútalo neďaleko stojace nové, a plne naloženému luxusné auto s cudzou ešpézetkou. Ukájali nenásytnú zvedavosť, kým ich policajti nerozdurili.

Šimona odviezli živého, hoci nereagoval. Bol doráňaný, dobitý, ale živý. Kým Marcel s Václavom preložili z havarovanej dodávky jeho batožinu do Marcelovho auta, Erik prezrel všetky šuplíky, celý vnútorný priestor a povyberal zovšadiaľ všetko, aby vložil do igelitky. Nakoniec vybral aj kľúč zo štartéra.

„Pôjdeme všetci na ranč. Pokiaľ sa naobedujete, vyložím Šimonove veci a pôjdeme do nemocnice," nadýchol sa. „A potom vás zaveziem na policajnú stanicu."

Osud s prichodiacimi nezaobchádzal v rukavičkách. Ustarosteného Erika dráždili nepríjemné veci. Pocítil zvláštny nepokoj. Ešte pred chvíľkou rozjímal o svojom príchode, ktorý sa neslávne skončil. Niekoľko zvedavcov ešte postávalo okolo jeho auta a neznámych mužov, jeho a Václava, si obzerali ako nejaké čudo. Najradšej by bol zutekal niekde ďaleko, lebo vidieť na vlastné oči priateľove nešťastie bolo pre neho viac než nepríjemné a bolestivé. Od nervozity sa mu dvíhal žalúdok a ešte vždy sa mu chvelo celé telo. Najradšej by sa rozplakal. Zvieral pod pazuchou Šimonovu vetrovku, a držal igelitku s jeho vecami. Otvoril auto.

Igelitku zložil na batožinu a vetrovku pohodil na naložené veci na zadnom sedadle, keď z jej vrecka vykĺzla obálka a zošuchla sa na zem. Aby sa nestratila, otvoril zadné dvere, vzal ju a preložil do svojho vrecka k tej druhej.

S Václavom si sadli do auta a bezradne sa pozreli na seba.

Erik prehltol veľkú hrču, ktorá mu navrela v hrdle. „Nezačína sa náš príchod sľubne, Václav. Ešte sa celý trasiem. Keby som nevedel, že sme už blízko cieľa, neviem, ako by som došoféroval."

„Poznal si ho?"

„Hjaj, pravdaže, nebyť jeho by som tu teraz nesedel. Na jeho pozvanie som prišiel pred dvoma mesiacmi. Je to Šimon Petrovský, môj bývalý spolužiak a zať pána Lubičana."

„Do hája! Teda preto bol taký zronený," ustarostene si zahladil riedke vlasy. „To som naozaj nevedel, nedokázal som posúdiť okolnosti."

Nemalo zmysel rozjímať sediac v aute uprostred húfu zvedavcov.

„Stará mama vravievala: zlý začiatok, dobrý koniec. Dúfajme, že to bude platiť aj pre nás."

Naštartoval s veľkým povzdychom. Marcel sa otočil svojím autom pred nimi a nasledujúc ho odchádzali.

Neprehovorili. Cesta už netrvala dlho. Erik niekoľkokrát začul Václavov tiché *vau,* čo znamenal obdiv všetkého, čo naokolo videl.

Keď vchádzal do dvora, napätie ešte vždy nepovolilo a v sebe pocítil zmätok. Nadšenie z návratu pominulo, stratilo sa, bolo preč. Hľadal jeho únik, no sotva našiel narýchlo odpoveď na dôvod, prečo je tu. Spomenul si, ako sa pýtal seba vo vlaku pri prvej návšteve, kam sa chystá a načo? Čo očakáva?

Kým zaparkoval auto blízko nedávneho bývania, už si nebol istý ani tým, či volil správne, keď sa rozhodol pre návrat. *Za všetkým hľadaj ženu,* vírilo mu hlavou. Vysníval si s Veronikou stretnutie krásne, čisté ako kryštál. Lenže ten sa rozbil na márne kúsky a na úlomky sa rozbili aj jeho nádeje.

Václav sa už rozhliadal po dvore, no on sa ešte tmolil v aute, pohrával sa s kľúčom či čo, robil absolútne zbytočnosti, aby nemusel vystúpiť. Spomenul si na Ulriku, ktorá volila nenápadnú taktiku pri jeho zvádzaní a už ho roky obiehala. Zanechal ju bez jediného vysvetľujúceho slova. Porovnával ju s Veronikou, no porovnávanie nemalo vôbec zmysel. Vyhrávalo vidiecke úprimné dievča, kvôli ktorej sa hnal do týchto končín a ktorá sa na neho teraz môže zvysoka vykašľať. V prvom rade sa bude venovať chorému manželovi a otcovi svojho dieťaťa. Tak to bolo správne a inak si to ani nevedel predstaviť. Zovrelo mu žalúdok a údery srdca začul biť až niekde v uchu.

Rozeta sa objavila na schodoch a išla ich privítať. Usmiata, rozžiarená vravela niečo o obede, s ktorým ich čakala, no nebol si istý, či mu niečo zíde hrdlom.

***

Priatelia prichádzali na nové pôsobisko s veľkým elánom a očakávaním. Václav s pocitom istoty získanej práce, Erik znepokojený kvôli utlmovanej láske k Veronike, voči ktorej

nezmohol nič a na druhej strane s dobrým úmyslom pomôcť jednak Marcelovi a potom aj so zámerom získania fantastickej reštaurácie, ktorá sa mu páčila.

Ale skutočnosť ich voviedla do omylu. V ten večer prežívali neobvyklé vzrušenie. Kvôli neutešenej situácii sa mračili a táto ich nielen otravovala, ale hlavne Erika značne znepokojila. Akoby dorazili do nebezpečného sveta, kde rozhodujúce bremeno spočinie na ich pleciach.

Už sa stmievalo, keď sa vrátili na ranč z nemocnice a z policajnej stanice. Rozeta prestrela v jedálni a k večeri si sama prisadla aj s Mišom. Sedeli strnulo a s obavami, až nedočkavo čakali správy o Šimonovom zdravotnom stave. Bol stabilizovaný, povedal lekár, hoci polámaná noha i ruka nevyzerala najlepšie, a z otrasu mozgu sa neprebral. Bolo priskoro na hocijaký záver. Z očakávaného dlhého vysvetľovania vzišla len prekvapivo krátka informácia, čo Rozeta veľmi nechápala kým Mišo len hmlisto zauvažoval o skutočnej príčine.

Výsledok vyšetrovateľov však hovoril jasnou rečou. Šimon si nešťastie spôsobil pri zapaľovaní cigarety.

Marcel vôbec nebol v ten večer vo forme. Máločo prehryzol a po večeri sa hneď rozlúčil s tým, že sa stretnú zajtra.

Ani Václav s Erikom neprekypovali dobrou náladou. Nehoda si vyžiadala, ba intenzívne priťahovala pozornosť aj myslenie, provokovala a nedovolila zabudnúť. Nútila sa ňou zapodievať, a nevyhýbať sa rozprávaniam o nej. Rúcala a marila všetky snahy dosiahnutia iných, zábavnejších či veselších tém a tak všetci stratili náladu na hocijakú komunikáciu. Len Mišo poznamenal: „nešťastie chodí v trojici. Čo ešte príde?“ zadumane sa zahľadel na stôl.

Erika myklo. „Ako to, do tretice?“ nepochopene, až netrpezlivo pozrel na Miša. „Stalo sa už vari niečo nepríjemné?“

„Veľa sa toho zbehlo, odkedy si odišiel, malého operovali.“

„Božemôj,“ privieral oči Erik. „A?“

„Akútny zápal slepého čreva. No už je dobre, prebolelo.“

„A Šimon?“

„Dozvedel sa o tom len dnes. Pohral sa s ním chvíľu a keď odišiel, gazdiná ho uložila spať.“

„Nebol pri ňom odkedy som odišiel? Veď to bola dlhá doba...“

Mišo trhol plecom a na okamih privrel viečka. „On je už raz taký.“

***

Marcel nemal doma dcéru, ktorá mohla aspoň sčasti sňať ťažobu z jeho pliec a vysvetliť niektoré nejasné otázky, ktoré mu od včerajšieho Šimonovho príchodu vŕtali hlavou. Nasledujúce ráno mal vpadnuté oči a vačky pod nimi svedčili o krátkom a nepokojnom spánku. S uvoľnenou kravatou a rozopnutým horným gombíkom košele vyzeral zanedbane a trochu skrčene. Ovládalo ho tiché, mlčanlivé trápenie, napriek tomu Václava a Erika zaviedol po raňajkách do svojej pracovne.

Privítal ich dôkladne, diplomaticky, vyslovil potešenie a súčasne poďakovanie, že sa rozhodli pracovať v jeho firme. Nakoniec sa ospravedlnil za včerajšok. Akoby za to mohol. Skúmavým pohľadom si premeral oboch mužov.

Bolo až neuveriteľné, ako sa za posledný deň udalosti zvrtli. Václav pozorne vnímal každé jeho slovo, ale Erik mal zamyslenú tvár.

Václavovi bol jeho prejav nezvyčajný. Nový zamestnávateľ sa mu pozdával a súhlasil s Erikom, že pán podnikateľ bol mužom činu. Václavovi dal inštrukcie týkajúce sa sídla Lesnej správy Lubín a jeho spolupracovníka. Do ruky mu vtisol Plán lesného hospodárstva a poslal ho za Mišom, aby spoločne vyšli do lesa a prezrel si na vlastné oči budúce pôsobisko.

Erik bez pohnutia ostal sedieť v kresle, v ktorom sedel pri poslednom dôvernom rozhovore s Marcelom. Akoby skamenel. Myseľ mu zaplavili myšlienky na včerajšiu nepríjemnú haváriu. Musel si pripustiť, že keby Šimon nenaliehal na jeho návšteve, žil by v podstate šťastne, ako

doteraz. Všetko išlo ako po masle. Robil si svoju prácu, užíval si život a sršal energiou. Citový život nehral žiadnu rolu. Nepretržité zamestnávanie mysle ho ochránilo od stavu, ktorý teraz vnímal ako neprijateľný. Celý mozog zaplavila spúšť.

Marcel sa prešiel párkrát po pracovni, stal si pred okno, natiahol si na prste traky. Slnko ešte vždy pálivo svietilo, preto spustil dopoly žalúzie a sadol si do druhého kresla. V pracovni sa páľava premenila na príjemný chládok.

Erik sa zriedkavo tváril tak nevšímavo. Dokonca si nevšimol ani to, že Václav odišiel.

„Pozviechaj sa, synak," mihol na neho krátko pohľadom. „Včerajší deň nenavrátiš."

Erik už zo skúsenosti vedel, že mu Marcel priam vidí do duše. Presne uhádol, čo ho trápi. Na tvári sa mu na chvíľu rozlial silený úsmev. Vzápätí však zamrzol. Ochabnuté ruky rýchlo zdvihol a prstami prečesal vlasy. „Nie je to zvláštne?" povedal po dlhej odmlke a dlaňami si prešiel po tvári. Potom zložil ruky na operadlo kresla a zadumaný sa zahľadel na obraz na náprotivnej stene, akoby odtiaľ čítal pokračovanie toho, čo chcel povedať. „Keď sa chystalo k ukončeniu nádejného dňa, Šimon nás všetkých pretromfol. Ani jeden z nás nemal odvahu mu povedať, že sa vrátim. Prečo sme skutočnosť odkladali? Pre mňa to bolo rovnako nepríjemné ako pre vás. A Šimon svojím nešťastím akoby obom vytkol, že sme ho neinformovali."

Marcela striaslo. Šimon sa kvôli svojej neschopnosti na žiadnu prácu nehodil. V jeho firme sa jednostaj len premiestňoval z prevádzky do prevádzky bez preukázateľného výsledku a menil zamestnania v márnej snahe, že v inej inštitúcii si bude počínať lepšie. Problémy zamietal pod koberec. Prečo by márnotratnému zaťovi vysvetľoval, že našiel muža činu, ktorý bude pracovať zodpovedne a kvalita jeho práce sa preukáže na vzraste výsledku? Uvedomoval si, že by bolo ťažké vysvetľovať, odkiaľ na to prišiel. Šimon by ho nepočúval, to mohol hovoriť rovno do prázdna. A nechcel zbraň vytasiť skôr, než to bolo potrebné. Úplne zatlačil tieto myšlienky do úzadia.

Snažil sa pochopiť Erika. Pre neho mohlo priznanie hraničiť so strachom, že berie Šimonovi prácu, prípadne že sám chce vyniknúť a jeho chce zhodiť, nebodaj kvôli jeho neschopnosti odpísať pred rodinou vzhľadom k tomu, že boli priatelia.

Bol to mimoriadne nepríjemný pocit. Po dlhšom mlčaní sa nakoniec vzdal snahy, aby to pochopil.

„Nebudeme sa predsa ospravedlňovať pred sebou, za to, či sme to mali alebo nemali urobiť. Včerajší deň nenavrátiš, už som to povedal a stalo sa, čo sa stalo. Ani jeden z nás tomu nie je na vine. Neobviňuj sa, synak. Šimon si išiel za svojou hlavou a ani Nika ho často usmerniť nedokázala. Priznám sa ti úprimne, veľmi som neveril, že sa vrátiš," mihol krátko pohľadom na bezvýraznú tvár. „Ale som rád," dodal rýchlo, „naozaj som rád."

„To ma teší," povedal tíško Erik. „Veľmi ste chceli, aby som u vás pracoval, tak ma tu máte," odpoveď vyznela napoly žartom, napoly vážne.

Marcel pozrel na neho uvažujúc a ako mal vo zvyku v lavírovaní a vykrúcaní sa nevedel rozhodnúť, či sa mu má zveriť so svojimi pocitmi.

Erik ho poznal natoľko, že každé zastavenie sa v prúde reči znamená rozhodovanie či cúvnutie. Ovplyvnený náhlymi podmienkami včerajšej zaťovej havárie, ktorá spôsobila nepríjemné prekvapenie uviazol i rozhovor a spôsobil komplikácie. Než by si všetko premyslel, Marcel sa sebaisto zahniezdil v kresle, pohľad spevnel a slabo zakašlal.

„V noci som skoro oka nezažmúril a dlho som premýšľal. Náhle som si uvedomil krutú pravdu, že nešťastie môže postihnúť hociktorého člena rodiny. Aj keď na Šimona ani doteraz nebolo spoľahnutie, predsa bol medzi nami a patril k nám a vari každý predpokladal, že obchod po mne prevezme." Predlaktie mal zložené na skle konferenčného stolíka a pomedzi rečou gestikuloval pozdvihnutou dlaňou, nakoniec prstami striedavo zaklopkal na skle. „No, to by už len vyzeralo!" dodal nakoniec a hlasno povzdychol.

„Došlo mi, že znášať všetko okolo rodinného finančníctva len s dcérou je nielen priveľká záťaž, ale aj veľká hlúposť. Za pár sekúnd môže nastať zvrat a vtedy? Čo sa stane vtedy? Cecília okato vycúvala z riešenia povinností a nielen pre svoju nemoc. Nebavilo ju to. Keď som vyčerpaný líhal a od nervozity niekedy neusnul až nadránom, nie raz poznamenala, že čert nám bol dlžný veľkého bohatstva. Mohli sme splatiť pôžičku a spokojne žiť vo svojom domčeku v meste. Obaja sme boli učiteľmi, zarobili sme toľko, aby sme sa dokázali venovať jedinej dcére, ktorá by prosperovala v živote. A veríš, či nie, ja som s ňou potichu súhlasil."

S pevným pohľadom pozeral do Erikovej užasnutej tváre. Nestrácal zo zreteľa, že tento cudzí muž môže zdvorilo odmietnuť zo šľachetnosti ponúknutú žiadosť. Všetko vyzeralo, že ho ňou chcel prekvapiť, ale Marcelovou snahou bola prosba o pomoc. Zmätene pritom pomyslel na zaťa. Predtým, než odišiel, zavolal si priateľa. *Ktovie, čo čakal od neho? Aký mal s ním úmysel?* Jeho prefikaný zať bol všeličoho schopný. *Možno ho sám chcel požiadať, aby dal do laty jeho pofidérne obchody.* Sám sa mu však nevenoval, *alebo sa hanbil?* takže to boli len dohady. Ale pre Marcela došiel Erik päť minút pred dvanástou ako veľký záchranca. Je dokonalý v profesii a má svoju hodnotu. Má priam záľubu vo svojom povolaní. Je to človek, od ktorého sa sám môže ešte mnohému priučiť. *Šimon preflákal pekný balík peňazí z cudzieho imania, ale postaral sa, aby hlboké stopy, ktoré spôsobil, zastieral najšikovnejší človek na to povolaný.*

Z Erikovej hrude sa vydral hlboký povzdych. „Život ide ďalej. ... s chorými aj zdravými, s nami, aj bez nás," utrúsil nakoniec a na chvíľu ponoril tvár do dlaní. Keď si ruky zložil, slabo potriasol hlavou a bolo očividné, že striasol všetky nepríjemné myšlienky a zahnal ich ďaleko.

Marcelovi odľahlo. „Tak – von s tým, ako si sa rozhodol?" tón hlasu prezrádzal, že rozhovor sa bude uberať zabehaným spôsobom. „Čo by si chcel robiť?"

„Závisí od ponuky, pán Lubičan," už poťahoval kútiky úst.

„Cheche," skrivil ústa Marcel. „Na výber som ponúkol predsa širokú škálu možností."

„Je mi to jasné, tak v tom prípade," pohladkal Erik bradu a stiahol obočie, „prijal by som vašu prvú ponuku, reštauráciu, ak nemáte námietky. Samozrejme pomôžem vďačne všade, kde ma budete potrebovať a kde budem osožný."

„Dobre, budem rád," posledná časť jeho odpovede sa mu veľmi hodila. Mladý muž ani nevie, že uhádol gro svojej práce. „Otvoríme ju po Nikiných narodeninách, v septembri. Dovtedy zladíme všetky potreby s možnosťami. Kanceláriu môžeš ihneď obsadiť. V prvom rade treba zriadiť účet, uhradiť faktúry, prijať zamestnancov, uzavrieť zmluvy, a postupne všetko, veď ja to tuším, ani nemusím vysvetľovať."

„Budem mať nejakú pracovnú silu?"

„To závisí od teba," chichúňal sa. „Keď si na ňu v reštike zarobíte, aj tri. Len kde ich posadíš, keď je len jedna kancelária?"

„Nechajte to na mňa, veď ja im miesto nájdem," uškŕňal sa.

„Neviem ťa pretromfnúť, ani myšlienkovým pochodom, ani slovom, Erik, a som tomu rád. Páči sa mi tvoj prejav, všetky situácie riešiš rozumne, k mojej spokojnosti, a to si vysoko cením," akosi ťažko sa pozviechaval z kresla. „No, prisadnime si k okrúhlemu stolu, poukazujem ti, ako zvykneme riešiť naše záležitosti. Nemám síce všetky výsledky, lebo Nika bola v nemocnici s Leom a polročnú domácu závierku sme ešte nestihli, ale dcéra sa dnes vráti, a pomaly zozbierame údaje na kompletizáciu. Viac hláv, viac rozumu. Možno budeš mať nové nápady, ktoré nám už chýbajú."

Povyberal zo skrine postupne obaly všetkých stredísk a keď si Erik k nemu prisadol, s veľkým nádychom a ešte väčším odhodlaním sa pustil poukazovať mu všetko, čo sa týkalo hospodárenia rodinného imania.

***

Václav poprezeral lesné plány a vybral sa za Mišom. Našiel ho v záhrade, kde práve odtrhol niekoľko zrelých sliviek a vložil ich do tašky. Na gazdov pokyn už vyčkával na Václava. Ten uznanlivo pochvaľoval záhradu, v ktorej sa sľubovala pekná úroda. Bystré oči hodnotili všetko navôkol a súhlasne pokyvkával hlavou bez jediného slova.

Keď vyšli za humná, Václav si založil šiltovku. Pozastavoval sa a ukájal pohľad na pahorkatom kraji, na ktorom mu neunikol ani vinič. Okolie jazera a krásnych lúk ho očarilo a malebná krása kraja nadchla natoľko, že sotva vedel vydať slova. A tak obaja hlboko ponorení do svojich myšlienok, mĺkvo kráčali cez lúky, kým sa dostali k lesu. Václav nasal do pľúc čistý lesný vzduch.

Mišo, ako obyčajne, na seba neupozorňoval. Václav tiež kráčal tíško, sťaby sa zakrádal. Jeho priateľmi už dlhé roky boli lesy a háje, stromy a bariny, sám bol mĺkvy ako príroda, jeho reč bola tichá ako ševelenie lístia. Pritom ale vykračoval hrdo sťa vysoko sa týčiace stromy, ktoré ho naučili mlčanlivosti. Obaja sa vyznačovali pokojnou povahou až by sa zdalo, že sú plachí, a v zásade sa nikdy nerozčúlili. A možno práve preto dokázali odvážne riešiť úlohy a odvádzať dobré výkony vo svojej práci, hoci bez náhlenia.

Václav ako vynikajúci ornitológ si všímal všetky lietajúce vtáky, pozrel sa za každým pohybom, načúval hlasu lesa a tak hneď pri prvej prechádzke objavil v lese vzácny druh sovy v bútľavom dube. Mišo strom obišiel bez toho, aby čo len zastal, ale Václav spozornel a jeho vycibrený sluch zbadal zvláštny zvuk vychádzajúci zo stromu. Priklonil sa celkom blízko, akoby mu strom našepkával, že v ňom ktosi býva. Začul hlas mláďat. V momente vybral z vrecka žltý značkovací sprej a nastriekaním označil strom. Zapisoval si údaje do zošita, ktorý mal pripravený vo svojej taške, prehodenej na dlhom uchu cez plecia.

Mišo sám miloval prírodu i zvieratá, ale jeho láska priľnula k domácim zvieratám a lúkam blízkeho okolia. Preto prekvapený Václavovým nadšením a odbornými znalosťami v oblasti ornitológie, začal sa vyzvedať o jeho práci. Nenašiel by lepšieho učiteľa. Skláňal sa pred Vaškovými vedomosťami a svojím záujmom si ho naklonil.

Príroda dokázala zázračne zblížiť dvoch cudzích ľudí. Počas prehliadky v lese upevňovalo sa ich priateľstvo z kroka na krok. Na chvíľu oddychu si sadli na neveľkú čistinku pri prameni horskej vody, a Mišo ponúkol Rozetou nabalenú desiatu na občerstvenie.

„Nemali sme tu vyučeného horára a ornitológa, Václav. Gazda urobil dobre, že ťa prijal."

„To je Erikova zásluha. Keby sa za mňa neprihovoril, sám od seba by som sem neprišiel."

„Erik je dobrý človek," rozbaľoval si jedlo Mišo.

„Je, poznám ho od malička."

„Naozaj?"

„Bývali sme v susedstve." Medzi jedlom sa Václavovi naskytla nová téma na rozhovor a porozprával Mišovi o detských časoch, ktoré trávievali spolu a aj o jeho dobrej starej mame.

Po celodennej pochôdzke vyšli z lesa obohatení o rôzne znalosti a poznania, o ktorých ráno nemali ani poňatia. Dostali sa na cestu vedľa bystrinky, ktorá viedla na humná. Štyria muži so svojimi nástrojmi zameriavali ešte vždy lúky. Keď sa priblížili ku geodetom, Václav zúžil oči. Zrazu sa zastavil, sťaby nohy zapustili korene. Ak je to pravda, čo vidí ... *božemôj, znovu sa mi priplietol do cesty...* Vtom priam zdrapil Miša za rameno.

„Zastav sa, Mišo. Nechcem sa stretnúť s tými ľuďmi. Sadnime si tu na breh potoka, nechcem na seba upozorniť," zároveň nabral rýchle tempo, aby sa skryl do tieňa pod rozvetvenými konármi najbližšej vŕby.

„Čo sa stalo?" Mišo ho nepochopene nasledoval. „Čoho si sa zľakol? Sú to len geodeti, zameriavajú naše polia." Čudne potiahol ústa, odlomil si z vŕby haluz a pošľahal sa po chrbte.

„Veď keby! Nie všetci sú geodeti. Ten, v tej zelenej košeli nie je geodet. Len sa robí, že ním je," mykol hlavou smerom k Fayerovi. „Pozri, krúti hlavou, a práca ho vôbec nezaujíma. Je to dobrý kujon." Václav neskrýval v hlase vzrušenie, ktoré, keby Kamila mal nablízku, možno by prerástol aj v hnev. Z očí beztak bola badateľná blčiaca zlosť.

„Vyzerá Veroniku. O takomto čase si zvykne zajazdiť. Lenže teraz nie je doma.“

„Veronika je gazdova dcéra?“ osvojil si Mišove názvy a neprestal vrhať hnevlivé pohľady smerom ku Kamilovi.

„Uhm.“

„Čo od nej chce?“

„Kurizuje jej, či čo.“

Václav sa nerozhodne poškriabal na zátylku a uvažoval, či by nemal upovedomiť Miša o frajerovi, ktorý sa skrýva za maskou dôstojného povolania. „Mišo, sadnime si na chvíľu, porozprávam ti niečo ... vieš nie je všetko zlato, čo sa blyští. Ale na druhej strane si myslím že by som nemal zatajovať,“ poškriabal sa na nose a civel na Mišovi, kým si neprisadol. „Bude dobre, keď aj ty o tom budeš vedieť ...“ a pod zámienkou, že mu porozpráva o Kamilovi, rozpovedal mu nakoniec aj o sebe, kde pracoval predtým, ako sa dostal do väzenia a nielen o tom, kto je muž v zelenej košeli a odkiaľ ho pozná.

Medzitým obaja sledovali prácu geodetov. Mišo neodsúdil Václava, iba mlčky počúval jeho príbeh a súcitne ho poťapkal po pleci.

„Život píše nevšedné príbehy,“ poznamenal skôr pre seba.

Geodeti ešte vždy zameriavali, hoci slnko už dávno prešlo do druhej polovice dňa.

„Bude tu stáť ranč. Veronika sa ho už nevie dočkať. Nahovorila otca, aby kúpil pár krásnych koní, a naučila sa jazdiť. Keď koní bude v stajni viac, naučím jazdiť aj teba.“

„Ty sa vari udržíš v sedle?“

Mišo sa doteraz nikomu nepochválil, kde sa naučil *rozumieť* koňom. Dokonca ani Erikovi. Rozumel ich reči veľmi dobre. Naslovovzatou odbornosťou hladkal kone prútikom pod bruchom i po zadku a kone ho počúvali, ba tancovali, ako sám chcel. Zriedka sa stávalo, že by kone bičíkom aj v pošibal. Stačilo, keď im pošuškal niečo do ucha. Veronika by sa rada naučila tie čarovné slová, ale Mišo ich zatiaľ nechcel prezradiť.

„Udržím,“ povedal po krátkej odmlke. „Pracoval som na ranči, v Chicagu, niekoľko rokov. Už sa teším aj na náš ranč a na kone.“

„Vau!“ zhíkol prekvapene Václav. „Ako si sa tam dostal?“

„Hm, je to na dlhé rozprávanie. Vycestovali sme tam s Rozetou na ranč môjho bývalého spolužiaka, ktorý bol doma na návšteve a stretli sme sa. Obaja sme sa vyučili za kováčov a obľúbené povolanie som doma nemal kde vykonávať. Mariánovi sa nás podarilo nahovoriť, aby sme k nim vycestovali.“

„Musel byť boháčom, keď mal ranč.“

„Bol.“

„Takže si vlastne už pochodil kus sveta,“ uznanlivo pokýval hlavou Václav. „Prečo si sa vrátil domov?“

„Marián s manželkou počas jednej jazdy na koňoch sa nestihli vrátiť domov a skryli sa pred búrkou pod osamelo stojaci strom na stráni. Zabil ich blesk,“ odmlčal sa, spomienky sa vracali.

„...hm ... muselo ti byť ťažko...“

„Bolo.“

Odlomil si z konára vŕby halúzku a šibal ňou zem. Oči statného muža zvlhli. „Bolo nám ich veľmi ľúto. Oni dvaja a my s Rozetou sme boli ako rodina, ako súrodenci. Rozumeli sme si.“

Václav nenachádzal vhodné slová. „Kedy sa to stalo?“ spýtal sa skoro šeptom.

„Dávno, Václav, už je tomu viac ako desať rokov.“

Myšlienky na Mariána v ňom vyvolali melancholické spomienky. Boli skutočne nerozluční priatelia. V tom neklamal. Vlastne ich terajšie priateľstvo s gazdom a gazdinou je pokračovaním toho, čo sa začalo za veľkou mlákou. Ale to nebolo všetko. Zamlčal pred Václavom, že Rozeta spadla z koňa, preto kríva. Ďalej aj to, že Marián mal chorého syna,

ktorý umrel onedlho potom, ako sa vrátili do Ameriky. A že Marián bol gazdov brat, to by nikdy nikomu neprezradil.

Veľmi živo si na nich spomínal. Tých pár týždňov po ich smrti bolo veľmi ťažkých. Niečo sa už síce stihol naučiť po anglicky, ale silno zovrel pery, keď pomyslel na trápenie s predajom nehnuteľnosti po tom, ako Marcel s Cecíliou doleteli. Marcel bol jediným dedičom. Mišo o tom doteraz nikomu ani nekecol. U hocikoho by táto informácia natrafila na živnú pôdu pre vyvolanie diskusie v rozvádzaní a domýšľaní Marcelovho kráľovského bohatstva. Nechcel byť človekom, ktorý jeho pôvod mieni dať na bubon.

Veľkým šťastím bolo, že Marián mal veci okolo nehnuteľnosti skutočne v perfektnom poriadku. Jeho účtovník a správca majetku bol veľký biznismen, mal prístup takmer všade a kupcov zabezpečil precízne a oveľa ľahšie, ako hocikto iný.

Marcel, ako jediný dedič bratovho rozprávkového bohatstva, mu ponúkol bohatú časť z priateľovho imania. Odmietol. Žiť bez práce, len z darovaných peňazí, to mu nevoňalo, nedokázal by. Namiesto peňazí a bohatstva si volili práce okolo domu podobne, ako u Mariána. Nikdy neboli čeľadníkmi ani tam, ani tu. Peniaze aj bohatstvo nestáli pre nich s Rozetou toľko, ako priateľstvo s gazdom a gazdinou. Pre práce, ktoré vykonávali v ich službách sa rozhodli sami, slobodne a bez nátlaku a hocikedy ich mohli ukončiť. Rozetina sestra si spočiatku výsmešne ťukala po čele na ich úkor, čomu sa oni len usmievali. U gazdu mali zabezpečené všetko čo potrebovali a každým rokom ich posielal na *nútenú* dovolenku na celý mesiac. A ten mesiac bol neskutočne dlhý.

Pohrával sa s prútikom, nakoniec ho zlomil a začal očisťovať od lístia. „Teraz pracujeme s Rozetou u gazdu, a je nám dobre, aj napriek tomu, že si niekto možno myslí, že sme s mojou ženou šialení. My si to nemyslíme. Nie sme sluhovia, všetko, čo robíme, robíme z vlastnej vôle a gazdova rodina nás uznáva a má nás rada. Máme k nim tak blízko, ako k Mariánovi a jeho manželke, ak nie bližšie. Ba Nika nám tak prirástla k srdcu, akoby bola vari naša."

Pozrel sa na Václava. Ten bez mihnutia okom, zaujato počúval Mišove dobrodružstvo. Zahľadený na jeden bod kdesi za Kopec si predstavoval krásny chicagský ranč.

„Všetko, celý život je o láske k blížnemu, Václav. Ak nemáš nikoho, si na tomto svete stratený. Nakoniec aj tak tu všetko necháme. Veď s batohom nikto neodchádza na onen svet. Existuje nejaké príslovie o tom, že človek nemusí zvíťaziť. Musí len konať dobro každý deň."

Václav mu dal zapravdu. Vo všetkom s ním súhlasil. Aj s osamelosťou a láskou k blížnemu.

Kým sa rozhliadli po stráni, geodeti už odišli. Len Kamil zaostával a prechádzal sa pod záhradami, po humne a hádzal žabice do vody. Kým sklamaný o chvíľu odišiel, Mišo vedel o ňom všetko, čo vedel Václav. Postará sa on, aby úkladný *geodet* nezamiešaval karty tam, kde nemá čo hľadať.

Keď sa vracali domov, slnko sa poberalo za horizont. Mišo s Václavom sa počas dnešného dňa zblížili a obaja vedeli, že priateľstvo nie je len pozlátka. Skláňali sa navzájom pred činmi a vedomosťami toho druhého ako aj jeho triezvou úvahou. Dnešná prechádza prehĺbila začiatok priateľstva dvoch mužov, z ktorých ani jeden nechcel toho druhého prekabátiť.

***

Rozeta pred dvanástou dovarila obed. Hríbovú polievku odstavila z ohniska, zamiešala ju a čuchla do hrnca. Už z jej vône sa dalo nasýtiť. Po kuchyni rozvoniavalo aj Mišove obľúbené mexické mäso s ryžou, ktoré varila už dávno, až sa ho jej mužovi zažiadalo. Ešte raz ho odkryla, aby privoňala jeho jedinečnej vôni. Jedla bolo nadostač, ale dnes budú pri obede viacerí a chcela sa zaskvieť. Bola vynikajúca kuchárka, a podľa Marcela sa narodila s vareškou v ruke.

Ale nech sa hocijako snažila, na obed sa nikto nehlásil. Cecília odišla s malým do mestského domu, aby nerušili Marcela s Erikom, ktorí od raňajok z pracovne ani nos nevystrčili. Vôbec

si neuvedomovali plynúci čas. Marcel predostrel pred Erika celé rodinné hospodárenie, slepo mu dôverujúc. Erik vnímavo sledoval, starostlivo hodnotil a pozoruhodne robil závery z vôbec nie jednoduchej rekapitulácie práce, ktorú Marcel so svojou dcérou robil. Usúdil, že k nej treba riadnu dávku trpezlivosti a nemôže sa odflákať.

Marcel bol rád a nenásilne vycibroval jeho zvedavosť, pričom mu dal možnosť, ba priam ho prosil, aby sa ku všetkému vyjadril. A tak obidvaja zaujatí prácou, akoby boli odolní aj voči únave a hladu, neúnavne a aktívne s hlbokým presvedčením v pokušení prejsť všetky dokumenty oddali sa skúmaniu a hodnoteniu materiálov telom i dušou.

Hodiny už odbili tretiu, keď sa nakoniec vo dvore ako prvá zjavila Veronika.

Jej pozornosť upútala nemecká ešpézetka nového BMW. *Dokelu, Nemci došli akosi priskoro na poľovačku,* prebleslo mysľou. *Otec sa zas bude venovať priateľom.* Odložila auto, ťažko povzdychla a s cestovnou taškou v ruke podišla k Rozete, ktorá stála na hornom schode verandy. Vtedy už aj Mišo prichádzal s neznámym mužom od záhrad.

„Ahoj, Rozeta, máme návštevu?“

Rozeta sa pokochala v Nikinej peknej postave. Nemala na sebe ani o kilo viac, ako bolo potrebné. Tmavozelená úzka trojštvrťová sukňa s bielou letnou blúzkou so zelenými pruhmi dali vyniknúť jej ženskosti. „Vítaj doma, Nika. Máme,“ roztiahla ústa na šibalský úsmev a dala ruky vbok. „Poteší ťa.“

„No, to iste. Prišli akosi priskoro.“

„Hm,“ usmievala sa dvojzmyselne, ale unavená Nika si toho ani nevšimla.

„Leo?“

„Odišli s gazdinou ešte dopoludnia do mesta, aby nezavadzali. Vrátia sa podvečer.“

„No toto!“

Zvedavosť ju hnala do domu, napriek tomu, že myseľ protestovala proti priskorej návšteve otcových priateľov z Nemecka. Potichu sa hnevala aj na mamu, že tak ustupuje. Ešte sa nestalo, aby z domu odišla preto, aby niekomu stála v ceste. Lenivo a s nevysloveným srdom vykračovala schodmi. Začula otcov hlas, ale nehovoril po nemecky a to ju udivilo. Koberec tlmil kroky, preto si zastala pred dverami, chvíľu načúvala. Ale oči sa zrazu rozjasnili, srdce sa hlasno rozbúšilo, a celá ožila, len čo začula Erikov hlas. Od radosti sa na chvíľu zastavila, aby utlmila radostné vzrušenie. Zastala si do dvier, oprela sa o zárubňu aby videla milovanú osobu. Pocítila tŕpnutie po celom tele, akoby sa jej na koži mravce naháňali.

Marcel sa unavene oprel na stoličke. Nalial si znovu veľký pohár minerálky pre oboch a po jeho vypití sa pozeral na Erika, čo povie.

Erik otáčal plný pohár v ruke a zamyslene hľadel do jeho obsahu. Medzi obočím dve zvislé vrásky. Rozmýšľal. Marcelov rozjasaný pohľad svedčil, že rozhovor sa vyvíja sľubne a nie po prvýkrát je Erikovými odpoveďami unesený. Debatovali spolu ako kolegovia, rozumeli si. A sekli mu jeho názory. Obdivoval jeho pracovné schopnosti a kultivované správanie vo všetkých smeroch.

„Pán Lubičan, ubytovňa veľa nevynáša. Príjmy idú do nákladov. Nevidím jej budúcnosť veľmi ružovo.“

„Ja viem,“ vytiahol plecia, „... ale nemôžem z nej urobiť hotel.“

„Zmeňme účel budovy. Potrebujeme stabilné príjmy. Urobme z ubytovne napríklad internát,“ mozog pracoval na plné obrátky. Videl možnosť presťahovať Janíčkovcov a súčasne ich zamestnať. „Je tu veľa mládeže? aké sú tu školy? študenti majú kde bývať?“

Marcel sa udivene pozrel na neho. Nechcelo sa mu uveriť, čo práve počul. Už sa niekoľkokrát pokúšal o zvýšenie zisku, o nápravu, no zakaždým zlyhal, lebo nevedel nič nové vymyslieť, čo by zapadalo do jeho predstáv. Potom sa mu oči pomaly rozžiarili a na tvár vystúpil úsmev. „No ale to je skvelý nápad! V živote by mi to nenapadlo, všetka moja

doterajšia snaha bola márna, a teraz!“ rozohnil sa zrazu. „Ja sa to musím prezvedieť na školách, Erik, ja to obvolám, poinformujem sa a potom ideme do toho. Veď toto som potreboval, viac hláv, viac rozumu. Erik, si fantastický!“

„A čo také fantastické vymyslel, môžem vedieť aj ja?“

Veroniku, opretú o zárubňu dvier, si ani nevšimli. Z ruky zložila cestovnú tašku pred dvere, vošla do otcovej pracovne a kabelku pohodila do kresla.

„Dcérka, konečne, že si doma,“ vstával Marcel od stola a išiel sa s ňou zvítať. Objal ju, no potom sa ospravedlnil, že ide na toaletu.

„Ahoj Erik, prekvapil si ma svojím príchodom. Podľa značky auta som si myslela, že je tu nejaký ockov priateľ z Nemecka.“

Zatvorila dvere, sotva čo Marcel vyšiel a prešiel po chodbe.

„Ahoj, Veronika. Dobre si myslela,“ prehltol a nerozhodne urobil krok, dva k nej. „Až na to, že ja som už teraz jeho zamestnanec.“

Telom ho prešli zimomriavky z nečakaného stretnutia a v hrdle pocítil od radosti silný tlak. Zjavila sa náhle, nebolo času rozjímať nad jej príchodom. Zrak padol na tenkú šiju, pompéznu tvár a rozžiarené sivomodré oči. Vpil sa do ich žiare a zabudol na všetky trápenia, ktoré včera znamenali nočnú moru. Nemohol uveriť vlastným očiam, že stojí pred ňou usmiata s pokojnou tvárou, z ktorej vyčítal šťastie, aké v tejto chvíli zaplavilo aj jeho srdce.

Zmyselné pery ostali pootvorené a na tvári sa zjavil rumenec, keď k nej vykročil. Pri jeho teplom úsmeve na ňu neodolateľne zapôsobili jamky na jeho líci.

„Skutočne?“ vystrela k nemu ruky a pohľad zabodla na drahú zlatú retiazku okolo krku. Vykúkala z rozopnutého límca letnej károvanej košele. Priala si, aby si ruky mohla navždy ponechať v jeho dlaniach a toto prianie v nej vyvolalo triašku. „Ocko mi nič nepovedal o tvojom príchode, a je to milé prekvapenie. Musím ťa objať, aby som uverila, že nie si prelud.“

Vrátil som sa kvôli tebe, chcelo sa mu zakričať.

„Pán Lubičan ma požiadal, aby som mu pomohol v niektorých prácach. Takže ... budeme spolupracovať, Veronika,“ vzal jej ruky do svojej mužnej dlane a stískal ich na svojej hrudi. Jemne sa jej chveli. Zdvihol ich k ústam a pomaly pobozkal všetky jej prsty. Bozkal ich dlho, ale zakrátko pohasla žiara v roztúžených očiach. S ľútosťou si uvedomil, že v jej rodine už nemôže mútiť vodu a táto milá bytosť mu nebude nikdy patriť. Navzdory tomu jej pravú dlaň vystrel a priložil na srdce. „Cítiš ako mi búši srdce len čo si sa objavila?“

„Cítim,“ šepla a polohlasne vzdychla. Znovu s prekvapením pozrela na hrubší zlatý náramok, ktorý sa zableskol na jeho zápästí. Bol zhodný s retiazkou. Očarená vnímala jeho upravený zovňajšok, ktorý bol v úplnom rozpore s tým, na ktorý bola zvyknutá pri jeho prvej návšteve. Na prstenníku ľavej ruky mal pečatný prsteň, ktorý uprostred pretínal tmavý drahokam meniaci farby. Vpíjala sa do jasu svetlomodrých očí s vychutnávala jeho zvodný sexepíl, s ošiaľom vdychujúc omamnú vôňu toaletnej vody. Šimon jej také intímne chvíle neumožnil prežiť. V Erikovej blízkosti chcela zabudnúť na minulosť. Celé roky žila v nebezpečenstve odhalenia utajovaného manželského života, čelila manželovým škodoradostným narážkam a pretrpela mnoho strastí, ktorým mohla uniknúť, keby bol pri nej muž ako Erik. Z teplého pohľadu vyčítala nehu a zároveň bojazlivosť. „To aj moje ide priam z hrude vyskočiť. Pobozkaj ma, Erik, a naše srdcia sa uspokoja,“ privrela oči a bez ostychu mu ponúkla pery.

„Nie som si tým taký istý, Veronika,“ zašepkal chrapľavo. Napriek tomu sa na chvíľu slabo dotkol jej horúcich pier, aby ju vzápätí silne zovrel vo svojom náručí. Bola to najsladšia a zároveň najhorkejšia chvíľa od príchodu. Vracali sa spomienky z ich prvého objatia v jedálni, kedy sa dal uniesť a navrhol jej telesný kontakt. Ani teraz by prosbu neváhal zopakovať, ba tobôž, že sa vrátil s istým úmyslom. Stretnutie momentálne prišlo nečakane, sotva si stihol uvedomiť, že ju drží v náručí. A zároveň s ňou prišli starosti. Nádej sa obrátila

na trpké sklamanie. Jeho telo túžilo po tejto žene, a vycítil, že jeho náklonnosť neodmieta. Nebolo pochýb, že sa mu neoddávala z rozmaru. Predsa mu červík nahlodával dušu a nielen kvôli Šimonovej nehode. V mysli vŕtala myšlienka, prečo tak ľahkovážne pristupuje vydatá žena na ponuku slobodného muža, prečo mu ponúkala pery, a prečo sa mu vrhala do objatia? Rozjarená sa s ním zvítala, pričom Šimon ... vie vôbec, čo sa stalo so Šimonom?

No ako náhle ju uvoľnil z objatia, naskytol sa mu pohľad do jej výstrihu a prehltol veľkú hrču na vidinu jej plného poprsia. Cítil srdcom, že je sklamaná. *Obávam sa, že nemám na teba nárok.* Tušil, že môže prísť zlé obdobie, narazí na tŕne a bolestivo sa poraní. Všetko skvelé sa veľmi rýchlo skončí. Hlavne teraz, po Šimonovom nešťastí. Nechcel jej ublížiť, nechcel ju balamutiť. Nič jej nesľúbil. Jednostranný obdiv už dávno prerástol v lásku z jeho strany napriek všelijakým skrytým zábranám. Oddával sa preto svojím citom z celého srdca, pričom nerozhodne dumal, či mu bude niekedy dopriate, po čom túži jeho telo a to vnášalo nerozhodné, bolestivé okamihy do jeho mysle.

Podstata tkvela v tom, že takéto bolestivé stretnutia ho nasýtili, uhasili dychtivý smäd po nej a nútili ho premôcť nepokoj. Odvážny krok sa zahrával s jeho postojom, ale prebúdzal nečakaný chod príležitostí, aby im podal novú podobu, túžbu – túžbu za spoločným šťastím. Za spoločnou láskou, ktorá možno práve vzniká a nasmeruje srdcia pri hľadaní nepochopeného, ale tak podstatného. Musela zvíťaziť pokora duše a sila myšlienky.

Keď sa Marcel vrátil z toalety, dvere na svojej pracovni našiel zatvorené. Už-už chytil kľučku, keď zakopol do Veronikinej cestovnej tašky. Ruka sa vo vzduchu zastavila. Chvíľu nerozhodne postával a načúval tichému rozhovor spoza dvier. Povzdychol. *Nika vymenila Šimona za Erika. Práve teraz, keď...* S ťažkým srdcom odišiel radšej do svojej izby, aby vystrel na pohovke po celý deň stŕpnuté údy a v pokoji porozmýšľal. *Čo bude so Šimonom? Nika sa musí pravdu čo najskôr dozvedieť. Ale – kto zatvoril dvere na pracovni?*

V hrdle navierala hrča a celá žena bola rozpálená ako oheň, keď so zvesenými plecami odchádzala z otcovej pracovne. Nebolo jej do reči a cítila obrovské sklamanie. *Prečo bol asketický?* Trpko sa usmievala vo svojom zúfalstve a prinútila sa prestať trápiť nad nevšedným zvítaním. Okrem neskrývanej radosti na jeho tvári sa nedočkala ani najmenšieho náznaku lásky od Erika, ktorú vari príliš očakávala, ktorý by v nej vzbudil vzplanutú lásku samú. Jeho rozbúšené srdce bilo na poplach podobne ako jej, ale okrem ľahkého bozku, ktorým sa sotva dotkol jej pier, zmohol len na to, aby ju obalamutil kúskom hodným džentlmena a pobozkal jej prsty ako sa bozkali dámam pred dvomi storočiami. Urazila sa.

Mama práve prichádzala s Leom. Hodila k nej plachý pohľad, aby ani náhodou nevyčítala z očí, čo ju trápi. Úbohú situáciu zachraňoval syn, ktorý sa rozbehol oproti nej. Vzala ho do náručia, vyobjímala, pomojkala. Lenže objímanie netrvalo dlho, lebo vo dverách sa zjavil Erik. Leo sa metal v matkinom náručí, kým ho nezložila na zem.

„Čao, kamarát, kde si ty bol celý deň, že som ťa nevidel?“

Cecília by začala vysvetľovať, ale Erik nebol zvedavý. Zdvihol Lea na ruky a tvárou zaborenou do jeho šiat ho pošteklil na bruchu, až sa rozosmial.

„Ideme ku mne, priniesol som ti darček,“ škeril sa na neho, pričom mu Leo trhal vlasy.

„Dajdaj!“ prosíkal a prštekom zavŕtal do zjavenej jamky na lícach.

„Dám ti, pravdaže ti dám.“ Nadul tvár, jamky sa stratili a Leo sa znovu rozosmial. Vrhol pohľad na Veroniku a dal jej najavo, že s ňou cíti. Veril, že pochopí, len ešte netušil, že nevie o Šimonovom nešťastí.

„Aký dajsek?“

Veronika sa kochala v jeho jamkách na líci, ktoré sa vytvorili pri radostnom úsmeve venovanom Leovi. Zachytila pohľad svojej matky. Dôstojná Cecília sa na nich dívala

s úľubou akoby trojica mala patriť spolu. Nika len pokrčila plecami a vyslala k nej spokojný úsmev. *Nedbala by som,* pomyslela si.

Keď s radostným úsmevom na perách a s jej synom na rukách Erik odchádzal, znovu sa im stretli pohľady.

Veronika bola v tej chvíli kvôli synovi šťastná, no zúbožene pomyslela na seba. *Prečo mu ešte vždy nedokážem povedať, že som manžela vyhodila?* Ak by sa za otcovho pracovníka vracal Erik už ako ženatý muž, ľahšie by zniesla jeho odmietnutie. A v tom jej čertík nahlodal dušu a v mysli sa ohlásili obavy. *A či sa tak nestalo?* Narýchlo si oboma rukami objala ramená, aby potlačila triašku, ktorá sa jej zmocnila.

Udivená Cecília si všimla bledé dcérine líca, keď Leo s Erikom vyšli z budovy.

„Hovorila si s otcom?“ v hlase mala obavy.

„Pozdravili sme sa.“

Cecílii stislo srdce. Uprela pohľad na dcéru, ktorá mohla všelijako prijať manželove nešťastie. „S otcom ti musíme povedať niečo veľmi dôležité.“

„Čo také?“ na tvári zotrvávala ešte nerozhodnosť.

Cecília zvážnela a to ju vyľakalo.

„Čo je mami, stalo sa niečo?“

„Stalo, dcérka, veľmi vážne. Ale ideme za otcom, on ti povie viac.“

XIV. kapitola

Rozeta si vydýchla, len čo všetci došli domov. Čas sa už pomaly schyľoval na večeru, ale nikto neobedoval. Mišo s Václavom sa pustili na stole pred kuchyňou do partie šachu, Erik s Leom bláznivo sa šalejúc vošli do jeho izby a Marcel s Cecíliou a dcérou zatiaľ z budovy nevychádzal. Zavolala gazdovi, že prestiera.

„Čo dobrého si varila, Rozeta?“ Marcelovi škŕkalo v žalúdku od hladu, ktorý si uvedomil až teraz. Celý deň mu ani nenapadlo pomyslieť na obed. „Už ideme.“

„Budete spokojní,“ zložila.

Príjemné popoludnie posledných augustových dní spríjemnili práve teraz v plnom kvete rozkvitajúce Rozetine ruže, ktoré lemovali chodník okolo veľkej klietky s andulkami. Ich silná vôňa, ktorá po západe slnka ešte viac dráždila čuch, silno presýtila vzduch a vznášala sa v celom dvore.

Slnko nezašlo ešte za horizont, keď sa Marcelova rodina zišla na večeri pod altánkom. Václav s Mišom možno neboli na tom lepšie ako Marcel, a hneď si prisadli ku stolu. Mišo pôžitkársky vyrozprával, že Václav našiel hniezdo vzácneho druhu sov už pri prvej prechádzke lesom. Striedavo porozprávali všetky svoje dojmy z celého dňa.

„Som rád, Václav,“ uznanlivo ho poťapkal po ruke gazda. „Neodflákate si prácu a pristupujete k nej zodpovedne.“

„To môžem potvrdiť, gazda,“ prikyvoval Mišo. „Václav má bohaté poznatky a skúsenosti. Nezošmykol sa len tak náhodou z nástenky.“

Aj horára mal vďaka Erikovi. Jeho náhodne vyslovenú žiadosť pružne vybavil a splnil si nenárokovanú povinnosť. Marcel ešte niečo zašomral v prospech horárovho povolania, ale hlad sa silno hlásil, a v obave, že sa zjaví nevoľnosť, lačno sa zadíval smerom ku kuchyni. Rozeta konečne prinášala rozvoniavajúcu polievku a on sa pohladil po objemnom bruchu. Nakoniec inteligentne nabral z horúcej polievky na tanier a naberačku posunul ďalej.

Nika zápasila so svojimi myšlienkami. Matka s otcom ju doteraz vždy ochraňovali, no pred chvíľou, keď sa dozvedela o manželovom nešťastí, rodičia, hlavne otec ľahostajne, priam bezočivo rozpovedal o Šimonovom nešťastí a nezabudol pripomenúť, čo mu vytkol

o rozšírení cesty. V istých chvíľach sa jej zdalo, akoby sa otec dozvedel o zaťovom nezdravom živote, kvôli ktorému ho odsudzuje, ibaže jej to nevykričal. Jeho výbuchy zlosti neboli predstierané, a krik tlmil len preto, aby ho na dvore nezačuli.

Manželova nehoda ju zastihla nepripravenú a otcova slovná spŕška doliehala na ňu sťa údery palicou. Nechcela sa mu vzoprieť, len potichu priznala, že im dlhuje vysvetlenie. Otec sa chytal za hlavu a matka klesla ešte hlbšie do kresla, keď im povedala, že bola tri týždne pri svokre a Šimona z domu vyhodila.

„Kvôli Erikovi?“ zaútočil Marcel.

Ukázala im predvolanie na rozvodový súd, ktorý na Šimonov návrh mal prebehnúť zajtra. Potichu sa modlila k Bohu, aby sa otec nespýtal na príčinu a nemusela odhaliť najväčšiu tajnosť. Preto sklopila zrak a povedala, že Erik sa predsa objavil až potom.

Marcel sa uspokojil vďaka pozvaniu na večeru. Nakoniec nabral hlboký povzdych a zavolal primárovi do nemocnice, že sa Nika vrátila domov a ešte dnes chce vidieť manžela.

Nabrala si polievky a kradmo pozrela na prázdne miesto pri stole, kde mal sedieť Erik. Doteraz neprichádzal, a už-už podľahla ovládanej nervozite, ktorá bezmála zaplavila celú bytosť. Ospravedlňovala jeho správanie pri stretnutí ako aj preto, že ho zahriakla. Vzrušila sa pri každom hlasnom výbuchu smiechu svojho dieťaťa i príťažlivého muža, ktoré k nim doliehalo cez otvorené okno. Smiech pôsobil na ňu ako dobrotivé a nevyhnutné šťastné fluidum. Omamoval a strhával zároveň do snivých výšok predstavivosti nekonečnej lásky, ktorú jej neobyčajný manželov priateľ mohol poskytnúť.

Nakoniec všetci otáčali hlavy a s úžasom spozorneli na hlasné jasanie dieťaťa. Erik ťahal za sebou veľké drevené auto. V jeho vlečke hrdo, s rozžiarenými očami sedel Leo. Oboma rúčkami sa držal bočníc, opatrne v napätí dvíhal hlavu.

„Mami, babi, posji,“ volal, keď sa priblížili. „Eik davoav dajsek. Ja mám aatícko.“

Hrkotavý zvuk drevených kolies bezmála prehlušil jeho jasavé výkriky. Erik strhol do dobrodružstva nielen dieťa, ale na základe vlastných trikov radosťou zaplavil všetkých.

Veronika si oboma dlaňami zakryla od radosti a šťastia zrumenenú tvár. Pohľad sa stretol s Erikovým.

Marcel si vymenil pohľad so svojou manželkou. Cecília podvihla obočie a radšej sa pustila dojesť polievku, než by hocičo povedala. Marcel však predtým postrehol utajený, ale šťastný povzdych.

„Preboha!“ šepla Nika pre seba. „Čo si mu to kúpil?“ Odkiaľ nabral odvahu získať si jej srdce cez lásku k jej dieťaťu? Kde získal jednoduchý, pritom čertovsky zvodný muž nadanie, ktorému hneď podľahla a už niekoľkokrát ju donútil sa pred ním skláňať? Bez pýchy, bez výstrednosti, s pôvabom a príťažlivo. Prebehla pohľadom po ľuďoch okolo stola, ale všetkých donútil kapitulovať. Všetko, čoho sa dotkol, akoby sa premieňalo na zlato.

„A ja som sa celou cestou divil, čo bolo v tej veľkej škatuli, ktoré zabralo celé zadné sedadlo? Nechcel prezradiť ... vraj prekvapenie.“

„Nuž ... ,“ usmieval sa Mišo, lebo okrem neho mu v tejto chvíli nikto nevenoval pozornosť. „... podarilo sa mu prekvapiť, beťárovi.“

Leo nechcel z vlečky ani na mamine naliehanie. Pevne sa držal bočníc dovtedy, kým mu Erik niečo nepošepol. S rozšírenými zreničkami načúval šuškande, v tej chvíli očká ožili a vystrel k Erikovi ramená, aby ho vybral. Nakoniec sa pohodlne usadil na jeho mocnom stehne a v malej rúčke po celý čas zvierajúc lanko od auta zjedol s ním večeru, poslušne otvárajúc ústa, do ktorých Erik trikom *raz tebe, raz mne,* bez zábran vkladal jedlo.

Vďaka svojej mierumilovnej povahe sa spravodlivo a dôverne vkrádal Erik do srdc všetkým, s ktorými sedel pri spoločnom stole. Nenapínal nasilu strunu svojej autority, nevtieravo, s láskou pristupoval k ľuďom, tak, ako mu to vštepovala stará mať. Z tenkej nitky, ktorou bolo zviazané jeho priateľstvo so Šimonom, dokázal utkať pevné lano, vďaka ktorému sa mohol v tejto rodine udržať.

Po večeri sa Marcel s Cecíliou a dcérou vybrali do nemocnice. Marcel dohodol spoločnú návštevu aj s Jolanou a Juditou. Mišo si s Václavom prisadli dokončiť partiu šachu. Erik sa zadivil, akí sa z nich stali behom jedného dňa nerozluční priatelia. Takí, ako on a Leo.

V ten večer Lea na spánok ukladala Rozeta s Erikom. Unavene zatváral očká po dni plnom vzrušených udalostí. Erik mu dával pusu na dobrú noc. Obaja si sadli na Nikinu posteľ, kým Leo usínal.

„Budeš dobrým otcom, Erik. Vieš to s deťmi."

„Samému mi bocian dieťa neprinesie," uškrnul sa.

„Tak sa usiluj oženiť, máš už svoj vek."

„Nie je to také jednoduché, Rozeta. Ty vieš predsa, že k tomu je treba dvoch."

„Ak hovoríš o túžbe urobiť niečo, či o pláne, ktorý drieme v tvojej duši, nezaháľaj. Neočakávaj všetko od toho druhého, keď chceš žiť s ním."

Hovoríš o Veronke? Len-len že nevyslovil. „Manželstvo má mnohé príchute," povedal po krátkej odmlke. „Treba mi v tejto chúlostivej veci porozumieť, Rozeta. Nechcem zraňovať nikoho city."

Nech ani jeden z nich nevyslovil Veronikine meno, predsa obaja vedeli, že reč je o nej.

Erik sa však náhle rozlúčil a nechal Rozetu strážiť Leove sny.

Tíško prešiel dvorom a s úsmevom pozrel na Václava a Miša, ktorí sa skláňali nad šachovnicou. Ktovie, ktorú partičku si už dávali?

Po sprche sa hodil na posteľ. Spánok neprichádzal. Prehadzoval sa na pohodlnej posteli, až myšlienkami zablúdil do čias mladosti. Vynorili sa spomienky a ktovie prečo práve tie, ako nosil drevo na ramenách do veľkej drevenej debne, ktorá bola zložená pred sporákom postavenom z červených tehál. Do kuchyne sa vchádzalo z neveľkej chodby. Pred kúpaním, kedy k zohriatiu vody potrebovali paliva aj do pece v kúpeľni, nanosil dreva aj tam. Stará mama vtedy vyložila na ten účel veľkú kartónovú škatuľu na chodbu. Predstavil si ju, ako sa zvŕta v tmavozelenej polodlhej sukni a svetlozelenom svetri okolo sporáka, keď mu pripravovala obed. Poslušne sedel na pohovke, ktorá stála z jednej strany stola, kým pred neho do pripraveného taniera vyložila jedlo.

Život ju postavil pred veľkú úlohu, keď jej ostal na krku. Malé dieťa, v kočíku, ktoré ešte nevedelo ani chodiť, potrebovalo plienky a fľašu na jedlo. Vrhla sa na jeho výchovu a odhodlane, bojujúc proti každému, kto sa snažil jej odvahu vyhovoriť, vychovala z neho skvelého človeka. Čo by dal za to, keby ešte žila! Videla by jeho úspechy, tešila by sa z jeho kariéry a povzbudzovala ho i krotila, kedy by čo potreboval .

Nad jej odvahou zauvažoval. Musí odplatiť životu to, čo dostal - výchovu a celý svoj doterajší plodný život. Sám by dokázal vychovať cudzie dieťa. Napríklad Šimonove. Múdro a pozoruhodne, aby ako on, dokázal raz niesť plameň života. ... keby o to Veronka stála. S radosťou by kráčal po jej boku, aby mohol obom ponúknuť pokoj, lásku, šťastie aj istotu, ktorá jej s Leom patrí.

***

Bolo až zarážajúce, ako ťažko prežívala vzniklú situáciu Veronika, napriek svojmu silnému charakteru. Jej krehká duša nezniesla vidinu zničeného muža, ktorému z nosa, z úst viedli hadičky. Do žily kvapkala životodarná tekutina. Zlomené rameno bolo kvôli zlomenej kľúčnej kosti v dlahe a na nohu ani nepozrela. Pohľad na pochudnutú, hoci od rán ošetrenú, no zároveň opuchnutú tvár jej naháňal strach. Šimon ležal v kóme.

„Stratil veľa krvi z otvorených rán a má prasknutú chrbticu. Ani noha nevyzerá dobre. Nateraz je však stav stabilizovaný," vysvetľoval lekár. „Liečil sa v poslednej dobe váš manžel, pani Petrovská?"

„Nie. Prečo sa pýtate?“

„Pri vyšetrení sme zistili, že v krvi prevláda bilirubín. Pacient rapídne musel schudnúť v poslednej dobe. Má málo červených krviniek. Príliš málo ... a to je horšie ako zle.“

„Čo to presne znamená?“ spýtala sa Veronika skoro šeptom.

„Veľkú nádej mu nedávame. Je mi to veľmi ľúto, pani Petrovská.“

Nečakaná a nepríjemná správa ich zaskočila. Nika nepochopene pozerala na lekára, kým Cecília hlasno zavzlykala. Marcel bezradne pozrel z dcéry na lekára, nakoniec objal plačúcu manželku okolo pliec.

Šimon si zanedbával svoje zdravie, a nikdy sa nesťažoval. Ani pred manželkou, hoci si zmeny na ňom všimla jedine ona. Pripisovala im však iný dôvod, ako zdravotný. Vo svojej prudkej povahe a výbušnosti by na ňu aj tak nedal, nech by sa mu hocijako prosila, ba ešte by ju surovo odbil, že mu venuje prílišnú pozornosť. Tíško sa rozplakala.

Lekár odišiel a nechal ich osamote s chorým. Cecília nabrala odvahu, podišla k posteli a pohladkala zaťa po čele, na ktorom boli drobné poranenia. Upravila mu vlasy, lebo drobné kučery, ktoré doteraz nikdy do takej dĺžky nenechával narásť, neposlušne, rozhádzane lemovali tvár a pôsobili veľmi neprirodzene.

Nika upla oči na matkinu činnosť a zamýšľala sa nad dôvodom jej konania. So Šimonom sa jej nežilo ľahko, no mama s ním akosi vždy vychádzala. Nestarala sa do neho, často s ním žartovala, aj vtedy, keď sa jej to bridilo. Nevystihla jeho povahu a Šimon ľahko vycítil u nej zožatý úspech, čo ho podnecovalo na utajenie svojej drsnosti. A tak, hoci sa nestal matkiným miláčikom a neboli priam v ideálnom spojení zaťa a svokry, predsa spomedzi všetkých s ňou najlepšie vychádzal.

Na dverách začuli klopanie. Marcel stál najbližšie, hneď sa pozdravil a bez akýchkoľvek zdvorilostných fráz, ktoré teraz boli bezpredmetné, sa odstúpil z cesty. Do izby vchádzala Šimonova mama so svojou sestrou Jolanou. Tíško sa pozdravili, aby nenarušili Šimonov spánok.

Judita podišla k posteli. Vystrašený pohľad uprela na svojho syna a chytila sa z jednej strany Cecíliinho ramena, z druhej strany nevestinej ruky. Zachvela sa a striasla sa. Omdlievala. Marcel pohotovo posunul za jej chrbát stoličku, ktorou sa slabo dotkol nohy, aby ju zacítila, ale kymácajúc sa chvíľu stála, nakoniec hlasno zavzlykala a hodila sa Veronike do náručia.

Potichu šepkala synove meno už niekoľkokrát. Žmolila v ruke vreckovku, utierala si striedavo zaslzené oči a nos. Nika ju pohladkala po chrbte, po vlasoch. Jej srdcervúci plač zachvátil aj ju, nakoniec sa znovu rozplakala aj Cecília a zaslzila aj Jolana. Marcel zatvoril dvere, aby zabránil zvedavým pohľadom niekoľkých pacientov, ktorí nakúkali a zvedavo obzerali neskorých návštevníkov.

„Už ani neviem, čo povedať. Je mi ťažko,“ hlasno povzdychla po chvíli Jolana. „Moje krstňa malo vždy naponáhlo. Ako by ho hnala nejaká nepoznaná túžba. Pre svoju prchkú povahu sa nakoniec stal obeťou nehody. Sestra konečne pochopila, aký je. Priťahoval na seba pozornosť a záujem, nakoniec to takto dopadlo. Jeho sebavedomie hraničilo až s pýchou. Možno by som nemala o tom práve teraz hovoriť, ale taká je pravda. Vždy len bral, bral ... a zázračne si zorganizoval svoje záležitosti a existenciu ... dirigovaním svojich blížnych ... hm ... až tak, že robil len zle a všetko vo svoj prospech, nič navôkol ho nezaujímalo. Ani vlastná rodina.“

Jolana vyslovila odvážne slová, aké sa nezvyknú vyslovovať pri posteli chorého. Nika spozornela, nebodaj nezačne rozvádzať aj o jeho hráčskej vášni. Bola toho schopná. Kým Marcel zvedavý pohľad zabodol do jej tváre, Cecília zúžila oči.

„Ale ako môžeš o ňom niečo také povedať?“ bránila zaťa tichou otázkou.

„Ako? Cilka, vari nevieš, prečo to hovorím? Od mladosti bol tyranom svojich rodičov. Hoci, možno bola to aj ich vina. Vo svojom dieťati videli len krásavca, ktorého včas ničomu vážnemu nepriúčali. Od začiatku mali vyžadovať porozumenie a nie rozmaznávanie. Neskôr ho už nemohli zabrzdiť a takýto je dôsledok. Prekročil povolenú mieru – chcel vysoko lietať

a miesto toho aby si upevnil spoločenské postavenie, ktoré vďaka vám mohlo byť na vysokej úrovni, spustil sa a padol veľmi nízko. Nechcem konkretizovať, ale vieš, o čom hovorím.“

Nika sa cítila na pokraji zrútenia. Teraz pre zmenu sa ona upla svokry a silno ju objala. Jolana si nedávala servítku pred ústa a práve tu sa rozhodla vyklebetiť roky zamlčované tajomstvo. Už pochybovala, či urobila správne, že im o ňom prezradila všetko.

Marcel pristúpil k svojej žene a uprene pozrel na Jolanu. Judita sa ani nepokúsila vymaniť z nevestinho objatia, ba ešte väčšmi sa k sebe túlili, akoby vo vzájomnom objatí hľadali útočište z Jolaniných obviňovaných slov.

„Neviem,“ Cecília počudovane vyvalila oči. Prvýkrát počula ako niekto karhá zaťa. „Šimon mal veľa starostí s pekárňou, a podieľal sa na organizovaní aj množstva iných vecí.“

„Pekáreň ... pch, pekáreň ...,“ vyslovila pohŕdavo Jolana. Jej šeptom hovorené slová akoby steny vracali ozvenou. „Nemali ste mu dôverovať, odkedy začal hrať. Pomaly by bol schopný prehrať celý váš majetok. Žiaľbohu, taká je pravda, Cilka.“

V Marcelovi a Cecílii sa rúcal svet. Skutočnosti, ktoré sa práve dozvedeli, ich priviedli do rozpakov. Hanbili sa priznať, že ani šajnu nemali o veciach, ktoré Jolana tak surovo a náhle predostrela. Cecília zalamovala rukami a prekladala kabelku z ruky do ruky.

„O týchto veciach predsa nebudeme rozprávať tu. Prídete k nám, na ranč a ostanete u nás.“ Marcel sa pokúsil ako-tak zahladiť svoju nervozitu a najmä hlúpo nevyzerať pri zaťových obvineniach, na ktoré mohol prísť aj sám, keby trošku rozmýšľal. Priveľmi dôveroval dcére a zrazu sa pristihol, že v tomto smere asi sám zanedbal výchovu jedinej dcéry.

„Ja súhlasím. Dúfam, sestra, že nebudeš mať nič proti tomu. Nakoniec, sami musíte uznať, že tento rozhovor sa mal uskutočniť už oveľa, oveľa skôr.“

Marcela oblievala horúčava, ale dal Jolane zapravdu. Cecília sa mocne chytila ramena svojho muža, pozrela sa ešte raz na zaťa a namierila k dverám.

„Poďme, ideme všetci na ranč.“

Veronika vypúlila oči, no ani nemrkla. Mlčky uvoľnila objatie, obe so svokrou pristúpili k posteli aby si so sebou vzali Šimonov obraz. Judita pokorne znášala sestrine výčitky, nakoniec pohladila nevestu po tvári. „Viem, že si pri ňom veľa vytrpela, možno viac ako ja. Nežilo sa ti s ním ľahko, aj to viem. Skús mu ale nakoniec odpustiť,“ uprela na nevestu prosiaci pohľad. Po tvári sa skotúľala z bezhlasného plaču vyronená slza.

V hosťovskej izbe na ranči sa v tú noc dlho svietilo. Marcel a Cecília sa dozvedeli o notárskom doklade potvrdzujúcom Šimonov vklad do rodinného podniku. Z jeho vkladu však neostalo veľa peňazí.

Jolana presvedčila nielen sestru o krutej skutočnosti. Aj Šimonovým svokrovcom sa raz-dva zmenila nálada a ústa ovisli. Synovcovu niekdajšiu autoritu poriadne podkopala, upozornila na jeho ťažkú náturu, vyzdvihla lajdáckosť a protirečivé správanie hraničiace so zbojníctvom.

Marcel s Cecíliou počúvali jej vytrvalé rozprávanie ako omráčení.

V tú noc sa každý ukladal na spánok napätý okrem krstnej a Veroniky. Krstná bola spokojná, a Veronika si konečne vydýchla, keď naliala čistej vody do pohára. Spadla z nej všetka ťažoba, ktorú roky pred rodičmi zatajovala, ktorú dusila v sebe a skrývala pod siedmimi zámkami ako najväčšie tajomstvo, pričom vždy zachovávala zdanie pokoja, sťaby bolo všetko v najlepšom poriadku.

***

Do Diskotéky v stodole zostávali dva dni, prípravy boli v plnom prúde. Veronika vôbec netušila, čo doteraz otec podnikol. Unikali jej nielen dôležité informácie ale vôbec nestíhala všetko podľa svojich predstáv. Mišo býval na týchto akciách hlavným aktérom a človekom pre všetko, teraz si za pomocníka s Marcelovým súhlasom privolal aj Václava. Pre neho boli

práce takéhoto druhu novotou, preto si veľmi neveril, ba skoro sa ich vzdal, napriek tomu sa osvedčil. Na ranči sa žilo naplno. Vystriedalo sa tu za krátku dobu toľko ľudí, ako nemal vo zvyku stretať ani počas celého roka. Byť horárom u Lubičana bolo veľmi výnimočné povolanie navyše s dobrým zárobkom. A nič ho nesputnávalo, dostal voľnú ruku a mal voľný pohyb, ba na svoje prekvapenie sa mu to onedlho zapáčilo. Úctivo s ním každý rozprával a práce mal zrazu vyše hlavy. Na zhotovenie ohrady bolo treba vyrúbať z lesa drevo, a bez neho to nešlo. Odrazu mal dôležité postavenie, lebo Marcel každého odkazoval na neho.

Povzbudzujúcim prostriedkom pre Václava sa prekvapujúco rýchlo stala Petra Veselá, skladníčka z pekárne. Pre svoje organizačné schopnosti sa každoročne podieľala nielen na prípravách diskotéky, ale aj celého priebehu. Aktívna, atraktívna a bystrá žena s plnými bokmi a zopár kilami navyše sa vrtko pohybovala, a hoci s každým stratila pár milých slov, podávala ohromný výkon. Gaštanové vlasy boli vzadu zopnuté a na hlave mala červený šilt, ktorým si chránila oči pred slnkom. Zastavila sa pri nich, oslovila Jožа a Stana, povypytovala sa ich na manželky. S doteraz neznámym horárom si podali ruky.

Petra bola veselá nielen preto, že sa tak volala. Bol to taký malý prešibaný čertík, vnášala do svojho okolia dobrú náladu, radosť, rozdávala úsmev no pracovala disciplinovane a zodpovedne. Bola rozvedená. S manželom sotva začali užívať manželský život, keď sa ani nie po polroku narodil Peter a nedovŕšil ani polroka, keď sa dozvedeli, že bude nemý. Manžel sa s ňou krátko po tom rozviedol. Petra prekonala počiatočné ťažkosti a veľmi si verila. Naučila sa posunkovú reč a sama zvládla výchovu svojho teraz už desaťročného nemého syna, ktorý od svojich piatich rokov prekrásne hral na husliach. Václav sa to dozvedel od stolárov, Jožа a Stana, s ktorými pracovali na vybudovaní ohrady.

Petra šikovne zariaďovala bufet, bola všadeprítomná a rozdávala príkazy, pričom sa zvedavo prizerala práci mužov pri ohrade. Netrvalo dlho aby sa prezvedela všetko o horárovi. Stál za povšimnutie. Váhavo, až nerozhodne si pri pohľade na ňu pohládzal riedke vlasy.

***

Hoci Marcel zaspával až na brieždení, krátky spánok ho celkom osviežil a akoby vymenil. Vstával iný človek, než aký sa v noci ukladal na spánok. Prehodnotil svoje problémy a zahodil ich za chrbát. Erik bol tu a ohnisko jeho záujmu sa orientovalo na spoluprácu s ním. A tá bola plná plodnej predstavivosti čo mu umožňovalo obsiahnuť celú komplikovanú situáciu. Spolupráca s človekom ktorý pevne stojí na zemi a prejavuje intenzívny záujem o prácu mala priniesť pre Marcela želaný výsledok.

Čerta rohatého dbal už o Šimona. Aj keď mu ho v kútiku duše bolo ľúto, veď bol otcom jeho vnuka a ešte pred pár dňami patril do rodiny, ale po nočnom rozhovore mu ostal dôležitý len ako človek a nie ako zať. Po zistení krutých skutočností sa aj tá malá láska rozplynula. O jeho vetroplachom živote sa dozvedel len vďaka nešťastiu. Ako zaťovi roky toleroval dosť na to, aby ho začal nenávidieť kvôli ľahkovážnemu a márnotratnému životu, kvôli ktorému trpela jeho dcéra. Nika držala jazyk za zubami a pomlčala by aj o rozvode. Volila radšej jeho tichý odchod, než ich zármutok nad krutou pravdou.

Zistenie toho, akým bol, neprišlo práve vhod vzhľadom na jeho nešťastie, ale bolo mu to absolútne jedno.

Po raňajkách krátko pohovoril s Mišom a Václavom. Erika zavolal so sebou a nasadli do auta, aby starostlivosť o ženské návštevy prenechal svojej manželke.

Cesta pri Kopci po odstránení skaly sa už asfaltovala. Šimonove nešťastie urýchlilo práce.

Marcel celé dopoludnie strávil s Erikom. Myslel si, že Erik je tým povzbudzujúcim prostriedkom, vďaka ktorému môže fungovať bez toho, aby jasne myslel na včerajšok a povzbudzujúco na zajtrajšok. Povodil ho po svojich obchodoch, poukazoval mu znovu ubytovňu, nájomný dom, cukráreň, teda všetko čo už poznal a ešte nepoznal. S Marcelom

rozprávali všade úctivo, radili sa s ním. Erika predstavil ako nového správcu, čomu sa on najskôr divil, a potajme poťahoval kútiky úst, ale presvedčil sa, že Marcel to myslel vážne a každému naznačil, že odteraz bude vystupovať v jeho mene a keby správca hocikedy prišiel, akoby došiel sám. Bola to veľká pocta a znamenala úplnú dôveru nielen v jeho schopnosti ale aj ako človeka vôbec. Upozornil ho na jednotlivých vedúcich, na to, kde s kým ako má jednať a pozval ho na obed do Rozmarínu.

Jedlo objednal pri pulte a sadli si k tomu istému stolu, ako naposledy.

„Neuplynula dlhá doba, synak, keď sme tu sedeli naposledy," zahniezdil sa na stoličke a rozopol si horný gombík košele pod uvoľneným uzlom kravaty. „Dúfam, že tu obedujeme naposledy. Je načase otvoriť už aj našu reštauráciu."

Toľko pozornosti, koľko sa Erikovi dostalo dnes, sa nedostalo ani americkému prezidentovi. Vysoko si toho vážil, preto rozprával s Marcelom ako s rovnocenným partnerom, lebo vycítil, že to tak chce. „Rozmýšľal som, že by sme mali prijať ešte jedného kuchára."

Marcel sa zamyslel. „Považoval by som to za výborné riešenie, a prial by som si, aby sme boli takí úspešní. Ale prečo hneď na začiatku?"

„Bude to na jedného veľa. Celý týždeň bez oddychu ..."

Priniesli im rozvoniavajúcu polievku. Marcel najskôr privoňal až potom vložil lyžicu do polievky. „Vonia dobre, dúfam že aj náš kuchár bude aspoň taký dobrý, ako tento. Takže by si chcel nepretržite prevádzkovať?"

„Samozrejme." Zamiešaval polievku a nepúšťal sa tak hltavo do jedla ako on.

„Ako to chceš docieliť?" vzápätí vložil plne nabratú lyžicu do úst.

„S dvomi šéfkuchármi. V sobotu a nedeľu by sa ceny znížili o 10 %. Zákazníci sa budú hrnúť."

Marcelovi skoro jedlo zabehlo. „Čo? Na to si kedy prišiel?"

„Hútam nad tým od začiatku," potiahol ústa na Marcelove veľké prekvapenie. „Bude to s malou fintou. Budeme variť osobitné menu, kde nahradíme mäso čiastočne sójou, zeleninou, a lacnejšími, no zdravšími surovinami. Nielen my, ale aj náš kuchár musí mať fantáziu."

Marcel od prekvapenia len vypúlil oči. Spomedzi zuby precedil polohlasné *hc, no toto!,* a dojedol polievku bez slov.

„Som veľmi rád, že si sa vrátil, synak," preriekol už len keď si utrel ústa do servítky. „Už sa teším na vynikajúcu spoluprácu. Potreboval som ťa ako soľ."

„Keď som odchádzal ..." zahryzol si do hornej pery Erik a za moment rozmýšľal, či má pokračovať, no Marcelov zvedavý pohľad ho nabádal. „Mišo povedal, že na ranči žijete všetci svorne, ako jedna veľká rodina..."

„Neklamal, je to tak." Čakal síce inú odpoveď ale Erik nevidel vo všetkom len peniaze a honbu za ziskom. Prehovorili city, ktoré hrali dôležitú úlohu v jeho živote. „Mišo, či ja, Rozeta alebo moja manželka ... všetci patríme spolu. Rozumieme si, čo je veľmi dôležité a nevidíme rozdiel medzi sebou."

„Chcel by som byť súčasťou vašej súdržnej rodiny," priznal bez hanby.

Marcel si znovu uvedomil, akú dôležitosť zohráva pre neho život v rodine a s akou neistotou a váhavosťou predostrel svoju túžbu. Na druhej strane bol v tom aj určitý skrytý zámer, ktorý ho desil a fascinoval zároveň, Veronika.

„No a keďže som vyrastal tak, ako už viete, bol by som rád, keby som sa mohol začleniť medzi vás ... keby ste ma prijali medzi seba."

„Už sa stalo, synak," priskoro mu odpovedal a pohladil zápästie. Zamiloval si tohto muža. Nezatajoval potešenie nad tým, že zakotvil na ranči. „Od začiatku si mi viac ako sympatický, a každým skutkom dokazuješ svoje kvality. Preto som ani chvíľu neotáľal, keď si navrhol aj spoluúčasť v reštaurácii."

Čo sa týkalo Erika, Marcelova dôvera sa nedala prehliadnuť. Ocitol sa v nepríjemných rozpakoch. Predsa len Boh vyslyšal modlitby starej matere, ktorá mu vymodlila krásny

a príjemný život v zdraví. Obočie mu nadskočilo a s určitou dávkou pobavenia pozrel na Marcela. „Nemôžem poprieť, že sa mi reštaurácia hneď zapáčila. A nebudem tajiť, rád by som ju aj vlastnil, ale moje slová nediktuje do úst túžba po úspechu. Budem robiť to, čím ma poveríte. Veď práce je u vás vyše hlavy."

„Cením si tvoju úprimnosť. Obyčajne sa takéto ponuky zapíjajú, ale s prípitkom musíme počkať. So Šimonom to nevyzerá prajne," povedal ustarostene a na tvár sadol smútok. „Hoci – nebyť jeho, nebol by si tu."

Mocne si to uvedomoval. A nebolo dňa, aby si to nepripomínal. So Šimonom ich neviazalo žiadne puto a vari to už nebolo ani priateľstvo. Šimon sa nesprával tak. Nezáležalo mu na ňom. A už niekoľkokrát hútal nad účelom, či podstatou jeho pozvania. „Nezabudol som, pán Lubičan. Ľutujem, čo sa stalo."

„Akého si ho poznal?" zaskočil ho zrazu otázkou a zvedavo nadvihol obočie.

Doteraz hovoril Marcelovi vždy pravdu. Pokiaľ sa týkali veci jeho. Ale čo môže povedať o pekelnom spolužiakovi, opravujúcom index, rútiaceho sa bezhlavo do všelijakých dobrodružstiev, zanedbajúc všetky mravné zásady, z ktorých ho obyčajne ratovali spolužiaci, vrátane neho, ktorí zakaždým uvrhli seba do podozrenia len aby ho vysekali? Čo mal povedať o Šimonovi, ktorý bol pristihnutý a odhalený na všetkých neprístupných akciách, ktoré si často krát sám vyrábal? Lebo také sú na neho spomienky ... aj keď sa na nich teraz už len pousmial, ich existencia na škole nebola na smiech. Pomrvil sa, než premyslel odpoveď.

„Počas štúdií sme všetci tak trochu ešte bláznivý, unáša nás všeličo, rojčíme za každú maličkosť, často neposudzujeme veci správne a keď skončíme školu, myslíme si, že sme zjedli všetku múdrosť sveta. Realita je potom iná, pri začlenení do sveta dospelých možno začas pretrvávajú zlozvyky a možno sa z nás stávajú niekedy aj tvrdohlavci a možno ..."

„Ale ty si taký nebol, však?" prerušil ho. Jeho oči vraveli, že očakával niečo iné. „Volíš veľmi opatrnú odpoveď," oprel sa na stoličke, mykol hlavou, ale oči z neho nespustil.

Marcel ho odhalil. Ale teraz nebol čas rozpovedať pravdu o Šimonovi. „Občas sme si so Šimonom písali, ale boli to skôr krátke listy, obsahujúce niekoľko informácií o momentálnom dianí a nie životopisy. Nestretli sme sa celých desať rokov, pán Lubičan. Neviem, akú mienku či odpoveď čakáte odo mňa."

Pánabeka! Je to diplomat. Zveril by som mu aj armádu. Rozhovory viedol opatrne, až kráľovsky. Presvedčivo, pravdivo a uspokojivo. *Vynikajúci je to človek.*

„Bolo mi všeličo podozrivé, keď som k vám prišiel," pokračoval, lebo Marcel ešte vždy civel pohľadom na jeho tvári a čakal. „Šimon bol pre mňa veľkou záhadou. Neviem, prečo sa mi zdalo, že nežije v reálnom svete, akoby ho život nudil, akoby sa v ňom len nasilu predvádzal. Často sa mi zdalo, že sa pohybuje v akomsi bludisku ..." rozhodil dlaňou.

Uhádol si aj to, si vynikajúci pozorovateľ a máš čuch na ľudí, možno lepší ako aj. „Ďakujem, Erik za úprimnosť. Nebudem vynucovať, čo nechceš povedať."

Erik ostal zaskočený. Práve teraz mu povedal pravdu. Vôbec nevedel, kam Marcel mieri. *Mal by som sa mu priznať z lásky k jeho dcére?*

***

Letné slnko lenivo vychádzalo na horizont a v sparnom ráne sa mu na oblohu akoby nechcelo. Od jazera stúpala para, ale Mišo už v skoré ráno na Netvorovi prešiel celé okolie a kým všetci ostatní vstali, už stihol aj ranné práce na dvore.

„Bude pekne," zahlásil, keď sa pri raňajkách bavili o počasí. „Bol som ráno na lúkach."

„Ako si to zistil?" vyzvedal sa Erik.

„To je jeho tajomstvo, ktoré nikomu neprezradí," povedal Marcel. Očividne bol v lepšej nálade ako včera. Ešte sa len podelil so svojou starosťou s Erikom a myslel si, že má vyhraté. „On je našou *rosničkou* rok čo rok."

Sotva sa naraňajkovali, na ranč začali prichádzať neznámi ľudia a vo dvore sa ich vystriedalo mnoho. Za budovou, na lúke sa ľuďmi len tak hemžilo, prípravy boli v plnom prúde. Mládežníci si už stavali na viacerých miestach stany.

Mišo poveril Václava dohliadaním nad bezpečnou stavbou vatry aj okolia diskotéky po celý čas a okrem toho mu ešte bohato nadelil, aby sa nenudil. Keďže sa aj Petra krútila okolo príprav, vždy si našli zámienku, aby prehodili pár slov. A okolo obeda už bolo jasné, že si tí dvaja padli do oka. K mame prišiel aj syn Peter, o ktorom už Václav vedel akurát dosť, aby ho spoznal. Podobal sa na mamu a keď sa prizeral posunkovej reči, akou sa dohovárali, priam žasol. Nikdy to doteraz nevidel. Peter nosil pri sebe aj bloček s perom pre potreby dohovoru s cudzími. Život matky so synom ho nielen zaujal, ale aj uchvátil.

Rozeta s Borkou pomáhali pri kotly s gulášom, ktorý dal Marcel uvariť pre organizátorov.

Bolo niečo po desiatej, a Marcel s Erikom znovu mierili k jeho autu, keď Veronika zaparkovala a zahatala cestu. Vybrala aktovku a podišla k otcovi, na Erika ani nepozrela.

„Ocko, nesiem chýbajúce údaje. Kedy si sadneme?“

„Nuž teraz nie, dcérka.“ Marcel očividne chcel vybŕdnuť spod povinností.

„Pýtam sa kedy?“ naliehala a prevrátila sivomodré oči. Prsia sa nadvihli, keď nabrala dych.

„Budúci týždeň – v niektorý deň,“ rozhodil rukami. „Čo ja viem? Máme neúrekom veľa práce, Nika, veď vidíš. A na dôvažok sa pridá ešte aj niečo nečakané.“

„Nemôžeme za to.“

„Viem, že nie. Ale ...“ poškriabal sa na hlave. „Ideme do reštaurácie, zverím ju Erikovi. Nechcela by si sa k nám pridať?“

Erik nemal kedy ani kecnúť. A Marcel len tak jednoducho zahlásil dcére, *zverím ju Erikovi.* Vytrvalo na ňu pozeral, ale nevenovala mu ani jediný pohľad.

„Teraz?“ konečne na neho vrhla kradmý pohľad a oči sa im stretli. „Ja ani neviem...“

„Zlož tú aktovku a poď s nami,“ rozhodol nakoniec Marcel. „Tam budeš užitočnejšia, na lúke je dosť ľudí.“

Erikovi sa rozbúšilo srdce. Odkedy došiel, stretli sa málo a vždy to bolo v spoločnosti niekoho. A okrem prvého objatia sa jej ani nedotkol. Chýbala mu. Žiť s ňou na jednom dvore, dokonca v jednej budove a nedotknúť sa jej bolo pre neho veľkým pokušením a odriekaním. Jej prítomnosť prenikala do duše, prehlbovala pohnútky a náklonnosť.

Nechal jej voľné sedadlo pri otcovi a celou cestou ju láskal pohľadom. Keď vchádzali do budovy reštaurácie a Marcel otváral dvere, už mu nedalo len sa na ňu pozerať. Preplietol si prsty pomedzi jej a mocne ju držal, až kým nevošli do jedálne. Tuhý, opätovaný stisk svedčil o tom, že urobil dobre a to ho ešte viac posilnilo v láske k nej.

***

Deň prechádzal do večera, keď sa húfy mladých ľudí začali valiť na lúku. Niektorí došli už popoludní, postavili si stany a leňošili pri počúvaní hudby z magneťákov až do večera, kedy sa hromadili okolo budovy a podávali verzie rôznych tanečných kreácií svojského tanca nezisteného žánru. Okolie bolo osvetlené reflektormi a bolo hlučno.

Erika diskotéka nijako neuchvátila. *Veľa kriku pre nič.* Tri dni príprav, tri dni odstraňovania neporiadku pre pár hodín zábavy s nemalými financiami. S našpúlenými perami, zdanlivo povrchne sedel pri pohári vínka za veľkým dubovým stolom s Marcelom, Mišom, Rozetou a striedavo s Nikou keď práve netancovala, a hľadal dôvod, pre ktorý hodno uskutočniť túto akciu. Úprimne by chcel poznať pravdu. Keďže doteraz na nič neprišiel, rozhodol sa niekedy na to spýtať Marcela. Barbora so svojím mužom sa šialene vybláznila na pódiu, kým im Aleš zavadzal pod nohami. Pódium bolo vždy plne obsadené.

Cecília už vzala domov unaveného Lea, ktorý čulo pobehoval až doteraz okolo stola.

Václav sa obšmietal okolo Petry a viac ľudí tu Erik ani nepoznal.

Nika si práve sadla, dotancoval s ňou mladý kultúrny vedúci, ktorý si prisadol k stolu. Nestihol sa predstaviť, vzápätí sa za jeho chrbtom objavili ďalší traja, ktorí už zďaleka širokým úsmevom zdravili Marcela.

Podávanie rúk, zoznamovanie, toho už mal Erik akurát dosť za posledné dva-tri dni. Znepokojený, že mu neostáva iná voľba, očami prebehol po prísediacich, ale vzápätí chytil Veronikinu ruku, vyčaril úsmev a mykol hlavou k pódiu. Na tvári sa objavili zvodné jamky, ktoré sa jej zdali aj potom, keď úsmev na tvári pohasol. Ruka v ruke ju viedol k pódiu, ale zastavil sa na trávnatej ploche, a s jednoduchým *smiem prosiť?* ju vzal do náručia. Neodporovala, že nevystúpili na pódium, nenamietala, že netancovali šialený twist, pritúlila sa k nemu a chcela utlmiť silné údery srdca, ktoré sa pri vzájomnom dotyku rozbúšilo. Ak nedokáže ovládnuť silnejúce očarenie, ktoré pri ňom cítila, znovu ju čaká bezsenná noc, ako už niekoľkokrát doteraz.

„Čakala som na tanec už dávno."

Sklonil hlavu, aby začul čo hovorí. „Môj ty bože, Veronka, prečo si nepovedala?" šepkal jej do ucha. „Hanbil som sa tancovať, diskotéka je pre mladých, a ja už mám svoj vek."

*Aj Šimon je v tvojom veku a nehanbil sa, hoci vôbec tancovať nevedel. „*Tancuješ vynikajúco," túlila sa k nemu. „Tu sa netreba hanbiť, dnes tu tancuje každý a naozaj si nikto nikoho nevšíma."

Vari všetky ženy ho považovali za takého príťažlivého? Niekoľko mladých slečien, ktoré pracovali v ich predajniach, si nechávalo na nich zraky. Umáralo ju to viac, ako bola ochotná priznať, hoci ich hneď ospravedlnila, možno ich zaujal kvôli nej.

Nežne ju držal v náručí, ale celé telo tŕplo a bolo také roztúžené, ako nikdy. Rád by ju pred všetkými pobozkal, rád by na celé hrdlo vykričal, ako ju ľúbi, ale aby neupútal pozornosť, pohľad zľahostajnel. Čo by si kto pomyslel? A nakoniec, ich spoločný osud bol neurčitý. Na ranči už aj tak dlho neostane. Dohodli sa, že si čím skôr zariadi byt nad reštauráciou, s čím Veronka nadšene súhlasila. Tak? Čo mu ostáva? Vídať ju občas a dúfať, že o niekoľko týždňov snáď Šimonov zdravotný stav vyrieši jeho budúcnosť.

Jeho ľahostajný pohľad Veroniku uvrhol do úvah. Sťažka sa nadýchla a držala sa ho pevne, aby náhodou neomdlela. Zdalo sa jej, že utrpela porážku, a pozvanie na tanec pokladala skôr za výsmech. Sklopila zrak a usilovala sa pokojne dýchať. Vydýchla si, keď si sadli.

***

Dva dni po diskotéke Erik s Veronikou sedeli v Marcelovej pracovni s úmyslom skompletizovať konečne polročný výsledok hospodárenia rodinných podnikov. Vyložili šanóny na stôl a mohla sa začať pár hodinová drina.

Erik pokladal toto sedenie za vysoko pracovné, bez náznaku rozptýlenia a aj Veronkin zvodný pohľad sa snažil si len ľahostajne všímať. Stránil sa akýchkoľvek náhodných dotykov rúk, akéhokoľvek dvojzmyselne vyznejúceho slova.

Veronika si s obavami sadala k prvej vzájomnej spolupráci. Svieža tvár muža na ňu zapôsobila. Pri pohľade na neho bola na pochybách, či dokáže aktívne nasadiť svoj pracovný rytmus a bude schopná odviesť zvyčajnú prácu. Strhujúci muž prevrátil duševný pokoj hore nohami a privádzal ju do úzkych, keď jej neumožnil nahliadnuť do svojej zložitej logiky. Erikova inteligencia a neúprosný spôsob ju uviedol na pravú mieru. Preto o chvíľu zavrhla nadšenie, ktoré vzišlo z počiatočnej horlivosti a jeho blízkosti. Prijala situáciu a chcela jej porozumieť. Sama sklonila hlavu nad papiere aby ani náhodou, čo aj rýchlo skrsnúcimi myšlienkami nevybočila z normálu a neúnavne, ako s otcom, nabrala veľký dych a pustila sa do práce.

Erik ju poháňal do práce bez rozkazovania. A ona obdivuhodne rozlíšila povinnosť od citov.

O dve hodiny Erik zložil pero, vstal, vystrel sa a prešiel po kancelárii. „Keby záležalo odo mňa, bytovku by som predal rodinám. Zisk by som investoval do ranča na nákup koní. Už som aj pánovi Lubičanovi povedal, že mi leží v žalúdku," pozrel spýtavo na Niku.

„Nepovedal mi o tom nič. Ale nie je to zlý nápad. Budúci rok tuším chcel opraviť strechu."

„Navrhol som mu aj, aby sme zmenili účel ubytovne na internát. Povedal, že obvolá školy, či študenti majú kde bývať, ale neviem, či stihol. Po tieto dni bolo veľa rušných udalostí."

„Ani o tom nič neviem," ale považovala to za skvelý nápad.

„Ubytovňa veľa nevynáša a z internátu by plynuli pravidelné príjmy. Myslím si, že to budeme schopní prebrať len keď tu bude tvoj otec," sadol si znovu na pôvodné miesto.

Vtom sa rozleteli dvere a zjavil sa v nich Marcel. S rozjasanou, usmiatou tvárou vchádzal pred okrúhly stôl, mrkol na obaly a šibalsky nadvihol obočie.

„Deti, neveríte, koho som priniesol," vytiahol párkrát tajnostkársky obočie a veľavravne sa usmieval. „No?"

Nika mykla plecom, Erik krútil hlavou a bezradne sa pozreli na seba.

„No, takže ani nehádajte. Priviedol som nového kuchára. Čaká na dvore. Erik, viete variť?"

„Tak trochu, radšej ošacujem navarené, než sám navarím."

„Poďte do kuchyne, predvedie nám svoje kuchárske umenie. Postavím ho ku sporáku a budeme chutnať. Rýchlo a lacno, však Erik?"

Nika zvesila hlavu. O kuchára sa postarala sama a už ho otec vymenil. Nešlo jej pochopiť, čo to stvára, veď pred dvomi dňami s ním hovorila, že kuchár je zdravý a na všetkom sa dohodli. Vzbúrila sa, a otca s Erikom hnevlivo nasledovala, už len preto, aby zistila, kto je novým kuchárom.

Pod altánkom sedel nízky muž so šikmými očami, Číňan. Veronika zachytila Erikov prekvapený pohľad. Ten však od počudovania poťahoval ušné lalôčiky. „No čo, môže byť aj dobrý," šepol jej.

Zlostne prehltla v hrdle navretú hrču a s výčitkami pozrela na otca, ktorého úsmev siahal od ucha k uchu. Kde sa tento trpaslík môže vyrovnať Vincentovi Strešnému?

Číňan, ktorý sa predstavil nemožným menom, lámanou slovenčinou povedal, že ho volajú Teo. V družnej debate ho Marcel voviedol do kuchyne a postavil k sporáku. Teo si pomaly vybral zo svojho vaku veci a rozložil ich na Rozetinom pracovnom pulte. O chvíľu sa na sporáku pražilo a smažilo a Teov úsmev lietal na všetky strany. Pripravil prevažne zeleninové jedlá ale boli veľmi chutné. Jeho šikovnosť ocenila aj Rozeta. A ako dobrá kuchárka, aj chute. Len Nika ešte vždy ohŕňala nos, hoci si musela priznať, Teo varil naozaj vynikajúco. Okrem toho bol bystrý, vtipný a prekypoval dobrou náladou.

„Erik, kuchár je prijatý," jasal Marcel. „Budúci týždeň otvoríme."

„Súhlasím, lepšieho by sme ani s lupou nenašli."

Nika prehltla. Jej sa otec ani nepýtal. Všetko zariaďoval prevažne s Erikom, čo ju začalo hnevať. Správal sa, ako by si vymenili úlohy. Čo Erik povie, otec vykoná.

Nebolo pochýb, že Marcel bral Erikove návrhy vážne. Bez jediného slovka odporu sa mu snažil vyhovieť, mysliac si, že všetko čo povie, je sväté písmo. Tajnostkársky sa tváril a dobrácky ho potľapkal po pleci, keď Teo skončil. „Máš dobré nápady, synak, tých 10 % nás nezabije. Sľubujem si od Tea veľa."

Nika prevracala oči. *Akých 10 %? Vysvetlí jej to niekto?*

Erik ich vyprevádzal k autu. Teo vybral z tašky vizitku a podal ju Erikovi. „Ja pre vas dat vizit, ty budes sef?" spýtal sa lámanou slovenčinou.

Prikývol, Teo sa mu usmievajúc poklonkoval a nasadol do auta.

„Kde v pekle ste ho zohnali?" spýtal sa Marcela. „Je naozaj dobrý."

Ale Marcel len nadvihol plecia. „Kto hľadá, nájde." Potom otvoril dvere a než nasadol do auta, oči šibalsky zaihrali. „Mimochodom, obvolal som školy, aj nápad s internátom bol skvelý. Ďakujem," žmurkol a nasadol, aby naštartoval.

Z dnešného dopoludnia bola najviac prekvapená Veronika. S úžasom vnímala spiknuté a veľavravné vzájomné pohľady otca a Erika. Museli byť dohovorení, vŕtalo jej v hlave, ako inak by sa mohli tak dopĺňať? Všimla si aj, že odkedy sa Erik vrátil, otec má zjavne lepšiu náladu. Šimonova nehoda ho síce vzala, ale Erikovou prítomnosťou akoby sa rozplynuli všetky problémy. Nebadane vycúvaval spod zodpovednosti a presúval všetku ťarchu na jeho plecia. *Prečo?*

Šimon už druhý týždeň ležal v kóme. Jeho stav sa nezlepšoval a zatiaľ sa javilo, že prehráva zápas o život. Pri jeho lôžku sa striedali návštevníci z rodiny. Matka s krstnou, Veronika s matkou, otcom i Mišo s Rozetou aj Erikom.

Veronika mala plné ruky práce v pekárni. Dávala do súladu veci, ktoré neboli celý rok rozvážne zvládané. Účtovníkovi s pokladníčkou aj jej to trvalo viac ako tri dni. Vlasy sa jej zježili, keď zistila výšku vyberaných a vkladaných súm a hlavne ich častý obrat. Keď so všetkým skončili, potrebovala už len jasnú radu, koho posadiť na stoličku vedúceho, aby pekáreň znovu prosperovala.

Erik sa zariaďoval na novom pracovisku a v novom byte. S Lacom Modranom doviezli nábytok, ktorý počas celého dňa skladal Marcelov stolár z ubytovne. Na ďalší deň Erik dokúpil doplnky, preniesol si svoje veci a naukladal do skríň. Popoludní mu elektrikár tiež z ubytovne a neznámy majster z predajne zapojil televízor zo satelitnej antény, lebo Marcel trval na tom, že ho musí mať aj u seba aj v reštaurácii. Erik si myslel, že je to zbytočný luxus. Predsa nakoniec, keď večer po ôsmej zatváral veľkú železnú bránu a unavený vychádzal na poschodie, sadol si do kresla a prvé čo urobil, vzal do ruky ovládač a poprepínal kanály.

O chvíľu ho daromná práca začala unavovať. Zastal si do okna, a spoza záclony vyzrel na ulicu. Vo večernom šere pod rozsvietenými lampami na neveľkom námestí sa ešte vždy hemžilo dosť ľudí. Vychádzali zo širokej brány a až teraz si všimol vysvietený nápis na budove. Bolo tam kino. Hlučne sa baviac vyšla skupina mladíkov, prekrikovali sa pod dojmom filmu a o chvíľu nerozhodne postávali. Pomaly prešli pod jeho oknom a začul, ako niektorý z nich poznamenal, že reštiku onedlho otvoria. *Konečne,* začul iných a pousmial sa. Jeho reštiku budú otvárať. Hrdý na to, že mu Marcel postavil reštiku bol mu vďačný za všetko, čo od neho dostal. Nebolo nič darom, polovicu budovy kúpil za pekný peniaz, už ju len usporiadať. Predsa ho napĺňalo spokojnosťou, že do zrelého veku má byt, má časť vlastnej reštaurácie aj auto. Stará mama by bola na neho hrdá. Už sa len oženiť.

Prešiel sa po izbe, až nakoniec otvoril fľašu koňaku, ktorý si doniesol ešte z Nemecka. Nalial si do pohára a znovu zašiel k oknu. Pozrel nad strechy domov. Tvár zmäkla, oči nadobudli melancholický výraz a na ústa sadol prívetivý úsmev. Uvažoval o Veronike.

Pozajtra má narodeniny. Zajtra, o čom ona ešte nevie, jej pripraví malé prekvapenie. Pozve ju na obed do ich reštaurácie. S Teom sa už dohodli. Objednal aj veľkú kyticu červených ruží, presne tridsať kusov. Podaruje jej obraz cválajúcich koní, ktorý namaľoval Uri. Vypijú sekt a nakoniec ju Laco Modran odvezie domov. Dúfal, že všetko dopadne tak, ako si to predstavil a naplánoval.

***

Na druhý deň Erik s Veronikou celé dopoludnie vybavoval pracovné doklady v inštitúciách, medzi inými vzorové podpisy v banke a ako spoluvlastníci novej reštaurácie všetko ostatné, kde bolo treba byť obom. Erik sa skrýval za masku ľahostajnosti všedného dňa. Celý čas išlo všetko hladko a spoľahlivo, plnili predpísané podmienky. Nika bola v pokušení, lebo sa nazdávala, že jej Erik krivdí. Myslela si, že by nebolo hriechom pred svetom, keby si ju aspoň raz privinul, alebo na zvítanie pobozkal. Keby jej nebránila pýcha, sama by sa mu vrhla do náručia. Erik bol vyzbrojený odolnosťou a okrem toho, že ju vozil na svojom vyblýskanom

bavoráku, elegantne pred ňou otváral dvere, bol mimoriadne slušný ako vždy, sa nič viac nestalo. Celé dopoludnie mali čo robiť, aby všetko stihli. O pol jednej vošli do kancelárie vedúceho, spisy založili do šanónov a potom do skrine. Nakoniec si unavení sadli na gauč.

Sotva si oddýchli, Nika spozornela na zvuky prichádzajúce z vnútorných miestností. „Čo tu buchotá?“

„Počuješ niečo?“ zvedavo vytiahol jedno obočie.

„Akési zvuky ...“ no zrazu všetko stíchlo a nepočula nič, nech si nastražila sluch ako chcela. „Nemali by sme už ísť na obed? Som hladná ako vlk.“

„Ideme,“ chytil jej zápästie. „Pozývam ťa.“

„Kam? Vrátime sa predsa domov...“

„Na ranč? Ja už bývam tu, Veronka. Dovoľ, aby som prvý obed v našej novej reštaurácii zjedol práve s tebou ... keďže sme obaja vlastníkmi, tá pocta nám patrí,“ zagánil a vstal.

Viedol ju za ruku do jedálne ako malé dieťa. Elegantne otvoril pred ňou dvere, riekol *prosím* a vtedy od úžasu onemela. Uprostred miestnosti na jednom zo stolov stála veľká váza s veľkou kyticou červených ruží. Vedľa vázy z dvoch strán vo svietnikoch horeli sviečky. Pri stole boli len dve stoličky a aj prestreté bolo pre dvoch.

Dlaňami si zakryla zapýrenú tvár. Erik obstál aj v tejto skúške. Vznešene, svedomito sa pripravil na jej narodeniny, preukázal jej nevídanú poctu. Nenásilne, bez grandióznych a pompéznych osláv sa ju snažil potešiť. Uctil ju jednoducho, no predsa veľkolepo - položením dvoch červených jabĺk na tanier a vyryl na jedno *Veronke* a na druhé *od Erika*. Obdivuhodným spôsobom prejavil krásu. Ocenila jeho snahu a úsilie vyjsť jej v ústrety aj rozsypaním lúčnych kvietkov okolo jabĺk.

Od prvého pohľadu na neho sa kárala, že v nej zanechal viac ako zvedavosť, viac ako len nezaujímavý pohľad na priateľa lajdáckeho manžela. Jeho spôsoby, skúsenosti, disciplína a rozvaha, v neposlednom rade aj jeho šarm vyvolal v jej srdci nielen záujem, ale túžbu víťazstva v pretekoch o neho. Ušlo sa jej jeho priazne každý deň. Bol mužom s vysokou inteligenciou, rozdával šťastie a radosť okolo seba a v tejto chvíli si už bola istá, že jeho nevtieravé správanie tak celkom ticho, nenápadne prerástlo v silnú lásku.

„Podarilo sa ti prekvapiť ma, ďakujem, Erik,“ povedala po chvíli, keď si konečne spustila ruky. V očiach sa zaleskli slzy dojatia. „Kvôli mne doteraz nikto nikdy nič podobné neurobil.“

Kým pozrela na neho, po tvári sa skotúľala slza. Utrel jej ju palcom, tvár vzal do dlaní a hľadel do najkrajšej ženskej tváre, ktorú si od začiatku zaľúbil.

„Všetko najlepšie k narodeninám, Veronka. Želám ti veľa zdravia a krásny, radostný a spokojný život. A nebol by som rád, keby sa na tvojej tvári objavovali slzy,“ pobozkal ju nežne na ústa a nečakal, že hocičo odpovie.

Po tom krátkom bozku znovu pozrel do očí a privinul si ju do náručia. Obrovskú lásku k nej ešte vždy nemohol úplne, podľa svojich predstáv prejaviť. Musel byť silný, že ešte nedostane to, čo pre neho bude životodarnou silou a tak spokojný, že môže aspoň vdychovať vôňu jej vlasov, pohladkal ju po chrbte cez hodvábnu blúzku.

„Ďakujem za blahoželanie,“ slová vyslovila šeptom, akoby sa bála, že naruší šťastnú atmosféru, ktorú pre ňu vytvoril. *Šťastný je ten okamih, v ktorom si ma privinieš.* Túlila sa silno k mocnému telu tohto ohromného muža. Vďačne prijímala jeho veľkorysosť. V tej chvíli ju zvieral smútok nad zmätkom a utrpením nevydareného manželstva a zároveň ovládala radosť nad úsilím, ktoré vynaložil prejavením šance plnej viery a nádeje. Na zotročenú myseľ útočila moc, ktorú ostražito vnímala, ktorá viedla k vznešenejšej ceste životom. Tichý plač vyvolal chvenie, keď si uvedomila, že toto dielo konajú srdcia, ktoré sú vo vzájomnom súlade.

Keď na hrudi zacítil chvenie jej tela, pomaly sa od nej odstúpil a tlmil rýchly a hlasný dych. „Pripime si na tvoje narodeniny, Veronka, sadni si, prosím,“ galantne vytiahol pre ňu stoličku.

Úžasné objatie, pri ktorom cítila teplo jeho tela, zdvorilo skončil a otvoril sekt bez toho, aby zátka z fľaše vyletela. Nalial do vysokých úzkych pohárov.

„Na zdravie, Veronka, na tvoje šťastie a radostné chvíle v živote, a v neposlednom rade na našu spoluprácu," podal jej pohár do ruky.

„Ešte raz ďakujem za prekvapenie. Ja pripíjam na naše šťastie, Erik, na naše vzájomné šťastie," prízvukovala. „Dúfam, že aj tebe sa splnia predsavzatia i nádeje a verím, že naša spolupráca bude vždy dobrá."

Keby si mala pravdu! Ľahostajne žmurkol na znak súhlasu a spokojný, že vniesol do jej boľavej duše aspoň zamak šťastia a do smutných očí snáď okrem plaču aj radosť, naplnil znovu poháre.

„To víno je skvelé," chytila mu zápästie a pohladkala ruku. „Nalej ešte, prosím."

„K službám, Veronka," rýchlo vytiahol ruku a vstal.

Držala pohár až kým pomaly sadla pena a kým nedolial doplna. Potom ho podvihla a znovu vypila, nevšímajúc si, čo robí on. „Chutí mi, je skvelé."

Polosladký sekt priniesol z Nemecka a vôbec sa nečudoval, že jej chutí. Mal výborný ročník. On len olizol, a udivene vytiahol obočie. *Ale Veronka, aké budú dôsledky?* Veronka sa momentálne o to nestarala.

Ešte predtým, kým Teo naservíroval obed, jej dal darček. Nevidel ho, lebo bol pekne zabalený, ba previazaný mašľou, keď ho Uri priniesol.

Začala opatrne odbaľovať, ale poľahky sa jej to nedarilo. Natrhla papier a roztrhla ho sťaby zlostne uprostred. Chovala sa ako nedočkavé dieťa, ako Leo, keď rozbaľovali jeho *dajsek*.

„Hí!" jednu ruku si na chvíľu priložila k ústam. „Ten je krásny!"

Erik od prekvapenia dobreže sám nezhíkol. Chcel sám nad ním zafantazírovať. Uri je skutočný umelec. Nielen lipicany sa podobali, ale dokonale namaľoval aj prírodu okolo ranča.

„Erik, toto je najkrajší dar, aký som kedy dostala. Ďakujem," v momente ho pobozkala dvakrát na to isté miesto na líci aby sa znovu pozrela na obraz.

„Ale veď...," skúmala ho ďalej a pozrela i z blízka. „Veď na tom koni sedíš ty sám!" zvolala.

V mozgu mal chaos. *Uri ma prekukol, alebo je to náhoda?* Pár koní cvála vpred, na jednom sedí jazdec, a je ním on sám. Blondína s povievajúcimi vlasmi stojí chrbtom v pravom rohu obrazu celkom blízko, v ruke drží košík a vidno ju len po kolená. Čakala na jazdca.

„Podaroval si mi sám seba..." povedala zasnene a nemalý obraz si pritískala k hrudi, aby sa v ňom vzápätí znovu pokochala. „Môžem ja vôbec prijať taký krásny dar?"

Zastal si za jej stoličku a objal okolo pliec. Tvár si priložil k jej tvári, kým druhú pohládzal.

„Nepochybuj o tom, či ho môžeš prijať. Tvoje oči žiaria radosťou a šťastím, a takýto pohľad stojí za všetky peniaze sveta, Veronka. Tak to má byť, a nielen v deň tvojich narodenín."

Pobozkal ju na líce a sadol si.

Neodpovedala. Zmocnilo sa jej napätie, aké ju ovládalo ešte v začiatkoch, keď bol v jej blízkosti. Neverila v šťastie, jej manžel ho alebo nechcel, alebo nedokázal prejaviť. Nech sa snažil o hocičo, vždy nakoniec zo všetkého vzišlo sklamanie. Váhal, vykrúcal sa a úžasne sa vyhýbal zodpovednosti uskutočniť hocijaké podujatie. Jej narodeniny boli oslavou len pre neho, a obyčajne sa na nich opil. Z panovačnosti prešiel do tyranského slovného útoku a kým hodnotil takýto deň ako úžasný, ona nakoniec preplakala čas, kým vytriezvel. Preto teraz cítila nekonečnú vďaku a láskavosť. Erik sa nehral na hrdinu, ani na energického muža, predsa okúzlil viac, ako jej krásny manžel. Spontánne robil všetko, vždy bol v strehu a bez manipulovania ju ovládal, možno si toho ani neuvedomil. Konal cieľavedome, správal sa nenútene a ona ho mala plnú hlavu. *Keby som len mohla vykričať, ako veľmi ťa milujem.*

Vrhla znovu na neho usmiaty, no krátky pohľad, a zdvihla pohár aby víno vypila až do dna. „Mňam, je výborné."

Bol najvyšší čas zájsť za Teom, aby servíroval obed.

Pokiaľ sa vrátil, obraz bol vystavený na druhom stole.

„Krásny ... je krásny," nadchýnala sa. „Ďakujem, Erik. Prekvapil si ma a potešil nevšedným, krásnym darčekom. Si úžasný muž, vieš o tom?"

„Oh, ďakujem," na perách sa pohrával úsmev.

Sotva si sadol, priklonila sa k nemu a ponúkla ústa. Pobozkal ju.

Toto už neboli obyčajné gestá vďaky a neboli odplácaním láskavosti či vďaky. Vyslovovať slová už nebolo také jednoduché, víno urobilo svoje v jej hlave.

Keď Teo naservíroval prvý chod, očividne bola prekvapená, ale keď odišiel, škodoradostne sa uškŕňala na nízkej postavičke s vysokou kuchárskou čiapkou na hlave. A keď ho začala napodobňovať, dlaňou jej zakryl ústa, lebo sa hlasno smiala. Cítil sa s ňou úžasne napriek všetkým jej sotva skrotiteľným výčinom. Smiali sa ako malé deti. Bol však rád, že sa z obeda do sýtosti najedla. Teo pripravil tri skvelé chody a malú tortu nechával naposledy. Priniesol ju vari dve hodiny za obedom s fľašou značkového vína a dezertu, ktorú sám podaroval panej k narodeninám. Usmieval sa a poklonkoval pri pochvale za skvelý obed, rozlúčil sa a odišiel.

Popíjali už druhú fľašu takého istého sektu, a aj z tej už hodne ubudlo, keď Veronika chytila Erikovu ruku a pozrela do modrých očí.

„Už sa zvečerieva a ja domov pešo nezájdem ..."

„Už by si chcela odísť?"

„Odísť?" vypleštila oči. „Hm, ani nie. Cítim sa skvele, prečo by som odchádzala. Prespím u teba, už máš izbu zariadenú."

Vôbec by nad jej slovami neuvažoval, keby boli vyslovené vo vhodnom čase. Bola trochu pripitá, ale sa snažila ovládať.

„Zariadim odvoz domov, nemusíš ísť pešo."

„Všetko dokážeš zariadiť, ja to viem. A vo všetkom vynikáš ... si dobrý, Erik. Rozlej ten sekt a zavolaj mi taxík, prosím ... keď ma už odmietaš."

Prehltol. *Kdeže odmietam! Nikdy som ťa viac nechcel, ale nie je na to vhodná príležitosť.*

„Na želanie, Veronka."

Rozlial sekt do oboch pohárov doplna. Potom zavolal Lacovi Modranovi a kázal mu počkať na dvore.

Po vypití vína Nika vstala, ale stratila odvahu sama prejsť. Teraz si uvedomila neželané následky vypitého vína. Posadila sa znovu a vzala Erikovu ruku do svojej.

„Za všetko ďakujem. Toto popoludnie a vôbec celý deň bol jedným z najkrajších v mojom živote. Keď si mi nedávno na lúke povedal, či moje víno je na narodeniny ... hik ... to nebolo na narodeniny, ale to nevadí, však?"

„Nevadí. Bolo na potykanie."

„No, a ja nikdy na tridsiatku nezabudnem. Podarilo sa ti prekvapiť ma, cením si to. Tvoja snaha nebola márna, Erik," poťapkala ho po ruke a opakovala sa. „Mám ťa rada," priznala sa nahlas, a priznanie ju samú prekvapilo. V krátkej vete bolo až priveľa citu.

„Pomaly sa zvečerieva," mihla okom k oknu. „Takže ty naozaj nechceš aby som tu ostala? "

„Ostaneš inokedy. Kúpil som si len jednu prikrývku."

„Myslíš si, že by sme sa pod ňu nezmestili?"

„Nepreháňaj to s tým ubytovaním."

„Ty si neveríš..."

„Asi tak."

„Nie sme už malé deti, Erik."

„Z nás dvoch len ja som slobodný."

Odmlčala sa ... a zahanbila. *Som hlúpa hus, nasilu sa mu vnucujem.*

Erik mal problémy zovrieť ju v objatí nieto ešte spať s ňou. Hľadal nie jednu zámienku, ako ju odmietnuť. Išiel by za ňou aj do ohňa, keby bolo treba. Ale cítiť jej blízkosť na pár centimetrov od tela a nedotknúť sa jej, bolo priveľké pokušenie a o to väčšie riziko. Musel sa pozerať aj na dôsledky svojho správania a hlavne konania, ktoré nemuseli ostať bez

následkov, hoci srdcu sa žiadalo inak. Ale nechcel si pokaziť práve teraz svoju reputáciu pred nikým, nech Veronka hocičo hovorila.

„Odprevadíš ma k taxíku?“

Prikývol.

Pomaly sa postavila, opierala sa o jeho rameno, kým nadobudla rovnováhu. „Nie som opitá, ale nie som ani triezva,“ uškrnula sa.

Pred dverami kancelárie sa zastavila. „Pobozkáš ma na rozlúčku?“ pustila mu ramená a oprela sa o dvere. Vystierala ruky, chcela ho objať okolo šije.

Ramená jej pomaly pripažil. Stál tesne pred ňou, telá sa dotýkali. Tvárou sa priblížil k jej tvári. Videl privierať viečka. Pootvorila ústa.

„Privri svoje krásne oči, Veronka,“ zašepkal. „Ukrývajú tajomno, a od začiatku ma uchvacujú. Aj tvoje malinovočervené ústa sú lákavé. Líca máš rozpálené,“ končekmi prstov hladkal jej ramená.

„Telo ti horí túžbou,“ nosom sa málinko dotkol nosa, lícami sa sotva dotkol jej líc. „Cítim, že by si ma rada objala, cítim tvoj horúci dych. Privrela si viečka s najdlhšími mihalnicami, aké som doteraz u nikoho nevidel, sú naozaj výnimočne krásne. Celý tvoj zjav je očarujúci, Veronka,“ dotkol sa jej líc aj z druhej strany a končekmi prstov prešiel po prsiach.

Cítil zároveň jej horúci dych a zrazu aj vzdych. Napätý na prasknutie pokúšal osud a skúšal sám seba, dokedy vydrží v jej blízkosti bez toho, aby si ju neprivinul. *Podarí sa?*

Vtedy si olizla pery, začul tichý ston, za tým tiché *ach,* potom našpúlila pery.

„Nebudem ťa bozkať, Veronka, auto už čaká,“ pošepol do ucha a prešiel končekmi prstov znovu po ramene a po ňadrách. „Si veľmi, veľmi zvodná a ja som taktný. A taktnosť je nevyslovená časť mojich myšlienok, Veronka. Si úžasná žena, milá, múdra, šarmantná,“ tvárou sa sotva dotýkal jej tváre, potom ju vnoril do jej rozpustených vlasov. „Ale teraz som ešte nerozhodný,“ pošepol nakoniec a o chvíľku sa od nej odstúpil. Podarilo sa zvládnuť úlohu a ovládať seba.

Veronike sa podlomili kolená a skoro sa zosypala. Nie však od opitosti, lebo keď začal šepkať prvé slová, zaraz vytriezvela, a od tých slov a jemného hladkania jej prišlo mdlo. Čo to s ňou robí? Akú hru to hrá? Zachvievala sa od prvého šepotu, potom prešli po tele zimomriavky, nakoniec, tak, ako povedal, mala telo rozpálené, celé horelo túžbou po splynutí. *Ako to dokázal, veď sotva sa ma dotkol?*

„Nerozhodnosť je rovnako škodlivá, ako zlé rozhodnutie,“ povedala úplne triezvo a pozrela do jasnomodrých očí. Potom sa odrazila od dvier, spravila krok, nohy sa jej znovu podlomili, zabalansovala. Rovnováhu nadobudla len upaženými rukami.

Ale Erik ju neratoval. Nechal ju vyjsť bez toho, že by ju podoprel.

Na dvore prešiel vedľa nej až k Lacovmu autu, ešte si aj ruky vložil do vreciek, kým ona sa celá chvela a silou vôle sa musela držať statočne, rovno, aby sa jej kolená nepodlamovali ako pred chvíľou. Cítila sa veľmi frustrovaná.

Laco vystúpil, podali si s Erikom ruky.

„Ahoj, budeš taký dobrý a zavezieš ju domov?“

Prikývol.

Veronika otvorila dvere z druhej strany auta a s vážnou tvárou pozerala na Erika. *Dopekla s tebou, čo si mi to urobil?* Srdce z hrude od silného tlkotu dobreže nevyskočilo.

Stála tam dovtedy, kým si Laco nesadol za volant.

Keď auto vycúvalo z dvora, Erik vzápätí zatváral veľkú kovanú železnú bránu. Celé telo mu trplo, najradšej by ju zavolal späť. Nika sledovala každý jeho pohyb. Pohľady sa im stretli.

Na smoliara sa valí kameň i zdola, pomyslela si, pričom za smoliara považovala seba.

Laco mlčal a ona sa ho nič nepýtala. Kým došli na ranč, zvečerilo sa. Nika otvorila dvere, vo vnútri auta sa rozsvietilo svetlo.

Laco ju nikdy doteraz nevidel v takom stave. Chvela sa a vari celú cestu tíško preplakala. *Trápenie musíme znášať sami, nesluší sa zvaľovať ho na iných,* pomyslel si Laco a v tej chvíli mu bolo Niky veľmi ľúto. Predpokladal, že jej rozpoloženie spôsobuje duševná trauma, ktorá pramení z manželovho zhoršeného stavu. Ako potom prebehne zajtrajšia oslava? Borka jej kúpila aj pekný darček. Všetci tam budú okrem Šimona.

Veronika hlasno zavzlykala. Trápil ju utŕžený *debakel.* Ponúkla sa Erikovi a on ju odmietol. Nevedela sa s tým vyrovnať. Vystúpila, ani sa Lacovi nepozdravila a on ju chápal. Zabuchla dvere a pobrala sa do domu.

***

Veronika na druhý deň sotva po šiestej už došla do reštaurácie pre zabudnutú kabelku a obraz. Krásnu kyticu plánovala nechať na prestretom stole pre hostí neveľkej rodinnej oslavy. Vkladala kľúč do zámky, keď zvnútra Erik zakričal, že je otvorené.

„Ahoj, skoro si vstal," zatvorila za sebou dvere.

„Ahoj, Veronka. Správca majetku prvý vstáva a posledný si líha," uškŕňal sa. „Ale ako vidím, aj ty sa toho držíš."

Zavlnila perami. „Prišla som si pre kabelku," namierila do kancelárie.

Išiel za ňou. „Preniesol som sem aj obraz. Neviem, kam ho chceš dať. Kyticu s vázou som položil na stôl do spoločenskej. O deviatej príde personál a kuchári možno aj skôr. A onedlho tu môže byť aj pán Lubičan. Nemusia vedieť o našej včerajšej oslave," pozrel sa na ňu.

„Nemusia," súhlasila. „Si dobrý organizátor, všetko dokážeš zariadiť," sadla si na gauč.

„Šimonovi sa priťažilo," povzdychla o chvíľu a zadívala sa na jeden bod pod stolom.

„Čo to znamená?" prisadol si k nej a vzal do dlane jej ruku. Bola studená ako ľad. Tvár bola zrazu plná bolesti. Pod očami viseli vačky od prebdenej noci. Vyzerala unavene.

„Neviem, čo to znamená. Neviem ani ako sa to prejavuje alebo do akej miery ... proste – nič neviem. Vraj lekár tak povedal. Otec bol včera pri ňom."

Zohrieval jej ruku hladkaním. Sedeli nemo, o chvíľu uprela pohľad na ich ruky a na jeho prsteň aj náramok.

Všimol si uprené zreničky smutných očí. „Tieto vecičky nosím už dávno. Obľúbil som si ich. Ale do stajne k Mišovi som ich nepotreboval."

„Jasné," povedala jednotvárne, akoby ju odpoveď nezaujímala. „Začínaš pracovať."

Z rúk preniesla pohľad do očí. Ovládla ju stiesnenosť. Zovrelo jej žalúdok, zvieralo hrdlo. Nedokázala myslieť na nič, mozog nepracoval, len srdce bilo sto úderov za minútu.

„Poď ku mne Veronka, nech si ťa priviniem," objal jej tenký driek, oprel sa v rohu gauča a privinul si ju na hruď. Z jej pohľadu vycítil úzkosť. Odraz duše sa prejavil v pohľade. Chcel byť spojencom duše, balzamom na bolesť. Presvedčiť ju, že bude stáť vždy pri nej a nenechá ju osamelú. Vniesť žiaru a jas do zarmútených očí a svojím počínaním dokázať zmazať tmavú škvrnu z jej minulosti. Obetovať slobodu pre spoločné dobro, získať jej lásku a prežiť s ňou zvyšok života v krásnom spojení.

Neprotestovala. Potrebovala potešiť. Potrebovala pohladenie, láskavosť, pochopenie, aké si vysnívala vo svojich predstavách aj v rodinnom živote so Šimonom. Ale on si ju nikdy takto neprivinul, nikdy sa nespýtal na jej problémy, nikdy nebolo dôležité, či má nejaké trápenie. Nedokázal zharmonizovať spoločný život, nedokázal sa z neho radovať. Zotrval vo svojom svete ilúzií, žil pre frázy ako *potom, neskôr, nabudúce ...* neisté chvíle, ktoré nikdy nenastali. Utrácal príliš bezstarostne, priskoro sa pohneval a prineskoro udobroval. Miloval primálo a klamal pričasto. Mal nízky charakter, nenaučil sa žiť, bol len táravý špekulant.

Záblesk novej lásky, ktorá sa chvíľami zaleskla ako zo zákulisia, ju často zachvátil prudkou túžbou zabezpečiť konečne utajený úspech. Rozhodla sa rozvíjať ju pomaly. Prítomnosť milovaného muža, ktorý vždy vedel, čo potrebuje, vnášala do jej duše šťastie, spokojnosť

a nekonečnú radosť. Jeho jemnocit a nežnosť doteraz vracala stonásobne vo svojich myšlienkach a zaumienila si poskytnúť mu v skutočnosti oveľa viac, ako od neho dostáva. Veľmi dúfala, že vysnívaná láska k Erikovi nebude len jej zbožným želaním, ale stane sa skutočnosťou. Život si totiž bez jeho prítomnosti už vôbec nedokázala predstaviť. S ním chcela zdieľať radosť i smútok. S ním chcela začať odznova a s ním prežiť aj celý život.

„Povedz, čo ťa ťaží?“ bozkal ju na čelo. „Povedz, keď trpíš, srdce ťažko znáša bôľ, podeľ sa o svoje starosti,“ bozkal ju znovu na čelo a do vlasov.

Neodpovedala. Jej bôľ, starosti a trápenia sa nedali zhrnúť do jednej vety. Chvíľu premáhala plač, nakoniec sa už neovládla a hlasno sa rozplakala. Všetky utrpenia, všetku ťažobu chcela vyliať slzami, chcela sa ich zbaviť, lebo lepšiu metódu nepoznala. Už niekoľkokrát ju Erik privádza priam do šialenstva. Včera večer odchádzala od neho sklamaná a nahnevaná. Keď sa doma dozvedela o Šimonovom stave, prebdela skoro celú noc. Pričom sa viac trápila kvôli Erikovi ako Šimonovi. A teraz ju drží v náručí a utešuje. *Šťastie si musím vybudovať sama a úspech sa statočnosťou a vytrvalosťou iste dostaví.* Čo mu má povedať? Na čo je zvedavý? Dve prosté slová *chcem ťa,* by zmenili celú situáciu. Ešte vždy nenabrala odvahu.

Mocne mu chytila ramená a hanbila sa pozrieť na neho so zaslzenými očami. Len si ešte mocnejšie pritískala telo k jeho telu. „Veľa pracujem. Posledné obdobie sa toho na mňa valilo priveľa, Erik, som unavená.“

Bola to pravda, ale nie jediný dôvod jej rozpoloženia.

„Dievčatko moje, odteraz sa môžeš kedykoľvek o mňa oprieť, budem ti oporou a ochranou.“ Hladkal obnažený chrbát pod vysunutým tenkým pulóvrom. Hlasno sa nadýchol. „Zajtra pôjdeme obaja spolu za Šimonom. Súhlasíš?“

„Uhm.“

Erikove myšlienky sa túlali kade-tade. Ale realitu si mocne uvedomoval. Veronka ho potrebuje. Musí splniť sľub, ktorý jej práve dal. Nech sa stane hocičo so Šimonom, nech by sa aj vyzdravel, musí stáť pri tejto žene. Musí pomáhať nežnému stvoreniu, a nedopustiť, aby žiaľ vylievala na hrudi niekoho iného.

„Ideme sa naraňajkovať a potom si chvíľu odpočinieš. Mám zato, že si veľa nespala,“ povedal, keď sa mu zdalo, že sa ako-tak upokojila.

„Ako ty vieš vždy uhádnuť, čo by som najradšej?“ posadila sa.

„U spriaznených duší je to už raz tak.“

***

Po krásnom počasí z predošlého dňa nebolo ani stopy. Odvial ho vietor a privial veľkú kopu oblakov. Už nad ránom sa silno rozpršalo. Monotónny zvuk bubnujúcej vody zo žľabu Erika uspával. Lenivo polihoval v posteli. Zachmúrené počasie priam nútilo zotrvať pod prikrývkou a neusilovať sa o daromnú prechádzku po prázdnom objekte či byte. Vstal až o desiatej, keď pocítil hlad. Na letné pyžamo obliekol župan, a zišiel do kuchyne, kde v chladničke našiel bohatú nádielku zo včerajšej hostiny. Vybral si šunku a šalát, vzal chlieb, naložil si všetko na tácku a zaniesol do svojej kuchyne.

„Už vo vlastnom byte ale zatiaľ sám pri raňajkách,“ povedal si polohlasne. „Rád by som to zmenil, Veronka a rád by som sa podelil nielen o dolnú časť objektu, ale aj o hornú.“

Ale ani v tejto chvíli osamotenia nezúfal. Veril, že cit, ktorý mu oslovil srdce, osloví aj srdce najdrahšej ženy. Už vstúpil na palubu lode, ktorá ho unáša životom vedľa nej, a veľmi veril, že aj ona vystúpi na palubu k nemu, aby spolu preplávali oceán života. Povzbudený citom, ktorý mu horel v srdci, po raňajkách zavolal Mane, aby sa s veľkým zápalom podelil s ňou so svojou žiarivou radosťou.

Mane sa darilo, veselo s ním rozprávala. Ale Ambróz si s ním tiež potreboval vymeniť pár slov, z ktorých vyplynulo, že nie je nadšený kvôli odchodu do dôchodku. A veľký deň

nadišiel práve začiatkom septembra. Bol ešte vždy plný sily, a veľký vtipkár, akého v internáte mali všetci radi.

„Rád by ste si ešte popracovali?“

„Samozrejme, veď aj tak nebudem pri sukni sedieť, keď tá moja má ešte tých niekoľko mesiacov. Zanedbali sme svoj dom, pohodlne sa nám tu bývalo a teraz na staré kolená sa mi veru nechce do jeho opráv.“

„A čo tak prísť ku mne? Už som vám to navrhol. Ako ste sa rozhodli?“

„Nijako, Maňa nechce meniť zamestnanie.“

„Pracovala by u mňa, v reštaurácii a prakticky by robila to, čo v internátnej jedálni. Rád by som ju mal za vedúcu kuchyne. A vy by ste mohli pracovať v prírode. Ide vinobranie, potrebujeme vás.“

„Chlapče, ty to myslíš naozaj tak vážne?“ niekoľkokrát opakovaná ponuka mu konečne nasadila červíka do hlavy.

„Ako ináč?“

„To by mohla byť práca pre nás,“ zauvažoval. „A ubytovanie?“

„Vedľa môjho bytu je jeden voľný – dvojizbový, tak, čo vy na to?“

„Ja som sa už aj rozhodol. Už len Maňu presvedčiť.“

„Len ju presviedčajte, ale nenechajte to na dlhé lakte. Reštauráciu zajtra otvárame a rád by som bol, keby pracovala pri mne zodpovedná osoba.“

„Najúžasnejšia novina, chlapče. A dievča už máš?“

„Prídete na pytačky?“

„Pohľadám nejaký veršík, neboj sa ty o to.“

Ešte niekoľko fráz a Ambróz ho dostal do nálady.

Dobrá nálada ho držala ešte aj popoludní, keď došiel na ranč pre Veroniku, aby spoločne zašli do nemocnice. Dážď pred obedom prestal pršať, slnko už nesmelo vykukovalo spoza oblakov. Marcel s Leom chovali andulky, no Leo sa k nemu rozbehol, sotva vystúpil z auta.

„Eik, ajoj.“

Zdvihol ho vysoko a pootočil sa s ním. Dieťa výskalo a keď sa zastavil, smejúc sa šklbal ho vo vlasoch a mocne objímal okolo šije.

„Ideme tantovať?“

„Nie, Leo, teraz nebudeme tancovať, nehrá nám hudba.“

„Mama bude,“ napodobňoval rúčkami hranie na klavíri. „Tatto, tatto.“

Čo by dal zato, keby sám mal takého potomka? Znovu ho nadchla túžba vykonať dobré dielo výchovou cudzieho dieťaťa. Ešte to nemohol nahlas vykričať, aby neutŕžil hanbu, ktorej sa obával. Priskoro by bolo uvažovať nahlas o tom, čo by rád. Bozkal ho na líčka. „Teraz ideme s mamkou k tatinovi do nemocnice. Keď sa vrátime, mamka zahrá na klavíri a vtedy budeme tancovať, dobre?“

„Tatto, tatto,“ zvŕtal sa zadkom na jeho ramene a zdvihol rúčky.

Veronika sa zastavila vo dverách a nohy zapustili korene. Kabelku vyložila na plece, očami mihla na nebesá a zopnuté ruky priložila na ústa, aby od radosti nevykríkla. Šimon si vlastné dieťa nikdy neprivinul tak, ako Erik cudzie. Upútal ho, pohral sa s ním a včera popoludní na rodinnej oslave aj bez hanby zatancoval pri hudbe z reproduktora. Leo sa ho držal celý čas ani kliešť. A dieťa mu neprekážalo a nebolo mu na ťarchu. Čo si mohla želať viac? Dosť mala príkoria, poníženia a súhra Lea a Erika pripomínala radosť, ktorú očakávala. Koľko utrpenia si mohla ušetriť, keby ho stretla pred Šimonom?

Na malej rodinnej oslave bola prenáramne šťastná. Erik vytancoval valčík aj s ňou, nielen s Leom. Od šťastia sa jej chcelo zaplakať. Bol to rovnako krásny deň, ako ten pred ním. So svojím manželom nikdy nič podobné nepreżila a nielen preto, že Šimon bol tanečný antitalent. Povahy priateľov boli veľmi odlišné a na míle vzdialené. *Prečo porovnávam neustále ich*

dvoch? Prečo sa v mysli vynorí Šimon vždy, keď Erik urobí niečo osobitne pekné či výnimočné?

„Veronika, prečo už nejdeš a len tu stojíš, na čo myslíš?“ otec ju chytil za rameno.

Nezbadala ho dôjsť, tak hlboko prežívala udalosti včerajšieho dňa. Vžila sa do spomienok celým svojím zjavom, včerajší deň napriek ťažkému začiatku nakoniec prekrásne dopadol. Teraz ju až myklo, keď sa jej otec dotkol. Povzdychla. Bez slova išla k autu a nasadla.

Tíško a bez rozhovoru prešli po nemocničnej chodbe, v ktorej bolo dnes akosi veľa ľudí. Všetky lavice boli obsadené a vrava sa ozývala aj z jednotlivých izieb, vedľa ktorých prechádzali. Pred Šimonovou izbou neboli lavičky. Dvere boli pootvorené a z vnútra sa ozývali hlasy. Veronika odchýlila dvere. Pri posteli stála Jolana, kým Judita sedela na stoličke pri posteli a schúlená vzlykala.

„Neplačte mi tu, tým mi nepomôžete,“ okríkol Šimon hnevlivo mať. Jeho hlas bol chripľavý a tichší, predsa agresívny.

Prekvapená Nika sa vo dverách zastavila ako prikovaná. S Erikom si vymenili začudovaný pohľad. Hľadala jeho ruku, mocne mu ju stisla, akoby chcela nájsť oporu. Šimon ich doteraz nezbadal. Chvíľu postáli. Judita niečo zamrmlala.

„Aj tak nepočujem, nefňukajte.“

Veronika vtom rázne vykročila k posteli. Predsa si svokra nezaslúžila krik ani jeho hnev, veď nebola príčinou jeho stavu.

„Dobrý deň, mama, dobrý deň, krstná,“ pozdravila sa nahlas.

Ženy sa otočili.

Judita rýchlo vstala zo stoličky. „Veronika, prišla si?“ objala ju.

Potom sa objali aj s krstnou.

„Ahoj, Šimon,“ sotva pozrela na neho.

Erik stál zatiaľ v pozadí, až kým ho Jolana zvedavo zrakom nepremerala.

„Dobrý deň prajem. Ahoj, Šimon,“ kývol smerom k posteli a podával ruky obom ženám. „Som Erik Hax, Šimonov priateľ.“

Z Jolaninej tváre sa zračila zvedavosť, a Judita ho v mysli niekam zaraďovala, lebo jej bol povedomý.

Veronika si zastala vedľa postele. Pri pohľade na svojho manžela pocítila stiesnenosť. Žalúdok sa chvel. Po jeho kráse nebolo ani stopy. Od pár dní sa veľmi zmenil k horšiemu. Tvár ešte viac zbledla, oči vpadli do hlbších jamôk. Modriny bledli, odreniny schrastaveli. Zaviazaná ruka vytŕčala spod prikrývky, ktorou bol zakrytý až vyše hrudníka. Nemal na sebe žiadne oblečenie.

„Som rada, že si sa konečne prebral. Ako sa cítiš?“

„Hc, na figu. Ako sa asi môžem cítiť, ha?“ hovoril podráždene a z jeho chripľavého šepotu vyznievala nielen zlosť, ale aj obavy. „Či nevidíš, čo mi je?“

Prehltla horkú slinu. Nebadane nabrala dych. *Prečo i teraz každého raní?* Hrdlo sa zvieralo a premáhala plač.

Erik si zastal vedľa nej. „Tak čo, priateľ môj? Dokedy mieniš ešte leňošiť?“ nadvihol obočie a spýtal sa žartom.

„Ty si sa kvôli mne vrátil až z takej diaľky?“

„A ty mi tu ležíš, a nedajbože sa prebrať,“ zahováral otázku. „Tak, ako?“

„Na hovno, kamarát môj. Mal som ťa poslúchnuť a prestať fajčiť. Keby nie cigorky, vari by sa mi to nestalo. Bolo to hrozné,“ rozprávať bolo vždy ťažšie, unavovalo ho, privieral viečka.

„Čo sa stalo?“ nedokázal si predstaviť, že Šimon si všetko podrobne pamätá.

Ženy si vymenili pohľady. Sestry stáli na konci postele. Judita si žmolila vreckovku v ruke a zakrývala ňou ústa, aby tlmila plač a vzlyky. Jolana ju objala okolo pliec.

Šimon mu neodpovedal. Pohľadom hľadal Niku. Chcel k nej vystrieť nevládnu ruku, ale jeho úsilie bolo márne. Dokázal urobiť len pohyby prstami no napriek tomu jej ukazovákom chcel pohroziť. Nika mu vzala ruku do dlaní a zmarila jeho úsilie.

Dlho sa na ňu pozeral. V očiach sa zjavil najprv vzdor, potom pohľad prešiel pomaly do akéhosi uzmierenia. „Odpusť," riekol nakoniec chripľavo.

Nika vyronila slzy. Pohľad na manželovu tvár spôsobovala omdletie. Život musel Šimonovi uštedriť veľkú ranu, že vyslovil jediné slovo, čo celé dlhé roky vysloviť nedokázal. Ledva stála na nohách. Erik posunul bližšie stoličku, a hneď si sadla, keď pocítila jej dotyk na nohách. Hlavu sklonila na Šimonove zápästie a tíško plakala. Odpustí mu všetko, naozaj všetko ... ako vďačnosť za pozvanie jeho priateľa.

Šimonova tvár sa mykla, privieral vička. Bol na nepoznanie. Na chudej tvári sa zvýraznili ostré črty, vystupovali lícne kosti, veď tri týždne bol bez jedla, do žili kvapkala od tej doby infúzia z dvoch fliaš a z tretej krv. Do nosa ešte vždy viedli hadičky. Na hlave dominovali husté, dlhé čierne kučeravé vlasy pretkávané šedinami, ktoré na bielom vankúši pôsobili neprirodzene.

Vošiel lekár. Všetci sa na neho uprene pozreli až na Niku. Ona nezdvihla hlavu ani keď začula tiché pozdravy *dobrý deň, pán doktor,* na ktoré tíško odpovedal. Každý cítil úctu pri ťažko chorom pacientovi. Podišiel k posteli z druhej strany a s počudovaním pozeral na Šimonove chvejúce sa viečka.

„Preberá sa," riekol tíško. „Pán Petrovský, počujete ma?"

„On sa s nami už rozprával," podotkol Erik.

„Žartujete?"

Nika zdvihla vyplakané oči. Celá sa chvela.

Šimon pomykal rukou, pustila mu ju. Vtom náhle otvoril oči. Tmavé zreničky poskakovali, rozhliadal sa a pobudol na Erikovi. Pohýbal prstami a niečo nezrozumiteľne zamrmlal.

Erik sa nahol nad neho a chytil mu ruku. Keď znovu čosi chripľavo šepol, ostražito, sklonený nad posteľ, naslúchal nezrozumiteľným slovám. Nič nevyrozumel. Šimon sa pousmial, Erik pocítil slabé zovretie jeho prstami.

„Daj ... daj ... na nich pozor," šepol o chvíľu chrapľavo, no zreteľne. V tichu nemocničnej izby, kde bolo čuť každého dych, jeho slová vyzneli hlasno.

„Dám, sľubujem," šepol.

„Vidíš, zriekam sa svojho života v prospech tvojho šťastia," vyslovil plynulo, polohlasne a na perách sa zjavil známy škodoradostný úsmev. Vzápätí niekoľkokrát zaklipkal, a viečka na pootvorenom oku znehybneli.

Len úsmev nezmizol. Trhal dušu, zasiahol každého, posmieval sa, ako sa posmieval každému. Pery zmeraveli a ostali bez fantázie, ako nimi boli bez fantázie vyslovované slová po celý jeho život. Nakoniec sa hlava málinko mykla a Šimon znovu upadol do kómy. Vzápätí pohasla každá známka, spájajúca ho so životom.

Práve v tejto chvíli by prišlo vhod prosiť Boha o pomoc. Objasniť v modlitbe svoje stanovisko k otázkam, ktoré tu prítomných znepokojovali. V úzkej spoločnosti, vznešene prosiť o milosť pre syna, muža, priateľa, aby jeho duch odpočinul si a upokojil sa a očistil od hriechu. Aby ho, hriešnika, svetlo viedlo k pravému Zdroju odpustenia a pokoja.

Erik, sťaby Šimonom obvinený, stál ako pred popravou. Vystretou, rovnou postavou ako vždy, no napätie sa vystupňovalo v ňom natoľko, že sa nevládal pohnúť. Akoby bol z jedného kusa dreva a keby mal vykročiť, musel by sa zvaliť. Šimon mu s posmechom prial úspech. Nemal rád pochybné situácie, skôr otvorenosť, ale od priateľa sa dočkal nejasných slov, ktoré by potrebovali vysvetlenie. S chvejúcim hlasom zabľabotal niečo, že nemôže za jeho smrť a vystrašene pozrel na lekára, ktorý bezradne vytiahol málinko plecia a obočie, naznačiac, že on tomu nerozumie.

Nike sa podlomili kolená, musela si znovu sadnúť na stoličku a zalomcoval ňou bezhlasný plač. Šimonove slová, ktorými chcel raniť, boli pre ňu najkrajšie, aké od neho počula celé roky. Boli vyslovené práve včas. Slovami chcel raniť i teraz, tak, ako ranil a hanobil doteraz každého, koho mohol. Ale viac ako slová ranil jeho úsmev, ktorý v hocijakom slovnom spojení svedčil o jeho charaktere, o jeho spôsobe. Jeho správanie mala možnosť vysledovať celých osem rokov, poznala ho do špiku kostí. Nikdy nedokázal vniesť poriadok a rozvahu do myšlienok ani do reči. Ešte aj teraz sa musela hanbiť za krutého, necitlivého manžela.

Prekvapený lekár, ktorý prešiel zrakom po všetkých, s ľútosťou spočinul zrakom na Nike. Tá sa celá chvela.

„Pani Petrovská, dám vám niečo na uspokojenie, poďte obe do ošetrovne ... aj vy," pozrel sa na Juditu, ktorá stála už hodnú chvíľu opretá o svoju sestru. V dlaniach žmolila zhúžvanú vreckovku a prekladala ju z ruky do ruky. Sťaby s pokorou sa bezvýraznými očami dívala na syna a pokyvkávala hlavou z boka na bok.

Lekár vyšiel z miestnosti.

Napäté ticho preťala Jolana. V očiach ani v správaní neskrývala hnev, ale neľútostne zazrela na chorého. „Šimon, Šimon, kto ti kedy tak ublížil, že sa nevieš uzmieriť? Kde sa vytratila z teba láska, kde priateľstvo? Chceš odísť ako hundroš? Vždy si bol neúprosný, aspoň teraz si mal preukázať trochu ľútosti voči každému, komu si niečo znamenal, krstniatko moje."

V nemom úžase stáli pri jeho posteli a pozerali na vychudnutého, chorého muža. Mať strácala syna, žena manžela a otca dieťaťa, krstná krstniatka, priateľ priateľa. V tom tichu už len slabé, rytmické pípanie prístroja prezrádzalo, že Šimonove srdce ešte nedotĺklo.

XV. kapitola

Václav Brezník sa rozhodol pracovať vo svojom zamestnaní s istotou neochvejného presvedčenia a dôkladného poznania situácie. Múdry prístup, aký si zvolil, vyžadoval rozvahu a neústupčivosť, jasný zámer a cieľ. Svoje, priam vznešené poslanie plnil verne, spoľahlivo a so svojím spoločníkom o každej udalosti oboznamoval vlastníka, teda Marcela Lubičana.

Tichého, pokojného horára zakrátko spoznali všetci pracovníci pekárne a cukrárne. Nenápadne chodil medzi nimi, ale keď sa zvrtla reč na hory, na vtáctvo, všetci poslucháči počúvali so zmäknutým srdcom. Vedomosti a úsilie bolo korunované úspechom.

A nielen pracovným. Václav sa zdržiaval v správcovskej budove stojacej vo dvore pekárne často. Keď nemal práce vonku, často krát pobudol dlhšie, ako trval pracovný čas. Kvôli Petre. Aj popri zachovávaní svojej pokojnej povahy a tichého záujmu už všetci pracovníci pekárne postrehli, že Petra Veselá padla do oka novému horárovi.

Petre fandili spolupracovníci v napĺňaní tejto rodiacej sa lásky a dodávali jej odvahy. Dlhé roky sa trpezlivo venovala výchove syna sama, išla svojou cestou bez toho, aby si priznala hocijaké ambície. Napriek nemote syna sa jej podarilo vychovať uznávané dieťa, ktoré vynikalo svojou šikovnosťou v hudobnej oblasti, prosperovalo v škole. Nikdy nikoho neobťažovala vyratúvaním svojich ťažkostí, zdalo sa, že vyrovnaná si žila svoj pokojný život. Napriek tomu, že aj u nej sa prihodili drobné mrzutosti, ba zo začiatku aj nezhody hlavne s bývalým manželom, napokon sa ich zbavila bez toho, aby ju nejako zasiahli a hlavne – bez cudzej pomoci. Jej svet tvoril jej syn, lásku predstavovala láska k synovi.

Až doteraz. Z malého syna vyrástlo vnímavé, citlivé dieťa, a kvôli svojmu hendikepu oveľa viac prežívalo emócie, ako jeho rovesníci.

Na diskotéke so záujmom načúval spoločnému rozhovoru matky s neznámym mužom, ktorý ho zaujal rovnako, ako ju. Pretože Václav neovládal posunkovú reč, napísal mu niekoľkokrát pár viet na papier a zasmial sa ukazovaním na uši, keď mu Václav chcel písaním odpovedať.

Ako dieťaťu, ktoré vyrastalo bez otca, imponovala mužova bezprostrednosť a vo svojej obrazotvornosti si dával dokopy záujem neznámeho muža o jeho matku. Už v tú noc vzbudil jeho zvedavosť a dieťa ho potajme obdivovalo. A po polnoci, keď sa vydal na bezpečnostnú obchôdzku, nesmelo vsunul ruku do mužnej dlane a prešiel sa s ním po okolí. Keď pocítil zovretie, vľúdnym pohľadom pozrel na Václava, ktorý ho pocuchal vo vlasoch. Zaujato a so záujmom počúval vyprávanie ornitológa o vzácnych druhoch vtákov. Netrvalo dlho, Peter posmeľoval mamu a presvedčil ju, aby ho pozvala domov.

Keď sa prvýkrát dala nahovoriť, prakticky celý večer trávili spolu s dieťaťom. Peter sa od neho nevzdialil. A keď vytiahol zo svojej tašky malý obal, v ktorom mal zloženú šachovnicu s figúrkami, musel ho zaúčať do hry.

Petra ten večer preplakala od radosti a šťastia.

Vnímavému Václavovi nič neušlo. Práca v lese, objavenie vzácneho druhu sov, a nakoniec aj jeho zodpovedný prístup v pomoci počas diskotéky tak ako aj pred ňou i po nej presvedčili aj Marcela o jeho kvalitách. Erik mu priviedol vzácneho človeka. V práci bol dôsledný, Marcela o všetkom informoval a v krátkej dobe mu zahlásil, že onedlho bude môcť drevo z lesa aj ťažiť a hľadal najvýhodnejšie miesto na uloženie vyťaženého dreva v chotári tak, aby nezasiahol do plánovanej výstavby, ktorá sa mala v blízkej budúcnosti uskutočniť.

Pri prvej obchôdzke lesom zistil, že Kamil Fayer je v meste. Neblahé zistenie ho utvrdilo, že sa s ním môže aj stretnúť. Jeho domnienky sa potvrdili v jedno sobotné popoludnie.

Petra ho pozvala na obed. Bývala vedľa Pelargónie v neveľkom, ale peknom rodinnom domčeku s tromi izbami. S radosťou učinil pozvaniu zadosť a za chutným obedom si s Petrou sadli na terasu popíjať kávu, a načúvali Petrovej husľovej hre.

Zrazu spozornel a stiahol sa o pár centimetrov dozadu. Po ulici si bezstarostne, ležérnymi krokmi vykračoval Kamil a mieril do reštaurácie. Nemohol ho uzrieť, lebo vedľa terasy rástol bujný, ťahavý kvet anjelských trúb a tienil. Kamil sa nerozhliadal, a kdeže by mu napadlo zisťovať, kto sedí na terase!

„Toho muža poznám," šepol Petre napätým hlasom, a stisol ruku, len čo ho zahliadol. „Je to veľmi nepríjemný, zlý človek. Podvodník."

„Ten muž sem chodí už určitú dobu. Odkiaľ ho ty poznáš, a ako vieš, že je podvodník?"

„Si naozaj zvedavá?"

„Som, Vaško, chcem predsa vedieť o tebe všetko," váhavo sa dotkla jeho prstov a rozhodla sa mu v tejto chvíli vyznať so svojimi citmi. „Možno sa v živote vyskytnú aj nepríjemné veci, ktoré zatemňujú realitu, a ťažko sa o nich hovorí. Ak by tomu bolo tak aj u teba, zdôver sa mi sám, nechcem, aby si mal predo mnou tajnosti. Nerada by som sa dozvedela od cudzích ľudí klamné reči o tebe. Veď v živote každého človeka sa môžu vyskytnúť krivky," posmeľovala ho na rozhovor, o ktorom si myslela, že má tmavý odtieň. „Nebudem ťa za nič odsudzovať. Keby si nebol dobrým človekom, nesedel by si tu, lebo Lubičan by ťa neprijal. Pre mňa si šťastím sám, a tých pár dní, ktoré ťa poznám, znamenali pre mňa už doteraz veľmi veľa. A nielen kvôli Petrovi."

Václav sklonil hlavu. Tak teplo mu bolo na duši, ako nikdy doteraz. Nemusí sa za doterajšiu prácu hanbiť a nemusí nič zatajovať. Svojím nadaním, úprimnosťou a húževnatou prácou vždy prospieval. Zahladil si riedke vlasy a pozrel sa do Petriných úprimných očí.

„Keď mi Erik navrhol zamestnanie v tomto meste, posťažoval som sa mu, že kvôli práci som sa nestačil ani oženiť," usmial sa. „A čo zariadil osud? Pár dní po príchode sa zamilujem ... ja ... muž, ktorý doteraz o láske nevedel ani malé l. Petra, je mi teplo pri srdci, keď som s tebou," váhavý dotyk jej prstov premenil na tuhé zovretie vo svojej teplej dlani. „Teší ma tvoj záujem, dáva mi nádej, že sama cítiš tak, ako ja a nezavolala si ma na obed len preto, lebo Peťko chcel mať partnera na šach. Rozpoviem ti môj skutočný životný príbeh, až ťa zaujíma a ... ak ma chceš naozaj. Nemám žiadne tajnosti, nemám čo skrývať," zvieral jej ruku.

Podobné pocity ako teraz prežívala Petra veľmi dávno so svojím niekdajším manželom. Nateraz z krásnych spomienok ostali len útržky a túžby, že snáď ešte niekedy bude počuť slová o pokojnej a istej budúcnosti.

Po narodení syna by najviac potrebovala pochopenie, ale kruto a drzo zbúral jej snivé predstavy o šťastnom živote a odišiel ďaleko. Zanechal ich napospas osudu bez toho, aby sa zaujímal, či bola pripravená na let životom. Pustila sa do životného boja a teraz sa vysnívané, utajované šťastie dostavilo zjavením sa celkom cudzieho, chápavého muža, ktorý neváhal byť jej partnerom poskytujúcim oporu. Bol odhodlaný zdieľať s ňou a synom šťastie i radosť, zármutok či bôľ. Vekom nadobudnutá skúsenosť a múdrosť vyzdvihla na povrch charakter vzácnych ľudí pripravených z hlbokého presvedčenia ochraňovať sa navzájom. Život im utŕžil rany, ktoré silnou vôľou prekonali a objavená láska poskytovala šťastný život, aký si zaslúžia. Mali naň nárok. Bolo len na nich, aby ho pre toho druhého vytvorili krásny a šťastný.

Unesení vzájomnými citovými výlevmi ani jeden z nich nezbadal, že hra na husle dávno prestala. Peter stál vo dverách a načúval. Jeho detská duša skôr vycítila vzájomnú blízkosť dvoch ľudí, ako vari oni sami. Záujem matky bol aj jeho záujmom.

Tíško podišiel k mame zozadu. Poťapkal ju po pleci a naznačil posunkovou rečou, aby sa pobozkali. Petra zrumenela. Zahanbila sa pri zistení, že syn si všetko vypočul. Ale Peťo trval na svojom. Keď sa Václav nepochopene prizeral, Peťo sa usmial, chytil im hlavy a tlačil dokopy, urobil *cmok, cmok* a keď dosiahol svoje, priklonil si hlavu k ich hlavám.

Čo viac si mohol želať hociktorý z nich?

Peťo o chvíľu odišiel k priateľovi.

Petra poskytla dôveru za dôveru. V krátkosti sama porozprávala svoj osud, no obaja akosi nenútene upriamili pozornosť na súčasnosť a zahĺbili sa do rozhovoru o momentálnej situácii, ktorá ich znepokojila. Zrazu ako detektívi dávali dokopy svoje poznatky. Petra oplývala úžasnou zvedavosťou a bdelosťou a pri jej fantastickej pamäti mohli zhrnúť poznané s domnienkami, z ktorých vzišiel zaujímavý výsledok, ktorému sotva chceli uveriť. Týkal sa nielen Kamila Fayera, ale aj Maťa Daniela a v neposlednom rade Šimona Petrovského.

Petra mohla byť svedkom prakticky všetkého, čo sa na dvore Pelargónie udialo, ale ľudia čo tam chodili, ju máločo zaujímali. Až na Šimona. Zaujal jej zvedavosť len preto, že ho často videla pred hracím automatom. S nemalým úžasom vysledovala, ako sa priam fanaticky oddával týmto hrám. Upozornila Veroniku na nezdravé praktiky jej manžela, ktoré sa jej bridili. Vďaka nej sa Veronika dozvedela o manželových častých stretnutiach s Maťom Danielom a napriek tomu, že Šimon využíval plno trikov na to, aby svoju záľubu pred Nikou alebo Petrou kryl, neprešiel im cez rozum.

Laco zase vedel o niektorých nelákavých Šimonových aktivitách, keď ho občas bral so sebou pri tvrdších prácach alebo poveril niektorými úkonmi mimo povinnej práce. Obaja boli Veronikinými dôverníkmi a prakticky nemali tajnosti pred sebou, až na no, že Laco sa o Šimonovi vyjadroval pred Nikou predsa len rezervovane.

V ten deň sa Václav dozvedel o rodine Marcela Lubičana a Šimona Petrovského omnoho viac, ako vedel Erik.

Spriaznené duše neoblomne, vzájomne vylievali životné príbehy z ktorého rozhovoru nakoniec vzišiel aj kúsok rozčarovanej melanchólie. Tá pretrvávala celý podvečer. Petra zrumenela a kradmo pozrela na Václava, keď sa jej syn večer spýtal posunkovou rečou, či Václav bude u nich spať.

Záporne kývla hlavou, načo sa detská tvár zarmútila.

Václav zistil, že reč je o ňom a uhádol aj skrytú tému. „Ja sa to budem musieť naučiť," zahladil si vlasy a šibalský úsmev poihral na perách pri pohľade na Petru. „Inak mi prejdete cez rozum."

Petru zaplavila radosť. Nepriame priznanie, že mieni s nimi ostať bola chúlostivá záležitosť, ktorá vyburcovala jej pudy. Len pred synom sa za sexuálne myšlienky hanbila.

Peter sa mu hodil okolo krku a vyobjímal ho. Petra s rozbúšeným srdcom, vďačne pozrela na muža, o existencii ktorého pred mesiacom nemala ani tušenia.

Václav ostal aj na večeru. Potreboval trošku hrdinstva aj odvahy na to, aby predlžoval večerné chvíle až kým Peťo odišiel k televízoru a nakoniec aj do postele.

A v tú noc prvýkrát nespal na ranči.

***

Nadišiel deň otvorenia LN-Leoniky. Najzáhadnejšie bolo, že zvláštny názov reštaurácie, ktorý sa rozsvietenými farebnými neónovými žiarivkami už vynímal na budove, sa veľmi rýchlo udomácnil a nielen Marcel, ale aj Erik ho počul skloňovať na ulici už pár dní pred otvorením. Pompéznym otváracím ceremoniálom mienil Marcel zabodovať a očariť. Preto naň pozval všetkých vplyvných ľudí z mesta na chutný obed, k čomu poskytol zdarma aj víno zo svojej pivnice. Pozvaní bezmála zaplnili celú miestnosť. Po oficiálnej časti, ktorej vyhradili dve hodiny, v tenže deň otvorili aj pre verejnosť.

Po Nikinom príhovore a predstavení Erika Haxa ako spolumajiteľa, Marcel prestrihol pásku.

Erik by sa práve teraz veľmi rád zriekol prítomnosti vo vlastnej reštaurácii. Ťažko si predstavoval horší deň. Pokladali ho za osobu na určitom stupni spoločenského rebríčka nielen pre jeho šarmantný a zvodný vzhľad v bezchybnom drahom obleku či belasomodré oči. Bol v meste cudzí a okrem niekoľkých ľudí, ktorí sa ceremoniálnej časti zúčastnili, sa doteraz nestihol zapísať do vedomia každého a ho nepoznali. V bohatej rodine sa náhle objavil ako spoluvlastník reštaurácie a mnohí ho pokladali za podobne bohatého, ak nie bohatšieho, tobôž, že už nebola tajomstvom jeho jazda na novom BMW nemeckej poznávacej značky. Šuškande sa nedalo zabrániť, nech sa stalo čokoľvek. Špekulácie o Šimonovej nehode, o jeho zdravotnom stave boli zvyčajne vynikajúcou témou na predstavivosť a naveľa, že Marcel kategoricky odmietal prezradiť hocičo o novom spolumajiteľovi, ešte viac dráždilo zvedavcov.

Tak či onak, Veronika postrehla výnimočnosť situácie. Bystrá duchom, aj keď mala hlavné slovo na otvorení, skúsenosťou rýchlo zistila, že Erikova osobnosť spôsobuje príjemný rozruch a jeho slová majú neobyčajnú účinnosť. Toto okamžité a zároveň sťaby magické zistenie jej spôsoboval jediný zármutok – totiž – že Erik jej nepatril. Podnecovaná svojimi myšlienkami sa zachvela, keď sa vynorili potmehúdske chúťky, ktoré potláčala do úzadia nad vábivým pohľadom neodolateľného muža. Zavše sa pristihla pri sledovaní jeho vystupovania a trpla pri každom rozhovore s nejakou ženou. Vplyvné ženy mesta, podnikateľky, oblečené v šatách s odvážnym výstrihom, nechávali si na ňom pohľady. Kárala sa kvôli myšlienke, že všetky ženy pozerajú na neho pre ten istý dôvod ako ona. Napriek tomu sa znovu a znovu objavil na tvári plachý výraz a oblievala ju horúčava pri pomyslení, že by ho mohla nejaká zhrabnúť. Nijako nemohla svojim predstavám zabrániť.

Erik, naopak, hlboko preciťoval túto výnimočnú situáciu. Nechcel sa za každú cenu blysnúť, či pohŕdavo vynikať. Sebaisté správanie výnimočného muža a nevtieravé, odvážne vystupovanie svedčili o zriedkavom type muža činu na vysokej úrovni a pozoruhodne bohatej osobnosti. Bol ako chameleón, dokážuci sa prispôsobiť každej situácii.

Vyburcoval záujem žien, vyvolal záujem mužov.

Kým on mal zo všetkého bolesti hlavy, a považoval otvorenie za zbytočnú a priveľkú luxusnú ceremóniu, v skutočnosti jeho osoba už bola opradená fantazírovaním a intenzívnym odhadovaním jeho doterajšej existencie.

Namiesto veľkého luxusu by sa uspokojil s obedom vo dvojici s Veronkou ako pred pár dňami v tichom kúte miestnosti, len nech by im každý dal pokoj. Nemohol jej dať najavo, koľko nehy voči nej prechováva. Namiesto toho kradmo sledoval ladné kroky tenkej postavy v topánkach na ihličkových opätkoch, aké na jej štíhle nohy nesporne pristali. Pohľad na ňu

ponad hlavy hostí v ňom vyvolával zmes pocitov. Často zahliadol len spustené a do mäkkých vĺn upravené svetlé vlasy. Milá bytosť, ktorú sľúbil priateľovi že ochráni, sa báječne pohybovala medzi hŕstkou zvedavcov, ktorých Marcel pozval. Keď sa stretli vzájomné pohľady s touto úžasnou ženou, aspoň na chvíľu zabúdal na mrzutosti, ktoré ho zaplavovali. Priťahovala nielen jeho pozornosť, ale svojím šarmom vzbudila záujem aj policajta, Silvestra *Hocijakého*. Vzbúril sa vo vnútri duše a mrzuto sa zatváril pri jeho odvážnom pohľade do hlbšieho výstrihu Veronkiných šiat. Zvodne ponúkali jeden z najkrajších pohľadov na jej telo. Silvester sa živo zakecal s Nikou. Keď sa nakoniec rozosmiala a rozcuchala policajtovi plavé vlasy, dôverne si ju privinul.

V miestnosti vládol tichý šum a vytvárali sa skupinky diskutujúcich. Aj jeho striedavo obklopila skupina *vplyvných* ľudí z mesta, ktorých nepoznal a pochvaľovali či už skutočne, alebo len naoko, elegantnú reštauráciu.

Erik stroho odpovedal na otázky podnikateľky a majiteľky Salónu krásy a nedával najavo búrlivosť svojej duše. Kradmo mienil vysledovať, či objatie ešte trvá, kým mu pohľad na nich nezmarila vysoká postava majiteľa Rozmarínu.

Vadilo mu toto zvedavé obecenstvo. Jeho osobnosť priťahovala a vzbudzovala záujem hlavne nežného pohlavia, obklopili ho a vtláčali sa do pozornosti, ponúkajúc pohľad na rôzne hlbokú dekoltáž nevšedne pekných šiat. Napriek tomu ho tieto fanatičky neupútali. Trpko a nebadane sliedil po tenkej postave oblečenej v jednoduchých šatách po kolená zo splývavého materiálu tmavo fialovej farby, ktoré sa na krehkom tele držali na širších ramienkach ozdobených na jednej strane väčšou bielou ružou. To telo sa mu žiadalo konečne objať, a zabudnúť na šokujúcu vetu jej manžela, ktorá ho ranila a ktorej ani dobre neporozumel. Len sa opakovane vybavovala v jeho predstavách i teraz a v jeho živote predstavovala kvapku horčiny.

Predstavovania sa mal už akurát dosť. Predsa sa zhováral s každým jasne, s profesionálnou zodpovednosťou. Jemným úsmevom na perách a presvedčivo odpovedal aj na záujem o jeho doterajšie bytie.

„Je to na dlhé vyprávanie," odbíjal zvedavcov. „Ale ak je váš interes skutočný, môžem vám o tom porozprávať keď sa zastavíte na obed, aspoň neprerušíme kontakt."

Marcelova dávna túžba vlastniť reštauráciu sa nakoniec vyplnila. Dlho otáľal s jej zriadením, kým sa odhodlal na uskutočnenie svojich snov a predstáv. Neoľutoval svoje váhanie. Hoci vlastniť ju nebude, zveril ju do najlepších rúk. A to ho napĺňalo hrdosťou. Meno Lubičan malo v meste cveng. Po dnešnom otvorení bol presvedčený, že vďaka Erikovi sa *Leonika* zapíše do vedomia ešte hlbšie.

Očami spočinul na Nike a Erikovi sediacich pri osobitnom stole. Otcovské srdce sa naplnilo spokojnosťou. Príťažlivý Erik necúvol pred ničím a aj tentoraz sa pochlapil. Dôstojné správanie, obdivuhodné reakcie na všetko vôkol a vnímavosť ho sprevádzali počas celého ceremoniálu. Predstavil sa veľmi štýlovo a o sebe nevyzradil nič. Inteligentne pozýval na dobré jedlá.

„Ty si vážne myslel, že každému budeš rozprávať svoj príbeh a odôvodňovať prečo si tu?" spýtala sa Nika na to, čo jej nedalo pokoja, keď si už konečne sami sadli k obedu.

Erik mykol kútikom úst. „Musel som ich niečím prilákať na obed ... zvedavcov."

Odpoveď ju neuspokojila. „A keď sa ťa na to priamo spýtajú?" zložila príbor, utrela si ústa a odpila z vína. „Budú zvedaví, odkiaľ si, čo si robil doteraz a kde. Čo odpovieš?"

Po tvári prebehol nefalšovaný, spokojný úsmev. „Aj ty si zvedavá?"

„Ale choď," uškrnula sa. „Robíš si zo mňa dobrý deň. Ja som to myslela vážne."

„Ja viem, ako si to myslela."

„Nehraj sa na detektíva. Prečo ty vždy všetko vieš? Odkiaľ?"

„Nehrám sa na detektíva. A ani neviem všetko. To asi policajt Silvester vie všetko, preto si mu pošuchorila vlasy, keď ťa pri niečom zrejme odhalil."

Zapýrila sa. Jeho veta mala veľký účinok, ktorým jasne dal najavo, že ju sledoval. Ale v tej chvíli si to neuvedomila, chcela sa brániť a pomstychtivo mu hodiť o hlavu záujem všetkých žien o neho.

„Len ty nič nepovedz. Videla som tvoju výbojnosť, privábil si všetky ženy k sebe, bol si stredobodom záujmu a pozornosti a vyburcoval si zvedavosť ešte aj krásnej Anastázie zo Salónu krásy. A tá je už naozaj prieberčivá."

Pyšne a odvážne pozerala do jeho tváre a provokovala ho, vyzývala, aby sa bránil.

Zložil príbor a pokojne jej pozrel do očí. „Ty ... žiarliš?"

Tvár znovu zalial rumenec a odvaha sa stratila. Ohryzok badateľne poskočil, keď uvidela ešte so záujmom vytiahnuť jedno obočie.

„... žiarliš."

Svojím zvodným pohľadom dal najavo, že ju odhalil. Mlčala, a pitím vína kryla rozpaky.

„Občas sa mi podarí uhádnuť tvoje myšlienky."

Ešte dlho neodtrhol pohľad z milej tváre. Rumenec pomaly mizol a tvár nadobúdala alabastrovú farbu. Uvoľnilo sa napätie, ktoré ju kŕčovite držalo. *Môj život toľko stojí, koľko lásky sa mi dostane od teba,* pomyslel odvážne. Mlčaním priznané odhalenie znamenalo, že z krčahu plného lásky práve kvapla prvá kvapka.

Už sa na jej mlčanlivosti v duchu dobre bavil, no keď zavlnila perami, myslel si, že sa skoro rozplače.

Anastázia Nováčková už dlho snívala o tom, či sa nájde niekto, kto vyplní ďalšiu časť jej života. Za pomoci rodičov a dvoch starších, no zatiaľ slobodných bratov už pár rokov hrdo prevádzkovala Salón krásy. Od najútlejšieho veku jej matka snívala o tom, že dcéru dostane na módne mólo, ale mladej, rozmaznanej dievčine sa nedarilo vyplniť jej sny, a teraz, keď prekročila tridsiatku, rojčenie o nedosiahnuteľných predstavách strácalo zmysel. Zaslepená svojou ospevovanou krásou spoliehala sa ešte na to, že svoje chápadlá povystiera na bohatých a pekných mužov, spĺňajúcich jej predstavy a spievajúcich jej pesničku.

Ťažko bolo nájsť vhodného adepta na ženícha. Tí, ktorí sa jej páčili už boli ženatí, a ktorí by si ju mohli alebo chceli vziať, o tých nestála. Často špekulovala a lámala si hlavu o vydaji a ako žena s vrodeným zmyslom pre intrigy nakoniec dnes si spokojne sadala k obedu s nevýraznou osobnosťou riaditeľa sporiteľne a vedúceho poštového úradu.

Neznámy muž, ktorý sa objavil ako spolumajiteľ tejto reštaurácie, jej viac ako imponoval. Do imania prispel určite nemalou čiastkou. Nielen jeho meno bolo zvláštne, ale celý jeho zjav pôsobil priam majestátne. Statný, pekný muž sa s ňou prívetivo rozprával, pozval na obed, ktorý pri najbližšej príležitosti mienila využiť. Toho by brala ako ženícha.

Sadla si tak, aby dovidela na stôl, za ktorý si sadli s Nikou k obedu. Nevedela čítať z úst, ale postrehla, že Erikove slovo tu zaváži viac, ako Nikine. Nech sa pri stole rozprávali o hocičom, Nike sa dostalo od neho pokarhania. Krátko, ale prísne jej niečo vyčítal a celkom potichu ju skričal. Prečo inak by sa jej tlačili slzy do očí?

***

Nika si sadla na posteľ a urobila pravý opak toho, na čo sa odhodlávala. Vzala si rozčítaný ľúbostný román a čulo sa rozhodla pokračovať v čítaní. Už cestou domov sa jej zatvárali oťažené viečka ale sprcha ju vzpružila. Otvorila preto knihu pri záložke a začítala sa, dištancujúc sa od rušných udalostí práve skončeného neopakovateľného dňa. Otočila rýchlo prečítanú stranu a písmená sa zrazu zamihali. Z prečítanej časti si nepamätala nič. Vnímala len svoje pobúrenie. Pamätala ale jasne na vnútorný hlas, ktorý ju napomínal nezhrýzať sa. Byť trpezlivý voči sebe. Čakať. Počúvnuť hlas svojho srdca. Všedný život, ktorý bol postrachom, sa pomaly strácal. Užialená, krehká duša sa dostávala každým dňom do

jasnejšieho svetla spravodlivo prichádzajúcej lásky, ktorá sa nádejne zakoreňovala v jej srdci. Tento jav v nej mocne prebýva už určitý čas, aby vnášal znepokojujúce intuície.

Záložku preložila na predošlú stranu a zatvorila knihu. Nemalo význam pokračovať v čítaní. Jej život bol v týchto dňoch žírnou pôdou k napísaniu krásneho románu o ľúbostnom vzťahu k Erikovi, s túžbou rozpitvávať prekrásny vzťah do najmenších detailov, o ktorých zatiaľ iba sníva. Nech si voči nemu vypestovala určitú obranu, dnes ju odhalil. Už nebola schopná zatajiť hlavnú osobu záujmu. Potláčanie citov vyvolávalo ešte väčšiu ľúbosť, ešte väčšie napätie v jeho blízkosti.

Dotkol sa jej citlivého bodu, a ona sa voči odhaleniu nebránila. Nechala sa unášať prúdom šťastia a lásky v túžobnej viere aj jeho priznania, z ktorého nakoniec bola sklamaná. Erik zachoval svoju disciplinovanosť a nevyzradil, či je v tomto vzťahu motorom, či brzdou. Rozhodol sa radšej vyvolať v nej búrku pocitov, ktorým sám odolal.

Knihu nakoniec zložila a zahasila nočnú lampu. Ukladala sa na spánok, ale priveľa premýšľala a ten sa dlho nedostavil. Prehadzovala sa na posteli. Sotva čo na krátky okamih usnula, dostavil sa ten istý stiesnený pocit, aký cítila pri prečítaní adresy na liste v kancelárii vedúceho. Zimomravo vyšla na toaletu.

Stiesnený pocit pretrvával.

Neľahla si. V župane sedela schúlená na posteli. Objímala kolená a sklonila na ne hlavu. Vracala sa vidina obálky opretej o vázu na stole na meno Mariky Janíčkovej so zvukovou pohľadnicou a navoňanou jeho neodolateľným parfumom. Zazrela ju pred odchodom a Erik sa ju ani neusiloval skryť. Vystavil ju na obdiv, aby vari ešte viac žiarlila. Mal pravdu, uhádol jej myšlienky aj pocity. Vskutku žiarlila. A už aj na neznámu Mariku, ktorá má o pár dní meniny. Erik chcel byť veľkorysý a nezabudnúť na slušnosť.

Žiadalo sa jej objatia blízkeho človeka, žiadalo potešenia a opätovania svojich citov. Žiadalo sa byť v blízkosti niekoho, kto by poskytol útočisko srdcu, horiacemu túžbou po láske. A vynoril sa znovu Erik. Zvodný, šarmantný muž, ktorý poznal spôsob ako potešiť, ako ovládnuť a zviesť nielen srdce, ale očariť celý jej zjav. Nie pompéznosťou, nie nadnesenými rečami, ale prirodzeným, teplým slovom, ktoré pramenilo z jeho vnútra a hlboko zasiahlo do jej krehkej duše. Túžila počúvať jeho slová, cítiť jeho blízkosť, vidieť jeho odhodlanie a nakoniec kráčať po jeho boku.

Ruky a nohy mala studené ako ľad. Ľahla si. Zakryla sa paplónom až po bradu, aby sa zohriala. Veľmi pomaly nadobúdala duševnú rovnováhu. Sotva si zmenu k dobru uvedomila, začula zasvišťať silný vietor, ktorý prichýlené okno roztvoril. Hlasno vletel do izby, krúžil v nej, a Nika mala pocit, sťaby chcel nielen preletieť, ale v izbe aj pobudnúť. Cítila chladný závan vo vlasoch, postrapatil ju. Mocne pridŕžala paplón pri krku a bála sa otvoriť oči. Náhla obava o syna, ktorý mohol prechladnúť bola však mocnejšia ako strach z hocičoho, čoho pôvod nepoznala. Vystrčila ruku spod paplóna a pocítila na ramene chladný závan. Natiahla sa za vypínačom a zapla nočnú lampu. Vo chvíli, keď sa rozsvietilo svetlo, svišťavý zvuk prestal, vietor vyletel a o jeho prítomnosti žalovalo len poodchýlené okno.

Striasla sa. S obavami pozrela na syna. Leo spokojne odpočíval, ramená mal vyložené vedľa hlavy, tvárou bol pritočený k matke. Usmial sa zo spánku. Nevyrušilo ho nič a nezacítil studený závan. Pozrela sa na hodiny. Ukazovali presne štyri. Jej telo sa uvoľnilo, ruky sa zohriali a tvár zrumenela. Ovládol ju pokoj a triaška pominula.

Šimon.

Nikdy sa nezaoberala nadprirodzenými javmi, nemala času čítať hocijaké odborné časopisy či články týkajúce sa mimozemského či posmrtného života, predsa si bola istá, že to, čo sa pred chvíľou stalo, bolo znamením Šimonovej rozlúčky. A jej nepokoj bol predzvesťou zlej správy.

Rebelantský, vymýšľavý manžel sa s ňou pohral a prišiel sa rozlúčiť. Rozdúchal vietor, ako ho rozdúchaval v ich živote celých osem rokov.

Už nedokázala zaspať. Mala veľké nutkanie sadnúť si za klavír a zahrať Smetanovu skladbu Vltava, tak, ako ju hrávala vždy, keď mala s manželom problémy. Obdivovanú skladbu sa dávno naučila naspamäť. Bola akýmsi útekom z reality. Akoby aj Vltava mala tie isté problémy, ako ona. Prameniaca voda potôčka Vltavy pokojne si žblnkotavo tiekla krajinou, až postupne priberala prítoky ostatných tokov aj riek. Z pokojnej riečky sa pomaly stávala bujná, dravá rieka. Presne taký bol ich život. Na začiatku veľmi krátko tichý a spokojný, postupne z dôvodu Šimonovej neskrotnej, buričskej povahy čím ďalej vzrušenejší. Keď sa už neskrotný manžel vydával na dobrodružné cesty, bol plný vzruchov a sklamaní, krútil sa ako veterný mlyn. Až kým doviedol Šimona do sebaničenia.

Veľmi včas sa v kúpeľni pripravila na dnešný deň. Bola ešte v spodnom oblečení, keď jej pred šiestou zazvonil mobil. Chvíľu sa pozerala na neznáme číslo, kým stlačila kláves.

Tušila dobre. Práve jej lekár oznámil stratu manžela.

Boh povolal muža. *Loď* jeho *života* doplávala do prístavu a zakotvila.

Nevládne si sadla na posteľ, sklonila hlavu a povzdychla si. Keď sa tep srdca upokojil a tlak v hrdle povolil, s hlavou bez myšlienok sa pozrela na syna.

Zachvela sa pri pohľade do budúcnosti. Ako ju bude znášať? Ako cestovateľka - musí znášať namáhavú cestu životom a postarať sa o svoje potreby a potreby svojho syna.

Oči ostali suché, slzy sa z nich stratili. Žiaľ neprenikol do hĺbky duše, napriek tomu hodnú chvíľu presedela bez toho, aby sa na niečo sústredila, alebo premýšľala. V tejto tiesnivej chvíli so skľúčeným srdcom utiekala sa k Bohu, zopäla ruky a tíško sa pomodlila Otčenáš.

Nezúfala. V ťažkej chvíli, keď sa prihodí nešťastie, človek utieka k Bohu. Pre vypočutie a pochopenie, pre načerpanie sily. Vo chvíli, keď pomoc od nikoho neprichádza, keď je súdené zapodievať sa aj niečím iným, ako vlastným životom, keď sa ničota javí všade vôkol, dušu zaplaví odvaha a sila od Boha.

Boží hlas teraz oslovil srdce a prenikol ju hlboký súcit. Ale akú malú nádej mohla mať, že mu môže nejako pomôcť? V zaslepenosti rozdával hnev, ktorý mu donedávna horel v srdci a mieril aj proti nej. Vo svojej obave o bezvýznamnú činnosť, konanú na úkor rodiny, strácal a rúcal požehnanie, ktoré mohlo priniesť v ich živote súhru, radosť a lásku. Volil radšej nekresťanskú príležitosť pre svoje radovánky. Božie dielo je dokonané. Už je slobodný, opustil zamestnanie, rodinné pohodlie, svojich najbližších, aby na jeho miesto mohol nastúpiť iný, možno milší, možno lepší.

So zopätými rukami po skončení modlitby sedela vo svojich útrapách pokojná a vyrovnaná, akoby ju obklopili nebeskí anjeli. Snažila sa pochopiť a objasniť Šimonove rozhodnutia, ktorý si celý život nebezpečne počínal a zahrával sa s jej láskou až sa mu podarilo z jej srdca ju vypudiť. Akoby celý život snoval svoju záhubu.

V krátkej chvíli prebehol v predstavách celý život. Navonok pripomínal krásnu, farebnú frašku namaľovanú na skle, zalesknúcu sa pri každom dotknutí slnečného lúča. Farebnosť zavádzala, odvádzala pozornosť od skutočnosti a pomaly sa rozbíjala ako sa rozsypáva zničená mozaika. Zanikali v ňom hodnoty a zatvrdli srdcia. Obaja si v ňom spečatili spoločný osud, ktorý sa krátko po krásnom prísľube rozchádzal a desivá pravda pomaly vychádzala na povrch. Znevážil život, vzoprel sa a neprijal pomocnú ruku, ktorú mu ponúkala. Vykonal dielo svojou smrťou, na ktoré mu už život nestačil. Už len na nehybnej hrudi zložené ruky budú volať o pomoc.

Pozrela na obrúčku, ktorou spečatili spoločný osud. Pobozkal ju predtým, ako jej ju nastokol na prst. Vtedy veľmi veril v krásny, spoločný život. Mohol byť aj inakší. Už sa nevráti. Štyri veci sa nikdy nevrátia. Vyslovené slovo, vystrelený šíp, minulý život, zmeškaná príležitosť.

Nevyužil ju. Premeškal príležitosť.

Vôbec nevnímala čo sa okolo nej deje. Leo sa už dávno zobudil, posadil sa a v postieľke sa hral s plyšovým medvedíkom. Neustrážila jeho vzbudenie a nezbadala ani mamu, keď vošla do izby. Cecília sa jej dotkla pleca, ona sa striasla a po tele prebehol mráz.

Bezvýrazným pohľadom sotva počuteľne riekla „Šimon odišiel."

Mamine pekné črty sa v momente pokrčili. Zaklipkala, v očiach sa zaleskli slzy.

„Nech mu je Boh milostivý," riekla rozochveným hlasom. Odhodlane chcela vykročiť povedať smutnú správu Marcelovi, ale nohy sa jej podlomili a na chvíľu musela uchopiť bok Leovej postieľky, aby mohla pokračovať.

Nika ostala so svojou bolesťou sama.

Teraz začínal celý rad problémov, v ktorom Nika mala hlavné slovo. S krstnou sa pred pár dňami dohodli. Judita chce mať syna pochovaného doma a aj obrad bude vykonaný v rodnej obci. Nenamietala, ba potichu sa tomu aj tešila. Nenastanú kvôli jeho odchodu zbytočné rozruchy. V meste mal široký okruh známych, ktorí by sa vyzvedali na kadečo. Títo ľudia by bez odpovede boli veľmi domýšľaví ale odpovedať im nemala vôbec náladu.

Ešte v deň úmrtia previezli Šimonove telesné ostatky do jeho rodnej obce bez zbytočných ceremónií. Na tretí deň sa pohrebu zúčastnilo z mesta len Nikine príbuzenstvo, tí, ktorí boli prítomní na jej narodeninových oslavách a niekoľkí pracovníci z pekárne. Šimonov tichý odchod vôbec nepripomínal jeho búrlivý život.

Po príchode domov sa mladá vdova zatvorila do svojej izby a preplakala celý večer. Keď sa zotmelo, sadla si za klavír a zahrala Vltavu.

Jedna kapitola Veronikinho života sa dopísala. Aká bude nasledujúca? S kým ju bude zdieľať? Okamžite a vhodne rozhodnúť sa o nej nevedela. Zatiaľ sa snažila porozumieť vzniknutej situácii, do ktorej sa dostala a pôsobiť dojmom, že je veľmi sebavedomá, silná a neupadne do hystérie. Presvedčiť, že dokáže pevným postojom a potrebnou rovnováhou pokračovať v živote aj sama, bez opory.

Týždeň po pohrebe sa v miestnych novinách objavila krátka správa, ktorou rodina nebohého oznamovala, že JUDr. Šimon Petrovský v dôsledku ťažkej nehody dokonal.

XVI. kapitola

Keď správa o Šimonovej nehode preletela mestom, Maťovia ďalší deň dopoludnia išli pozrieť miesto nehody, lenže okrem nejakých stôp po zodratej farbe z vozidla, zanechanej na buldozéri, nič neuvideli. Marcel už v skoré ráno dal vrak odtiahnuť na ranč a pred zrakmi zvedavcov ho ukryl v jednom z garáží.

Maťo hlasno povzdychol. Dostal sa do problémov. Nebol si istý, či Šimonovi bol doručený list a keď áno, či práve ten nebol dôvodom jeho havárie. Nešťastie si mohol Šimon vybrať aj ako možné riešenie svojich problémov, do ktorých sa vždy viac zaplietal a nevidel cestu späť. Maťo ľutoval svoje peniaze, ktoré Šimonovi požičal na hru a ktoré ktovie prečo, nevracal. Mnoho vecí mu bolo zrazu neznámych. To, že nedvíhal mobil, malo svoj dôvod, stratil ho, ak je pravda, čo povedala Veronika. To, že z mesta odišiel, sa už dozvedel z dôveryhodných zdrojov. Ale príčinu odchodu nepoznal. A kedy sa vrátil, to bola veľká neznáma.

Vyprovokovalo ho to na napísanie toho nepríjemného listu, ktorý poslal po Lacovi Modranovi a ktorým sa nielen vyhrážal za nezaplatenie dlhu, ale nezodpovedne priznal aj k predaji zlého kotla, ktorý mohol vybuchnúť. S dobrým úmyslom ho mienil upozorniť, lenže na túto svoju chybu nenašiel ospravedlnenia, lebo si ním vykopal vlastnú jamu.

Maťo sa prvýkrát vo svojom živote zľakol. Trpel a tŕpol. Ak sa nepovolanému dostane do rúk jeho list, môže sa so slobodou rozlúčiť.

Po Šimonovej havárii sa od úľaku až zapotil. Sotva mu uplynul podmienečný trest a tu ho máš! Kvôli listu najskôr vinil seba, má po chlebe. Keď ho Kamil utešoval, vynadal mu, že on je vinovatý, lebo keby mu vtedy neprišiel do cesty, k zámene kotla by nedošlo. Nakoniec si všetko zlizol mladý Maťo, lebo on usmernil prepravcov.

Vrúcne sa tentoraz modlil, aby list nikto nepovolaný nedostal.

O niekoľko dní, keď už bolo všeobecne známe, že Šimon ležal v kóme, sa nakoniec vo svojej bezvýchodiskovej situácii po naložení čerstvého chleba v pekárni odhodlal spýtať Laca Modrana. Zatváril sa prekvapene, lebo na list už aj zabudol, a Maťo si na krátku chvíľu vydýchol, že ho nestihol odovzdať a má ho ešte pri sebe.

„Jáj, myslíš na ten list? Ten sa dostal k Šimonovi, nemaj ty o to strach," utešoval ho a táto veta znela pre Maťa ako najkrajšia melódia, hoci Laco už nepotvrdil, akým spôsobom. Už si len želal, aby mu nikto neprekutral vrecká a veľmi dúfal, že sa tak nestane. *A možno ho vo svojej zúrivosti aj roztrhal ... podobalo by sa to na neho,* uspokojoval sa, keď vysadali z auta pred Pelargóniou. Kým došli domov z pekárne, bol od nervozity celý spotený. Košeľa sa lepila na mokrý chrbát, a na čelo znovu a znovu vystupovali kropaje potu.

Čerstvý vzduch priniesol Kamil, ktorý mu niekoľko tácok zacvakal, hoci to bola z celej čiastky len omrvinka. Ale aspoň aká-taká útecha v momentálnej bezútešnej situácii. Kamil bol rád, že ho Maťo za tak málo peňazí neznosil pod čiernu zem, preto sa hrdo vychvaľoval, že sa zoznámil so Šimonovou ženou, načo ho Maťo udrel do pleca.

„Blázon, a či nevieš, čo sa stalo?"

„Čo?"

„Šimon havaroval, je v nemocnici, ktovie, ako je na tom, vraj nikoho k nemu nepúšťajú. Môže aj umrieť."

„Hc, vari ti ho nebude ľúto?" povedal pohŕdavo a s posmechom.

„Ty nič nechápeš," povzdychol Maťo. „Aj on je len človek..."

„No čo," riekol zamyslene Kamil. „V tom prípade rozdúcham vietor okolo peknej vdovy."

Maťovi v tejto chvíli nebolo do smiechu. A Kamil sa veľmi divil, že ho nenabádal na realizáciu jeho predstáv. *Lev je levom a ani v klietke sa nestane somárom.*

O pár týždňov neskôr preletel mestom chýr o Šimonovej smrti. Nevyvolal veľký vietor, aký si predstavoval Maťo Daniel. Mnohí ho poznali, ale s nikým nemal také rozvetvené obchody, ako s ním a hlavne, nikomu nič nedlhoval. Na hru brával pokiaľ mohol zo svojho a keď nemohol, vracal Maťovi požičané peniaze aj s niekoľkonásobnými úrokmi, o výške ktorých sám nemal ani poňatia. Preto sa stalo, že najviac oželel jeho smrť Maťo, ktorý sa nedočkal splatenia poslednej výpožičky a ani náhrady v naturáliách, ktorým Nika zabránila. Jasne sa vyjadrila, že nemieni vyrovnať jeho dlžobu, kvôli ktorej bol Matej veľmi nahnevaný.

Šimonova smrť mu vniesla aj radosť do života. Vydýchol si, keď k ničomu nedošlo za pomerne dlhé obdobie a nádejal sa, že jeho odchodom konečne zmizli aj pochybnosti a ťažkosti. Peniaze už nejako oželie.

Nemusel sa za peniaze nadrieť. Niekedy stačilo veľmi málo, aby nadránom spoločne so synom zrátali skvelý nočný úspech.

Syn Maťo sadal za okrúhly stôl takmer denne a oberal hráčov o nekresťanské peniaze. Rozohnil sa pri každej hre a žiaril pri každej výhre. Jeho otec zo začiatku s pochybnosťami sledoval syna, no mladý bol ako dvojhlavý drak. Až pojašene prepadával hre. Jednako si otec nedokázal vysvetliť, že sa ovládal, keď sa javila jeho prehra a ako dokázal v hre prestať. Nehral s veľkými výkyvmi kedy by bol raz úplne na výšine a raz v hlbokej prepadline. Kontroloval sa. Odvaha zastaviť sa pramenila z jeho ukrutného skupánstva. Jeho úspech bol tak zaručený odvahou.

Šťastie pri okrúhlom stole prialo už pár dní aj Kamilovi. Konečne mal pokoj od Ziga aj od Maťa. Začas nemusí pokúšať osud falošnou identitou. A už sa odvážil zaplatiť aj časť dlžného

výživného na svoju dcéru. Maríne veľkodušne vymenil starú sedaciu súpravu za novú. Bol to spoľahlivý spôsob, ako jej krik na nejaký čas znovu utlmiť.

XVII. kapitola

Po pohrebe pokračoval život zabehaným tempom. V prvom rade považovala Nika za potrebné vymenovať vhodnú osobu na Šimonove miesto. S otcovým súhlasom a vedením pekárne ustanovila za riaditeľa pekárne a cukrárne terajšieho hlavného ekonóma Celestína Fabenčíka, ktorý začínal pracovať vo firme ako účtovník už pri jej vzniku. Poznal všetky bolestivé stránky a všetci boli presvedčení, že voľba bola správna a Celestín situáciu zvládne. Od Šimonovej neprítomnosti neklesali výdaje, už samotná stagnácia hoci bez výnosov, znamenala úspech. S veľkými nádejami sa pustili na dosiahnutie niekdajších úspechov.

Fabenčík sa o dva dni dohodol s montérmi konečne spustiť nový plynový kotol. O jeho spustenie mal Laco Modran veľké obavy, o ktoré sa podelil aj s Nikou. S Petrou sa dopátrali, že kotol pochádza od Daniela, ale nemohli to dokázať. Šimon predložil firemnú faktúru síce na zaplatenie, ale peniaze vybral v hotovosti z pokladne, čo účtovníkovi vŕtalo hlavou, ale nič nezmohol.

Fabenčík sa snažil ticho ospravedlňovať Šimonove krivé chodníčky s frázou *o mŕtvych len dobre*, a svoju úprimnú mienku o ňom radšej zamlčal napriek tomu, že často krát výbušného a tvrdohlavého muža sám krotil pri tom, keď nedokázal opanovať svoje vášne. Musel podľahnúť jeho silnej vôli, musel sa poddať. Len nechcel uveriť, žeby jeho hazardérstvo zašlo tak ďaleko, aby spravil hlúposť dokonca pri nákupe nevyhovujúceho kotla, prípadne nový vymenil za starý. V tom s Lacom nesúhlasil.

Marcel s Cecíliou a Leom po vyriešení vedenia pekárne a vymenovaní jej riaditeľa odišli na týždeň na rybačku na chatu k Marcelovmu priateľovi. Hlavne Cecília ťažko znášala zaťovu smrť, hoci potichu boli na ňu všetci pripravení hlavne po tom, ako lekári nedávali nádej na prežitie. Marcel si myslel, že aj Nike prospeje samota a krátky oddych od práce hlavne teraz, keď sa už možno spoľahnúť na Erika. Ba práve tobôž.

Ale nestalo sa všetko podľa Marcelových predstáv.

Erik odcestoval na pár dní kvôli akýmsi rodinným finančným záležitostiam a Nika suplovala jeho neprítomnosť v reštaurácii. Zachmúrila sa, lebo od Šimona vedela, že žiadnu rodinu nemá. Jeho cestu dávala do súvisu s Marikou Janíčkovou, ktorá bývala v meste, kde chodili do školy. Prihlásila sa utlmovaná žiarlivosť. Ale nezostávalo jej nič iné, ako počkať na možné Erikove vysvetlenie, ktoré si radšej mohla vyhodiť z hlavy, lebo nebolo isté, že sa ho dočká. Erik nedlhoval nikomu nič. Pred odchodom jej vzal tvár do dlaní, povedal *vydrž tú krátku chvíľu, dievčatko, vrátim sa skoro,* a tisol jej bozk na čelo. Ten ľahký bozk bol v úplnom rozpore nielen s jej očakávaním, ale aj zistením, že Erik robil pravý opak toho, čo cítil. Odchod vybavil bozkom na čelo, zato zo dňa na deň vždy viac miesta zaujal v jej srdci. Čo mala robiť? S hlbokým vzdychom len stisla pery a pozerala sa za odchádzajúcim autom.

Sadla si ku stolu na otáčavú stoličku a prezrela dôkladne všetko, čo mal na pracovnom stole v prehnane slušnom usporiadaní. Že si potrpel na pracovný poriadok sa presvedčila aj v šuplíkoch, ktoré rad radom povyťahovala. Nakoniec nazrela aj do skríň. Nebolo tam ešte veľa materiálu, ale všetko bolo uložené podľa povahy veci, prehľadne a v ažurite. Práve sa utvrdila, že je rovnako skvelý a dokonalý vo finančných a obchodných záležitostiach, ako v osobnom živote.

Zdarne vyrazil do života aj v tomto meste. Jeho meno už nebolo neznáme. Keď pred pohrebom zašla do Salóna krásy kvôli úprave obočia, jeho meno skloňovali ženy v každom

páde. Anastázia s istým podtextom záujmu, bez ostychu a nie bez príčiny na neho vypytovala. Drzo, trúfalo a bez hanby sa vyzvedala na jeho finančné konto a na jeho bohatstvo.

Rozhorčená len povrchne a neisto, viackrát záporne odpovedala na jej dotieravé otázky. Uvažovala, že Erik by iste nesúhlasil, keby o ňom vyklebetila všetko. Anastáziu ani zdržanlivé odpovede neodradili od účasti na obede, na ktorý ju Erik pozval. Len si nevšimla, že rovnako ako ju, pozýval Erik na obed každého.

Na druhej strane zase zistila, že Erik je v poslednom čase uzavretý a stráca záujem o spoločne strávený čas s ňou. Mrzela ju jeho nerozhodnosť. Vďaka svojej obrazotvornosti sa nervózne až vzrušene pustila do bádania, či je Erik pripravený zdieľať s ňou spoločný osud, ktorý sa pričinil o to, že brána k nej sa pre neho roztvorila. Pre ňu tá možnosť predstavovala tichú radosť zo života.

Priniesla si zaľúbený román na čítanie. Erik sa vráti o necelý týždeň, a ona naozaj nevedela čo tu robí celé dni, v čom ho má zastúpiť. Uvelebila sa v kresle a nechala sa unášať romantickým príbehom nezvyčajnej lásky hrdinov príbehu.

Keby sa neskrývala v kancelárii, počas obeda mohla zistiť, prečo meno Hax skloňujú v meste viacerí a prečo sa zapísal dobrým menom nielen medzi vplyvnými občanmi mesta. Zahĺbená do čítania ospravedlňovala svoju utiahnutosť. Ale nebola si istá, že nasledujúci deň naberie odvahu a ukáže sa v jedálni. Nemala sa prečo skrývať, napriek tomu ju ovládla plachosť a nerozhodnosť, vyhovárala sa na tisíc nezaujímavých drobností, a nedokázala zaujať rozhodné stanovisko ani presviedčaním seba samej, že od zajtra zmení svoje chovanie a bude inak. Pre to, aby sa tak stalo, potrebovala oporu, potrebovala mať pri sebe Erika.

Nevnucovala sa mu do remesla. Keď ho otec poveril vedením bez toho, aby sa jej na súhlas opýtal, najprv ju to potešilo, ale od pohrebu ju skutočnosť umára. Stráca ilúzie čo sa týka ich spoločného vzťahu. Pramenia z toho, že sa obaja utiahli do svojho súkromia a čakajú, kedy ten druhý podnikne prvý krok. Keďže všetci brali ohľad na jej stav, posledné dni prevažne oddychovala a denne precválala na Kráske či Netvorovi hodiny po okolí. Rodičia ju nechali doma samú s dobrým úmyslom, ale práve preto bola nešťastná. Možno z trucu, možno preto, aby nebola nepríjemná, nevyvinula extra úsilie o stretnutie s ním. Erik bol zas celý deň v práci a nechcel ju vyrušovať, radšej sa nad svojou zvedavosťou povzniesol.

Mätúco skladala román po prečítaní jednotlivých kapitol, aby sa započúvala do tichého šumu či polohlasného výbuchu smiechu ozývajúceho z jedálne. Predsa jej spôsobilo komplikácie sa ukázať, vyjsť z ulity, do ktorej sa utiahla. Kancelária vedúceho bola útulným útočiskom, lebo si v ňom neustále predstavovala Erika.

Popoludní dočítala zaujímavý román a plná emócií ho zložila na policu pod konferenčný stolík. Chvíľu ešte o jeho obsahu rojčila, no hluk z jedálne konečne pomaly utíchal a obedujúcich hostí ubúdalo. S veľkým povzdychom sa odhodlala zájsť do jedálne, sadla si k najbližšiemu stolu pri dverách vedúcich do kuchyne a sama zjedla chutný obed. Po jedle zašla do kuchyne. Vinco jasal. Sotva stačil s prípravou veľkého počtu jedál. *Bol to dobrý deň,* hodnotil. S počudovaním precedila *och, to som rada,* ale o takom veľkom počte jedál pochybovala. *Žeby až toľko?* Ešte sa uistila, či do záverečnej zvládnu zmenu bez nej, a keď kuchár prisvedčil, spokojná odišla, aby na Kráske o chvíľu vyrazila na búrlivú jazdu na lúky.

Mišo nepokojne pozeral za cválajúcim koňom. Obyčajne ho volala so sebou, lebo vedela, ako sám rád jazdieva. Teraz odcválala, sotva sa za osedlanie poďakovala. Mišo dlho nerozmýšľal. Mal silné nutkanie prezvedieť sa dôvod. O chvíľu sa prebíjal záhradou za ňou a onedlho sa presvedčil o skutočnom dôvode, ktorý tušil.

Kráska bola priviazaná o konár široko rozvetvenej vŕby a Nika s Kamilom sedeli pod ňou na mäkkej tráve. Geodeti už domerali pozemky, teda stretnutie s Kamilom si Nika musela dohovoriť už predtým.

„Hm," precedil cez zuby Mišo. „Nebolo tak dávno, čo si povedala, že Erikovi ten naničhodník nesiaha ani po členky. Čo sa zmenilo? Vari jeho IQ už dosahuje Erikove?"

Vtom Kamil vytiahol fotoaparát a pustil sa do fotenia. Sprava, zľava, zhora, zboku... Mišovi odkvácli ústa, keď videl Niku pózovať. Teda preto všetko! Nielen pre nič - za nič jej robí spoločnosť. Otočil koňa, popchol do cvalu a celou cestou hútal, čo by mal vymyslieť, aby záhadný muž svojím obiehaním Niku nešikanoval.

Príležitosť sa naskytla v neskoré popoludnie toho istého dňa. Nika majestátne sedela na Kráske a Kamil kráčal vedľa nej. Prichádzali z lúk cez záhradu do dvora vo chvíli, keď Mišo roztáčal kotúč hadice na polievanie trávnika. Nika ho poprosila, aby zaviedol koňa do stajne. Mišo nevľúdne zazrel na Kamila, ale ten mal oči len pre Niku. Kým sa išla prezliecť, poprosila Rozetu, aby mu priniesla do altánku chladeného vína.

Kamil obdivoval andulky. Zastal si ku klietke a prikladal prst ku pletivu. Vtáčky sa hlasno rozšvitorili.

Mišo ustajnil Krásku, vzal z nej sedlo a zo sedla odkvačil neznámu mu tašku. Mala dlhšie ucho, také na plece. Predstavivosť zapracovala. Nepatrilo sa do cudzích vecí nazerať, a nebyť toho, že o vlastníkovi tašky čo-to vedel, tento krát bola zvedavosť silnejšia ako slušnosť. Ani chvíľu neváhal a bleskurýchlo konal. Z dvier vyzrel na muža, ktorý sa ešte vždy bavil s andulkami. Z tašky vybral fotoaparát, pootáčal ho párkrát, a hoci taký foťák v ruke doteraz nemal, netrvalo dlho kým zistil, ako ho treba otvoriť. Keď sa mu to podarilo, vybral z neho čipovú kartu. Tajne si fandil, že to, čo urobil, urobil veľmi dobre. Zacvakol ho a vložil späť do tašky, ktorú vzápätí zatvoril. Potom, sťaby bojazlivo, odniesol ju majiteľovi práve vo chvíli, keď aj Rozeta vynášala na tácke v jednom krčahu víno, v druhom vodu a poháre. S vytiahnutým obočím, nemo, sa pýtala Miša na totožnosť neznámeho muža.

„Pane, zabudli ste si tašku na sedle. Myslím si, že patrí vám," podával mu ju.

Kamil sa otočil, skoro ju schmatol z Mišovej ruky a prehodil si jej ucho cez plece. Ani sa nepoďakoval. Vzápätí vyrazil za Rozetou a rozvalil sa na lavičke v altánku, tašku opatrne zložiac vedľa seba na lavičku.

Mišo stál ako obarený. Rozeta spravila grimasu na účet neznámeho, ale Mišovi nedalo.

„Rozeta, ten pán nebude tunajší, asi nevie po slovensky," poškriabal sa pod klobúkom. „Nič mi neodvetil, asi mi nerozumel."

Rozeta sa zastavila vedľa Miša a obrátila sa ku Kamilovi. Chvíľu obaja čumeli na neho.

Kamil vytiahol krabičku cigariet, zapálil si, dym vysoko vyfúkol a keď zistil, že sa tí dvaja sluhovia ešte vždy pozerajú na neho, nervózne mykol perami a zahniezdil sa na lavičke.

Manželom jeho správanie pripomínalo nebohého mladého gazdu.

Rozeta, keď videla, že neznámeho dostali do nepríjemnej situácie, vytiahla plecia. „No čo, môže byť aj nemý, nemyslíš?" okorenila.

Asi po hodine tichej debaty Nika odviezla Kamila do svojej reštaurácie na večeru. Kamil pred odchodom veľkodušne vybral nemalú bankovku a položil ju pod pohár, aj napriek tomu, že sa Nika voči tomu všelijako bránila.

***

Erik si bol vedomý svojho úspechu v reštaurácii. Napĺňal ho tichou radosťou. Dokázal svojou odvážnou povahou a nevýstredným správaním získať si stálych klientov, ktorí sa opätovne vracali. Možno zo začiatku naozaj prišli zo zvedavosti prezvedieť sa o jeho totožnosti, ku ktorej nakoniec aj tak nedošlo, ale atraktívny muž sa počas troch hodín z jedálne ani nepohol. Ako správny majiteľ sa zastavil pri jednom i pri druhom stole a zaželal dobrú chuť. Striedavo ponúkol grátis aperitív či za obedom pohár dobrého vína raz tomu, raz onomu hosťovi. Zo záhrady z ranča bolo nadostač ovocia, ktoré od leta do neskorej jesene dozrievalo a aj teraz ho bolo v sklade za veľký košík. Hrušky, jablká, hrozno ponúkal hosťom

grátis na stoloch. Preto nebolo divu, že sa snažili získať si jeho náklonnosť. Nebolo možné prehliadnuť jeho pozornosť voči hosťom.

Prichádzalo aj nežné pokolenie, načo sa už pousmial, keď si spomenul na starú mamu, ktorá hovorievala, že *láska prechádza cez žalúdok.* Vplyvným ženám ponúkol grátis prevažne neveľký tortový rez, prípadne šľahačkový pohár s ovocím či zmrzlinu, ktorou ich sám obslúžil. Anastázia sa stala denným hosťom a vábivými pohľadmi si okato vynucovala jeho pozornosť. V prvý deň jej za veľké úsilie v žmurkaní ponúkol zmrzlinu so šľahačkou, ale keď sa opakovane snažila prilákať ho k stolu, pohladkal ju jemne na pleci, nahodil šťastný úsmev, no za takú odvahu by najradšej v tej chvíli položil pod jej stoličku bombu a vyhodil ju spolu s ňou do vzduchu. Jej výčiny presahovali slušné medze a zlostili ho. Takej odvážnosti sa nikdy nedopustila ani Ulrika.

O pár dní zistil aj vystihol, na koho ako a s čím môže zapôsobiť, aby sa nevyhnutne zapísal dobrým menom do vedomia hostí a zabezpečil si ich účasť aj na najbližšiu príležitosť.

Veronka sa nevenovala vedeniu reštaurácie a od pohrebu rozbúrenú dušu skrývala za mäkký závoj všedného výzoru. A už dobrých pár dní sa ani neukázala. Kormidlo teda vzal do svojich rúk a podľa výsledkov kormidloval dobre.

Robil si denné účtovanie, keď zavolala Maňa. Po úvodných frázach o jeho bytí a práci povedala, aby naliehavo prišiel domov usporiadať nehnuteľnosť. Na okraji mesta, kde onoho času s Kaťou bývali, sa chystala výstavba obchodného domu.

Odvtedy, čo sa odtiaľ po smrti starej mamy odsťahoval a svoje veci uložil v dome rodiny Janíčkovej, kde sa prehlásil na trvalý pobyt, miesto niekdajšieho pobytu ani nevidel. Celé roky bol mimo republiky a máločo sa zaujímal o svoje imanie.

Zavolal Veronike, že musí odísť na pár dní. Prišla okamžite, ešte v ten deň v neskoré popoludnie. Keď ju po niekoľkých dňoch uvidel, srdce sa mu rozbúšilo presne tak, ako v okamihu prvého stretnutia. Prehltol nasucho veľkú hrču, ktorá sa zjavila v hrdle pri pohľade na jemne opálenú bielu pleť a hlbšiu dekoltáž, akú v letných mesiacoch prevažne nosila. Spustené dlhé svetlé vlasy boli v kontraste s čiernym oblečením. Čierna farba štíhlu postavu ešte viac zoštíhľovala.

Celý muž znepokojene vstal od stola, aby ju privítal. Vnútro sa chvelo od očakávaného a vytúženého objatia, svojím príchodom priniesla potešenie do jeho srdca a vniesla žiaru do celej miestnosti. Ponúkla mu obe ruky. Všimol si, že namiesto obrúčky má na prstenníku zlatý prsteň s veľkým červeným kameňom. Citlivo ju objal. Krehké telo sa stratilo v zovretí mocných ramien. Ovinula ramená okolo jeho šije a tíško zašeptala jeho meno. Objavila sa túžba, ktorá by sa veľmi skoro vystupňovala a nevedel by ju len tak ľahko potlačiť, preto ju bez bozku s hlbokým nádychom jemne uvoľnil z objatia.

„Vyskytol sa problém, Veronka," povedal náhle, aby utíšil túžbu a myseľ odpútal od chúlostivého okamihu. Pozrel do vábivej tváre v ktorej sa zračilo sklamanie. „Musím na pár dní odcestovať, potrebujem vybaviť nejaké finančné záležitosti s rodinným imaním."

Zvedavo roztvorila oči. „Mám ísť s tebou?"

„Ale nie, nie, nie. Preto som ťa nezavolal," povedal prirýchlo. Bol taký prekvapený ponukou, že ju hneď nerozumne odmietol. Náhle ju pustil a posadil sa za stôl. No v tej chvíli myseľ zaplavilo neuveriteľné množstvo detailov z možného spoločného cestovania domov. S takou jedinečnou a súčasne výnimočnou príležitosťou vôbec nepočítal a tobôž, že mu ju navrhla. Riadne ho to zaskočilo, skoro ostal šokovaný. Vzal do ruky pero, potom ho zložil, zdvihol akési tlačivo, upravil ho na stole a znovu zložil. Mechanickými pohybmi kryl rozpaky a odmietnutý návrh.

Nemal rád náhle vzniknuté situácie, ktoré mal riešiť z mosta doprosta a bádala jeho tvár, ako sa prekonával, aby ju lepšie chápal. Obočie stiahol nad oči, mykol hlavou, znovu ho vytiahol, nad nosom sa vzápätí objavili dve vrásky.

Veronika stála pred stolom a melancholicky sledovala tvár milovaného muža. *Asi si uvedomuje, do čoho som ho chcela zatiahnuť.* Skutočne predpokladala, že za všetkým väzí pozvanie na spoločnú cestu. Zabávala sa na jeho rozpakoch. Koleso osudu sa krútilo aj pre nich dvoch. Možno sa krútilo pomalším tempom, ako by si obaja želali, možno sa pristavovalo, akoby zvažovalo problémy oboch a nechávalo priestor pre ich vyjadrenia a rozhodnutia.

„Veronka, ja ... prepáč, túto záležitosť si potrebujem vybaviť sám ... ja ...“ mal veľký problém pokračovať a vysvetliť dôvod odmietnutia. A poriadne ho to trápilo. Ešte vždy ho zaplavovalo vzrušenie a predstavivosť nekončila. Hraničila s nekonečnými možnosťami spoločnej cesty ako aj stretnutia s Ambrózom a Maňou. „Ja ... ja ti niekedy inokedy všetko vysvetlím, len teraz ... akosi ... ja viem, že všetko pochopíš.“

Ako tak na ňu pozeral, svitlo mu, že sa správa nemožne. Stála pred ním ako pred súdom, či ako žiak pred katedrou pri odpovedi. Pritom boli úlohy vymenené, ona bola skúšajúca a on bol žiak.

„Kedy cestuješ?“

„Zajtra dopoludnia. Nemusela si hneď pribehnúť, myslel som si, že prídeš až zajtra, lebo by si stačila ... alebo ... teda ... vlastne je dobre, že si tu, len ... teda ja sa teším, že si tu ... ja ...“

Koktal by ktovie, dokedy, a nepokojnými, vzrušenými pohybmi si poškrabkával raz tvár, raz uši, aby vzápätí vošiel do vlasov. Ona obišla stôl a sadla si naň pred ním. Bolo jej trápne vystávať pred stolom a pozerať sa, aký je neotesaný. Doteraz vždy obdivovala jeho zanietenosť pre každú vec, vedel sa vypäť k veľkému úsiliu a šikovne sa vymotať z každej chúlostivej situácie. Teraz ju zachvátili pochybnosti či dokáže zvládnuť situáciu, lebo strácal kontrolu nad sebou.

„Máš niečo proti mne?“

Prekvapený tým, že si tak odvážne sadla blízko neho a položila mu jednoduchú otázku, ktorá mala silu, podozrivo na ňu pozrel. „... ee ... kdeže, čo by som mal?“

Upierala na neho pokojný pohľad a vžívala sa do jeho situácie. Čo by robila sama, keby ju náhle zaskočil nečakanou otázkou? „Volil si stratégiu sebaobranného reflexu,“ vysmievala sa mu očami. „U teba to nie je zvykom. Práve som sa zoznámila aj s tvojou druhou tvárou. Tú doterajšiu, vzplanúcu, veľkodušnú, som poznala. Druhá vznikla z trápenia a potláčania citov a vzniknutých rozporov. Je zmesou úteku a jasného vysvetlenia.“

Zahryzol si do spodnej pery. Mocne, hlboko, ako pri prvom vzájomnom objatí. Aj teraz ostali na perách hlboké stopy. Odhalila ho. Viac vystihla čo sa v ňom odohráva, ako on sám. Neodpovedal. Díval sa na nejasný bod niekde za jej chrbát.

„Zajtra dopoludnia prídem, môžeš spokojne odísť. Už mi došlo, že si mi preto zavolal.“ Náhle sa odrazila od stola a rýchlo sa otočila na odchod. Za chrbtom Erik nemo vystieral za ňou ruky, ale nezbadala.

Od skrine sa ešte otočila. „A uvoľni sa, lebo vyzeráš, akoby si na pleciach niesol nielen funkciu, ale celú budovu reštaurácie,“ povedala s úsmevom.

Navonok bolo všetko v poriadku, ale vo vnútri čosi zabolelo. Bolela ľúbosť. Bolela ako nikdy predtým a nútila zauvažovať nad správnosťou konania. Nika sa nechcela znovu potknúť a bola presvedčená o hlbokej, intenzívnej láske, ktorú mu chcela prízvukovať, ale on si ju nevšimol. Bolesť zanechávala stopy na jej duši podobné tým, ktoré spôsoboval jej tyranský manžel a na ktoré chcela konečne zabudnúť. V Erikovi spoznala dôveryhodného muža, ktorý napriek váhaniu vniesol do jej života bezpečnosť a istotu. Bolo to vzácne zistenie. Konečne odpadla povinnosť posudzovať muža podľa stupňa jeho agresivity. Chcela mu ukázať cestu. Prijme ju?

Odišla bez pozdravu. Dvere sa za ňou o chvíľu zatvorili.

Čo to urobil? ... alebo čo neurobil? V žalúdku sa objavil veľký kameň, tlačil ho, hrudník sa napol, celé vnútro sa objemom vari zdvojnásobilo a pocítil veľký tlak na telo. Hlasno, hlboko

dýchal niekoľkokrát, aby sa uvoľnil a nevyzeral, akoby na pleciach niesol ťarchu celej budovy reštaurácie. Oboma dlaňami pošúchal tvár, vypúlil oči, a prsty zaboril do vlasov, mocne si ich ťahal, akoby mal v úmysle všetky vytrhnúť. Náhle vstal, nespokojne sa niekoľkokrát prešiel po kancelárii až sa zastavil pred oknom a vyzrel na dvor.

Vchádzali hostia, na moment upútali jeho pozornosť, no zdvihnuté ramená a bolestivé ťahanie vlasov mu pripomenulo, čo prepásol.

Silná vôľa získať si ženu svojich snov Erika prenasledovala od začiatku prvého pohľadu do alabastrovej tváre s krásnymi dlhými mihalnicami. So zmyslom pre rodinu hľadal v nej pokoj a istotu, a ponúkol jej oporu. Bol ochotný na veľa ústupkov kvôli nežnému stvoreniu so smutnými očami. Spočiatku sa spoliehal na šťastie, lebo prejaviť lásku priateľovej manželke hraničilo s pádom do jamy, ktorú si pre seba vopred vyhĺbil. Hlboko preciťovanú lásku váhavo predostieral pred ňu, kúsok po kúsku ju odhaľoval aby sa s ňou doteraz nepriznal. Chvíľami hraničila so zúfalstvom a potichu si priznával, že ustavičné vykrúcanie nemôže dlho trvať, lebo ju môže stratiť.

„Ľúbim ťa, Veronka, z celého srdca, vrelo ťa ľúbim. Neviem, či je to ešte viac možné. Predsa som ťa odmietol. Nebol som pripravený na spoločnú cestu, vôbec som na takú verziu nepomyslel ... hoci by sa mohla uskutočniť."

Túžil po nej. K naplneniu túžby postačovalo si len sadnúť do auta a zaviesť sa k nej. Predsa sa zdráhal. Bál sa prejaviť nahlas, potreboval k tomu jej dôveru, potreboval povzbudenie od nej. *Je pripravená podeliť sa o spoločný život so mnou?* Už ho len utešovalo, že ostávala tu pre neho aj vtedy, ak sa bude trápiť.

Tej noci sa cítil, akoby ho mora tlačila.

***

Po naštartovaní auta zapol rádio. V spätnom zrkadielku ešte chvíľu sledoval rozpoltenú ženu ako bol sám. Tvár predstierala pokoj, duša bola rozbúrená. Obaja sa pred tým druhým pretvarovali. Ustúpili skutočným citom a prednosť dali pretvárke.

Celou cestou sa mu včerajšia neradostná príhoda opakovane vracala a neschádzala z mysle. Keď prednedávnom z ranča odchádzal do Mníchova, nežnú bytosť si v predstavách vzal so sebou. Už vtedy by nedbal ostať pri nej, už vtedy by nedbal, keby s ním odišla. Aj napriek tomu, že mala pri sebe manžela. Ba práve preto. Dozvedal sa o Šimonovi veci s nepríjemnými dôsledkami, ktoré ho znechutili a pred ktorými by rád ochránil Veronku. Šimon sa k nežnej bytosti nehodil. Vo svojej ľahostajnosti jej spôsoboval bolesť a snáď aj duševnú traumu. Usilovala sa zmierniť jeho výstrednosti zamlčovaním pravdy. Vtedy ju veľmi ľutoval. A miloval. *Zamiloval som sa do nej len kvôli ľútosti?* Šimonovou smrťou sa vyriešili problémy. Mohla konečne spokojne, bez žiaľu a uvoľnene žiť, bez rán, ktoré jej uštedroval. *V čase duševnej nepohody som jej chcel pomôcť. Slovom, objatím, útechou i láskou. V búrke som kormidloval loď, a čakal, že na ňu nastúpi. Teraz, keď búrka pominula, púšťam kormidlo z rúk. Je slobodná, voľná, čaká a ja ... ja som najväčší hlupák na zemi.*

Bolo až nepochopiteľné, čo urobil. Ničil šťastie, ktoré sa mu ponúkalo. Nenašiel na svoje chovanie ospravedlnenia.

V motoreste sa zastavil na kávu, aby vypudil myšlienky a rozptýlil sa malou zmenou. Káva ho občerstvila a jeho pozornosť upútala rodina s dievčatkom a chlapčekom približne v Leovom veku. Tie deti mu dlho neschádzali z mysle.

Inak cesta bola bez problémov a rýchlo ubehla.

XVIII. kapitola

Maňa s Ambrózom Erika privítali s nadšením. Hlavne Ambróz sa potešil jeho príchodu. Ešte vždy atraktívny a životaschopný muž, akým Ambróz nesporne bol, sa doteraz pohyboval v spoločnosti ľudí a nebolo divu, že sa ako dôchodca necítil vo svojej koži. Chýbalo mu zamestnanie a cítil sa zbytočný. Ožil, keď sa večer v trojici pri pohári skvelého vína rozhovorili po tom, ako mu vysvetlili náhle pozvanie vzhľadom na skutočnosti, ktoré nastali.

Po výbornej večeri, na ktorú Maňa pripravila lazane, obaja boli zvedaví, ako sa darí Erikovi na novom pôsobisku. Rozpovedal im nevšedný príbeh priateľstva so svojím spolužiakom, z ktorého už časť poznali. Bez slov sa nechali unášať jeho príbehom a vžívali sa do výnimočnej situácie, ktorá pre ich Erinka nastala.

Janíčkovci, ako bezdetní manželia, žili jeden pre druhého. Ambrózova rodina bývala na druhom konci republiky. Často sa nenavštevovali, viac-menej išlo o striedmu výmenu listov. Z Marikinho príbuzenstva v meste okrem sestry Kataríny nikto nebýval. Rodičia umreli už dávnejšie, veď Katarína bola o šestnásť rokov staršia, ako Marika. V mladosti láskou sklamaná žena sa odmietla vydať. Preto obaja považovali osvojenie cudzieho dieťaťa a jeho výchovu v štyridsiatich rokoch Kataríninho veku za veľké odhodlanie. Nakoniec z neho vzišlo víťazstvo. Dokázala vychovať skvelého, odhodlaného a múdreho človeka, pretože verila, že to dokáže. Celý život jej bol Erik oporou. S láskou mu vštepovala svoju múdrosť a Janíčkovci skoro postrehli, že Katarína odovzdáva Erikovi celú svoju dušu, všetky svoje vedomosti.

Vnímavé dieťa dosahovalo dobré výsledky v škole, z ktorých mali radosť všetci traja. Katarína vycibrila jeho citovosť, intelekt, aby neskôr dokázal vziať osud celej rodiny do svojich rúk. A tak Erik bol od mladého veku vychovávaný ako dospelý, bol vždy sebavedomý, mocne prilipol k svojim a zdieľal s nimi všetky svoje tajomstvá.

Odvážne, do detailov vyrozprával manželom príbeh márnotratného priateľa a jeho zvodnej a krásnej manželky, ktorej krása zapôsobila na neho a jej smutné oči ho fascinovali. S úctou hovoril aj o dynamickom Marcelovi, ku ktorému prechovával nezištnú náklonnosť.

„Konečne si sa aj zaľúbil," odpil Ambróz z vína a veľavravne mu pozrel do tváre. „A konečne to bude trvalá láska, keď si sa k nej vrátil."

Erik sa hlasno nadýchol. Príjemné bolo pomyslenie na Veronku. „Áno, myslím si, že áno. Je to obdivuhodná žena, ujo Ambróz."

Ambróz popoťahoval kútiky úst a veľavravne sa uškrnul. „Keď začnú myslieť čižmy, mozgu nezostáva nič iné, len mašírovať."

Erik sa pousmial. Figliara v sebe nezaprel. „Navrhla mi spoločnú cestu k vám."

„A? čo sa stalo, prečo neprišla?" Maňa číhala na každé ďalšie slovo.

„Zaskočilo ma to, vyhováral som sa."

„Len aby to medzi vami nedopadlo tak, ako s Kaťou," pohrozila mu ukazovákom.

Erik sa zamyslel. O životnom príbehu Kataríny, teda starej mamy sa dozvedal po kúsku. Vždy niečo viac, kedy kto bol ochotný čo prezradiť.

„Veľa krát som premýšľal o tom, aký dôvod mala Katarína na to, aby som ju nevolal mamou. Nikto sa nepozastavil nad tým, že som ju oslovoval stará mama, hoci by vekom mohla byť aj mojou matkou. Prečo môžem tak dopadnúť ako ona ... ona ako dopadla?" odhodlal sa konečne spýtať aj na to, čo mu už roky dráždilo zvedavosť.

Maňa pozrela na muža. Ambróz obracal pohár v ruke a mlčal. Erik už oľutoval, že sa spýtal na to, čo nemal právo vedieť.

„No čo," zrazu podvihol plecia Ambróz. „Všetci sme dospelí a staré hriechy už preboleli. Rozpovedz mu konečne pravdu, Maňa. Nemá význam zatajovať. Erik je jedným z nás, patrí k nám, mal by vedieť o všetkom. Porozprávaj mu to, prosím ťa."

Erik pozrel z jedného na druhého. Takže ešte vždy majú nejaké tajnosti v kapse schované. „Nemusím predsa vedieť všetko, ujo. Až je to..."

„Nie je to nič také, čo by si vedieť nemohol, syn môj. Len - je to zvláštne. Doteraz sme sa akosi k tomu nedostali."

„Katarína bola vyštudovaná profesorka histórie," začala rozprávať Maňa, aby si to Ambróz znovu nerozmyslel. „Zaľúbila sa do svojho kolegu a silná, vzájomná láska s Jergušom prekvitala už niekoľko rokov. Chystali sa spolu prebádať staré historické pamiatky v Afrike niekoľkoročnou výpravou. Pred odchodom prvýkrát ochorela. Dostala silný epileptický záchvat a nemohla odísť na výpravu. Bola tehotná. Napísala o tom Jergušovi. Na list nijako nereagoval. Dievčatko ale potratila. Jerguš sa vrátil po troch rokoch, ženatý, so svojou rodinou. Z veľkého sklamania sa sestra nikdy nedokázala spamätať a boľavé srdce ťažký stav veľmi zle znášalo. Horšie bolo, že sa Jerguš vyzvedal na dieťa. Nechcela mu prezradiť, že potratila a nechala ho na pochybách. O pár rokov odišla zo zamestnania, aby sa s ním nestretávala a určitú dobu ešte učila napriek zhoršujúcemu sa zdravotnému stavu. Kaťa napísala aj tri odborné knihy. Keď už kvôli nemoci dlhšie v práci vynechávala, invalidná ostala doma a venovala sa svojmu koníčku, šitiu. Ty si jej prišiel ako dar z nebies. Mali sme obavy, keď si ťa osvojila, ako zvládne tvoju výchovu popri svojej nemoci, ale venovala sa ti a dokázala ťa vychovať veľmi dobre. Neskôr sa stretla s Jergušom, a keďže si ju oslovoval starou mamou, myslel si, že si jej pokrvný vnuk. Nakoniec z mesta odišiel aj Jerguš so svojou rodinou." Maňa sa nadýchla a pozrela na svojho muža.

Ambróz sa uškrnul. „Vieš, Erik, ten nehanebník, Jerguš, pán profesor histórie," vyzdvihol posmešne jeho titul, „bol môj otec. Matku zanechal sotva som sa narodil. Predsa Boh zariadil, aby sme sa stretli a neunikol mi. A ty si sa stal všetkým nielen pre Katarínu, ale aj pre nás. Maňa bola čerstvá mladá manželka, keď si ťa Katarína adoptovala a keďže neporodila deti, stal sa aj našim miláčikom. Sami sme nenabrali odvahu na výchovu osvojeného dieťaťa. Katarína doviedla boj do konca."

Na Erika hlboko zapôsobili slová o Kataríne. Teraz mu došlo, že jej vedomosti neboli náhodné. Bola školovaná, múdra a inteligentná žena. „O jej knihách nič neviem. Rád by som si ich prečítal."

„Dôjde k tomu, Erinko," pohladkal mu Ambróz zápästie.

„V prvom rade sa usiluj získať si Veronku. Keď si presvedčený, že je ženou tvojho sna a keď ju miluješ, nemáš na čo čakať. Môže sa nájsť niekto šikovnejší a potom budeš ťahať len druhé husle."

„Už ľutujem, že som jej návrh odmietol. Bol by som rád, keby ste ju spoznali."

Potreboval mať pocit istoty, že mu porozumejú a ho podporia. Búrku života znášal prevažne sám, pred desiatimi rokmi odišiel od nich a stretávali sa len príležitostne. Život ho nezdrvil ale zocelil. Neunášal sa nikdy rojčením, ale stál pevnými nohami na zemi od mlada, nielen po smrti starej mamy.

Nasťahoval sa k nim ako dospelý. Mal svoje názory, v ktorých sa zreteľne prejavovala Katarínina rozvaha, odvážne vystupovanie, smelosť a múdrosť. Vďaka nej získaval široký rozhľad a smelo vykročil do života.

Spätosť, ktorá ho viazala s manželmi, bola nielen citová. Prevládala úprimnosť, pravdovravnosť. Nikdy pred nimi nič nezamlčal. Preto i teraz vylieval celú svoju dušu pravdivo, bez náznaku klamstva, alebo pretvárky. Boli jediní, ktorým sa mohol zveriť, ktorí ho vypočuli a bez výsmechu aj pochopili. Podporili ho doteraz vždy. Keď sa prednedávnom vracal z ranča, s ostychom hovoril o mladej žene, k láske ktorej sa teraz priznával.

„Mysli už aj na rodinu, syn môj. Si v najkrajšom veku a si pohltený prácou, neprepadni jej. Keď je Veronka skutočne ženou, ktorá si zasluhuje tvoju pozornosť, neodmietaj ju pre svoju namyslenosť či pýchu alebo akúsi zaťatosť. Ja by som ju rád poznal. A ... nielen ju, ale všetkých tvojich chlebodarcov ... ty, zaľúbenec," kopol Erika do nohy.

„Všetko urobím pre to, aby vás tam spoznali."

K rodine Janíčkovej prichádzal váhavo, lebo voči Veronke nepostupoval najsprávnejšie. Škrelo ho, že sa pred ňou vykrúcal a dostal sa do zamotanej situácie, z ktorej sa nevedel vysekať. Ona predvídala pohromu a stala sa paňou situácie sotva si to stihol uvedomiť. Miloval ju, lásku hlboko preciťoval, nebola len vysnívaná. Podporili a povzbudili ho v jeho láske. Cítil bezpečnosť a istotu. Už vedel, ako bude zajtra postupovať.

***

Všetci traja sa spoločne vybrali na druhý deň do úradu spoločnosti, ktorá mala na starosti vykupovanie pozemkov. S dokladmi uloženými v obale pod pazuchou si zastal pred pult spolu s manželmi. Úradník vybavoval už veľmi dlho stránku, s ktorou sa ťažko vedeli dohodnúť, a tak si všetci sadli na neďalekú lavičku čakajúc na poradie. Aj disciplinované čakanie začalo hnevať všetkých troch, nielen Ambróz, ale už aj Erik prekladal nohu cez nohu, nenachádzajúc si správnu polohu počas dlhého sedenia.

Konečne ich zavolali, ale miestnosť sa už znovu zapĺňala čakajúcimi.

„Pane, vypadli vám tieto obálky," podával mu starší muž dve skrčené obálky bez adresy.

Divne na neho pozrel. „Mne?"

„Vypadli vám z vrecka, keď ste vstávali."

„Ďakujem," zakoktal a párkrát ich poobracal. Mrzuto sa na muža zahľadel. Neznámy mu ich podal s dobrým úmyslom a nemohol za to, že mu vypadli. Ale ich existencia sa mu dostala do vedomia v najnevhodnejšej chvíli, „Ďakujem," zopakoval ešte raz.

Mohol si na ne spomenúť aj doma, ale povinnosti rozličného druhu, sťahovanie, prekladanie a ukladanie vecí, to bolo množstvo nie práve každodennej práce.

Opantalo ho vzrušenie. Na cestovanie si vybral znovu pohodlné nohavice z nekrčivého materiálu, tie isté, v ktorých došiel na ranč. Odvtedy si ich neobliekol a zabudol na obálky, ktoré vložil do vrecka. Šialene rád by poznal ich obsah, ktorý mohol spôsobiť aj nepríjemné prekvapenia. Jedna bola pre Šimona, druhá bola od neho. Zachvátila ho zvedavosť a rozrušila. Bola omnoho silnejšia, než pár metrov pozemku, ktorú od neho spoločnosť chcela odkúpiť a nedokázal odolať pokušeniu práve teraz ich otvoriť. Uplynulo už dosť veľa času odvtedy, kedy ich vložil do vrecka a hlavne, udialo a zmlelo sa príhod až-až.

Posunul svoj obal na pulte pred Maňu, ktorá sa s Ambrózom už rozprávala s úradníkom.

Odtiahol sa do rohu miestnosti k oknu a so silne tlčúcim srdcom otvoril prvú. Obálka bola staršia, už niekoľkokrát otváraná a zalepovaná. Lepidlo na nej nebolo stopercentné, sotva sa chlopňa sem-tam priliepala. Boli v nej dve poštové poukážky, ktoré vybral a prečítal.

Zachveli sa mu medzi prstami. V prvom momente sa zubami mocne zahryzol do ľavého okraja spodnej pery. Sú márnotratní muži šťastní? Ak áno, kedy? Ukazujú svoju pokojnú tvár, keď sú pri moci, usmiati, v slnečnej žiari krásneho letného dňa; a rozbúrenú za chladných zimných večerov okríknutí a nepochopení okolím či svojou rodinou ... bojujú na ľadovom oceáne boj o prežitie, o svoj život, aby sa dostali do teplých vĺn rozbúreného oceánu. Predstavujú sa ako masky, usmiatou aj pochmúrnou tvárou zároveň. Žijú život ako vládca oceánov, alebo ako všetci ostatní? Je to život pohyblivý, menlivý? ...je to život človeka, ktorý berie a dáva zároveň.

S rozochvenou rukou, dlho sa pozeral na dve poštové poukážky, vypísané na nemalú sumu peňazí, ktorou Šimon Petrovský podporil onkologický ústav. Keď si doteraz o ňom utvoril

mienku, ktorá nebola najlepšia, v duchu sa mu ospravedlňoval, že v ňom zapochyboval. Bolo to veľmi pekné gesto.

Uvažujúc o ňom dospel k záveru, že muselo byť veľmi zle, ak sa na to odhodlal. A či vedel o svojej nevyliečiteľnej onkologickej chorobe, alebo to bola len náhoda?

Ambróz s manželkou jeho obal ešte neotvorili. Mal čas a tak v obave ešte väčšej ako prvú, rozlepoval chlopňu aj druhej obálky. Natrhol ju, silné lepidlo držalo a nedala sa pekne otvoriť. Vybral zložený list, vystrel ho. Bol ručne písaný, snáď narýchlo, neúhľadne. Jednoduché oslovenie, *Šimon,* potom nasledoval list rozvedený na celej strane a podpis *Maťo.* Adresát a odosielateľ ho zaujímal najviac.

Ak si už vytvoril krásny svet ilúzií, do ktorého v duchu zaradil Šimona, po dočítaní listu sa hlboko nadýchol. „Úbožiak," precedil. Ako inak ho mohol nazvať? Maťo sa mu vyhrážal za nesplatenie peňazí, ktoré si od neho požičal na mariáš. *Ani naturálie, ani peniaze, čo si myslíš, dokedy budem čakať? Vyhodím celú tvoju slávnu pekáreň do vzduchu aj s tým falošným kotlom, ktorý si odo mňa vzal. Toľko dynamitu ešte nájdem. A kotol je zlý, daj na neho bacha.*

Taký bol krátky obsah listu. Maťova trúfalosť napísať ho musela hraničiť zo zúfalstvom. List môže poslúžiť ako dôkazový materiál a Maťo ním založil slučku na krk.

Strhol sa, keď mu Maňa chytila rameno. Prikývol, obálky strčil znovu do vrecka a odišiel s ňou k pultu. Už sa sebaisto správal a na úradníka zapôsobil dobrým dojmom. Účinne vybavil svoje náležitosti. Nakoniec predaj pozemku predsa len priniesol osoh. Maňa s Kaťou boli vlastníčkami aj rozľahlej bariny oproti domu, ktorá už onoho času zarastala rákosím a nebol z neho žiadny úžitok. Maňa veľkodušne ponúkla zaň peniaze Erikovi. Prijal to zdržanlivo a niečo zahabkal, keď sa ešte poslednýkrát vybrali pozrieť okolie niekdajšieho bývania.

„Vedela som, že nemôžem očakávať výbuchy nadšenia. Ale nebuď skromný, syn môj, prijmi to od nás za tvoju láskavosť."

Rodný dom sestier Vargerových bol už len zrúcaninou. Okolie veľmi dávno nepripomínalo ulicu, po ktorej Erik, ako dieťa, pobehoval. Ostala len nostalgická spomienka na dávnu minulosť a na jeho dobrú starú mamu.

Za dom, v ktorom vyrástol a strávil detstvo, a ktorý patril jemu, cudziemu, dnes dostal slušný balík peňazí.

Neskoré popoludnie, keď už slnko sadlo za obzor, zavolal Veronke. Povzbudený manželmi Janíčkovými sa chcel dať počuť a zároveň získať cez ňu práve teraz nepotrebné a zbytočné informácie. Nebola k dosahu. Neskôr skúšal znovu, ale sa nedovolal. Ospravedlňoval ju všelijakým spôsobom, kým ho Maňa uspokojovala.

V druhý večer pobytu sa dohodli na podrobnostiach presťahovania. Erik im ponúkol dvojizbový byt hneď vedľa jeho, nad reštauráciou. Keď už nielen Ambróz, ale aj Maňa súhlasila, atmosféru radosti a nadšenia vystriedalo nekonečné rojčenie.

Keď ho po raňajkách nasledujúceho dňa vyprevádzali, Maňa ho na rozlúčku objala a milo usmernila.

„Erik, ešte stále platí, že muž dvorí žene a nie naopak. Nebuď zbabelý, syn môj. Od Wolfa vieme, že dokážeš riešiť veľké úlohy, bola by hanba, keby si sa nedokázal pohybovať v citovom živote. Si dospelý, nehanbi sa, dočerta, na čo čakáš? Kto zaváha, stratí príležitosť. Dúfam, že kým sa nasťahujeme, nenastane horšia situácia, než je teraz. Čiň sa, Erik. Dobré skutky bývajú odmenené."

„Rozkaz Marika, poslúchnem ťa," povedal žartom, ako vždy, keď ju rozmaznával. Tak to mala rada. Ešte na ňu zvodne žmurkol a postískal jej ramená.

„Ale Erik, ja som to myslela vážne."

„Ale veď aj ja, Marika."

***

Na polceste sa znovu zastavil v tom motoreste, ako pred dvomi dňami. Kým mu priniesli objednanú kávu, zavolal Veronke. Neohlásila sa. V predstavách chodil na ranči, hľadal ju, kde by mohla byť. Až zablúdil do pekárne. V tej chvíli zabudol na nežnú bytosť. Vyťukal číslo Laca Modrana aby ho varoval pred spustením kotla. Nervózne čakal, kým sa ohlási. Po niekoľkých zvoneniach konečne začul jeho hlas.

„Čao, Laco, nespúšťajte kotol, je pokazený," rozrušeným hlasom sa priam rozkričal bez hocijakého úvodného slova.

„Už vieme, Erik."

„A? stalo sa niečo vážne? Vybuchol vari?"

„Vybuchol, ale bolo to len malé bum. Kotol je preč, potrubie sa vykrivilo, ale včas som stihol zastaviť prítok plynu na hlavnom ventile. Odkiaľ vieš, aký bol kotol?"

„Už som na ceste späť, všetko vysvetlím, mám dôkazy."

„Bože," zašepkal Laco. „Tak predsa, ... no, čao."

„A Veronka? Povedali ste jej?"

„Tu je s nami, aj včera tu bola, tak čao."

Horúcu presso kávu vypil na tri hlty. Myseľ zamestnávali udalosti v pekárni, ktoré sa zaobišli našťastie bez ublíženia na zdraví.

***

Veronika sedela schúlená na gauči ako klbko, s vytiahnutými nohami a tvár zaborila na ramená, vyložené na operadle. Na usadlosti bolo ticho. Doktor občas zabrechal a švitorenie anduliek začula cez otvorené okno až do izby. Mišo s Rozetou si tíško vykonávali celodennú činnosť, akoby tu ani neboli. Oziabla ju zima aj napriek tomu, že slnko ešte nakúkalo do izby. Prichádzajúca jeseň sa hlásila už v ranných hmlách na lúkach a pri jazde si všimla žltnúce listy na stromoch. Aj okolitý les sa obliekal do pestrých jesenných farieb.

Z úložného priestoru gauča vybrala teplú deku a zababušila sa do nej. Skrehnúce ruky a nohy sa pomaly zohrievali. Pomyslela na rodičov a na synčeka, ako asi trávia túto chvíľu? Je im veselšie, ako jej. Leo robí program, aby sa nenudili. Pri pomyslení na otca sa zasmiala. Vkladal do kufra aj veľké auto, ktoré Leovi priniesol Erik. Leo bez neho nechcel odísť. *Tvrdohlavý ako jeho otec.* Im je teraz hej!

„Máš pre seba celý týždeň, dcérka," pohladkala ju mama po tvári pred odchodom. „Toľko ti patrí, si unavená po starostiach, využi voľno podľa svojich predstáv a odpočiň si."

Odišli. Ostala sama so svojimi problémami. Nechali ju v dobrej viere doma, aby sa zotavila po nečakaných udalostiach, ktoré postihli celú rodinu. Nikomu ani na um neprišlo predpokladať, že z celotýždenného voľna si podľa svojich predstáv užije len prvý deň, kedy odišli. Sadla si ku klavíru a rad radom prehrala svoje obľúbené skladby, potom aj niektoré ďalšie, až kým ju Rozeta nezavolala na obed. Popoludní si prečítala noviny a začítala sa do Rozetinho ženského magazínu, neskôr si zajazdila a na lúkach sa stretla s Kamilom. Bicykloval sa. Potešila sa jeho spoločnosti a o chvíľu bláznivo hádzali žabice do vody. Šantili ako malé deti. Dohodli si stretnutie na ďalší deň, kedy jej sľúbil, že ju vyfotí.

No sotva sa vrátila z jazdy, zavolal Erik a ona krkolomne bežala za ním do mesta. Zo sľubne začatého rozhovoru sa vracala sklamaná. Nevedela si vysvetliť, ako je to možné, že kým Erik predstavoval druhú osobu v jej živote, boli si nejako bližší. Teraz, keď ju má na dosah, keď mu už nič nebráni, aby sa stretávali, majú obaja sťaby zviazané nohy. Ani on, ani ona nepodnikne žiadne kroky k spoločnému stretnutiu.

V neprirodzenom sede jej začali tŕpnuť nohy. Vystrela sa, nakoniec prešla pár krokov a zapla rádio. Naladila na hudobnú stanicu ale šialené bitové melódie rušili jej pokoj, vložila si

cédečko s jemnými valčíkovými melódiami a znovu si sadla na gauč. Ovládla ju nostalgia posledných dní.

Erik odišiel, a zveril jej dohľad na reštauráciou. Bol to premárnený deň a tešilo ju len to, že konečne dočítala rozčítaný román a myšlienky, krútiace sa neustále okolo Erika nakoniec vypudil Kamil, ktorému na lúke pózovala. Kamil bol pekný muž, skoro ako Šimon. Predsa sa k Erikovi nedal ani porovnať. On mal iné hodnoty. Možno jeho krása nebola mimoriadna a nebila do očí, ale nesporne prekypoval šarmom a zvodnosťou, ktoré sa nedali prehliadnuť už pri prvom stretnutí a vyzdvihli jeho hodnotu viac, než čokoľvek. Zriedkavý typ sebavedomého, inteligentného muža vynikal osobitnou, cennou múdrosťou, aké vôbec nemal Šimon, ale nemal ani Kamil, ba ani školovaný Silvester. Tie ju od začiatku vábili a hnali do jeho náruče. Bol mužom, ktorý zanechá v nejednom ženskom srdci svoju pečať. Chcela ho, chcela mu patriť. Celým srdcom, na ktoré zaklopal a našiel si cestu dnu. Nedokázala si už predstaviť budúcnosť bez neho.

Rozkolísala si telo na ladné zvuky valčíka a snivo si predstavila svoj dávny sen. Ešte ako dievča, v čase, keď sa spoznala so Šimonom, vždy snila o tom, že ju jej milovaný pozve do tanca pri krásnej melodickej hudbe a v tuhom zovretí sa roztancujú dívajúc si do očí. Potom, pripútaní k sebe vystupňuje sa vášeň, jej milý ju vezme do náruče a odnesie do spálne aby sa mu oddala. Zbožné želanie sa nevyplnilo. Šimon nevedel tancovať. Sen ostal snom, napriek tomu o ňom neprestajne rojčila.

Valčíkové melódie ju podnietili k ďalším úvahám. Urazená rozmýšľala nad svojou nemohúcnosťou. Je zbabelá ho zavolať k sebe. Ale prečo by to robila? Už sa mu ponúkla do postele a odmietol ju. Už si nebola istá ani v tom, či ju vôbec chce a či nebaží za dotieravými ženami Anastáziinho typu. Povzbudzovalo ju ale, že je tu pre ňu, aj keď bola smutná a nahnevaná a zraniteľná.

Bolo nepochopiteľné, ako sa všetko točilo okolo toho muža.

A nielen ženy.

Od prírody opatrný a múdry muž mal svoju hodnotu. Nenásilne, nevtieravo dobýval, ovládal, strhával každého so sebou, ako veľký príval vody. V prvom rade si získal Miša i Rozetu, čo sa doteraz nikomu nepodarilo a to ešte nebola ani doma. Svojimi konkrétnymi a presvedčivými názormi ale aj rozhľadom si získal aj jej otca, ktorý mu nielen slepo dôveroval, ale cítil v ňom oporu celej rodiny. Bolo na neho spoľahnutie, inak by otec tak ľahkovážne neodišiel bez toho, aby týždeň vopred neporučoval, nenariaďoval, ako mal vo zvyku pred každým odchodom hoci aj na pár dní.

A po tom nešťastnom výbuchu v pekárni, na ktorý hľadala riešenie doteraz nepotvrdenými dohadmi, zrazu Laco povie, že Erik má dôkazy. *Erik! Erik! Kde len mohol získať hocijaké dôkazy? Erik! Bez Erika sa tu už nedá ani dýchať! Bez neho sa už pomaly ani lístok na strome nepohne.*

Bezradne sedela už dlhú chvíľu. Zmes pocitov prevládal pri pomyslení na obdivuhodného muža. Už mohol dôjsť, možno je už v reštaurácii. Čo asi robí po príchode?

Zaľúbená a zmetená zo svojich myšlienok sa srdcervúco rozplakala.

Vypudila myšlienky točiace sa okolo Erika. Chcela vyplakať svoj žiaľ, tak ako ho vyplakávala v manželstve, nikým neutešovaná. Chcela žalostivo vyliať doterajší osud a odohnať slzami všetky bôle, ako ich vylievala slzami, ukrývaná za vysokým múrom samoty, kde prevládalo vladárstvo tyrana, kde ťažkosti so sklamaniami predstavovali pascu, do ktorej sa často krát nachytala. Svoj žiaľ skrývala za nepriehľadný závoj zahaľujúci zúfalstvo, ktorý pociťovala vždy v nerozhodných chvíľach.

Aj jej sa žiadalo prežiť ružovú budúcnosť ako románoví hrdinovia, prekrásny, ľúbostný život, o existencii ktorého snívala v tichej osamelosti pri čítaní zaľúbených románov. Žiadalo sa aj jej prežiť slnkom rozžiarený život v prekypujúcej láske, po akej vždy túžila po boku milovaného muža. Byť súčasťou ružovej, oslnivej budúcnosti.

Ujarmená do svojho sna o krásnych, dokonalých, silných hrdinoch stotožnila sa s osobou nežnej románovej hrdinky, ktorej sa sen stáva skutočnosťou. Románový hrdina sa tohto leta nečakane zjavil v podobe Erika.

Sen o láske sa začal vypĺňať. Mal krásnu podobu a v predstavách to bola dokonalosť sama. Záležalo už len na tom, či aj hrdina bude ochotný znášať s ňou rojčivý osud, či bude chcieť mať podiel na zdieľaní spoločného života.

Zasmrkala. Slzy tiekli po tvári a na zaslzenú tvár sa priliepali kadere vlasov.

Románový hrdina nechodil. Vysnívaný sen sa začal rúcať, ako sa doteraz rúcalo všetko krásne predsavzatie. Život bol pozliepaný z drobných úlomkov krásnej farebnej mozaiky, ktorá pri každej príležitosti popraskala a roztrúsila sa. Trúchlivú minulosť mala za sebou a budúcnosť zatiaľ v nedozerne.

A prítomnosť? V beznádeji cítila, ako sa ohlasuje bolesť. Tichá bolesť srdca. Silná bolesť lásky. Nemohla inak, znovu pomyslela na Erika.

***

Erik po príchode do mesta zamieril do predajní Lubín. Marcelove poverenie, aj keď nebolo dané práve pred jeho odchodom, chcel plniť do písmena a nemohol dovoliť, aby niekto celý týždeň nesuploval majiteľa. Predajne padli do cesty. Vedúca sa mu už zďaleka zdravila a nestihol sa spýtať na chod prevádzky, keď ho už ponúkala kávou. Zdvorilo odmietol, ale pochválil jej očividne čerstvý účes a upravené obočie. Vedúca sa v prvom momente prekvapila, ale keď potvrdil, že jej *to sekne,* už nepotreboval viac, aby si získal jej sympatie. Nepopierateľne mal zmysel pre neformálne získanie informácie ktorú potreboval a zistil ju od rozvravenej vedúcej skôr, akoby pri káve strávili celú hodinu. S ohromujúco jednoduchou fintou za krátky čas odchádzal s prehľadom vo všetkých troch prevádzkach. S trochu bezočivou diplomaciou si získal náklonnosť všetkých troch vedúcich žien.

Krátko sa zastavil v reštaurácii. Od Vincenta sa dozvedel povzbudivé informácie o počte stravníkov počas svojej neprítomnosti a spokojný odchádzal do pekárne. Vedeniu sa už skončila pracovná zmena, ale do kotolne potrafil aj sám aby prezrel napáchané škody.

S nevôľou pomyslel na Šimona a pomykal hlavou, aby vypudil myšlienky o jeho pofidérnych obchodoch. Už nechcel myslieť na to, nech sa tým zaoberajú kompetentní.

***

Srdce ho hnalo na ranč. Nekonečná láska k žene bola dosiaľ nevyplnená. Taká veľká láska sa nerodí každý deň. Potreboval dlhý čas, kým sa predrala na povrch a nebolo možné jej už zabrániť. Túžil po jej naplnení so ženou svojho sna.

Na ranč sadal súmrak. Nenápadne zahaľoval do priesvitnej hmly všetko navôkol. Za obzorom s poslednými slnečnými lúčmi pohrávalo sa svetlo nad oblakmi.

Vo dvore zastavil tichý motor auta. Nenápadní, ale milujúci sa manželia, ktorých od začiatku príchodu tak obdivoval, stáli pri klietke s andulkami. Tíško zašiel k nim, zvítal sa s Mišom, ktorý už vyčistil klietku a sypal večerné krmivo pre vtáky. Objal Rozetu, práve mienila naliať pre andulky vodu.

„Veronika je vo svojej izbe," riekla šeptom.

Celý ich život plynul ticho, bez jediného hlasného hnevlivého slova. Prirástli mu k srdci podobne, ako všetko, čo sa spájalo s Veronikou.

Nepýtal sa na ňu, Rozeta predsa vycítila, čo ho tlačí. Potreboval sa stretnúť s milou, úžasnou ženou, potreboval ju objať, potreboval ju cítiť. A nielen preto, že ho na to navádzala aj Maňa.

Vo vrecku tuho zvieral obidve obálky. Rozhodoval sa, ktorú jej ukáže ako prvú, a potom hútal, aký bude mať na ňu účinok. Ale úmysel zavrhol. Vôbec to nebolo podstatné. Podstatné

bolo porozprávať jej príbeh tohto leta. Od príchodu, kedy prvýkrát začul v Pelargónii za závesom o Šimonových ťažkostiach a o kotly. A potom postupne všetko ... od prehratia videa až po dnešok. A len teraz mu svitlo, že s Veronkou sa doteraz vôbec nerozprával o žiadnych konkrétnostiach týkajúcich sa ich dvoch. Ako mohli tieto veci doteraz medzi nimi vôbec prísť na pretras? Nebolo kedy a nebolo ani prečo. Šimonova vetrovka a všetky jeho veci ešte stále trčali na spodku jeho skrine bez toho, aby do igelitky nazrel. Udalosti sa striedali, bolo ich neúrekom, až toľko, že nestíhal.

S napätím, vzrušene, s rozbúrenými citmi a silne tlčúcim srdcom vystupoval po schodoch, tíško prešiel po chodbe, kde koberec tlmil jeho krok. Z izby začul zvuk hudby a tichý plač.

Úzkostlivo otvoril odchýlené dvere. Nezbadala ho. Zababušená v mäkkej vzorovanej deke, napoly schúlená, napoly v sede, plakala.

Zmetene stál nad ňou a pozoroval ju. Husté plavé vlasy zakrývali tvár a plecia. Vystieral chvejúcu sa ruku, aby ju pohladkal. Nežný dotyk mal priniesť očakávaný úspech. Každý z nás sa rovnako trápi, rovnako plače, smeje sa či smúti a to, čo to všetko vyvolá, má svoju príčinu. Každému je smutno, ak je nepochopený, keď nenachádza uznanie, o ktoré sa usiluje. Pohladkal ju na pleciach, pohladkal po vlasoch, aby odtisol pochybnosti a príčiny a správnym prístupom dostal do správnych koľají všetko, čo okolo nej vŕzgalo.

Sadol si za jej chrbát.

„Veronka, je ti niečo?“

Vzlykot sa na chvíľu málinko utíšil. Uvedomila si hladkajúcu ruku a milý hlas, ktorý sa k nej prihováral. Nadvihla hlavu z ramien. Vlasy sa posunuli do tváre.

„Je, Erik.“ klbko jej tela sa rozmotávalo.

V očakávaní rozmýšľal o dôvode jej plaču. Spájal ho s udalosťami v pekárni a v reštaurácii, ktoré možno nezvládla a spôsobili akúsi traumu. Na zaslzenú tvár sa priliepali pramienky vlasov. Rýchlo si presadol oproti nej. „Ublížil ti vari niekto?“

Zreničky sivomodrých očí sa rozšírili, keď na neho pozrela. Posledná slza stiekla po tvári.

Odhrnul prilepené pramienky a snažil sa čítať v očiach, ktoré znamenali pre neho celý svet. Snažil sa zistiť dôvod plaču a poskladať odkaz pre seba z ich žiare. Neklopila viečka, dlhými mihalnicami nezmarila pohľad do svojej duše, ako to robila na začiatku. Doteraz pohľad plný bolesti pomaly vystriedal jas s nádejou.

„Vrátil som sa, som tu, pri tebe. Už pomôžem. Urobila by si mi veľkú radosť, keby si prestala plakať, prosím,“ nahol sa k nej, vzal jej ruky do svojich a čelo oprel o jej. V krátkom okamihu sa snažil predstaviť si všetky spoločné stretnutia. Zo začiatku sa potešil aj krátkemu zrakovému kontaktu, pri ktorom sa obyčajne zapýrila, neskôr ju nezáväzne zvádzal. Teraz ju má na dosah, ľúbi ju a ona čaká, ako sa vyjadrí, čo jej povie. „Nikdy od teba neodídem, nikdy ťa samú nenechám. Tri dni, ktoré plynuli bez teba som ťažko znášal.“

Vymanila si ruky a vystretými ramenami sa zavesila na jeho plece. Bolo príjemné oddať sa novým pocitom a cítiť bezpečie a prítulnosť mužného tela, aké od manžela už viac ako rok nepocítila. Bolo príjemné spoľahnúť sa na ponúkanú oporu a prijať sľúbenú pomoc, ktorá jej bola doteraz počas manželského života odmietaná. V prichádzajúcom čase čakať niečo pekné, čo odvalí nánosy smútkov, trápení, ktoré sa v duši nakopili.

Telo sa jej rozochvelo.

„... no tak, prosím, prosím,“ šepkal nežne. „Už je dobre, som pri tebe.“

Neplakala, vydral sa len posledný, ťažký vzlyk. Všetko bolo až príliš dokonalé. Ale v kútiku srdca bola nevyplnená škára, cez ktorú sa všetky sľuby mohli prekĺznuť. Nedokázal vysloviť, čo najviac čakala. Žena sa pritočila k nemu. Oči mala od plaču červené, po tvári boli ešte stopy po slzách. Prekážky ktoré doteraz marili dobyť jeho srdce, ktoré ju dusili, sa rozplývali. Milovaný muž ju objímal a bol ochotný a pripravený urobiť čokoľvek, aby prestala plakať. Pozrela do jasnomodrých očí sťa nebo a hltala očami dobrácku, milú tvár, ktorú sa jej žiadalo tak veľmi vidieť.

„Chýbal si mi,“ pohladila ho po tvári.

Zaprel tvár do jej dlane. Jednou rukou jej ruku pri tvári pridržal, druhou ju vymotal z deky, ktorú posunul na zem. Mocné ramená ovinul okolo tenkého drieku a pritiahol si ju k sebe. „Aj ty si mi chýbala, Veronka,“ zachvel sa mu hlas.

Jej tvár bola tak blízko, že cítil jej dych. Pri hlbokom dychu sa jej ňadrá dvíhali, priťahovali jeho klopiaci sa zrak. „Milujem ťa, Veronka, milujem ťa.“

Po očakávaných slovách sa ťažoba rýchlo stratila a nastalo uvoľnenie. Kľakla si vedľa neho. Do dlaní vzala jeho tvár. Palcami mu ju hladkala a rozochvela sa. Telom prebehla zima. Hlasno prehltla poslednú slzu. V duši cítila bolesť i radosť zároveň. Pred chvíľou sa ešte zaoberala nedávnym životom, ktorého udalosti doliehali na ňu ako hrozivé pazúry divokej šelmy. A v tejto chvíli hľadí do tváre muža, ktorý bol schopný láskavým slovom podnietiť ju k prvému, doteraz nerozhodnému kroku, a naučil ju rozdávať láskavé slovo a šťastie pre toho druhého. V tejto chvíli pochopila, že mu sama musí ukázať ako má konať.

Jemu, učiteľovi lásky a šťastia preto, aby bol sám šťastný. Len rozdávaná láska sa jej bude vracať.

V dušiach, oddaných jeden druhému a v očiach, ktoré spaľujú oheň zla a skutky dobra umocňujú, rozžiaria sa radosťou a šťastím, keď uvidia konať dobro.

Srdce sa usmeje a bude plné lásky k nej.

„Aj ja ťa milujem, Erik, od prvej chvíle ťa milujem. Zamilovala som si tvoje oči, tvoju tvár, tvoju múdrosť a všetko čo robíš a ako robíš. Život ma naučil nepoddávať sa, naučil ma bojovať, byť tvrdou a nesťažovať sa. Bol ku mne milostivý v jednej dôležitej veci, a síce, že ťa ku mne priviedol. Dlho som sa nemohla odhodlať na priznanie, ale ďalej už nemôžem, nevydržím bez teba,“ pobozkala ho krátkym bozkom. „Chcem ťa, Erik, celým srdcom ťa chcem. Za tvoju lásku, môj milovaný, budem vďačná celý svoj život.“

V očiach sa znovu objavili slzy. Slzy povzbudenia? Slzy dojatia? Vďačnosti? Čoho?

Zračila sa v očiach zmes všetkého, čo povedala. Nevynucovala si lásku, len prosila, aby ho mohla milovať.

„Veronka, za lásku sa vďačnosť nepreukazuje. Láska sa láskou odpláca. Veľkou, horúcou, bezhraničnou. Vyznala si ju prvá, nedočkavo. Vycítil som, že si razila cestu z tvojho neúprosného manželského života. Nemal som odvahu priznať sa ti, že prechovávam k tebe tie isté city. Nevedel som, kedy budeš pripravená prijať ju odo mňa. Konečne nadišla chvíľa, na ktorú sme obaja doteraz nerozhodne čakali. Sám som dlho otáľal a priznám sa, hanbil som sa od prvého objatia, kedy som ti nezodpovedne navrhol ...“

„Pst, tíško, nerozvádzaj to, len ma bozkaj, prosím, bozkaj ma.“

Bozkal ju. Nežne, vášnivo, strhujúco. Oddane mu bozky vracala. Vo vzájomnom objatí sa skoro hlásili vášne a vzájomné túžby.

„Popýtaš ma do tanca? Rada by som si s tebou zatancovala.“

Vzal ju do náruče, zložil na zem. Valčíkové melódie zaplavili zvukom nielen miestnosť, ale aj ich horúcou láskou planúce srdcia.

Tuhým objatím pritúlení, žiarivým pohľadom povzbudení tancovali šťastný tanec lásky. Nechali sa unášať ľúbosťou ako odpadnutý list zo stromu unáša voda na vyvierajúcom prameni.

Boli rozhodnutí spolu sa deliť o minulosť, prítomnosť i budúcnosť, rešpektovať sa, spoznávať a chápať zdôverovaním sa a podporovaním. Už nepotláčali svoje pudy a objatia túžobne silneli. Z priateľstva sa stalo silné puto a nevyhnutný základ pre to, aby sa mohli stať jeden pre druhého aj niečím viac.

Mlčky sa pozerali do očí, predsa si toho vedeli toľko povedať.

Ona vyznávala, čo pre ňu znamená, a on počúval, čo hovorila o uplynulých hodinách, keď nebol s ňou.

Bola to opravdivá, pravá láska, ktorou sa dokázali pre toho druhého mnohého zriecť. Hlboko a odhodlane sa jej oddali, ako sa prameň oddáva na cestu ľúbeznou, krásnou krajinou a vždy viac mohutnie, kým sa z neho stáva potok, vtekajúci do rieky.

Spoločne sa žiadalo ponoriť sa hlboko do koryta a načrieť plnú kaďu čírej tekutiny.

Vzal ju do náručia a odniesol do spálne.

Prišiel čas naplniť spoločné sny a dávne túžby rozbúrených tiel, ktoré sa už nedali zastaviť...

... ako sa nedá zastaviť rozbúrené koryto širokej, rozbujnenej rieky, ktorá pohlcuje, unáša aj mohutné kmene stromov sťa steblá slamy, zalieva, víri miestami dravo, občas stojato – lebo je to mohutný tok širokej, veľkej rieky Vltavy.

K o n i e c

03.08.2008 – 03.02.2009